

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Little Bookshop of Love Stories

JAIMIE ADMANS

Yazar Hakkında

JAIMIE ADMANS 35 yaşında, kulağa İngiliz gibi gelen ve garip bir şekilde hecelenen bir isme sahip Galli bir kız. Güney Galler'de yaşıyor ve yazmaktan hoşlanıyor, bahçeyle uğraşıyor, korku filmi izliyor ve çay içiyor. Kahve makinesiyle evlenmeyi ciddi ciddi düşünüyor. Sonbaharı, kışı ve ölmek üzere olan bir sırtlanın sesine sahip olmasına rağmen müzikallerden şarkılar söylemeyi seviyor. Örümceklerden, sıcak havadan, peynir ve soğandan nefret eder. Cips. Twitter'da çok fazla zaman geçiriyor ve çok fazla çift botu var. Okumak istediği tüm kitapları okumak için asla zamanı olmayacak.

Jaimie okuyucularından haber almayı seviyor. Jaimieadmans.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir veya Twitter'da [@be_the_spark](https://twitter.com/be_the_spark) adresinden bağlantı kurabilirsiniz.

Jaimie Admans tarafından
da

*Mutlu Sonlar Şatosu Küçük Düğün
Adası
Harika Bir Gece
Deniz Kıyısındaki Küçük Vintage
Atlıkarınca
Küçük Noel Ağacı Çiftliğinde Kar Taneleri*

Küçük Aşk Hikayeleri Kitapçısı

JAIMIE ADMANS

GENEL MERKEZ
HarperCollinsPublishers Ltd. şirketinin bir baskısıdır.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

İlk olarak Büyük Britanya'da HQ tarafından 2020

yılında yayımlanmıştır Telif Hakkı © Jaimie Admans

Jaimie Admans, bu çalışmanın yazarı olarak tanınmanın ahlaki hakkı olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları kapsamında saklıdır.

Sözleşmeler. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan icat edilemez.

E-kitap Baskısı © Mayıs 2020 ISBN: 9780008331221
Sürüm: 2020-04-16

İçindekiler

[Kapak](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Jaimie Admans](#)
tarafından [Başlık Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Teşekkür Özeti](#)

[Sevgili Okuyucu...](#)

[Okumaya Devam](#)

[Edin.. Yayıncı](#)

[Hakkında](#)

*Her yerdeki okurlar için.
Kitaplar büyülü değil mi?*

Bölüm 1

Bugünün gelmiş geçmiş en Pazartesi olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir.

Kovuldum. Yine kovuldum.

Öğleden sonra çiseleyen yağmurun altında eve doğru ilerliyorum, o kadar iyi zamanlanmış ki sanki işten çıkmamı beklemiş. Şemsiyemi geride bırakmışım ve o kadar utanç içindeydim ki geri dönüp alacak kadar cesur değildim. Patronum kulaklarından ateş fışkırmasına bir adım kalmıştı. Sanırım beni tekrar görmesi onu çılgına çevirirdi.

İşim de iyi gidiyordu. Neredeyse bir yıldır oradaydım ve sakarlığım ile ilgili birkaç uyarı ve maaş kesintisi dışında kırılmalar, evime yürüme mesafesinde köpek dostu bir barda garsonluk yapmak çok da kötü değildi.

Bu öğleden önceydi.

Yürüyüşe çıkmış bir aile öğleden sonra yemek için içeri girmişti. tatlı tepsisini masalarına taşıırken, küçük çocuk maymununu doğrudan yoluma düşürdü. Plastik oyuncağın üzerine tökezledim, anında ayakkabımla başını kestim, tepsi elimden kaydı ve arka planda görünmeyen bir kalabalığın ağır çekimde korku dolu bir nefes aldığı bir çizgi film anı gibi, çocuğun dondurması ters döndü ve öyle bir şey yaptı ki Öyle etkileyici bir havada takla attı ki, jimnastik hakemleri izliyor olsaydı, tam on puan alırdı. Dondurma kasesi, füzeye dayalı bir şapka gibi seçtiği kurbanın kafasına baş aşağı bırakıldı.

Çocuk çığlık çığlığa gözyaşlarına boğulurken - kafasındaki dondurma fiyaskosundan mı, öldürülen maymun oyuncağından mı yoksa her ikisinin adil bir karışımından mı kaynaklandığından emin değil - dondurma kasesi jimnastik zaferi arayışına devam etti.

Çocuğun kafası yere düştü ve o sırada ailenin köpeği masanın altından fırlayıp dondurmayı yedi. Baba bağırır, anne ağlar ve dondurma boynundan aşağı yavaşça damlarken çocuk feryat ederken, köpek masayı parçaladı.

Boş metal kaseyi yerde dolaştırıyor, masalara, kapılara ve diğer lokantalara çarpıyor, Mo Farah'ın kıskanacağı bir hızla onu durdurmaya çalışan her girişimden kaçıyordu.

Kase sonunda macerasını göstermek için sadece birkaç diş iziyle köpekten alındığında, aileye ev yemekleri ve ücretsiz bir kupon teklif edildi, onlar da buzlarını paketlediler.

Dondurmayla kaplı çocuğu ve artık biraz pörsümüş görünen köpeği veterinerine götürmek için arabalarına bindirdiler, yoksa dondurmanın içinde gizlenen hatalı bir çikolata parçacığını yemiş olabilirdi. Arka koltukta oturan anne, köpeği dondurmayı yalamaması için çekmeye çalışırken üç noktadan dönüş yapmalarını dehşet içinde izledik.

krema kaplı çocuk. Köpek o kadar sinirlenmiş ki takdirini göstermek için annenin kucağına kusmuş. Bu kusma domino etkisi yaratmış, çocuk camdan dışarı kismaya başlamış ve baba frene basarak annenin öne doğru eğilmesine ve ön koltuğa kusmasına neden olmuştur.

Ve hepsi daha otoparktan çıkmadan önce.

Sonuç olarak, sakarlığım nedeniyle son uyarımı almıştım, bu yüzden işimi kaybettim ve şimdi ailenin yemek masraflarından, kuru temizlemelerinden, araba temizlemelerinden, veteriner faturalarından ve şehirdeki diğer tüm restoranlara gitseler bile geri gelmeyeceklerine yemin etmelerine rağmen aldıkları kuponlardan sorumluyum. ülke durgun bir bataklıkta yer alıyordu ve zombiler tarafından yönetiliyordu. Ayrıca işimin son yarım saatini otoparktaki kusmukları kürekle temizleyerek geçirmek zorunda kaldım.

Gerçekten, herkesin başına gelebilirdi. Ve en azından diğer müşterilerin yemek yerken biraz eğlenmesini sağladı. Küçük yaşlı kadını takdir ettim. Barın arkasından eşyalarımı toplarken kolumu okşadı ve 'Şansın bir gün dönmek zorunda' dedi.

Ben olsam bahse girmezdim. Kötü şans tüm hayatım boyunca benimle olmuş gibi görünüyor.

Herkes ara sıra 'o günlerden birini' yaşar, ama ben yaşıyorum gibi görünüyor her gün. Bir şey olduğunda takvimde işaretlemeye değer nadir bir olaydır felaket bir şekilde yanlış gitmez.

En azından ev arkadaşım dışarıda. Tek hobisi benim yemeğimi yemek ve uyumak olan yirmi iki yaşındaki bir öğrenciyle paylaştığım iki yatak odalı daracık odaya girerken bu küçük merhamet için minnettarım. Gündüz saatlerinde, çok daha iyisini yapabilecek bir dizi az giyimli kızla yatmak. Bir işimi *daha* kaybettiğim için benimle alay etmek için burada olmaması bugün sahip olacağım tek şans.

Nemli ceketimi silkiyor ve titriyorum, soğuk ve ıslak tenime kadar işliyor.

bir şekilde sizi ağırdan bile daha ıslak yapan ısrarlı çiselemeden

Yağmur. Gidip üstümü değiştirmem lazım ama önce çikolata. Mutfığa gidiyorum, benim olması gereken dolabı açıyorum ve çikolatalarımı yediğini görüyorum.

son çikolatam. O Wispa'yı acil bir durum için saklıyordum ve gitti.

Parmaklarım pençe gibi kıvrılıyor ve onları tavana doğru sallıyorum.

"Argh! Kendi kendime bağıryorum, boş ev için minnettarım.

Buzdolabını açıp içine bakarken kendimi neşelendirmek için 'Chandelier' şarkısını söylemeye başlıyorum, yemediği herhangi bir yiyecek parçasının peşindeyim, kazları kışkandıracak bir sesim olmasına ve yüksek notaların hiçbirine basamamama rağmen sınırsız şarkı söylemenin tadını çıkarıyorum. Ama bu denememe engel değil.

Buzdolabında herhangi bir yiyeceğin sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını da sağlamaz.

Tam nakarattaki son ve en yüksek 'avize'ye - gerçekten şarkı söyleyebilen biri tarafından söylendiğinde bile cam avizeleri paramparça edebilecek olana - vuruyordum ki buzdolabının kapısını kapatıp şöyle bir çığlık attım

Şok, çünkü ev arkadaşım dışarıda değil. Buzdolabının kapısının arkasında durmuş, yirmili yaşlardaki muhteşem kadınlardan oluşan haremiyle sessizce gülüyordu.

Aşk Adası'ndan yeni çıkmış gibi etrafına toplanmışlardı. "Annen sarhoş mu? Onlar uzaklaşırken içlerinden birinin dediğine kulak misafiri oldum.

Kıkırdama.

Ben sarhoş değilim. Annesi de değilim. Ben de onun annesi değilim. o yemek çalan Lynx bağımlısını doğurdu. Şarkı söyleme konusunda ona katılmam gerekebilir. Ve saçımı daha sık yapmaya başlamalıyım.

Saç lastiğim kopmak için o anı seçti ve saçımın arkasına çarptı. ve ıslak saçlarımın omuzlarıma düşmesine neden oldu. Hiç şüphe yok ki eve yürürken sanki bir denizin dibinde sırtüstü yatıyormuşum gibi görünüyordum.

Bir şişe de cin. İnsan içine çıkmadan önce saçlarımı kontrol etmeye başlamalıyım. İç çekip bir elimde topluyorum, uzun saçlarımı zaten omuzlarıma dolandığı yerden çekip çıkarıyorum, çantamı alıyorum ve Onları bıraktığım yerden ceketimi alıp yukarı çıktım ve çiseleyen yağmurla tekrar yüzleşip dükkâna gidip biraz yiyecek almayı düşündüm. Ve biraz alkol. Kesinlikle biraz alkol.

Yatak odamın kapısını açıp içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yatağa yığılıp bu gün hiç yaşanmamış gibi davranmaktan başka bir şey istemiyorum.

oluyor. Eşyalarımı bırakıp davetkâr yorganın üzerine uzanmak istiyorum ama ayağım elektrik kablosuna takılıyor ve takılıp düşüyorum. Yastıktan düşmeye başladığında irkildim ve onu yakalamaya çalıştım. başucu masası. Öne sıçradım ve evrendeki her şanslı yıldıza teşekkür ettim.

Yastığın üzerine düştüğünde ve yere düşmeden önce onu tutmayı başardığımda.

Belki de bugün biraz şansım vardı. Ev arkadaşım benim bağırma sesim üzerine yan odasından duvara vurarak sessiz olmamı söyledi.

Gözlerimi deviriyorum ve dizüstü bilgisayarı tekrar komodinin üzerine koyuyorum, kimsenin takılıp düşmemesi için kabloları yatağın hemen altına itiyorum ve zarar görmediğinden emin olmak için açıyorum.

İşimi yeni kaybettim, bilgisayar tamir faturasını da karşılayamıyorum ve yarın iş aramaya başlamak için buna ihtiyacım olacak.

Çalışırken iş kıyafetlerimi değiştiriyorum ve eski bol koşu takımımı giyerken odanın diğer ucundan rahat bir iç çekiyorum.

Güzel ve Çirkin'deki Belle'in kütüphanesinin her zamanki masaüstü resmi ekranda görüldüğünde dibe vuruyor.

Sonunda yatağa uzandım ve Facebook gruplarımı açıp bugün iyi bir kitap önerisi olan var mı diye bakmak için uzandım. Okumak Bu günü iyileştirmenin tek yolu kitaplar hakkında konuşmak. Önce hızlıca e-postalarımı kontrol ediyorum ve konu satırında "Kazanan sizsiniz!" yazana neredeyse güleceğim.

Daha fazla spam, şüphesiz. Soyadım 'Win' ile başlamasına rağmen hayatımda hiç bir şey kazanmadım. Bu yüzden e-posta ekranımı birkaç kez yenilemem ve uykuya dalmadığımdan ve bunun sadece bir rüya olduğundan emin olmak için gözlerimi ovuşturmam gerekiyor.

Sevgili Bayan Winstone,

Ben Robert Paige. Az önce kitapçı için ödül çekilişi yaptık ve şapkadan çıkan biletin sizinki olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. Tebrikler! Once Upon A Page'i kazandınız! Lütfen en kısa zamanda iletişime geçin ve bir ziyaret ayarlayalım.

Resmi olarak size yeni mülkünüzü gezdirir ve bir devir tarihi üzerinde anlaşır.

Saygılarımla,

Robert Paige

Not: Sen olduğun için çok mutluyum, Hallie. Bence burası için iyi olacaksın!

Gözlüğümü çıkarıp camlarını tişörtümün altıyla temizliyorum ama tekrar taktığımda e-posta hala orada. Ve bir başkası da "Hah! Sanki! Robert Paige'i iyi tanırım. Şaka yapacak biri değildir ve Mayıs ayının başındayız, bu yüzden Nisan Şakası Günü'nü iyi bir ayla kaçırdı.

Bir ılık attım ve sonra elimi ağızımın üzerine kapattım. Ev arkadaşı tekrar duvara vurmaya başlar, ama müzik yüksek sesle açılır - Marvin Gaye'den 'Let's Get It On', ne kadar yaratıcı - ve yatak başlığı duvara vurmaya başlarken, birlikte olduğu iki az giyimli kızıdan biri inlemeye başlar. Pazartesi öğleden sonra yapacak daha iyi bir işleri yok muydu gerçekten? Işık armatr takırıyor ve tavandaki sıvalar dklyor. Vuruşlar hızlanıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak yatağa geri dönüyorum ve heyecanla yuvarlanırken yorganın içinde ılığımı bastırıyorum ve tek kişilik yatağın ne kadar geniş olduğunu gözümde fazla büyütüyorum, çünkü hemen kenardan yuvarlanıyorum ve yorgan etrafımda düğümlenmiş halde yere düşüyorum.

Ahh. Hâlâ nemli olan salarım yüzüme düşmüştü ve onları geri çekip sarı telleri tkrrken bilgisayar ekranımı tekrar kontrol ettim hepsinin rüya olmadığından eminim çünkü bu beni kesinlikle uyandırırđı.

E-posta hala orada.

Bu gerçek. Gerçekten bir kitapçı kazandım. Hem de herhangi bir kitapçı değil, dünyadaki en sevdiğim kitapçı. En azından şimdiye kadar gittiklerim arasında. Ve 'dünya' derken Cotswolds'un küçük bir bölgesini kastediyorum.

büyüdüğüm yer ile şimdi yaşıadığım yer arasında. Kitapların sayfaları dışında bundan daha öteye gitmedim. Kitaplarınız varsa dünya sonsuz büyüklüktedir.

Bu nasıl olabilir? Bir kitapçı sahibi olmak her zaman hayalim olmuştur, ancak benim gibi şanssız insanlar hayallerindeki işleri bulamazlar. Her zaman kitaplarla çalışmak istemişimdir, ancak buralarda fırsatlar çok azdır ve bir keresinde bir kitapçı için bir iş ilanı vardı Müdür, her gün üç otobüsle gidip gelmenin buna değeğini düşünsem de, görüşme günü otobüslerden ikisi geç kaldı ve sonunda yağmurdan sırlıslıkam olmuş ve kırık topuk - yalınayak yürümekle tek topukla topallamak arasında kaldım, zamanlamam kötü olduğu için beni görmeyi reddettiler.

Zaten sahip olduğum her işi kaybettim. Sevdiiğim bir şeyle çalışmaya çalışmanın ne anlamı var? Okumak sadece bir hobi olmalı ve ben de ... kovulmadan en uzun süre hangi işte kalmayı başarırsam o işte mantıklı bir kariyer yapmalıyım.

Bileti soğuk ve nemli bir Ocak öğleden sonrasında annemi ve kız kardeşimi ziyaret ettikten sonra otobüs durağına dönerken almıştım - her zaman iyi bir Once Upon A Page'e girmek ve göz atmak için zaman ayırmak için bahane.

Robert Paige her zamanki gibi tezgahın arkasındaydı ve sandalyesinde oturuyordu.

Bosna'daki savaş mağduru çocuklara göndermek için battaniye örmek, seksen yaşında bir adam için alışılmadık bir hobiydi ve bu onu daha da eksantrik ve ilgi çekici kılıyordu, tıpkı bir gün içeri girdiğimde onu bulduğum zamanki gibi

Tel tel beyaz saçlarına iliştilmiş rengârenk uzun takma saçlar ve dükkândaki bir çocuğun kendisine makyaj yapmasına izin verdiği için parıldayan gökkuşağı tırnaklarıyla.

Dört ay önce bir öğleden sonra bombayı patlattı - emekli oluyordu. Kendimi bildim bileli Once Upon A Page'in kitapçısıydı; iki yaşındayken annem beni en yeni resimli kitapları almam için oraya götürdüğünde de, en yeni Judy Blume'u almak için yanıp tutuşan bir ergenlik çağındayken de, şimdi de - hala azıcık maaşımın çok büyük bir kısmını kitaplara harcarken de. O dükkânın daimi demirbaşlarından biriydi.

Sizi hoş karşıladığını hissettiren, bir şeyler bilen dost canlısı yaşlı yüz ve her zaman, her zaman orada olurdu. Tezgâhın arkasında başka birini görmeyi asla hayal edemezdin.

Ve sonra daha da büyük bir bomba patlattı. Once Upon A Page'i satmıyordu - onu yönetmeyi devralmak isteyen birine veriyordu. Adil olmak adına, emekliliğinden önceki aylarda kazananı seçmek için bir çekiliş bileti satıyordu.

Bilet başına 30 sterlin ve her müşteriye bir bilet kuralı, hiç de ucuz değildi. Bu parayla alabileceğim kitap sayısı ... gerçekten karşılayamazdım ve bunun kesinlikle anlamsız olduğunu düşündüm çünkü hayatımda kazandığım tek şey ilkokuldaki bir çocuğun saç bitiydi, ama bunun sayıldığını sanmıyorum. Robert'ın planıyla ilgili heyecanı bittin bile daha bulaşıcıydı ve bu heyecana kapılmamak imkansızdı.

Bir şekilde kazanan olmanın hayalini kuruyorum. Bir kitapçıya sahip olmak ne kadar harika olurdu? Her gün kitaplarla yaşamak ve nefes almak? Kitapları okşamak, kitapları düzenlemek, kitaplar hakkında konuşmak, kitaplar önermek ve kitapları şüphelenmeyen yabancıların ellerine itmek için para almak?

İnternette kitap blogları okuyorum ve sayısız Facebook grubuna üyeyim ama bunu gerçek hayatta yapmak, bilgisayar ekranının arkasından çıkıp kitap sevgimi gerçek insanlarla paylaşmak? Bu harika olurdu.

Biletle birlikte satın alma zorunluluğu olan kitabımı - annem için bir yemek kitabı - almıştım, çünkü hala onun gerçekten yemek yapabileceği umuduyla yaşıyorum.

bir gün bir tarifi takip etti - ve gerçekten olması gereken parayı verdi

elektrik faturasına gitti ve daha sonra birkaç gece için

Bir kitapçı olmayı, o muhteşem küçük dükkanın benim olmasını, o cilalı maun tezgahın arkasında oturmamı hayal ederek uyudum, Bosnalı çocuklar için ücretsiz kitap ayracı dağıtıyor ve battaniye örüyor. Belki tığ işi kısmı değil. En son elime kroşe kancası aldığımda, neredeyse bir müşterinin gözünü çıkaracaktım ve tuhafiyeye dükkanındaki işimden kovuldum.

Sonra da bir daha hiç düşünmedim. O zamandan beri her gittiğimde Robert tığ kancası ve ipliğiyle orada oturuyordu ve emekli olmakla ilgili başka bir şeyden bahsetmedi. Fikrini değiştirmiş olmalı diye düşündüm. Zihin. Ve kabul edelim, ne olursa olsun asla kazanamazdım. Şans asla benim yanımda olmaz.

Şu ana kadar. Kendimi yerden kaldırıyorum ve yatağın kenarına tünüyorum, e-postaya bir kez daha bakmak için öne doğru eğiliyorum, hala gerçek olamayacağına ikna olmuş durumdayım.

Belki de bu yüzden hayatımda hiç şansım olmadı. Belki de her şey bu an için biriktiriliyordu. Belki de kader, evren ya da her ne güç varsa, Mayıs ayının bu sıradan gününde bir kitapçı dükkânı kazanabilmem ve hayatımın yeni bir bölümünün başlayabilmesi için dünyanın en kötü şansına sahip olmama karar verdi.

Once Upon A Page, Cotswolds'un küçük köyü Buntingorden'de, birilerinin tavşan kafesi büyüklüğündeki kutudan yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta, şu anda görünüşe göre biriyle paylaştığım iki yatak odalı bir daire olarak adlandırmaya cesaret etti.

Koridorda karşılaştığımızda bana zoraki homurdanan, küflü peynir gibi kokan ve asla

yemeğimi yediği için özür diliyor, her tarafına 'Hallie' yazsam bile paketleme, kendimi ilk kez ev paylaşan bir üniversite öğrencisi gibi hissediyorum, sözde olgun, yetişkin bir kadın gibi değil. Garsonluk, şimdiye kadar ev paylaşımından vazgeçecek kadar iyi para kazandırmıyor.

Ertesi sabah otobüsten atlayıp Buntingorden High Street'te zıplarken soföre neşeli bir veda ediyorum. Atla. Otuz beş yaşındayım. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - hala bir apartman dairesinde yaşamak mı yoksa toplum içinde sekmek mi? Ben

Kız kardeşim Cotswold Hills'in hemen ötesinde yaşadığı için buraya daha önce birçok kez geldim. Caddede hiç trafik yok, bu yüzden otobüs durağı

yolun geri kalanını yürüyorum çünkü bu bana onu her ziyaret ettiğimde kitapçının önünden geçmek için bir bahane veriyor.

Ana cadde, Birleşik Krallık'taki en güzel ana caddeler ödülüne ait gibi görünüyor. Bal rengi taş binalar yüksektir ve cadde ötesindeki yeşil tepelere doğru kıvrılırken daralıyor. Arnavut kaldırımli yol ayaklarımın altında pürüzsüz ve önümde sıralanan bağımsız dükkanların sonsuz cepheleri parlak ve renkli; kapılarının üzerinde logoları olan bayraklar dalgalanıyor ve çeşitli renklerde pötikare desenli kiraz kuşları cadde boyunca başlarının üzerinden geçiyor. Eski moda Viktorya dönemi Günümüz ampullü sokak lambaları, güzel çiçeklerin döküldüğü sepetleri tutarak yolu süslüyor. Caddenin üst kısmına yakın bir yerde kasaba meydanı bulunmaktadır, Gotik bir çeşmenin gürül gürül aktığı, altıgen basamaklarla çevrili, çok sayıda bank ve daha fazla çiçekle dolu beton saksıların bulunduğu Etraflarında vızıldayan arılar. Once Upon A Page, kalabalık bir caddenin ortasındaki bu küçük doğa cennetinin tam karşısında yer alıyor.

Çocuklar ve yetişkinler için çeşitli kitapların sergilendiği vitrinin önünde duruyorum, etrafım yapay yeşil yapraklardan oluşan çelenklerle çevrili ve bahar çiçekleri. Robert'ın Japon balığı gölgeli bir kenarda bir kâsenin içinde yüzüyor. Bir an için her şeyi içime çekiyorum. Sokağın aşağısındaki sandviç şarküterisinden gelen kahve kokusu, asılı sepetlerin çiçek kokuları ve yandaki mum dükkanından gelen tarifsiz koku karışımıyla karışıyor. Her dükkanın önünde susayan köpekler için su kapları ve çoğu kapıda 'köpekler girebilir' yazılı tabelalar var. Bu sokağın henüz bir filmde kullanılmamış olmasına şaşırdım. Romantik, sıcak ve kapalı bir havası var. Sanki burada kötü bir şey olmayacaktı gibi.

Once Upon A Page, sokaktaki tek boş dükkâna bitişik ve iki bina, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun süredir kapalı olan bir çatı terasına çıkan bir dizi basamakla birbirine bağlanıyor. Yandaki dükkânın tahtayla kapatılmış pencereleri bu şirin küçük yola hiç yakışmıyor ve her açıldığında çınlayan, üzerinde küçük bir zil olan sıcak mavi kapıdan içeri girerken onlara sırtımı dönüyorum.

"Hallie! Robert Paige ayağa kalkıyor ve yarım bıraktığı tığ işi battaniyesini önündeki tezgâha bırakarak bana sarılmak ve iki yanağımdan öpmek için topallayarak yanıma geliyor. "Tebrik ederim. Sen olduğun için çok mutluyum. Burası ancak kitaplara *bayılan* biri tarafından işletilebilir ve bunu daha fazla hak eden birini düşünemiyorum.

Hâlâ gerçek gibi görünmüyor. Rahat dükkanın etrafına bakarken bile. Peluş gri halıyı, güzel kitaplarla dolu kilometrelerce ahşap rafı, okuma alanındaki alçak bir masanın etrafında toplanmış kanepe ve sandalyelerden gelen yıpranmış deri kokusunu ve havaya sinen binlerce kitabın lezzetli kâğıtsı, tatlı ve misk kokusunu içime çektiğimde hala inanamıyorum. Bir kitapçıda çalışmak hayatım boyunca hayalini kurduğum şeydi.

Robert, "Tabii ki daire ve çatı terası da var ama burayı tekrar halka açmadan önce yukarıdaki korkulukların güçlendirilmesi gerekiyor..." diyor.

"Ne?"

Dükkânın üstündeki daire. Ufacık bir şey ama bana iyi hizmet etti. Birkaç yıl önce işe gidip gelmek bana fazla gelmeye başlayınca buraya taşındım. Artık sizin ama eşyalarımın taşınmasını ayarlamam için bana birkaç hafta vermeniz gerekecek.

O kadar yüksek sesle bağıryorum ki, kitaplarına göz atan üç müşteri korkuyla başlarını kaldırıp bakıyorlar, muhtemelen duman alarmlarını test etmek için geldiğimi ve erken bir yangın tatbikatı başlattığımı düşünüyorlar.

Bir de daire! Bu dükkanın üstünde bir daire *olduğunu* bile bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Dükkânın bir üst katı var ve dışarıdan görebileceğiniz üst kattaki ikinci pencerenin bir depo olduğunu sanıyordum. Ama gerçekten yaşayabileceğim bir daire? Tek başıma mı? Bir fıçı Lynx'in duş almak için uygun bir ikame olduğunu düşünen yirmili yaşlarında bir delikanlı olmadan.

Düzenli olarak mı? Sanki tüm hayallerim aynı anda gerçekleşiyor. Piyangoyu *iki kez* kazansam bile bu kadar muhteşem olmazdı.

Bir müşteri elinde bir yığın kitapla tezgâha gidiyor ve Robert elimi okşayıp hızlıca ona hizmet etmek için geri dönüyor ve bir an için onun seçtiği kitaplar hakkında derin bir sohbete dalmasını izliyorum. Fiyatları kasaya yazarken her biri hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyor ve sonra kitapları teker teker 'Once Upon A Page' markalı kağıt torbaya dolduruyor. Kitapları ne kadar seversem seveyim, bir daha asla Onun kadar bilgili.

Burayı devralacağım için duyduğum heyecan hüznle karışık çünkü onun burada olmasını özleyeceğim. O benim için bir büyükbaba gibidir. Herkese. Nicole'ü, kocası Bobby'yi ve bahçelerindeki ek binada yaşayan annemizi ziyaretten eve dönerken hoş bir manzara olan dost canlısı, yargılamayan bir yüz. Robert'ın kitapları arasında benim gibi bekar olmaktan mutlu olan ve bir erkeğe ihtiyaç duymayan bekar kahramanlar

ve kimse bu yüzden onlar hakkında daha kötü düşünmüyor. Kitaplar Anneleri her zaman onlara uygunsuz erkekler ayarlamaya çalışan kahramanlar. Kadın kahramanların flört kaçamaklarının olduğu kitaplar biriyle evlenmemi istemiyor. Annem her ne kadar aksini düşünse ve beni evlendirmeye sonsuza kadar kararlı olsa da, otuzlu yaşlarında bekar ve çocuksuz olabilen ve başka şekillerde mutlu ve tatmin olabilen kadınlarla ilgili kitaplar, bir Jane Austen romanı gibi, evde kalmış bir kız olarak görüleceğim ve tüm kızlar yirmi yaşından önce evlenmezse aileye utanç getirecek. Annemin artık 1800'lerde yaşamadığımı fark ettiğinden emin değilim.

Asgari ücretli işimi ve berbat dairemi düşünmemeye çalışıyorum. Ben Tatmin oldum. Dolup taşan kitap raflarım ve Kindle'ım beni tatmin ediyor,

Dairemdeki küçük odamda daha fazla kitap için yer olmaması ve onları Bay Vaşak'ın ulaşabileceği ortak oturma odasında bırakmak istemem nedeniyle satın aldım. Onları yemeye çalışmasa muhtemelen sinekleri kovmak için ya da akla hayale gelmeyecek kadar kötü başka bir şey için kullanırdı. Bana ait olan diğer her şeyi yiyor gibi görünüyor.

Dükkânın etrafında dolaşırken Robert'ın servis yapmasına izin veriyorum, sanki dükkânın üzerinde süzülüyormuşum, bir bulutun üzerinde dans ediyormuşum gibi hissediyorum.

'wheeeeeeeee'. Bu gerçekten benim olacak. CV'me 'bar garsonluğundan kovuldum' ibaresini eklemek ve yeniden iş aramanın moral bozucu sefaletine başlamak zorunda değilim. Ev sahibimize haber verebilirim. Gerçekten de

hayalimdeki işe sahibim. Bu, Cadbury's için çikolata tadımcılığı ya da McVitie's için kalite kontrolün bir adım ötesinde.

Parmaklarımın her rafta sıkışmış dikenler boyunca ilerlemesine izin verdim.

Eski

bez ciltli sert kapaklar, yeni basılı kitaplar ve aklınıza gelebilecek her konuda kurgusal olmayan kahve masası kitapları. Tezgâh ve okuma alanının bulunduğu ön taraftaki açık alandan ve yeni gelen kitapların sergilendiği masalardan sonra

haftanın seçimleri, dükkânın arkasına kadar uzanan ahşap raflardan oluşan sonsuz koridorlar var. Tabandan tavana kadar uzanan, koyu renkli, görünür budaklı kiraz ağacından yapılmış rafların her biri yüzlerce kitap barındırıyor, öyle ki kitaplar rafların önüne ve sırtlarına yığılmış durumda dışa bakmaktadır. En yüksek yerlere, raylar üzerinde rafların önüne tutturulmuş *Beauty and the Beast*- tarzı kayar ahşap merdivenlerle çıkılmaktadır.

Belle'in kayarak ilerlediği sahneyi yeniden yaratmaktan kaçınıyorum.
eski Disney filminin açılış sahnesinde kitabını geri verir. Bu olmazdı

ilk kez yapmak istedim ve kimse bakmıyorken ilk kez denemedim.

Once Upon A Page, içinde kolayca bir gün kaybedebileceğiniz türden bir mağaza. Sıra sıra dizilmiş yüksek raflar arasında kaybolabilir, gözünüze çarpan her şeyi alabilirsiniz.

belli belirsiz ilginç, ve siz farkına bile varmadan, saat beş olmuş ve Robert'ın Kapanış zili çalıyor ve yanlılıkla eve giden son otobüsü kaçırdınız, ancak bir şiir kitabı da dahil olmak üzere karmakarışık bir karışımla çıkıyorsunuz Şiirden hoşlanmadığınızı düşündüğünüzde, bir aşk romanı, Fransız Devrimi hakkında bir kitap, okumanız gereken ama okumadığınız bir klasik, asla ziyaret etmeyeceğiniz bir yer hakkında bir seyahat kitabı ve bir çocuk kitabı

Gençken okuduğunu hatırlıyor musun?

Üst kat sadece çocuk bölümüne ayrılmıştır. Robert her zaman çocukların okumaya teşvik edilmesinin büyük bir destekçisi ve o hâlâ hizmet ettiği kadınla gevezelik ederken ben de yukarı çıkıp etrafa bir göz atıyorum. Buraya son geldiğimden beri çok değişmiş. Uzun, dar bir alan. Duvarları kaplayan beyaz plastik kitap rafları, alt kattakiler kadar uzun değil ve daha aralıklı, her türlü resimli kitap için yer var renkli kapakları dışarı bakacak şekilde sergileniyor. Üzerinde bir yığın basılı boyama sayfası ve çeşitli renkli kalemler bulunan bir dizi küçük sandalye ve masa vardır ve zeminin bir ucunda, etrafında bir sürü parlak renkli puf bulunan puantiyeli bir halı vardır.

Bir duvarı kaplayan büyük bir Peter Pan duvar resminin önünde.

Kendimi nasıl bir işe bulaştırdığıma dair ilk küçük endişeyi hissediyorum. Çocuklar ya da çocuk kitapları hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve kendime Robert'ın seksen yaşında bir adam olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Muhtemelen hedef kitle de değil, ama muhtemelen bu dükkânı işletmeye başladığından beri öğrendiği her şey sayesinde bunu başarıyor ve ben de bunu yapabilirim. Ben de öğrenebilirim. Böyle bir yerde çalışmak, böyle bir yerin *sahibi olmak*

Hiç istemediğim bir şey. Yapmam gereken her türlü çalışma buna değer.

Dükkanın sağ tarafındaki ahşap merdivenlerden aşağı indiğimde tüm müşteriler gitmişti ve Robert beni bekliyordu. 'Daireyi görmek ister misin? Eğer olduğun yerde kalmayı tercih edersen, biraz ekstra gelir için kiraya verebilirsin. Buradan olduğu gibi arka taraftan da giriş var.

Onu takip ederken içinde yaşamama fikrine neredeyse güleceğim. raflar ve arkadaki küçük bir ofis. Bir masa ve sandalye, teknolojik olarak modası geçmiş gibi görünen bir bilgisayar ile bir ofis için seyrek

Seksenli yıllardan kalma, bir duvar boyunca uzanan birkaç dosya dolabı ve merdivenlerin altında depolama amaçlı olduğu belli olan bir dolap var çünkü kapısı açık ve katlanmış masalar ve teşhir standları dışarı taşıyor. Beni dar bir merdivene açılan bir kapıdan geçiriyor ve anahtarlıktaki bir grup anahtar bana uzatıyor. 'Yukarı çık ve etrafa bir göz at, böylece neyle karşı karşıya olduğunu anlarsın. I

"Korkarım hayal ettiğinizden daha küçük olabilir.

"Burası bir kurbağanın koltuk altı bile olabilir ve yine de şu anda yaşadığım yerden daha iyi olurdu.

Ben yukarı çıkıp üstteki krem rengi kapıdan içeri girerken o ofisin kapısında durup dükkâna göz kulak oluyor. İçerideki daire tuhaf bir şekle sahip, uzun ama dar, bölücü duvarın diğer tarafındaki çocuk bölümüyle alan için savaşıyor. Ön kapı küçük bir mutfak ve oturma alanına açılıyor. Bir kapı, tek kişilik yatak ve gardırobun ancak sığabileceği büyüklükteki yatak odasını ikiye ayırıyor ve bir tarafa da bir banyo sıkıştırılmış.

Yatak odamın penceresi ana caddeye bakıyor ve dirseklerimi pervaza dayayıp tül perdeleri kenara çekiyorum. Karşıdaki kasaba meydanında fiskeye gürül gürül akıyor ve annesi telefonuyla konuşurken basamaklarda bir aşağı bir yukarı zıplayan küçük bir çocuğu izliyorum. Küçükken kütüphaneden dönerken orada oturup kitap okuduğumu hatırlıyorum. O kadar çok kitap almıştım ki eve gitmeyi bile bekleyemedim.

Güneş parlıyor, sokağın gürültüsü kalın üç camlı pencereden süzülürken yansımasıyla suyu parlatıyor.

Dairenin arka tarafında, Buntingorden'in yanından geçen nehrin yeşil kıyısına bakan bir pencere ve yangın merdiveninden inip bakımsız küçük bir bahçeye, oradan da nehir patikasına açılan bir arka kapı daha var.

Küçük olabilir ama *inanılmaz*. Şu anda yaşadığım yerden çok daha iyi ve hala bir dakika içinde uyanacağıma ikna olmuş durumdayım Çünkü bu nasıl gerçek olabilir? Cotswolds'un en şanssız insanı bir şekilde bir günde bir kitapçı ve bir daire kazandı. Benim her zamanki günlerim, işini kaybettiğin, daireni su bastığı ve erkek arkadaşının aynı öğleden sonra başka biriyle öpüşmesi. Böyle birden fazla gün geçirdim. Birden fazla erkek arkadaşım da öyle.

İşim bittiğinde, Robert hala ofisin kapısında duruyordu ve uzun süredir ayakta duruyormuş gibi görünüyor. Alttan, o yönlendirir

İki bardak çay yapmak için dairenin mutfağını dolaşıyorum ve onları aşağıya götürdüğümde, okuma alanındaki deri koltuklardan birinde oturuyor. Neredeyse dükkanın ortasında, tezgahın biraz aşağıda ve Üç tarafı kitap raflarıyla çevrili. Öğrencileri sık sık otururken görürsünüz. ders çalışmak için oradalar ve insanlar kitaplara bakıp hararetle notlar karalıyorlar.

Ben iki kupayı masaya koyarken Robert önündeki masaya evrakları yayıyor ve bir tanesi elimde sallanarak neredeyse içindekileri önemli görünen evrakların üzerine döküyor. Kupalar ellerimden güvenli bir şekilde kurtulduğunda rahat bir nefes alıyorum. Bu maceraya iyi bir başlangıç *olmazdı*.

"Bu sadece büyük bir şaka değil, değil mi? Çayını titrek bir elle kaldırıp yudumlarken soruyorum.

Gülüyor. "Ben şakacı değilim, Hallie. Bunu bilecek kadar uzun zamandır buraya geliyorsun. Dükkan ve üstündeki daire senin. Beraberinde Tek bir şartla - burayla işiniz bittiğinde, kitapçılığın size göre olmadığına karar vererseniz iki ay içinde, iyi bir gençle tanışıp başka bir yere yerleşmek istediğinizde iki yıl içinde veya

Bu dükkana verebileceğin her şeyi verdiğinde, bunu devredecek birini bulacaksın.

'Once Upon A Page asla satılmamalıdır. Onun mirası ona duyulan sevgidir. *Bu* yüzden bu kadar uzun süre ayakta kaldı. Mülkiyet bir kişiden diğerine geçer, tıpkı benim şimdi size geçirdiğim gibi. Kırk yıl önce çok sevdiğim bir arkadaşımın devraldım. Onlarca yıldır burayı işleten babasından devralmıştı ve sanırım burası ona bir arkadaşından geçmişti.

uzak kuzeni. Zincirin geçmişi 1870'lerde kurulmasına kadar uzanıyor. Her sahibi sadece kitapları sevdikleri ve bunu paylaşmak istedikleri için devralmıştır.

'Zor zamanlar oldu ama dükkan her zaman ayakta kaldı. Kimden Zorluklar daha büyük bir güç getirir. Çatı terası savaş sırasında atılan bir bombanın sonucuydu ve o zamanın yenilikçi sahibi umutsuzluğa kapılmak yerine kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmayı seçti. Evin geri kalanını

çatıyı düşürdü, zemini güçlendirdi ve yukarıya doğru bir dizi basamak inşa etti.

'Once Upon A Page'in mirası yazılı kelimelere olan sevgidir ve bu evrakları imzalamadan önce bu koşulu kabul etmelisiniz. Bu mülk "takas edilecek" ya da en yüksek teklifi verene satılacak bir mülk değildir - ve inanın bana, onu ele geçirmek için *çaresiz olan* yüksek teklif verenler var - ama onu vermeye karar verdiğinizde, benim yaptığım gibi yapmalı ve

özgürce vermelisiniz. Bu

Kimi seçtiğiniz önemli değil; bir aile üyesi, bir arkadaş, bir müşteri veya bir yabancı olabilir, yeter ki onu sizin kadar seveceklerini ve aynı mirasın bir parçası olmayı kabul edeceklerini bilin - zamanları dolduğunda onu vermek için'.

Başımı sallıyorum. Bu hayalimdeki iş - yapmak istediğim *son* şey onu satmak. Ve şimdiden bırakmaktan bahsetmek düşünülemez. Vazgeçmek istediğimi hayal bile edemiyorum. Bu bir hediye, hayatımı değiştirecek bir şey, kesinlikle hızlı bir şekilde kar elde edilecek bir şey değil. "Çekilişe katılan herkesin gerçek olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Ben yapmadım. Sadece içgüdülerime güvenmek zorundaydım. Dikkatlice kimleri gözlemledim bilet teklif ettim. Para avcıları, gizemli bir kulaktan kulağa yayılan bir söylentiyle biletleri kapmak için geldiklerinde, onlara Paketleme. Bu dükkânın özel olduğuna ve sahipliğinde küçük bir el olduğuna kesinlikle inanıyorum. Beni yanlış yönlendireceğini düşünmemiştim.

"Bırakacak bir ailen yok mu?" diye nazıkçe sordum. Ona daha önce hiç ailesi hakkında soru sormamıştım.

'Dünyada yalnızım, ancak kitapları seven birinin asla gerçekten yalnız olmadığına inanıyorum ve bu benim için her zaman yeterli oldu. Ben olsam bir aileyi sevdim, ama asla olması gerektiği gibi olmadı. Hayatımın aşkını yıllar önce kaybettim ama siz benim için endişelenmeyin. Ülkenin ve dünyanın dört bir yanında hem gerçek hem de hayali birçok iyi arkadaşım var. Kafam yıllar boyunca benimle kalan milyonlarca karakterle dolu ve şimdi son iki hayalimi gerçekleştirme zamanı - Once Upon A Page'in benim gibi onu seven biriyle yaşamasına izin vermek ve Cornwall sahilinde emekli olmak. Kendime Cornwall'da bir destekli yaşam tesisinde bir daire ayarladım.

Güney sahili, kapıdan kuma sadece birkaç adım. Sonbahar yıllarımda istediğim tek şey buydu.

Sözleri beni ağlatıyor ve çayımı alıp bir yudum alma bahanesiyle kendimi toparlamak için bir an için arkamı dönüyorum. Saf sevinç yerini küçük bir korku dürtüsüne bırakıyor. Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam? Birkaç şeyin ötesinde

On altı yaşımıdayken şimdi kapalı olan yerel kütüphanede cumartesi vardiyaları yapıyordum, kitapçılık hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bir iş sahibi olmak hakkında daha da az şey biliyordum. Okuma tutkusu gerçekten yeterli mi? Şu anda öyle gibi geliyor ama önümde ne kadar çok şey öğrenmem gerektiğini hayal bile edemiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, yaşlılık lekeleri olan eliyle omzumu sıvazlıyor. "İşi devraldığımda mühendislik okuyordum. Perakende sektöründe çalışmayı hiç düşünmemiştim bile. Gittikçe öğrendim ve her zaman düzgün bir eğri değildi, ama

Ödüller buna değer. Müşterilerin sonunda aradıkları bir kitapla karşılaştıklarında mutlu olduklarını görmek. İnsanlar soruyor tavsiyelerde bulunuyorlar ve sonra geri gelip size ne kadar tavsiye ettiğiniz bir şeyden keyif aldım. Bir hikayenin büyüünde kaybolan çocukların yüzlerinin aydınlandığını görmek. Bu her zaman kolay değildir - saatler uzun olabilir, sürekli kitap taşımak ve istiflemek fiziksel olarak zor bir iştir ve genellikle kitaplarınızı aldığınız için kendinizi suçlu hissettiğiniz yavaş haftalar geçirirsiniz.

Kendiniz için bile asgari ücret. Ama bu dükkan bir buçuk asırdır burada duruyor. Onsuz bir dünya düşünemiyorum. Karşıma çıkan her türlü zorluğa değdiğini düşünmüşümdür.

Her şeyi çiçek ve gül yapraklarından ibaretmiş gibi göstermemesini takdir ediyorum. Bu dükkânda her zaman çok çalıştığını *biliyorum*. Hayatının yarısını buraya adanmış gibi görünüyor. Umarım bana verdiği hediyeye layık olabilirim.

"Sana yalan söylemeyeceğim Hallie," diye devam ediyor. 'Dükkânın mali durumu pek iyi değil. Birkaç yıl oldu... zayıf yıllar diyebilir miyiz? Birden fazla kez kapanma korkusu yaşadım ama Once Upon A Page her zaman kendini toparlamayı başardı ve inanıyorum ki yine başaracak, ama dümende yeni birine ihtiyacı var, onu yeniden canlandıracak birine.

Canlandırmak mı? Ben mi? Ben canlandırmanın tam tersini yaparım. Tarlalarda duran saman dolu korkuluklar bir şeyleri canlandırmakta benden daha iyi. "Ne kadar kötü?" Sertçe yutkunuyorum.

'Müşterilere ihtiyacınız var. Hem de çok sayıda. İnsanları içeri çekecek bir şey. Burası işlek bir cadde ve birçok insan geçiyor ama ben çoğunlukla birkaç müşteriye güveniyorum.

düzenli ve sadık müşteriler. Bu dükkâna yeniden hayat verecek bir şey olmazsa... Sanırım yıl sonunda Once Upon A Page'in hala açık olduğunu görürsek şanslı olacağız.

Lanet olsun. Son zamanlarda geldiğimde dükkânın sessiz olduğunu biliyordum ama bunu hep günün saatine bağlıyordum çünkü bardaki vardiyalarım sırasında çalışma saatlerim oldukça tuhaf olabiliyordu.

"Ama bunun sizi korkutacağını düşünseydim, biletinizin o şapkadan çıkacağını sanmıyorum.

Yutkunuyorum. Bu beni korkutuyor. Bana sadece bir kitapçı dükkânı vermiyor, *kurtarmam* gereken bir kitapçı dükkânı veriyor. Ya da birkaç ay içinde kaybedeceğim.

Geçmiş 150 yıl öncesine dayanan bir mirası yok etmek.

"Vazgeçmek için hâlâ vaktin var Hallie..." diye nazıkçe öneriyor, bir kalem uzatarak.

Elime alıp avuçlarımın arasında evirip çeviriyorum. "Hayır. Korkularımı bastırıyorum. Bu başıma gelen en muhteşem şey. Bir meydan okuma olacağı için çekip gitmeyi düşünmek akıl almaz bir şey. Belki de ihtiyacım olan şey bir meydan okumadır. Hayatımın Yeniden canlandırıcı da. Belki ben ve kitapçı birbirimizi yeniden canlandırabiliriz.

diğer. "Burayı seviyorum. Ne pahasına olursa olsun, benim gözetimimde batmayacak.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Bazı evrakları imzalayıp bana uzatıyor, kalkıp tezgâhta bir şeylerle uğraşıyor ve bana da evrakları taramam için zaman veriyor. Tapu senetleri ve Tapu Sicili mülkiyet devir formları. Okumaya çalışıyorum ama kelimelerin çoğu kafamdan geçiyor ve yine de işaret ettiği noktalı yerleri imzalıyorum.

"Tebrikler. Tekrar yerine oturdu ve kadeh kaldırmak için elindeki fincanı benimkiyle tokuşturdu. 'Once Upon A Page'in yeni sahibisiniz. Nasıl bir duygu?

"Hasta bir kitapçıyı nasıl işletebileceğime dair birkaç kitaba ihtiyacım varmış gibi mi? Kapının üstündeki zil bir müşterinin geldiğini haber verirken gülüyor.

Buntingorden her zaman hareketlidir. Olağanüstü Doğal Güzellik Alanı olarak belirlenmiş bir bölgedeyiz ve turistler ana caddenin ilginç cazibesine bayılıyor. İnsanlar çevredeki tepelerde tatil yapmak için geliyorlar, manzara Güzel, popüler tatil noktaları haline gelen çok sayıda nehir ve göl vardır ve yürüyüşler sonsuzdur ve hem yerel halk hem de turistler tarafından sevilir.

Müşteri gelip Robert'ın elinde hiç bilmediğim bir kitap olup olmadığını sordu.

Bir süre düşündükten sonra onu yedinci koridora yönlendirdi ve en alttaki üçüncü rafa bakmasını söyledi. kullandığı stok sistemi.

Fark etmiş olmalı çünkü yine gülüyor. 'Burada kırk yıldan fazla çalıştığınızda, burayı iyi okunmuş bir kitap gibi bileceksiniz... Ben de Size temel talimatları bırakıyorum ama ne yapacağınızı söylemek istemiyorum. Burası artık sizin kitapçınız. Buraya kendi damganızı vurmanızı ve işleri kendi yönteminizle yapmanızı istiyorum. Burası bunca yıl ayakta kaldı çünkü yeni insanlar yeni şeyler yapıyor. ve güncel tutun. Sizin nesliniz insanların ne istediğini bu yaşlı bunaktan daha iyi anlıyor. Yüzyıllar boyunca burada kalmasını sağlamak için ne isterseniz yapabilirsiniz.

Evrak işlerini hallederken, avukatına sunması gerekenleri saklarken ve bana ihtiyacım olan ilgili belgeleri verirken yine gözlerim doluyor. Uzun

zamandır bu gün için hazırlandığını hissediyorum.

Rafların arasında kayboluyor ve doksanlı yıllardan kalma, perakendecilikte nasıl başarılı olunacağını anlatan bir kitapla geri dönüyor ve bana hediye ediyor

Çünkü gerçekten var olmasını dilediğim kurgusal bir kitap olan 'Bir Kitapçı Nasıl İşletilir'e en yakın şey bu.

Yaşlı bir sırtışıla bana uzattı. 'Umarım bu eski yer sana da bana getirdiği kadar mutluluk getirir, Hallie. Getireceğine dair içimde sinsi bir şüphe var.

Bu beni daha önce hiç olmadığım kadar heyecanlı hissettiriyor ve Ben de gerginim. Hayatımdaki her şey hep ters gitti ve bunun da aynı şekilde olacağından endişe etmekten kendimi alamıyorum. Hayal ettiğimden çok daha fazlası var ve bu dükkânın dünyanın küçük köşesine getirdiği sihir serpintisini sürdürmeye nasıl layık olabileceğimi bilmiyorum.

Bölüm 2

İki hafta sonra bir Pazartesi sabahı saat 8.30'da elimde anahtarlarla kapının önünde dururken hala benim olduğuna inanamıyorum.

Robert hafta sonu taşındı ve umarım şu anda Cornish kumlarına güvenli bir şekilde yerleşmiştir. Cumartesi akşamı Robert'ın Anahtarları alıp yardım edip edemeyeceğime baktım, ama köyün yarısı onu yolda desteklemek için gelmişti, kutuların toplanmasına ve bir minibüse yüklenmesine yardım ediyorlardı. arkadaşlarının onu Cornwall'a götürmek için tuttuğu adam.

Artık daire boş, Nicole ve Bobby iki arabalarını da getirip bu akşam işten sonra taşınmama yardım edecekler.

kitaplarımı taşımak için en az bir ay ve bir çift katlı otobüs filosuna ihtiyacım olacak. Annem şimdiden bazılarından kurtulmamı sağlamaya çalışıyor.

"Ooh, yolun hemen aşağısında olacaksın! Her gün uğrayıp seni görebilirim! Hediyelik eşya dükkanındaki o sevimli adamı ziyaret ettin mi? O bekar, biliyorsun..."

Hediyelik eşya dükkanlarındaki bekar erkekler ve anneme daha yakın olmak Kesinlikle gerekli olması bir yana, önümdeki binaya bakarken duyduğum sevince engel olamıyorum. Sokağın geri kalanıyla aynı kumtaşı tuğlalar, grimsi mavi kapısı ve pencere çerçevesinin üzerinde masalsı bir yazı tipiyle kazınmış 'Once Upon A Page' ve altında düz harflerle basılmış 'Home to 30,000 books ... and counting! Bu

Solda müstakil, çatı terasına çıkan merdiven ise sağda, girişinde ağır zincirler ve büyük bir 'Dışarıda Tutun' levhası ile kapatılmış, yanındaki boş dükkânın pencerelerini kaplayan tahtalar ise bana boş boş bakıyor.

Anahtarı kilide sokuyorum ve kendi kitapçımın kapısını iterek açıyorum. Zil kendi kendine tıngırdıyor ve içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kilitliyorum. Açılış saatinden önce kendimi toparlamak için yarım saatim var. Daha uzun sürebilirdim ama otobüs gecikti. Besbelli. Otobüsler *her zaman* geç kalır.

Zamanında gelmelerine en çok ihtiyaç duyduğunuz günlerde. Omuz çantamı tezgâhın üzerine koyuyorum ve bir an için kokuyu içime çekiyorum.

Cumartesi gecesi dükkânın kapanmasından bu yana yirmi dört saatten fazla bir süredir müşteriler tarafından dokunulmayan tüm bu kitapların rafları.

Burada yaşadığım sürece, gecenin bir yarısı gizlice aşağı inip bir köşede sessizce duracağım ve ışıklar söndüğünde kitaplara ne olduğunu göreceğim. Hareketsiz kaldıklarına inanmak imkânsız, hikâyeleri içlerinde sessiz. Ta ki başka biri onları alana kadar. Yürümeye başladıklarını ve diğer raflardaki arkadaşlarını ziyarete gittiklerini düşünmek çok daha inandırıcı olacaktır,

İnsanlar dünyanın karanlık olduğunu düşündüklerinde hikayelerini

birbirleriyle paylaşıyorlar. Kendimi bir silkeliyorum ve sessizce

kendime otuz beş yaşında bir kadın *olduğumu* hatırlatıyorum.

yaşındaki bir kadın ve ben cansız nesnelerin canlanmasıyla ilgili fantezileri en az otuz yıl önce geride bırakmış olmalıydık.

Ofis kapısının içindeki ışık düğmelerini bulmaya gidiyorum ve dükkânı ışıkla dolduruyorum, gözümün ucuyla bir kitabın rafa geri döndüğünü gördüğüme neredeyse eminim- Oh hadi ama, Japon balığı değil.

Gördüğüm her hareket Robert'ın

Japon balığı hâlâ akvaryumunda yüzüyor. Çömelip parmağımın ucuyla hafifçe kenarına vuruyorum ve akvaryumun dibindeki kaleye doğru yüzüyor, pencereden bana bakarken sadece bir gözü görünüyor.

Olamaz. Balığını nasıl unutmuş olabilir? Ve o kadar insan arasından bana. Araba kullanmıyorum, bu yüzden Cornwall'daki Robert'a geri götürmek için kucağında Japon balığı kasesi ile bir otobüste saatler geçirdiğimi hayal ediyorum. Sanki kitapçının sorumluluğu yetmiyormuş gibi, şimdi bir de balığı geri getirmenin bir yolunu bulana kadar hayatta tutmak zorundayım. Bir şeyleri canlı tutmak benim güçlü yanımdır değil. Balıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yiyecek bir şey bulamamış olması dışında.

Cumartesi gününden bu yana, üst kata çıkıp mutfağı didik didik ettikten sonra, sonunda ofis çekmecesinde bir küvet Japon balığı yemi buldum ve büyük boy kâseye birkaç pul serptim. Turuncu balığın kırırdanarak yüzeye çıkmasını ve yalayıp yutmasını izlemek için arkama yaslanıyorum. 'Ben adını bile biliyorum, Fishy.'

Nefesimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum.

Japon balığı yemi, alnımın parlıyor olması gerektiğinin ve bunun iyi bir şey olmadığına farkındayım ve saçlarımda kesinlikle bir kırılganlık var.

Merdivenlerin üstündeki duvarda asılı saate bakarken saçlarımı düzeltmeye

Çalışıyorum,

Her iki kattan da görülebiliyor. Sabah 8.58. İlk gününüzde geç kalmış bir otobüs ve unutulmuş bir balıktan daha kötü ne olabilir? Bir şey bulmak için hiç zamanım olmadı.

Robert'ın beni bırakıp gideceğini ve kendimi toparlayıp önümdeki güne hazırlayacak zamanım olmadığını söyledi. Etrafta biraz dolaşmak niyetindeydim.

Birisi nerede olduğunu sorarsa diye kitap raflarını yeniden tanımaya çalışıyorum.

bir şey var. Daha önce sadece göz attım, asla müşterilerden gelen soruları yanıtlama niyetiyle değil.

Bir fincan çay bile içmedim ve şimdi daireye koşup bir tane yaparsam, zamanında açamayacağım. Seçenekleri tartıyorum ve dükkânı açmanın daha iyi olacağına karar veriyorum; yarın su ısıtıcısını aşağıya, ofise getireceğim.

Tanrı bilir Robert burada tek başına nasıl idare ediyordu, tuvalete gitmesi ya da bir fincan çay içmesi gerektiğinde yerine bakacak kimse yoktu.

Kapının üzerindeki tabela, sayfaları açık ve her iki yanına yanık hatla 'açık' ve 'kapalı' kelimeleri kazınmış ahşap bir kitap ve onu kapalıdan açığa çevirdiğim anda bir adam beliriyor.

İlk başta, annemin bir şekilde beni köşeye sıkıştırmak ve kaçamadığımda kendini tanıtmak için rüşvet verdiği hediyelik eşya dükkanındaki adam olabileceği gibi korkunç bir hisse kapılıyorum, ama takım elbisesi bir yattan daha pahalıya mal olmuş gibi görünüyor ve jöleli saçları hediyelik eşya dükkanı diye bağırıyor.

Bu iyiye işaret. Sabah dokuz ve müşteriler gelmeye başladı bile.

Kapıyı bir ışınla çekip açıyorum. 'Günaydın! Çok heveslisiniz. Belirli bir şey mi arıyorsunuz?'

"Gerçekten de öyleyim. Bana yırtıcı görünümlü dişlerini gösteren bir gülümseme veriyor ve ben hemen tedirgin oluyorum. "Dükkânınız.

"Bu dükkan mı?

"Drake Farrer, Farrer and Sons emlak geliştiricilerinden. Bana bir kartvizit uzatıyor ve tezgâha doğru yürüyor, çantamı bir kenara iterek parlak evrak çantasını yere bırakıyor ve şingirtili bir sesle kilidini açıyor. 'I

yandaki boş dükkanın sahibi. Şirketim bu dükkanı da satın almak ve yeni bir eğlence merkezine yer açmak için ikisini de yıkmak niyetinde.

Peşinden koştum. "Dükkan satılık değil.

'Hayır, dükkan satılık *değildi*. Şimdi yeni yönetim altında, ne yapacağınızı siz karar vereceksiniz. Ben de satılık olmasını öneriyorum.

"Tavsiye mi veriyorsun? Senden tavsiye istemedim.' Sanki bana biraz yetki verecekmiş gibi tezgahın arkasına geçtim. Bu adam kim olduğunu sanıyor? Tezgâhtan çantamı alırken çantasına sinirli bir bakış attım ve Robert'ın örümcekli el yazısıyla yazılmış madde madde bir listeyi ortaya

ıkarın. Kasayı kullanma talimatları.

Drake Farrer yüzünde alaycı bir ifadeyle ona bakıyor. ne kadar deneyimsiz olduğumu gösteriyor. "Söylentilere göre, mesleğiniz kitapçılık değil ve eminim siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, internet devlerinin ve indirimli süper mağazaların olduğu bu günlerde kitapçılar bin bir hızla iflas ediyor. Tüm tuğla ve harç mülklerinin başı dertte ve tıpkı sizin gibi, bu ana caddedeki birçok dükkan sadece bir iplikle tutunuyor. Babam ve ben Farrer and Sons'da birlikte çalışıyoruz. Başarısız olan dükkanları daha iyi bir hale getirmek ve sahiplerini, işleri bozulduğunda yönetime geçme gibi kötü işlerden kurtarmak kaçınılmaz olarak başarısız olur. Tıpkı yan taraftaki fırında yaptığım gibi. Tam iflasın eşiğine gelmişken son anda onları satın aldım. Buradaki pek çok işletme aynı durumda, sizinki de dahil.'

"İşler kötüye gitmiyor. Kollarımı kavuşturuyorum ve dükkanın durumuna bakma şansım olmamasına rağmen kendimi daha dik durmak için itiyorum.

Henüz kendim için finansman bulamadım. Robert'ın söylediğine göre, neredeyse kesinlikle

başarısız, ama bu küçümseyici adamın bunu bilmesine izin vermeyeceğim. Omuz silkiyor. 'Şimdi değilse bile yakında olacak. Özellikle de

Sorumlu kitapçı. İyi ki size yardım etmek için buradayım.'

O bana yardım etmek için burada *değil*. "Senin gibi adamlar sadece kendilerine yardım etmek için vardır. "Sevgili ihtiyar seni benim hakkımda uyardı o zaman?

'Hayır. Tek kelime bile etmedim. İçeri dalıp dükkanımı satın almaya hakkın olduğuna karar verdiğin anda beni kendin hakkında uyarmıştın. *Dükkânım* demek kendime güvenimi artırıyor ve daha dik duruyorum.

'Pekala, belki de yanlış bir başlangıç yaptık. Özür dilerim. Dümende yeni fikirlere ve yeni yaklaşımlara açık olabilecek yeni ve öncü birini gördüğüm için aşırı heyecanlanmış olmalıyım.

Bu beni Kristof Kolomb gibi gösteriyor ama onun yaklaştığını görmek istediğim tek şey kapıdan çıkarkenki hali.

"Kim olduğumu anladığınızı sanmıyorum," diyor ben onu o yöne doğru yönlendirmeye fırsat bulamadan. 'Ben sadece dost canlısı yerel emlak geliştiriciniz değilim - aynı zamanda komşunuzum. Yandaki eski fırının sahibi olarak, çirkin, güvensiz ve muhtemelen mahkum edilmiş çatı terasınıza erişimi paylaşıyorum. O

arkasını, dışarıdaki merdivenleri ve sağdaki boş dükkânı işaret eder.

"Robert mülkiyeti paylaşmakla ilgili bir şey söylemedi.

'Robert'ı bilirsiniz, kafasını her zaman kuma gömmeye meraklıdır, özellikle

de para sorunları söz konusu olduğunda. atı terasının yarısı benim.

ve erişim paylaşıyor. *Ben* olmadan orada hiçbir şey yapamazsın. izin istiyorum. Ses tonu, izninin serbestçe verilmeyeceğinden şüphe duymamamı sağlıyor. Çantasından bir kâğıt çıkardı.

Başka bir tapunun fotokopisini alıp okuyorum, arada sırada üzerinde yazan bir kelimeyi anlamışım gibi başımı sallıyorum.

"Bunun için hiçbir planım yoktu. Onun keskin bakışları altında sinirlerime hakim olmaya çalışıyorum. I

Bırakın plan yapmayı, çatı terasını bile görmedim ama onunla paylaşma fikri tüylerimi diken diken ediyor. Kâğıdı Robert'ın talimatlarının üzerine koyuyorum, özellikle de 'kasanın nasıl açılacağını' onun arayan gözlerinden saklamak için. Etrafta üzerine gidebileceği bir zayıflık aradığı hissine kapılıyorum.

Boncuk gözlerini benden ayırmadan bir elini omzunun üzerinden sallıyor. 'Ayrıca birkaç başka dükkân sahibiyle de dükkânlarını satın alma konusunda görüşmeler yapıyorum. Bu eski püskü caddeyi modernize etmek ve yenilemek istiyoruz ve Bay Paige ilk andan beri başımın belası oldu. ona fikirlerimle yaklaştım, gerçek bir yaşlı sopa çamurda. Ama sen - Taze ve yenilikçisin. O aptal ihtiyar gibi eski geleneklere takılıp kalmadınız.

Saçları gerçekten de doğal olmayan bir şekilde parlak.

Kafası. Sanki birisi kazara üzerine çikolata aynalı sır dökmüş gibi.

The Great British Bake Off.

'Sizin dükkanınız ve benimki dümdüz edilmişken, bu alanda pırıl pırıl yeni bir eğlence kompleksi hayal edin. Turistler bayılacak. Büyük bir yüzme havuzumuz, çok ekranlı bir sinemamız, yoga derslerimiz, spa'mız, her türlü akupunktur ve sıcak taş masajımız ve hipsterların sevdiği tüm o moda şeyler olacak.

Akupunktur mu? Derime iğneler batırmak, onunla daha uzun süre konuşmaya kesinlikle tercih edilebilir görünüyor. 'Buralarda yaşayan insanların çoğu yaşlı. Bir sinema ve eğlence kompleksinden ne istiyorlar?'

'Boş zamanları var, değil mi? Film izliyorlar, değil mi? Hoparlörlerin işitme cihazı dostu olduğundan emin olacağız ve aramızda kalsın, burada iyi bir duş alabilecek birkaç kişi var, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Düzgünce kesilmiş ve törpülenmiş saçlarıyla el sallıyor.

Sanki havada bir koku varmış gibi tırnaklarını yüzünün önünde tutuyor ve bu kadar tepeden bakmasa neredeyse komik olacak.

"Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapıyorum. Çantasından bir kâğıt daha çıkarıp önümde salladı. 'Otuz bin için

Binayı. İçindekileri bile istemiyorum. Aptal kitapların sende kalabilir ve başka bir yere taşınabilirsin. Kitapçıya bu kadar bağlıysanız başka bir mülk almak için fazlasıyla yeterli, değilseniz de

Tebrikler, az önce piyangoyu kazandınız. Hiçbir şey yapmadan otuz bin dolar cebinizde. Bu otuz bin dolar için etkileyici bir getiri oranı.

"Çekiliş biletiniz için ödediğiniz para.

Biletlerin ne kadar olduğunu biliyor olması beni daha da tedirgin ediyor ve onun 'en yüksek teklifi verenlerden' biri olduğundan hiç şüphem yok. Robert beni bu konuda uyarmıştı. 'Once Upon A Page başka bir yerde olsaydı Once Upon A Page olmazdı. Bu parayla ilgili değil. Özür dilerim Drake, değil mi?' Drake Farrer'ın buradaki pek çok insan için bir isim olduğunu hissetmeme rağmen, bilerek onun Mallard'a benzeyen ismini unutmış gibi davranıyorum.

sokakların hepsi çok tanıdık. "Dükkan satılık değil ve asla da olmayacak. "Ah, şu eski "bu dükkan her zaman bir hediye olarak verildi ve mirası sonsuza dek yaşamalı"

cümlesi mi? Ona ters ters baktım.

'Cesur olmak ve bu saçma, modası geçmiş konsepti değiştirmek ve gelecek hakkında gerçekçi düşünmek için tek gereken ileri görüşlü bir kişi. Bu dükkanla ilgili değil. Sizinle ilgili. Banka hesabınızdaki otuz bin dolar için,

Ne, bu sabah yaptığın iki dakikalık iş mi? Bunu her zaman yapmak istediğin bir şeyi yapmak için kullanabilirsin. Seyahate çık, dünyayı gör... İhtiyarın bilmesine bile gerek yok.

'Okuyarak her gün seyahat ediyorum ve farklı dünyalar görüyorum. Hayatım boyunca bu dükkâna geldim. Paradan daha değerli. Kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilir. Başvuracak başka kimse olmadığında arkadaş olabilirler. İnsanlara yardım edebilirler. Bir kaçış olabilirler. Onlar-'

"Ah, bir *kitap* kurdu, ha? *Solucan* kısmına gereksiz bir vurgu yapıyor. 'Benim ailemde de *onlardan* biri var. Dürüst olmak gerekirse, daha sıkıcı biriyle hiç tanışmadım. Her zaman "Bunu okudun mu?" ve "Bunu okudun mu?" saçmalıkları. En sıkıcı konularla ilgilenmemi sağlamaya çalışır ve kurgusal karakterler hakkında gerçek insanlarmış gibi konuşurlar.

"Kitap kurdu arkadaşlarınızı bir kitap kurduna aşığılamanın davanıza yardımcı olacağını gerçekten düşünüyor musunuz?

"Tüm bu okumalar için *kimin* zamanı var? Bazılarımız saatlerce kitapların içinde kaybolamayacak kadar meşgul. Eğer bir kitap okunmaya değerse, eninde sonunda filmini de yaparlar.

Bunun ne kadar büyük bir hakaret olduğunu göstermemek için yüzümü eğitmeye çalışıyorum. 'Ama kitap her zaman çok daha iyidir. Yazarlar araştırmak ve yazmak için yıllarını harcarlar ve filmde yeniden yaratılması mümkün olmayan pek çok küçük dokunuş ve ayrıntı vardır. Filmde canlandırmaya çalışarak çok şey kaçıırıyorsunuz. Dört yüz sayfalık bir romanı bir buçuk saatlik bir ekran süresine sığdırmak -'

Abartılı bir esneme hareketi yapıyor ve ben kendimi durduruyorum çünkü bu anlamsız.

Söylediklerimin tek kelimesiyle bile ilgilenmiyor. Onun gibi okumayı küçümseyen ve kitapların yalnızca ileride sinemaları doldurmak için var olduğunu düşünen insanlardan nefret ediyorum. Tek istediği bu dükkan ve onu alamıyor.

Kâğıt hâlâ elinde sallanıyordu ve onu alıp çantasına geri tıktırdım, tıktırırken parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve kararlı bir tıklamayla kapağını kapattım. 'Dükkan satılık değil - ne şimdi ne de sonra. I geleneği bozan kişi olmayacağım. Otuz bin beni cezbetmiyor. Bu benim hayalimdeki iş. En yüksek teklifi verene kaptırılacak bir iş değil.

'Herkesin bir fiyatı vardır, Bayan Winstone. Önemli olan onu bulmaktır.'

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Adımı biliyor olması ve bunu söylemesinin bu kadar uzun sürmesi beni tamamen ürkütüyor. Neyse ki kapının üstündeki zil çalıyor ve 'Books Are My Bag' bez çantasını taşıyan bir kadın içeri giriyor.

"Günaydın! Onu en neşeli sesimle selamlıyorum, tiz bir sesle Drake Farrer'a olan kızgınlığımın bir müşteri gördüğümde sevince dönüşmesinden dolayı. Onunla yalnız olmadığım gerçeği beni şimdiye kadar olduğundan daha az sinirli hissettiriyor.

Gülümseyerek geri veriyor ve yeni sahibi olduğum için beni tebrik ediyor. O etrafta dolaşırken Drake Farrer'a alaycı bir gülümseme veriyorum.

"İşte kapı.

Evrak çantasını tezgâhtan kaldırıyor ve kurt gibi sırtıyor. 'Ben her zaman istediğimi elde ederim. Israr benim göbek adımdır.'

"Resmi formlarda bu çok garip olmalı," diye sesleniyorum o uzaklaşmaya başlarken. "Eminim ülkeden her çıkışında pasaport bürosunda bu konuda sorgulanıyordur.

O çıkarken zil tekrar çalıyor ve kartvizitini çıkarıp küçük parçalara ayırıyorum, belli belirsiz pencerenin dışında beni izlediğinin farkındayım.

"Kurtlar kapıda mı?" diye soruyor müşteri tezgahın yanındaki haftanın

seçtikleri masasının etrafında dolaşırken - Robert'ın haftalık seçkileri

yüzde yirmi indirimli seçenekler.

"Onun gibi bir şey. Gerçek bir kurt çok daha fazla olurdu Hoş geldin. En azından bir dakika içinde yakışıklı bir avcı gelip karnını taşla doldurur ve onu boğar.

Gülüyor ve masadan bir kitap alıyor ve hayal kırıklığını gizlemeden tekrar yere bırakıyor.

"Robert'ın haftanın seçimlerini genellikle ne zaman güncellediğini biliyor olamazsın, değil mi? Ona sordum.

"Pazartesi sabahları, dokuzdan önce. İşe yarım buçukta başlıyorum ve bu hafta keşfedilmemiş ne cevherler bulduğunu görmek için her zaman yolumun üzerinde uğruyorum. Üzgünüm, ilk günün olduğunu biliyorum.'

Harika. Bir başarısızlık daha. Ona teşekkür ediyorum ve yarına kadar yeni bir seçim yapacağıma söz veriyorum, bu arada yakınlardaki bir kalemle tezgahın üzerindeki talimatların en üstüne bir şeyler karalıyorum. Robert bana sadece temel talimatlar vermekle şaka yapmıyordu. Kasanın kullanımıyla ilgili adım adım madde işaretlerinin altına bilgisayar şifresini ve muhasebeye giriş bilgilerini koymuş.

yazılımı, kullandığı kitap dağıtımcılarının listesi ve tercih sırasına göre web siteleri, ikinci el kitap bulmak için yaklaşan yerel araba satışlarının tarihleri ve her ayın son Cumartesi günü buluştuklarında kitap kulübü üyelerinin çay ve kahvelerini nasıl sevdiklerinin bir listesi ve *hem* Custard Creams *hem* de Custard Creams'i aldığımdan emin olmamı söyleyen bir not.

Bu vesileyle çikolatalı burbonlar.

Bundan biraz daha kapsamlı talimatlar bekliyordum. Once Upon A Page'in kitap kulübü hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Robert'ın seçtiği kitabın birden fazla kopyası, sesli kitabın CD kopyaları ve filmin DVD kopyalarıyla birlikte arkamdaki duvarda sergileniyor.

Sergiye bakıyorum. Bu ay *Çizgili Pijamalı Çocuk*. Oh,

Tanrı'ya şükür. En azından bunu okudum, böylece ne olduğunu biliyormuş gibi görünebilirim.

Mayıs ayının son Cumartesi gününe kadar iki hafta var, bu yüzden göz gezdirmek ve hafızamı tazelemek için zamanım var. Belki de kitap-film sohbeti yapalım. Kitap kulüplerinde böyle şeyler yapıyorlar, değil mi?

Müşteri, haftanın seçtiklerimi görmek için yarın tekrar gelme sözüyle ayrıldıktan sonra, ortalığı toparlamak ve hangi kitapları seçeceğim ve beklentileri karşılayıp karşılayamayacağım konusunda endişelenmemeye çalışmak için zamanım var. Robert'ın seçtikleri her zaman herkes için bir şeyler içeren eklektik bir karışım olmuştur.

Şimdilik ortalığı toparlamaya odaklanıyorum çünkü dükkan darmadağın.
Bu

Vitrindeki kitaplar kaldırılmış ama yerine yenileri konulmamış ve rafın kendisi de birkaç aydır temizlenmemiş gibi görünüyor. Köşelerde ölü mavi çiçekler ve ince ağlar ören örümcekler var ve bir cam temizleyicisi haftada bir kez sokaktaki her dükkanın dışını temizlemeye gelmesine rağmen, parmağımı içerideki camda gezdirdiğimde toz tabakasında bir çizgi bırakıyor.

Japon balığı dışarıya bakarken aldırıyor gibi görünüyor, caddenin karşısında gürül gürül akan fiskiyenin etrafında koşuşturan Jack Russell'ı izlerken ağzı hareket ediyor. Günün bu saatinde ortalık sessiz. Birkaç kişi geçiyor ama hiçbiri içeri girmiyor. Bu bana dükkanın içinde dolaşma şansı veriyor ve tozun sadece vitrinden daha yaygın olduğunu keşfediyorum ve tozun yerleşmediği tek raflar, tozun toplanması için boş bir milimetre bile olmayan kitaplarla dolu ve yığılmış raflar.

İşin Robert'a fazla geldiğini herkes görebiliyordu, ama işlerin üstesinden gelmek için ne kadar mücadele ettiğini hiç fark etmemiştim. Şeyler. Sadece iki ya da üç haftada bir uğruyordum ve bana göre dükkan her zaman olduğu gibi büyüleyici ve tuhaftı, ama şimdi farklı bir bakış açısıyla, Drake Farrer gibi insanları kapıdan uzak tutmak için bu kitapları gerçekten satmak zorunda olan biri olarak etrafta dolaşırken, üzerinde çalışılması gerektiğini görebiliyorum. Hem de çok. Temizlik bir yana, rafların ön tarafına o kadar çok kitap yığılmış ki, arkada ne olduğunu görmek imkansız. Onlar. Yerde devrilmeye çok yakın görünen yığınlar var ve yanlarına yaklaştığımda tahta kuruları rafların altına kaçışıp duruyor.

Üst kattaki çocuk bölümü daha iyi. Belli ki yakın zamanda yenilenmiş. Beyaz raflar o kadar uzun değil, bu yüzden Robert Toz almak için onlara daha kolay ulaşıyorum. Alt katta duvarlar raflardan oluşuyor ama burada duvarlar düğün çiçeği sarısına boyanmış ve ben de tül perdeleri geriye çekip üst pencereyi açarak esintinin içeri girmesini sağlıyorum. Peter Pan duvar resmi nefes kesici. Gece yarısı Londra silüetinin koyu moru ile

Peter, Tink, Wendy, John ve Michael'ın silüetleri üzerinde uçuyor ve 'sağdan ikinci yıldız' alıntısının altı büyük beyaz harflerle boyanmıştır.

Kabarık pufları teker teker topluyorum, sallıyorum ve gökkuşağı benekli halının üzerine geri koyarken onları yeniden dolgunlaştırıyorum. Küçükken burada oturmaya bayılırdım. Duvar resmi o kadar büyük ki

Her şey büyümlü hissettiriyor, sanki gerçekten orada durmuş Londra'nın çatılarında uçan insanları izliyormuşsunuz gibi, özellikle çocukken kendinizi kaptırdığınızda okurken hissettiğiniz sihir için mükemmel bir metafor fantezilerde sanki onları gerçekten yaşıyormuşsunuz gibi. Gençken okuduğum kitapları gerçekten yaşanmış gibi hatırlıyorum, sanki gerçek hayattaki arkadaşlarımla başına gelen olaylarla ilgili ezici bir *Peter Pan*'ın bir kopyasını bulma ve okumak için puflardan birine kıvrılma arzusu.

Esinti at kuyruğumdaki saçları yüzüme doğru savuruyor, ben de saçlarımla geri çekip Pemberley Malikanesi tişörtümün altıyla gözlüklerimdeki tozu siliyorum. Zil bir müşterinin geldiğini haber verirken gömlek. Aşağıya koşuyorum, ama gözlüklerim olmadan hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden kendi ayaklarıma takılıyorum ve alttaki tırazana çarparak içeri yeni giren çifti ürküttü.

Saat 10'a doğru işler hareketlenmeye başladı. Buntingorden High Street'in dışarısı hareketli ve her kapıyı açışında içeriye kavrulmuş kahve ve şarküteriden gelen taze pişmiş ekmek kokusu doluyor. İçeride kitap karıştıran üç kişi var ve ben sayfaların hışırtısını memnuniyetle dinliyorum.

insanlar burunlarını kitaplara dayamış duruyorlar. Bir satış yaptım ve neredeyse kasayı nasıl kullanacağımı öğrendim ve ayrıca parmaklarımla içine sıkıştırmayacak reflekslere henüz sahip olmadığımı öğrendim, bu da Robert'ın neden bir kutu

Tezgahın altındaki rafta çok belirgin bir şekilde sıva var.

Herkes çok sıcak, samimi ve misafirperverdi. Robert'ın emekliliği ve ardından dükkan için yapılan çekiliş burada büyük bir konuşma konusu oldu ve bugünün görevi devraldığım gün olduğu bir sır değil ve

Gelen herkes merhaba diyor ve beni tebrik ediyor, çoğu bir şey almadan gitse bile.

Tezgahın altını kavramaya çalışıyorum; karalanmış not defterleriyle dolu bir sürü raf, bir battaniye örmeye yetecek kadar kalem, yedek makara makaraları ve muhtemelen bir kenara konmuş kitap yığınları Nedense kapı uçarak açıldığında, zil şangırdayarak içeri bir adam düşüyor. Tam anlamıyla.

Bir gümbürtüyle yere düşer. Taşıdığı bir kucak dolusu eskiz defteri uçuyor, sayfalardan oluşan bir kar fırtınası gibi etrafından aşağı süzülüyor. İçinde nergisler olan bir vazo yerde yuvarlanır ve nergisleri

ezer.

Omzunun üstündeki el çantası açıldı ve bir sürü kalem, kurşun kalem ve karakalem çubuğu etrafa saçıldı.

Odanın diğer ucuna. Bir müşteri, kalemtıraş ayakkabısının içine yuvarlanınca korkuyla çığlık atıyor.

Kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itiyor ve kapı ile etrafına saçılmış enkazın arasına bakıyor. "İyi gitti.

Alaycı tavırları beni homurdanmaya itiyor. "Bir binaya girmenin standart yolu bu değil mi?

Hâlâ yerde yatarken bunu ciddi ciddi düşünür. "Kıç üstü popo tugayının bir parçası olup olmadığınıza bağlı. Ben kesinlikle öyleyim. Bunun sizi kandırmasına izin vermeyin - kesinlikle bunu yapmaya niyetliydim. Bugün yapılacaklar listemin başında kıç üstü yatmak vardı.

"İyi misin? Çömeliyorum ve gözlerim onun mavi gözlerine kilitleniyor, Kalın siyah çerçeveli gözlüklerinin camları tarafından büyütülüyor ve birden kendimi gereksiz yere sıcak ve telaşlı hissediyorum.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonra gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakıyor. "Ne, bu mu? Bu hiçbir şey değil. Olmamam gereken bir şeyin içine düşmeseydim Y ile biten bir gün olmazdı. Zedelenmiş bir egodan başka bir şey değil. Kendine bakıyor, açık kahverengi saçları öne doğru savruluyor. 'Belki çürük bir kıç ve meme de. Ya da belki hala çürük Dün içine girdiğim park halindeki arabadan. Dürüst olmak gerekirse, artık egomun bile zedelenebileceğini sanmıyorum - sanırım on yıllar önce tamamen nakavt oldu.

Arsız sırtışı beni de ona gülümsetiyor.

"Herkesten özür dilerim," diyor yüksek sesle, tüm dükkâna hitaben. 'Kendi ayağıma takıldım. Yine.

Otomatik olarak ayaklarına bakıyorum ve tuhaf Doc Martens botları giydiğini fark ediyorum - biri mavi diğeri turuncu. Dizlerinin üzerine çöküp renkli kalemleri kendine doğru çekmeye başlarken zil nihayet yeterince sakinleşiyor şingirtiyi durdurmak için uçuşundan.

"Çok üzgünüm," dedi bana. 'Eminim ilk gününde ihtiyacın olan tek şey buydu. İnsanları nasıl karşılayacağımı bilmediğimi söyleyemezsin. Bir şeyler yapabilirim Sonra küçük bir jig yap ve dehşeti tamamlamak için pencereye çarp ya da bir vitrini devir.

"Bunun için endişelenme. Ben eskiz defterlerini toplamaya başlarken Sanat malzemelerini kürekle çantasına geri koyar. "Zamanında birçok kapıdan içeri düştüm, genellikle bir elimde kahve ve üzerimde beyaz bir gömlekle. Yapabilirsin nasıl biteceğini tahmin et.'

Daha fazla kalem ve kurşun kalem almak için halının üzerinde sürünürken gülüşü müzikal ve bulaşıcı ve hangisinden daha çok etkileneceğimden emin değilim - ne kadar uzağa yuvarlandıklarından mı yoksa bir çantanın kaç tane alabileceğinden mi?

Çömelip eskiz defterlerini kendime doğru çekmeye başlıyorum, eğilmiş sayfaları düzeltiyorum ve içlerindeki karakalem çizimlerini fark etmeden edemiyorum. "Bu... dev bir pire mi? Yüksek sesle söylüyorum, ne kadar ayrıntılı olduğunun şaşkınlığıyla ses kontrolüm gitti.

"Çizim, ben değil. Sonunda ayağa kalkar ve ellerini diğer müşterilere doğru kaldırır çünkü en yakınındaki iki kişi bunu izlemektedir eğlenerek izledi. "Sahiplerim düzenli olarak ön çizgilerimi çeker.

Tekrar homurdanmama neden oluyor ve arsız bir sırıtışla bana bakıyor. 'Bunlar harika. Bakmak istememiştım ama...'

"Oh, sorun değil. Eşyalarını çantasına geri koymayan elini sallıyor. 'Onlar sadece karalama defterleri, benim alıştırma parçaları. Ama teşekkür ederim.

Vay canına. Eğer bunlar sadece alıştırmaysa, çok yetenekli olmalı. Meraklı olmamak ve kitapları daha fazla karıştırmamak için tüm irademi kullanıyorum. Onları istifliyorum.

ve aynı anda bir müşteri beni çağırdığında ayağa kalktım.

O bana şu anda okuduğu serinin üçüncü kitabının olup olmadığını sorarken ben de aceleyle geçip onları tezgâhın üzerine koyuyorum ve itiraf etmeliyim ki bu benim ilk günüm ve henüz raflarda hangi kitapların olduğunu söyleyecek herhangi bir stok sistemi bulamadım. Bu beni işe yaramaz hissettiriyor. Yapmam gereken Bu işi *çabucak* halletmeliyiz.

Adam düştüğü yerden döküntüleri toplamaya devam ediyor ve müşteri hiçbir şey almadan ayrılırken onu görmezden geliyor. Eğlenerek ve sempati duyarak izliyorum çünkü adam Çiçekleri toplarken, eğildiği sırada çanta öne doğru düşüyor, kafasına çarpıyor ve tekrar boşalıyor.

İnliyor. "Bu sabah yataktan çıkmamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

El çantasına ona ciddi bir şekilde ihanet ettiğini söyleyen bir bakış atarken kıkırdamadan edemiyorum. Başkasının başına gelince komik oluyor. Genelde ben kafama bir şeyler yuvarlarım. Geri dönüp ona yardım ediyorum. Kalan kalemleri ve resim malzemelerini topla. Gerçekten de en tuhaf görünen adam o. Kot pantolon ve uzun kollu mavi bir bluz giyiyor, kolları çok uzun ve ellerinin üzerine düşüyor ve bunun üzerinde üç parçalı bir takım elbisenin parçası olarak görmeyi bekleyeceğiniz türden bir yelek var. Cep mendili yerine göğüs cebinden üç kalem sarkıyor.

Topladığım bir avuç kalemi ona vermek için ayağa kalkıyorum, tam da o kalemleri almak için eğildiği anda, alınlarımız duyulabilir bir gürültüyle birbirine çarpıyor.

"Ah!" diyoruz ikimiz birden ve geriye doğru tökezliyoruz. İrkildim ve elimi alnıma götürdüm.

"Tanrım, çok üzgünüm. Bir eliyle kafasının arkasını, diğer eliyle de alnını ovuşturuyor. 'Bu kesinlikle unutamayacağın bir ilk izlenim... tabii o darbe beyin sarsıntısına ve hafıza kaybına neden olmadıysa. Tarihi ve başbakanın kim olduğunu hatırlıyor musun?

Gülüyorum. "Bu tarihi asla unutacağımı sanmıyorum ve başbakan da muhtemelen unutulsa daha iyi olur.

"Haksız değilsin," diyor gülerек. 'Ve tekrar çok özür dilerim. Ben toplum içine çıkmasına izin verilmemesi gereken berbat bir insanım. Açıkça.'

Bu konuda endişelenme. Gerçekten. Bir keresinde inerken el çantam otobüsün kapısına sıkıştı ve onu kovalamaya çalışırken otobüs durağına doğru koştum ve kendimi öyle bir yere çarptım ki, otuz şaşkın yolcu bana bakarken şoför otobüsü durdurup ambulans çağırmak zorunda kaldı. Neyse ki cep telefonlarının video kaydı yapmadığı günlerdi yoksa şimdiye sosyal medyada viral olmuştum.

Sanat malzemelerinin sonuncusunu da çantasına koyup kararlı bir tıkırtıyla kapatırken sırtıyor ve ben de tezgâhın arkasına geçip nergisleri bu kez kazasız belasız toplamasını izliyorum. Karşıdan geliyor ve Tezgâhın üzerindeki vazoyu alıp ezilmiş çiçekleri içine yerleştiriyor. "Suyu silmek için kullanabileceğim bir beziniz ya da başka bir şeyiniz var mı?

Etrafıma bakıyorum, sanki havadan bir tane gelebilirmiş gibi. 'Yukarı çıkıp bir tane aramadan olmaz ve dükkana göz kulak olacak kimse de yok. Endişelenme, kısa sürede kuruyacağına eminim.

"Ah, bekle, üzerimde bir sünger olabilir. Çantayı başının üzerinden kaldırıp tezgâhın üzerine koyuyor, üstünü ters çevirip karıştırıyor.

Bugün tezgahıma daha kaç şey atılacak? Yine de bu seferki öncekinden daha hoş karşılandı ve yerçekimine meydan okuyan saçlarının aşağıya bakarken nasıl zıpladığını izlemekten kendimi alamıyorum, yüzü konsantrasyonla çatılırken çantadan avuç dolusu kalemde su şişesine, mataraya, küçük defterlere, boyalara ve fırçalara ve bir Tupperware'e kadar akla gelebilecek her şeyi çıkarıp tezgaha koymaya başladı.

içinde öğle yemeğinin bulunduğu kap, tezgah tamamen kaplanana kadar Rastgele eşyalar ve sonunda sadece makyaj süngeri olarak tanımlanabilecek bir şeyi zaferle havada tutuyor.

Yüz ifademi görünce 'Karıştırmak için' dedi. 'Çizimler! Fondötenim için değil. Fondöten sürdüğümünden değil. Ellerini havaya kaldırıyor ve tavana bakıyor. 'Bu iş gittikçe kötüye gidiyor. Durmalıyım Hep birlikte konuşup karanlık bir köşede oturalım. O zaman işler daha iyi gidebilir.

Yine kıkırdamadan edemiyorum. Aynı şeyi düşündüğüm o kadar çok gün var ki. Minik süngeriyle ıslatmaya çalıştığı ıslaklığa her baktığında kayan siyah çerçeveli gözlüğünü burnuna geri itmesini izlememeye çalışıyorum ama tezgah

ve onu izlemekten başka yapabileceğim pek bir şey yok. En azından benim bahanem bu. Bir kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış ve düz saçları arkada kısa ve tepede uzun, muhtemelen beş dakika önce çok daha az gelişigüzel olan gelişigüzel bir quiff içine yığılmış.

Başka bir müşteri hiçbir şey almadan ayrılırken veda ediyor, ne kadar yer kapladığından tamamen habersiz görünen uzun adamın etrafında dolaşıyor. Sonunda tekrar ayağa kalkar ve aniden tezgâhta ne kadar dağınıklık bıraktığının farkına varır, çünkü acele eder ve başlar Eşyaları çantasına geri dolduruyor. Su hariç her şey içinde olduğunda çantayı bir omzuna geri koyar, eliyle tezgahı siler, şişenin kapağını açar ve birazını vazoya döker ve

nergisleri yeniden düzenliyor, onları biraz canlandırmaya çalışıyor. Onun iyimserliğine hayranım çünkü bana yardımın ötesinde görünüyorlar.

'Her neyse, merhaba. Bu gevşek, ezilmiş çiçekler, halıdaki ıslak nokta ve olası sarsıntı sizi bölgeye davet etmek için. Ve sakın bana yapmamam gerektiğini söylemeyin; sizi temin ederim ki zaten biliyorum.

"En azından vazo plastikti.

Akıllıca düşündüğünü göstermek için şakağına vurur. "Ben ve camdan yapılmış şeylerin birbirine karışmayacağını uzun zaman önce öğrendim.

Bu beni tekrar gülümsetiyor çünkü ben de camla karışmıyorum ve bunu kanıtlayacak yara izlerim var.

'Böylesine kötü bir ilk izlenim için beni doğrudan dükkânınızdan atmayacaksanız, merhaba. Ben Dimitri.' Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum, uzun parmakları benimkilere dolanıyor, ki bu parmaklar aniden birkaç dakika öncesine göre çok daha nemli hissettiriyor. "Sen de Hallie olmalısın.

"Dimitri? Daha fazla insanın beni tanımasına şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak tekrarlıyorum. "*Anastasia*'daki kahraman gibi mi?

'Sanırım *Anastasia*'daki dolandırıcıyı kastediyorsunuz, ama evet. Daha önce hiç kimse bu bağlantıyı kurmamıştı.

"Daha önce Dimitri adında biriyle hiç tanışmadım. Elini çok uzun zamandır sıkıyorum ve parmaklarımı isteksizce çekiyorum. "Ve bir dolandırıcı olarak başlamış olabilir ama sonunda bir kahraman oldu.

Yanakları kızarmaya başladı, ben de hemen devam ettim. "O filme bayılıyorum. Ne zaman korkutucu bir şey yapmak zorunda kalsam hala "Geçmişe Yolculuk "un ilk repliklerini kafamda söylerim. Bu sabah buraya girdiğimde de mırıldanıyordum.

Belki de bunu müşteri olduğumu varsaydığım birine yüksek sesle itiraf etmemeliydim, ama onda çok rahatlatıcı bir şey var.

Derin kıvrımlı üst dudağı bir gülümsemeye dönüşüyor. 'İtiraf etmeliyim ki beni korkuturdu. Belli ki senin yüreğin ve cesaretin var.

Başarısız oldum ya da seni terk ettim," diyerek şarkıya gönderme yapıyor ve içimden bir ses en sevdiğim şarkılardan birini başka birinin bilmesinden dolayı mutluluk dansı yapıyor. 'Ve felaket giriş için tekrar özür dilerim. Eminim ilk sabahınızda ihtiyacınız olan tek şey buydu.

Merak etme. Dediğim gibi, genelde ben her yere bir şeyler düşürürüm. İyi tarafından bakarsak, on dakikalığına da olsa dükkanın temizlenmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu aklımdan çıkarmış oldum.

Su şişesini çantasına geri sokarken gülüyor ve çiçeklere kederli bir bakış atıyor.

"Peki sizin için ne yapabilirim? İsteksiz görünüp görünmediğimi merak ederek soruyorum hissediyorum çünkü bugün şu ana kadar yaptığım tüm konuşmalar arasında en az bitmesini istediğim kesinlikle bu.

"Robert'ın benden bahsettiğini sanmıyorum, değil mi?

"Sanmıyorum. Pek bir şeyden bahsetmedi. Japon balığını bile unutmuş. Pencere kenarındaki kaseyi gösterdim.

"Oh, Heathcliff?

"Adı *bu* mu? Kırlarda dolaşan işkence görmüş anti kahramanı anımsattığı için mi?

'Onu unutmadı - Heathcliff kitapçıdaki akvaryum balığı. Dükkanla birlikte gelir.'

'Oh, harika,' diye mırıldandım. 'Bir şeyleri canlı tutma konusunda iyi değilim. Bir keresinde bir ev bitkim vardı, eğer bilinçli olsaydı, beni dava ederdi.

İhmal. Ve kazandı.'

Gölüşü bir kahkahaya dönüşür. Heathcliff yıllardır burada. Çocuklar onu çok sever. Eskiden onun hakkında en iyi hikayeyi kim uyduracak diye bir yarışma vardı. Dirseklerini tezgâha dayayıp yaklaşmam için beni çağırıyor ve yaklaştığımda tekrar gözleriyle karşılaşıyorum ve Odunsu, dumanlı tıraş losyonunu sürünce göğsümde bir şeyler kıpır kıpır oluyor. 'Sana bir sır vereyim, bu aslında Heathcliff Dört Numara'dan sonra

Diğer Heathcliffler gökyüzündeki büyük akvaryumda yüzmeye gittiler, ama ölüm tehlikesi altında hiçbir müşteriye bundan söz edemezsiniz. Heathcliff ölümsüzdür ve hep öyle kalacaktır. Bana göz kırptıyor. 'Şurada bir evcil hayvan dükkanı var.

Kasabanın dışında, çok da ölümlü olmayan bir ihtiyaç ortaya çıktığında Heathcliff'lerin yerine yenilerini sağlayan bir perakende parkı.

Onda çok açık ve sevimli bir şey var. Ondan hemen hoşlandım.

'Ve aramızda kalsın, balıkları nasıl cinsiyetlendireceğimi bilmiyorum ama yanından geçen bazı köpeklerle bakışına bakılırsa, birinin Bayan Heathcliff olabileceğinden şüpheleniyorum. Azgın bir kısraktan bahsediyoruz.'

Bir kıkırdama krizine giriyorum ve kendini tezgahıtan itip tekrar dik duruyor ve o kadar uzun ki, yaramazlıkla parlayan parlak mavi gözleriyle tanışmak için boynumu kırmak zorunda kalıyorum.

"Pekala, eğer seks delisi bir balık gününüzü mahvetmeye yetmediyse, Robert'ın beni bu gariplikten kurtarmak için çoktan bahsetmiş olmasını umduğum bir iyilik isteyeceğim.

"Devam et...

"Eski bir İtalyan peri masalları kitabının güncellemesi üzerinde çalışıyorum. Hâlâ tezgâhın üzerinde duran eskiz defterleri yığınının vuruyor. "Giambattista Basile'den *Pentamerone*. İlk olarak 1630'larda basılmış ama elinizdeki baskı 1800'lerden kalma. Bunu biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum.

"Eskiden kütüphanedeydi ve kütüphane kapandığında Robert yerel konsey ile tüm kitapları satın almak için bir anlaşma yaptı ve benim çalıştığım kopya buraya kadar geldi. Çok eski ve göz kamaştırıcı derecede değerli olduğu için ve onu satın alacak iki bin sterlinim olmadığı için ve Robert her zaman onu toplu bir anlaşmayla aldığı ve tam değerine yakın bir ödeme yapmadığı için, kütüphane açık kalsaydı kullanması ücretsiz olacak bir şey için benden bu kadar çok para ödememi beklemeyi doğru bulmadığını söyledi, çok nazik bir şekilde her gün buraya gelmeme ve ondan çizim yapmama izin verdi.

Her gün geldiği fikri zihnimde bir şeylerin aşırı ısınmasına neden oluyor. Felaket girişine rağmen, onu daha sık görmeyi umursamayacağımı şimdiden söyleyebilirim.

'Yemin ederim sessizim ve fazla yer kaplamıyorum. Bu sabahki girişimin aksine. Genelde böyle olmadığımı söyleyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, ben yürüyen bir felaket, ancak genellikle toplum içinde kısa süreler için bunu kontrol altına almayı başarıyorum'.

Kötü şansı bana kendimi hatırlatıyor ve dokuz yaşındaki halimin *Anastasia*'yı ne kadar çok sevdiğini düşünürsek Dimitri adında birine hayır demenin imkânsız olduğuna eminim.

"Okuma alanında oturuyorum, ama kalabalık olur ve başkaları da yer isterse, kendimi kitabın bulunduğu köşeye götürüp yere oturuyorum. Arka taraftaki en sağ köşeyi, merdivenlerin altına sıkıştırılmış küçük bir raf kuytuğunu işaret ediyor. Burası Robert'ın Nadir ve Değerli Kitaplar bölümü.

hiç bakmadım çünkü Dimitri gibi benim de ayıracak birkaç bin dolarım yok.

'Biliyorum, sormakla çok sinirlendim ve burası artık sizin dükkanınız, bu yüzden elbette hayır demekte tamamen özgürsünüz. İnternette versiyonlarını bulabilirim ama

Hepsi kısaltılmış modern çeviriler, aynı değiller...' Sanki reddetmemi bekliyormuş gibi aynı anda hem yüzünü buruşturuyor hem de gülümsüyor.

O kadar geniş bir gülümsemesi var ki, neredeyse iki dişini de gösteriyor gibi, ama mümkün olan en iyi şekilde.

'Dürüst olmak gerekirse, hangi kitaptan bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Burada o değerinde bir kitap *olduğunu* bile bilmiyordum. Devam edin. Normalde ne yapıyorsan onu yap. Robert için sorun yoksa, bunu değiştirmeyeceğim. Ayrıca, kırılmış çiçekler ve Heathcliff'in adını bildiğim için sana borçluyum. Ona sonsuza dek "Fishy" diyeceğimi sanıyordum.

Neredeyse olduğu yerde zıplıyor ve gülümsemesi bir şekilde inanılmaz derecede genişlerken tüm yüzü parlıyor ve bu gülümsemeye karşılık vermemek *imkansız*. "Oh, seni öpebilirim. O bakar utandım. 'Açıkçası yapmayacağım, çünkü zaten bir sabah için kendimi yeterince küçük düşürdüm, bir de cinsel tacizi listeye eklemeyi. Ama teşekkür ederim ve söz veriyorum burada olduğumu bile bilmeyeceksiniz.

Eskiz defterini toplar, sarkık nergislere son bir ladin verir, ki bu onların acınası hallerine hiçbir şey yapmaz, çantasını omzuna kaldırır ve dükkanın arkasına doğru yürür, giderken Kate Bush'un 'Wuthering Heights' şarkısını yüksek sesle söyler, sallanır ve

Hayali, uçuşan bir elbiseyi sallayarak, ki bu şarkıyı her duyduğumda yaptığım şey tam olarak budur.

Ve Nicole bir kitapçada çalışmanın sıkıcı olacağını düşünüyordu.

Bölüm 3

Sözünün eri Dimitri, okuma alanındaki deri koltuğun ucuna yerleşir, dükkânın arkasından kocaman, ağır görünümlü eski bir kitap alır ve dikkatlice masanın üzerine koyar. Eskiz defterlerini, kalem ve karakalem koleksiyonunu önüne yayar.

Bakmamaya çalışıyorum ama okuma alanı tezgâhtan biraz aşağıda ve raflarla çevrili olmayan taraf bana bakıyor ve arada bir kafasını kaldırıp sırtarak gözlerimi yakalıyor. Üçüncü kez bakarken yakalandıktan sonra, kendimi gerçek bir iş yapmaya zorluyorum. Çünkü tezgâhı sadece birkaç kez toplayabiliyorum.

Müşteriler gelip gidiyor ama çok azı bir şey satın alıyor. Çabucak öğreniyorum ki çoğu insan sadece göz atmak için geliyor. Arada, haftanın seçtikleri tablosunu yeni seçeneklerle doldurmaya devam ediyorum. Robert kadar iyi okumuş değilim - eminim ki o tüm kitapları okumuştur. bu dükkân ve daha fazlası. Romantik komedileri, kitapsever dostlarımın ve internette takip ettiğim kitap blogcularının tavsiyelerini ve sosyal medyada insanların bahsettiği okunması gereken kitapları tercih etme eğilimindeyim.

Okumadığım kitapları seçmek biraz samimiyetsizlik gibi geliyor ama dükkânda kaç bin kitap olursa olsun, haftada on kitap çıkarmam gerekiyorsa, okuduğum kitaplar hızla tükenecektir. Ne kadar Daha fazla okumak için harika bir bahane. Ve artık kitapları gerçekten seven ve onları okumak isteyen insanlara kitap tavsiye edebileceğim. Şimdiye kadar Twitter'da kitaplardan çokça bahsettim ve onları çoğunlukla kitap okumayan aileme tavsiye ettim. Hoşlarına gidebilecek bir kitap önerdiğimde bana dirseğimden zürafa çıkmış gibi bakan okurlar.

Kitapları aramak için raflar arasında yürürken ne kadar kötü düzenlenmiş olduklarını fark ediyorum. Ya da daha doğrusu, öyle *olmadıklarını*. İlk kez, rafların önünde basılı olan kategori etiketlerinin sadece en gevşek anlamda kullanıldığını ve bir zamanlar

sadece kendi kategorisindeki kitaplar, şimdi tüm türlerden kitaplar her rafa taşındı. *Hiçbir* düzen yok. Eskiden yayıncılardan ve dağıtımcılardan alınan yeni kitaplar ile Robert'ın kendi satın aldığı ikinci el kitaplar arasında net bir ayırım vardı, ancak şimdi tüm dükkan karışık görünüyor ve Brontë kitaplarının eski kopyaları İkinci el araba kullanım kılavuzları ile bu yılın korku ve gerilim kitapları arasında. Rafların ön tarafındaki yığınlar Raflar üst üste yığılmış durumda ve rastgele bir kitap adı düşünüp bulmaya çalıştığım bu imkansız oluyor.

Bunu neden daha önce fark etmedim? Dükkanın her zaman tuhaf ve büyüleyici bir şekilde karmakarışık olduğunu düşünmüşümdür ve buraya her zaman aklımda belirli bir şeyden ziyade göz atmak ve ne bulduğumu görmek için geldim. Bunu nasıl çözeceğim? Drake Farrer bana kitapçıların Her yerde başarısızlık var ve Robert bir yıl içinde kapanmaktan bahsediyor, bunu nasıl daha iyi hale getireceğim? Robert'ın şapkadan yanlış bileti seçip seçmediğini ilk kez merak *etmiyorum*. Bir şekilde solmakta olan bir kitapçının kaderini değiştirmeliyim. Çoğu gün pantolonumu bile doğru şekilde giyemiyorum.

Haftanın seçimlerini yapmak, koridorlarda yürüyüp raflarda öne çıkanlara bakmaya dönüşüyor ve sonunda bir üründe karar kılıyorum Bir romantik komedi, bir gerilim, bir Stephen King klasığı, bir ünlü otobiyografisi, geçen yıl okuyup çok sevdiğim bir YA, eski bir Shakespeare ve bir klasik Jane Austen. Raflardan her birinden bir ya da iki kopya alıyorum ve göze çarpan ekrana gidip geçen haftanın seçimlerini kaldırmaya başlıyorum, masaya hızlı bir toz verirken ve yeni seçimlerimi yerleştirmeye başlarken onları tezgahın üzerine yığıyorum.

Dimitri eskiz defterinden başını kaldırmadan, "Geçen hafta da böyle bir şey yapmıştı," diyor.

O kadar çok zıplıyorum ki Stephen King kitabını düşürüyorum ve doğrudan ayak başparmağımın üzerine düşüyor. Ben onu izlememek için o kadar uğraşırken onun beni izlediğini fark etmemiştim.

"Oh, teşekkürler," diyorum, gözlerinin üzerimde olduğu fikri beni kıpkırmızı yapsa da. "Bir liste ya da başka bir şey tutup tutmadığını bildiğini sanmıyorum, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim. Robert'ın fotoğrafik bir hafızası vardı ve hiçbir şey için liste tutmazdı.

"Kitap kulübü okurlarının çaylarını nasıl sevdikleri dışında. Ayağımı oynatıyorum, o olmadan gizlice ayak parmağımın acısını dindirmeye çalışıyorum.

Fark etmedim.

Başını kaldırıyor ve gülerek gözlerimin içine bakıyor. 'Oh, bu bir kitap kulübü değil. Bu, kimin en çok bedava bisküvi yiyebileceğini görmek için yapılan aylık bir rugby mücadelesi ve en sulu köy dedikodusunu yapana bir ödül var. Arada sırada kitaplara da el atıyorlar.

Bana bir kitap kulübü üyesi gibi gelmiyor.

Şaşkın bakışlar, çünkü 'Bir süredir bu kitap üzerinde çalışıyorum. Oturup gözlemleyerek ve dinlemiyormuş gibi yaparak çok şey öğreniyorsunuz.

"Bunu aklımda tutacağım.

"Güçlerimi sadece iyilik için kullanacağıma söz veriyorum, kötülük için değil. Bana bir göz kırpması daha yapıyor ve ben de kendimi toparlamaya çalışarak Stephen King kitabını rafa geri götürüyorum ve *The*

Onun yerine *Shining*, bir başka 'kitap filminden bile daha iyi' klasiği.

Seçtiklerimi masaya koymaya başladığımda dükkan hala boştu.

Okuma alanının tam karşısında. "Gerçekten her gün buraya geliyor musun?"

"Duruma göre değişir. Evet dersem üzgün ve yalnız bir hayat yaşadığımı mı düşünürsünüz?"

Bir kez daha, bu beni gülümsetti. "Hayır, senin gerçek insanlardan çok daha iyi karakterleri olan güzel kitaplarla çevrili olmaktan hoşlanan mantıklı ve akli başında bir insan olduğunu düşünürdüm.

'Aww. Bir de yeni dükkân sahibiyle tanışmaktan endişe ettiğimi düşünsene, anlaşılmazsak diye. Başını kaldırıp bana baktı. "Seninle iyi anlaşacağımızı görebiliyorum.

Yine kızardım. Bu adamın yanında neden bu kadar kızarıyorum? Onda büyüleyici bir şey var, alışılmadık tarzından saçına kadar

Bu da zaten uzun olan boyuna birkaç santim daha ekliyor. Yüzü doğal olarak güleçtir ve bu onu sürekli neşeli ve cana yakın gösterir.

Masada gereğinden uzun süre pusuya yatıp, alını konsantrasyonla çatılmış, kalemi kağıdın üzerinde gezdirirken dudağını çiğneyerek çalışırken onu izliyorum.

"Bir çeşit illüstratör müsünüz? Kendimi aptal gibi hissederek soruyorum çünkü bu çok saçma bir soru. Belli ki o bir illüstratör - son bir saattir orada oturmuş çizim yapıyor. Astronot değil, değil mi?"

"Ben bir çocuk kitabı illüstratörüyüm. Bir an tereddüt ediyor. "Sanırım bunu söyleyecek cesareti kendimde buluyorum çünkü henüz yayınlanmış bir şeyim yok ama evet. Bu muhteşem eski kitabı modern çocuklar için modern bir çeviriyle güncellemek üzere görevlendirildim. Harika bir hikaye seti, sadece ürkütücü

Disney tarzı peri masalları ile genç-yetişkin okumaları arasındaki o garip yaştaki herkese hitap edecek kadar. Piyasada bir boşluk gördüm ve bir yayıncı da bunun peşine düştü, işte buradayım.

Ne kadar etkilendiğimi saklayamıyorum. "Vay canına. Kulağa gerçekten ilginç geliyor.

"Teşekkürler. Başını eğiyor ve ben bunun söylediği kadar basit olmadığı hissine kapılıyorum.

Daha fazla soruyla onu rahatsız etmek istemiyorum ve üç kişilik bir müşteri grubu içeri girip etrafa bakmaya başladığında memnun oluyorum. Onlar benim ilk günüm olduğunu bilen müdavimler yerine turistler ve bana diğer kitapçılara davrandıkları gibi davranıyorlar. Biri en sevdiği kitapları bulup onlarla fotoğraf çektiriyor, biri benden gerilim romanı tavsiyesi istiyor ve biri de gazetede tavsiye edildiğini gördüğü bir kitabı alıp bana söylendiği kadar iyi olup olmadığını soruyor. Kitabı satın alıyor ve iki arkadaşı da birkaç kitap seçiyor. Ayrıldıklarında sanki bir kasırga geçiyormuş gibi hissediyorum, Kapının üstündeki zil arkalarından şingirdiyordu.

Dimitri yine bana bakıyor. "Beni ilgilendirmez ama gerçek bir kitapçı gibi davrandın.

Yüzüm kızardı. Yine. Gözlerinin üzerimde olduğu düşüncesi içimi kıpır kıpır yapıyor ve burada çok zaman geçirdiği belli olan birinin Bu çiftlerde tamamen işe yaramaz olmayabileceğimi düşünürken bir an için kendimi gerçekten bir kitapçı gibi hissettim. Gerçekten bunu yapabileceğimi hissettim. Teşekkür ederim. Belli ki daha fazla okumam ve en güncel konuları takip etmem gerekiyor. Herhangi bir haftanın abartılmış kitapları, ki bundan şikayetçi değilim tabii ki'.

"Olurdum. İnsanlar bana bir şeyi okumamı ne kadar çok söylerse ve bir şey hakkında ne kadar çok konuşulursa, o kadar az okumak isterim. Ben böyle inatçıyım.

"Ve sonra okuyorsunuz ve harika bir kitap olduğunu ve yapılan tüm övgüleri tamamen karşıladığını görüyorsunuz ve neden bu kadar uzun süre okumayı ertelediğinizi merak ediyorsunuz.

"Tabii ki. Gülüyor, tüm yüzü aydınlanıyor ve beni de güldürüyor.

Müşteriler çok az olduğu için onu rahat bırakıyorum ve rafların arasında dolaşarak bir plan yapmaya çalışıyorum. Ne kadar çok yeniden düzenlemeye ihtiyaç duyduklarını anlamak mümkün değil. Her kategori için raflar istiyorum, yeni kitaplar üst raflarda, ikinci el kitaplar alt raflarda, alfabetik olarak düzenlenmiş. Robert stoğunu düzenlemek için antik Yunan alfabesini kullanmış olmalı, çünkü bu şekilde düzenlenmiş tek bir raf bile

bulamıyorum.

mantıklı. Ayrıca hangi kitapların burada olduğunu, elimizde kaç kopya bulunduğunu ve her birinin hangi türe ait olduğunu gösteren bir tür stok listesine ihtiyacım var. Kimse böyle bir işi böyle bir liste olmadan yürütemez. Robert Paige. Umarım.

"Sen de mi daireye taşıyorsun? Dimitri, dükkân tekrar sessizleştğinde söylüyor.

Başımı salladım. Bu gece. Kız kardeşim ve kocası yardıma geliyorlar. Tabii kitaplarımı görünce dönüp kaçmazlarsa. Kendilerini neyin içine soktuklarını tam olarak anladıklarını sanmıyorum.

Yine gülüyor. 'Asla taşınamamamın ana nedeni bu. Sadece kitapları taşımak için on altı kamyonet kiralamam gerekirdi.

Dükkânın karşısında göz göze geliyoruz ve o gülümsüyor. İşte Kesinlikle okuyan ve kitap sevgisini anlayan bir adamla ilgili bir şey. "Yerden tasarruf etmek için hepsini atıp Kindle'a yüklemenizi söyleyen bir aileniz var mı?

"*Tabii ki* anlıyorum. Okumayanlar bu kitapların bazılarının özel olduğunu anlamıyor. Kimse yanımda değilken o eski, köhne ciltler benim yanımdaydı. Onlar *arkadaşım*. Duraksıyor. "Yani, gerçek anlamda değil. Ben

gerçek insanlar olduklarını düşünür ve onlarla sohbet ederdim. En azından çok sık değil.'

Kıkırdıyorum, ama esas olarak *anladığı için*. Kitaplarımı saklıyorum çünkü onları seviyorum, çünkü hayatımda başvuracak başka kimsenin olmadığı zamanlarda bana yardımcı oldular. Onları tekrar okuduğumda, o gerçek kopyayı okumak istiyorum - *benim* kopyamı. Arkadaşım.

'Her zaman bir kitapçıda yaşamamanın harika olacağını düşünmüşümdür. Sen de

Bir akşam Waterstones'da kilitli kalan adamı hatırlıyor musun? İşte benim cennet anlayışım bu olurdu.

Oldukça lüks bir İngiliz aksanıyla konuşuyor, tahminimce Cambridgeshire ya da Home Counties'in bir karışımı ve her kelime kulağa kibar ve zarif geliyor. Bu hoşuma gitti. Konuşma tarzında sanki bir peri masalı anlatıyormuş gibi bir hava var.

Bütün sabah bir yığın müşteri geliyor ve onlara hizmet etmekle dinleyen herkesle kitap konuşmak arasında kendimi mücadele ederken buluyorum

Gözlerimi Dimitri'den uzak tutmaya çalışıyorum. Daha önce söylediği gibi, dilsiz bir fare kadar sessiz ve etrafında diğerlerinin oturması için bolca yer var ve eski kitaba bu kadar iyi bakması hoşuma gidiyor. Sayfaları sanki beyaz pamuklu eldivenler giyiyor ve ne zaman bir şeyler içmek için dursa

şişeyi eline aldığında, değerli eski kitabın yanına bir şey dökmediğinden emin olmak için tamamen ters yöne döner.

Saat öğleden sonra biri geçtiğinde, kitabı masanın üzerinde bırakır ve çizimlerini kanepenin köşesine koyar, beslenme çantasını ve matarasını alır ve giderken el sallar. "Öğle yemeği için dışarı çıkıyorum. Birazdan dönerim.

Tanrım, öğle yemeği. Birden ne kadar aç olduğumu fark ettim. Bu sabah o kadar acelem vardı ki yanıma öğle yemeği almayı akıl edemedim. İhtiyacınız olmayan bir yerde vardiyalı çalışıyorsunuz ve şimdi, elbette, dışarı çıkıp bir şeyler almak için dükkânı gözetimsiz bırakamam ve henüz taşınmadığım için üst katta hiçbir şey yok. En azından Robert buzdolabına bir kutu poşet çay ve biraz süt bırakacak kadar nazikti, ama ne zaman Dükkan yukarı çıkıp bir tane yapacak kadar boş, başka bir müşteri geliyor.

Keşke Robert'a işin pratik yönü hakkında daha fazla soru sorsaydım. bu işi yürütüyordu. Eskiden tamamen kendi başına yönetiyordu, dışarı çıkması gerektiğinde yerine bakacak kimse yoktu. Kapıyı bir tabelayla mı kapattı?

İki dakika içinde döneceğini mi söyledi? Gözetimsiz bırakma riskini aldı mı? Hem ofis hem de merdiven kapıları açıkken, kapı açıldığında muhtemelen zil sesini duyabilirdiniz...

Bu imkansız zaten. Üst katta bir anne ve kızı var. Çocuk bölümü ve burada dolaşan bir adam ve bir kadın içeri giriyor ve benden ona Regency romantizm bölümünü göstermemi istiyor ve ben biraz telaşlanıyorum çünkü bir romantizm bölümümüz *olup* olmadığını bile bilmiyorum.

Regency Romance bölümü, ve onu Romanslara yönlendiriyorum ve en iyisini umuyorum.

'Oraya gitme, bu bir tuzak. Dışarıda insanlar var,' diyor Dimitri geri döndüğünde, neyse ki bu sefer dik durmayı başarıyor.

"On üzerinden sıfır, tavsiye etmem.

Bu beni gülümsetiyor çünkü ben de sık sık aynı şekilde hissediyorum ve zamanımın çoğunu evde kış uykusuna yatarak geçiriyorum. Güneşin doğuşunu izlememek

Çantasını omzundan silkip okuma alanının köşesine tekrar oturmaya giderken pazılarının hareketi. Tabii ki kafasını kaldırıp beni bakarken yakalıyor ve o dikkatle kitaplarını geri çıkarmaya odaklanırken ve ben de tezgahı bugün yaklaşık kırkinci kez toplarken hangimizin daha çok kızardığından emin değilim. En düzenli tezgâh ödülünü kazanacak. İngiltere'de sayaç.

Saat iki buçukta mideme açlıktan kramplar girmeye başladı. su şişesi boş ve mesanem dolu. Daha fazla bekleyemem ve bu kez dükkândaki tek kişi Dimitri.

"Bir fincan çay yapacağım," diyorum ve dükkânın sessizliğinde bu ani sözler onu öyle bir zıplatıyor ki, kalemi eskiz defterinin üzerinde kayıyor ve kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki ona da bir tane ikram ediyorum.

'Ben iyiyim, teşekkürler. Mataram var.' Yanındaki masanın üzerinde duran şişenin kapağına vuruyor.

Saatlerdir burada. O çayın hâlâ en uygun içme sıcaklığında olmasına imkân yok. "Hala sıcak mı?"

"Şey..." Elinin tersini şişenin metal tarafına bastırıyor. "Ilık, sanırım.

'Burası Britanya. Soğuk bir fincan çaydan daha kötüsü yoktur. Size bir tane getireyim. Şeker?'

Bir tane lütfen. Ve teşekkür ederim. Zorlamak istemedim. Beni görmezden gelmeniz ve burada yokmuşum gibi davranmanız gerekiyordu.

Gözlerinin ne kadar mavi olduğu hakkında bir fikri var mı? Gülümsemesinin ne kadar geniş olduğunu? Onu görmezden gelmek *imkansız*.

Ofisin kapısında bir an duraksıyorum. Buradaki tek kişi o olsa da, yukarı çıkarsam onu dükkânda yalnız bırakmış olacağım.

"Göz kulak olurum ve biri gelirse sizi ararım," dedi. yukarı bakarak. 'Sorun değil. Robert için her zaman yaptım. Birkaç saniye daha çizim yaptı ve sonra başını kaldırdı. "Ve şimdi fark ettim ki bu beni dükkânda yalnız bırakmak anlamına geliyor ve sen beni tanımıyorsun bile. Gidip dışarıda duracağım, böylece dükkânı kilitleyebilirsin ve geldiğinde beni tekrar içeri alabilirsin. geri.' Kalemini yere bırakır ve kalkmaya gider.

"Hayır, sorun değil. Onu durduruyorum çünkü bunun farkında olması beni çok daha rahat hissettiriyor. "Sen kal. Ben hemen döneceğim.

Tekrar düşünmeden dönüp ofise giriyorum, iki kapıyı da açık bir kitap şeklindeki küçük kapı tutucularıyla aralık bırakıyorum. Yabancıları dükkânınızda yalnız bırakmamanız gerektiğinden oldukça eminim, ama onda son derece güvenilir görünen bir şey var ve açıkça dükkânı iyi biliyor ve orada evinde gibi. Robert için de dükkânı düzenli olarak gözlediğinden şüphe etmek için bir nedenim yok. Ve eğer yapmadıysa, ne yapacaktı - kasaya girip paramı mı çalacaktı? *İstediğin* zaman o kasaya zar zor girebiliyorsun ve ben sadece

Bugün şimdiye kadar otuz sterlin ve eğer burayı yağmalamak istiyorsa, başlangıçta yağmalanmamış bir bölüm bulması için ona iyi şanslar.

Robert ne olacağını çok iyi biliyormuş gibi mutfaktaki tezgâhın üzerine çaydanlık ve poşet çaylarla birlikte iki düz beyaz fincan ve bir şekerlik bıraktı. Öngörüsü için ona sessizce teşekkür ediyorum ve öğle yemeği getirme konusunda kendime ait bir şeyler olmasını diliyorum.

Mutfakta çok acele ettiğim için bir şeyler döküyorum.

Sonunda aşağıya indiğimde dükkan hala boştu ve Dimitri hareket etmiş gibi görünmüyordu. Sadece beş dakika olmasına rağmen sanki saatlerdir oradaymışım gibi hissediyorum. Fincanı onun yanındaki masaya, eski kitabın üzerine dökülmeyecek güvenli bir mesafeye koyuyorum ve kendi fincanımı tezgâha geri götürmeye gidiyorum ama beni durduruyor. "Burada kalıp benimle içmek zorundasın. Çantasını karıştırıyor, başka bir Tupperware kabının kapağını çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Kurabiye?

O kadar acıktım ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Ve kesinlikle neredeyse ona sarılıyordum.

Her ikisi de Çok Kötü Şeyler olurdu.

Vanilya ve çikolata kokusu ve tereyağlı bisküvi tabanı o kadar taze ki sanki çikolata parçaları hala eriyormuş gibi ve utanç verici bir hevesle bir kurabiye kapıyorum ve o kadar hızlı içime çekiyorum ki tatmayı unuttum. İkinci bir tane teklif etmedi ama ben yine de bir tane alıp yumruğumla boğazıma tıkıyorum ve ilk kez yemek yemeyi öğrenen bir bebek taklidi yapıyorum. Muhtemelen, bebek kısmı hariç, bebek liderliğinde süttten kesme pratiği yaptığımı düşünüyor.

Açlığım geçince rahat bir nefes alıyorum ve yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izlediğini fark ediyorum. Masanın üzerindeki kabı bana doğru yaklaştırıyor ve minnetle bir kurabiye daha alıyorum, bu sefer kıymetini bilmeye çalışıyorum,

bütün olarak yutmak ve daha fazlasını aramak için akbaba gibi kutunun etrafında dönmek yerine. Ne kadar aç olduğumdan bağımsız olarak, bunlar gerçekten harika kurabiyeler. Yumuşak ve yumuşak, mükemmel miktarda yapışkan çikolata parçaları ve

tereyağlı bisküvi. O bir tane alıp medeni bir insan gibi kemirirken ben de bir tane daha alıyorum. "Öğle yemeğini unutmuş olamazsın, değil mi?

"Nasıl tahmin ettin? Suçlulukla soruyorum, medeni insanların ağızları doluyken konuşmadıklarını unutarak.

"Gidip sana bir şeyler getirmemi ister misin? Sandviç dükkanı yolun diğer ucunda. Sorun olmaz.'

Tanrım, bu çok hoş. Gerek yok. Şimdi iyiyim. yaklaşık otuz dört tane kurabiyeni boğazımdan geçirdim. Kız kardeşimin Beşte burada olur. Ona mesaj atıp yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyeceğim. Yine de çok nazıksın. Teşekkürler, Dimitri.' Teklifinden anormal derecede etkilendim. Karşılık beklemeden yapılan saf bir iyilik. Böyle insanların var olduğunu düşünmezdim.

'Bana Dim de. Çoğu insan öyle der ve *nadiren* isiminden bahsederler.

Onu sadece birkaç saattir tanıyorum ve silik biri olmadığını söyleyebilirim ama kendini küçümseyen mizah anlayışını seviyorum. Benim gibi kazaya meyilli olduğunuzda, kendinize gülmekten başka seçeneğiniz yoktur ve ben O da aynı.

Kendime bir kurabiye daha alıyorum. "Bunları sen mi yaptın?"

O da bir tane daha alırken başını sallıyor. "Bu sabah. Uyuyamadım."

Okuma alanının etrafındaki üç taraflı duvarı oluşturan kitaplığın kenarına yaslanmış, çay bardağını kucaklıyorum ve sadece bir kurabiye kaldığında kutuyu bana uzatıyor. 'Hadi, al. Birinin yaptığım yemeklerden hoşlandığını görmek inanılmaz. Her zaman pişirmenin asıl amacının paylaşmak olduğunu düşünmüştümdür ve şimdi yiyecek kimsem olmasa da bunu yapmaya devam ediyorum.

Bunun ne anlama geldiğini, kimi kaybettiğini sormak istiyorum, ama çan Çift dükkâna giriyor, el ele tutuşmuşlar, ikisi de parlıyor. "Hamile olduğumuzu yeni öğrendik," diyor adam. "*What to Expect When You're Expecting* kitabınız var mı?"

Ağzım doluyken onlara cevap vermemek için yeterince hızlı çiğneyemiyorum. Bir dizi özür dileme sesi çıkarıyorum, ama kurabiye kırıntılarını etrafa saçmadan önce

Dimitri onların üzerinden, 'İkinci koridor, sondan beşinci raf, sağda. Orada iyi bir hamilelik ve bebek kitapları seçkisi var.

"Tebrikler," diye sesleniyorum arkalarından, neredeyse kurabiyeyi yerken boğuluyordum. Yüzünü çayının arkasına saklarken gülmemeye çalışıyor ve başaramıyor. "Burayı iyi biliyorsun," diyorum onlar onun gittiği yöne doğru gittiklerinde.

gönderdi ve ben yuttum. "Bana hamilelik bölümünde çok fazla zaman geçiren bir adam gibi gelmiyorsun..." Birdenbire onun Bildiğim kadarıyla bir karısı ve altı çocuğu var.

"Ben de sık sık hamile olabileceğimi düşünüyorum. Oldukça güzel vücudunu

mide. "Ve babası da Bay Kipling. Ya da Dr Oetker, ya da Betty Crocker, ya da Bessie Teyze, ve hatta belki Paul Hollywood.

Öyle bir kahkaha attım ki çayımı döktüm ve aceleyle Tezgahın arkasından üst katta bulduğum ıslak mendil paketini aldım ve halıyı lekelemeden önce sildim. Ovalamak beni, bazı toz tavşanlarının gerçek tavşanlar gibi çoğaldığı belli olan rafların altına gizlenmiş tozla göz hizasına getiriyor. 'Ne kadar çok Robert mücadele ediyordu. Bir müşteri olarak her şey normal görünüyordu ama şimdi bunu mağazanın her santimetresinde görüyorum.

Onun istediği de tam olarak buydu. O düşünmek için harap olurdu Müşteriler onun merdivenlerde ne kadar zorlandığını ve bırakın çocuk bölümünü ya da kayar merdivenleri, artık daireye bile zar zor inip çıkabildiğini gördüler.

Yine de çocuk bölümü dükkânda en çok ilgi gören yer ve Dimitri'nin çizim yapmaktan biraz daha fazlasını yaptığı hissine kapılıyorum Burada. "Yardım mı ettin?

"Eğer bana izin verirse. Ve resmi bir şekilde değil. Sadece bu eski kitabı kullanmama izin verdiği için bir teşekkür olarak. Kütüphane kapandıktan sonra, genellikle burada oturup kendimi rahatsız etmeme ve bugünlerde nadiren bir şey satın almaya gücüm yetmesine rağmen beni kollarını açarak karşıladı. Ben her kitapçının korktuğu türden bir müşteriyim.

Korktuğum türden bir müşteri değil. "Bu kurabiyelerle her gün sizin için kırmızı halı seriyoruz. Burada her zaman hoş karşılanırsınız. Kurabiyesiz bile.'

Yüzündeki neredeyse kalıcı gülümseme daha da genişliyor. 'Peki daha önce neredeydin? Kitap sektöründe olmadığınızı duydum.

"Garsonluk yapıyordum. Bir saatten az bir mesafede yaşıyordum ve yerel bir barda vardiyalı çalışıyordum, ki bu... ilginçti. Beni yanlış anlamayın, insanların çoğu yemek için dışarı çıkmış, sevimli ve saygılı ailelerdi ama pub pubdır. Her seferinde daha da ahlaksızlaşan erkek grupları oluyor. İçki içiyorlar ve bahşiş bırakmanın onlara size bir et parçası gibi davranma, poponuzu tokatlama, göğüslerinize bakma ve onlara kızdığınızda size dört göz deme hakkı verdiğini düşünüyorlar. Yani, dört göz, Tanrı aşkına. İlkokuldan beri kimse bana böyle dememişti. Gözlüklerimi bilinçli bir şekilde yeniden ayarladım. Bütün bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Onun önünde saçmalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Hayır, ben de öyle.

"Ödül çekilişinin yapıldığı gün işimi kaybettim. İş konusunda hiç şansım olmadı. Her zaman aptalca nedenlerle kovuldum ve iyi olduğum ve keyif aldığım bir iş bulduğumda da şirket beni terk etti.

tasfiye edildi ya da satın alındı.' Duraksıyorum, hâlâ saçmaladığının farkındayım. "Sadece bunun doğru gitmesini istiyorum. Kitapları çok seviyorum, bu dükkânı da seviyorum ve hangi kitap kurdu kendi kitapçısına sahip olmayı hayal *etmez* ki? Ben sadece derinlerde bir yerdeyim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. "Ne olursa olsun, bence şu ana kadar harika bir iş çıkardın. O

Bana gülümsüyor ve ben de bir an için ona gülümserken kayboluyorum ve sonra kendimi iyice silkeliyorum.

'Şu ana kadar hiçbir iş yapmadım. Bu dükkânın *çok* fazla işe ihtiyacı var ve şu ana kadar tek yaptığım kapının kilidini açmak ve kasadan ısırılmak oldu.

"Sana 20 peni'den bahsetmedi."

"Ne?"

"Yirmi penilik bir bozuk parayı iç tepside, tam köşede dengelemeniz gerekiyor. Ayağa kalkıyor. "İşte, sana göstereceğim.

Onu tezgâha kadar takip ediyorum, tezgâhın arkasına geçiyor ve hiç tereddüt etmeden kasanın kilidini açıyor, belli ki bunu daha önce yapmış. Kasayı açıp çekmecedan yirmi penilik bir parça çıkarıyor ve daha iyi görebilmem için geri çekiliyor. Dirseklerimin üzerinde tezgâha yaslanıyorum ve onu izliyorum

Madeni parayı, iç tepsinin sağ alt köşesinin iki yanına gelecek şekilde dengeler. 'Bunun onu güvensiz hale getireceğini düşünebilirsiniz, ama getirmez. Hala

güvenli bir şekilde kilitlenir, ancak şimdi 20p'yi yakalayacak ve size birkaç değerli

Parmaklarınızı yoldan çekmek için fazladan birkaç saniye. Kasayı iterek kapatır ve kasanın madeni paraya değdiğinden ve bir iki saniye yavaşladığından emin olur.

Kilitler kapalı. "Merak etme, alışacaksın.

"*Küçük Korku Dükkânı*'ndaki bitki gibi. Ne kadar çok kan alırsa o kadar büyümeye başlayacak. Bir hafta dolmadan Rick Moranis'in onu beslemesini isteyecek.

"Demek kitap sever olmanın yanı sıra iyi bir film zevkin de var..."

Hamile çift raflardan *What to Expect When You're Expecting* ve hamilelik ve bebeklerle ilgili iki kitapla yeniden çıkarken onaylarcasına başını sallıyor ve Dimitri ile ben yer değiştirerek onlara hizmet edebiliyorum.

Ben kitaplarını markalı kağıt torbalarımızdan birine koyup onları tekrar tebrik ederken o okuma alanına geri dönüyor ve bir kalem alıyor.

Onlar gidince ona döndüm. 'Yardımlarınız için teşekkürler. Kurabiyeler, hamilelik bölümü ve kasa için.

Çayını yudumlar. "Rica ederim. Bir şeye ihtiyacınız olursa sormaktan çekinmeyin.
Seninle konuşmak için asla çok meşgul değilim.

"Sen" kelimesine yaptığı vurguyu seviyorum. Bu beni garip bir şekilde özel hissettiriyor, bu da hoş bir değişiklik çünkü çoğu kişi için hafif bir rahatsızlık gibi hissediyorum

Ama yine de bir sonraki soruyu sormak için kendimi hazırlamam gerekiyor çünkü onu kızdırmak ya da işine burnumu sokmak istemiyorum. 'Tamam, bir soru daha çünkü bütün gün beni rahatsız etti. Dev pire nerede ortaya çıkıyor? Daha önce içinde dev bir pire olan bir peri masalı hiç duymamıştım.

Bir kahkaha atıyor ve yanındaki kanepeye vuruyor. Yanına gidiyorum, otururken koltukların derisi uyluklarımda yumuşuyor, güvenli bir şekilde

Aramızdaki mesafeyi açıyor ve kitabı yaklaştırmak için bana doğru uzanıyor. 'Bu aslında bilinen en eski peri masalları koleksiyonu. Grimm Kardeşler ve Hans Christian Andersen tarafından övgüyle karşılanmıştır, ancak

onların hikayeleri. Diğerlerinin yanı sıra Külkedisi, Uyuyan Güzeli, Pamuk Prenses ve Çizmeli Kedi'nin bilinen ilk versiyonlarını içeriyor.

O sayfaları hışırdatırken arkama yaslanıyorum, uzun parmakları sayfalara hafifçe dokunuyor, üst kolu eğildiği dizime değiyor. "İşte, bu dev pire olanı.

Masallar kitabındaki kısa öykülerden sadece biri olan küçük metnin sayfalarına bakıyor, eski kitabın dumanlı, neredeyse çikolatamsı kokusunu içime çekiyorum.

"Kızına bir türlü talip bulamayan bir kral vardır ve koyun büyüklüğündeki evcil piresi ölünce onun derisini asar ve bir meydan okuma başlatır.

Postun hangi hayvana ait olduğunu tahmin edebilen kişi kızını evlendirecek - o boyutta bir pire olduğunu kimsenin tahmin edemeyeceğinden kesinlikle eminim.

Omzunun üzerinden kitabı görebilmek için biraz daha yaklaşıyorum ve sesi yumuşak, sessiz ve kulağıma yakın.

"Ve sonra bir dev gelir ve onu tanımlar ve kral gidemez Bu yüzden prenses bir devle evlenmeye zorlanır. Gerçek bir ogre, iyi Shrek tipi değil."

"Oh, eğlenceli.

Gülüyor. "Ama sonunda sorun yok çünkü yarı dev bir aileden yardım alıyor ve devin kafasını kesip onu bir prensle evleneceği ve sonsuza dek mutlu yaşayacağı şatoya geri götürüyorlar. Bir tanesini çeker eskiz defterini karıştırıyor ve beyaz elbisesi kırmızı lekelerle kaplı bir prensesin karakalem resmini bulana kadar sayfaları çeviriyor.

kan damlayan bir kafa. "Ben de bunu yapmayı düşünüyordum ama fazla grafik olup olmadığından emin değilim. Hedeflediğimiz yaş grubu şımartılmak için çok büyük ve muhtemelen bu kadar çok kan için hala çok genç.

"Kelimeleri de mi yapıyorsun?"

'Hayır, o başka birinin departmanı. Ben yazamam.'

Sesinin bu kadar havalı olmasına bayılıyorum çünkü görüldüğünün tam tersi. Dağınık, başıboş ve sevimli bir şekilde sakar görünüyor, ama İngiliz aksanı çok hoş, sesli kitaplarınızı anlatması gereken türden bir aksan saatlerce dinlemek.

"Çizimleriniz inanılmaz. Ve çok... sıradışı. Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm çiftlerde bir şeyler var, büyü, tuhaf ve özel bir şey.

"Bu, otuz altı yaşında olup henüz hiçbir şey yayınlamamış olmana şaşmamalı demenin başka bir yolu" diyor gülerek.

"Hiç de öyle demek istemedim. Ona bu kadar yakın oturmanın beynimde alarm çalmasına neden olduğunu söyleyemem ve kafamın içinde sürekli bir *"Sakin olun"* yazan yanıp sönen bir işaret. *Her şey yolunda. Sırf koyu lavanta ve yeni açılmış kalemlerin taze ahşabı kokan muhteşem bir adamın yanında oturuyorsunuz diye, üzerine hapsiirmek gibi aptalca bir şey yapmayın. Ve Tanrı aşkına, son adama yaptığınız gibi yanlışlıkla üzerine tükürmeyin* ve onu vücut sıvılarına bulamamaktan başka bir şey düşünemiyorum.

"Başka bir şey yapıyor musun? Soruyorum, çünkü daha önce çantasından boyaların ve akla gelebilecek diğer her türlü sanat malzemesinin düştüğünü fark ettim.

"Elimi attığım her şeyi denerim. Faturalarımı ödemek ve portföyümü oluşturmak için çevrimiçi komisyonlar alıyorum. Son işim bir vegan marshmallow şirketi için logo yaratmaktı. Boş bir tuval üzerinde bir şeyler yaratmayı seviyorum ...'

Devam edip etmeyeceğini sorgular gibi tereddüt ediyor. "Üst kattaki Peter Pan duvar resmini biliyor musun?"

'Evet, inanılmaz. Bu sabaha kadar hiç görmemiştim ama büyüleyici. Tüm dükânın en sevdiğim kısmı. Hatta dükkan kapandığında orada oturup kitap okuyabilirim.

Alt dudağını dışarı itiyor ve başını yana eğiyor.

"Sen mi?" diyorum şaşkınlıkla, ne dediğini anladığımda. "Bunu *sen mi* çizdin?"

"Robert üst katı yeniden yaptırdı ve duvarda boş bir alan kaldı. Çocuk bölümüne edebi bir resim yapmam için beni görevlendirdi, ben de Peter Pan'ı seçtim. En sevdiğim hikayelerden biridir.

Benimki de. Yani, Disney film versiyonu. Kitabın kendisi biraz karanlık ama o sahne ve o alıntı çok ikonik ve büyü. Hâlâ eğiliyor

Eski masal kitabına ulaşmak için kolumu omzuna doğru itiyorum. "İnanılmaz yeteneklisin.

Kafasını kaldırıyor ve birbirimize bakıyoruz. Ağzından bir teşekkür cümlesi çıkıyor ve bilerek mi fısıldamaya çalıştığından yoksa konuşmayı mı unuttuğundan emin değilim çünkü ona bu kadar yakın oturmak kesinlikle motor becerilerimi zayıflatıyor fonksiyon.

Neyse ki zil başka bir müşterinin geldiğini duyurmak için çalıyor ve ben de yerimden sıçrayıp tezgâhın arkasındaki pozisyonuma geri dönüyorum çünkü ona bu kadar yakın oturmak birden fazla açıdan felakete davetiye çıkarmak demek.

Bundan sonra, okul günü sona eriyor ve düzenli bir çocuk ve ebeveyn akışı içeri süzölmeye başlıyor ve üst kata sürükleniyor ve üstümdeki döşeme tahtalarındaki küçük ayak seslerini dinliyorum. Buraya bir şey almaya gelmemişler - görünüşe göre ebeveynler tarafından yönetilen bir okul sonrası okuma kulübü. Dükkânda hiçbir şey almayan daha çok insan var. Belki de bir kütüphane olarak yeniden markalaşmalıyım ve Once Upon A Page'i kurtarmanın yolu *bu olabilir*.

Dimitri'nin daha az yer kaplamak için kullandığı her şeyi daha yakına çekmesini izliyorum, ancak çocuklar ve ebeveynler etrafındaki kanepeleri doldurmaya başladığında, eşyalarını çantasına geri koymaya başlıyor, eski İtalyanca kitabı kapatıyor ve köşeden geldiği rafa geri götürüyor.

Birine hizmet etmekten dikkatim dağılmıştı ve o beni zıplattı. tezgâhın arkasındaki boşlukta beliriyor. Kitapçıyı dolduran sesler arasında bağırmak yerine fısıldayabilmek için eğilirken hâlâ gülümsüyor. Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ve onları tekrar yukarı itiyor.

tekrar. "Ben gidiyorum. Saçları öne doğru savruluyor ve geriye doğru sallamak zorunda kalıyor. "Normalde kendimi arkaya atardım ama bu gece taşıyorsan beni beşte kapı dışarı etmene gerek yok.

Kendimi bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmemeliydim. Bugün burada olmasında güzel bir şey vardı, bana yalnız olmadığımı hissettiren bir tür güven verici varlık ve bu durumu anlayan biriyle sohbet etmek güzeldi. Kitap sevgisi ve bunun için benimle alay etmemesi ve saat dört buçuk olmasına ve Nicole'ün yakında burada olacak olmasına rağmen, bu tur müşteriler gittikten sonra onunla tekrar sohbet edebileceğimi umuyordum.

"Kurabiyeler ve çiçekler için teşekkürler.

"Sanırım onları yanımda götürsem iyi olacak. Başıyla acınacak haldeki Nergisler artık o kadar cılız ki sapları eğilmiş ve büzüşmüş sarı başları tezgâha değiyor. 'Şey, bu düşünce

Bu da sayılır, değil mi? Pişirmeye gelince, ne seversin? Yarın başka bir şey getiririm. En azından bunu yapabilirim.'

İtiraz edeceğim ama beni durduruyor. "Tamam, söyle bana neyi sevmiyorsun?" "Havuç. Havuçtan *nefret* ederim.

'O zaman havuçlu keki tekrar düşünebilirim, ancak bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. İçinde sebze olan hiçbir kek gerçek kek değildir.

Gözlüklerini tekrar yukarı itiyor. "Gördün mü? İnsanları bu konuda konuşturmak çok daha kolay.

Sevgiden çok nefret. Herhangi birine sevdiği bir şeyi sorduğunuzda umm ve ahh diyecektir ama nefret ettiği bir şeyi sorduğunuzda saniyeler içinde cevabını alırsınız.

Bu çok üzücü. Yanılıyor olması gerektiğini düşünsem de, yanılmadığını fark ediyorum.

İnsanlar şikayet *etmeye* bayılır.

"Dimitri? Gitmek için döndüğünde söyledim. 'Bunu devam ettirmeyeceğim. Hindistan cevizine bayılırım. Ve her türlü gerçek fındığı - fındık, fıstık, badem, ceviz, bir sürü.'

'Hindistan cevizi ve fıstık ezmesi dünyada en sevdiğim şeylerdir. Başka bir ortak noktamız daha var. Hayali bir şapkayı kaldırıp bana doğru uzatıyor. "Yarın görüşürüz, Hallie.

"Yarın görüşürüz. İçimdeki küçük fısıltıyı görmezden geliyorum. Onu göreceğim için heyecanlanmaya hakkım yok ve her gün buraya gelmesinin de imkanı yok.

bir gün. Onu daha önce hiç görmedim. Buraya bu kadar sık geliyorsa şimdiye kadar karşılaşmış olmalıydım.

Güle güle, Heathcliff! Tezgâhtan ezilmiş nergis vazosunu aldı ve bir kucak dolusu eskiz defteri ve onlara yaslanmış çiçeklerle geldiği gibi yüklü bir şekilde kapıdan çıktı. O

Pencerenin önünden geçerken el sallıyor, sonra durup eğilerek parmaklarını Heathcliff'e de sallıyor, o da kâsesinin önüne doğru yüzüyor ve ağız hareketleri hızlanıyor.

Belli ki Dimitri'nin çekiciliği insan türüyle sınırlı değil. Muhteşem fırın sihribazı sanatçılar ve seks delisi bir Japon balığı. Şaşılacak bir şey yok. Robert'ın ofisinde "Burada çalışmak için deli olmanıza gerek yok, ama yardımcı olur" yazan bir tabela var.

Bölüm 4

Nereden geliyor bu ses? Gözlerimi ısrarlı bir sesle açtım.

Aşağıdan bir yerden vurma sesi geliyor. Her şey garip ve farklı geliyor ve yatak örtülerinin üzerindeyim, yorganın yarısı bacağıma öyle bir düğümle sarılmış ki, nasıl çözeceğimi öğrenmek için izcilere katılmam gerekecek gibi görünüyor. Ve görebiliyorum, sayılır, yani gözlüklerim takılıyken uyuyakalmışım ve şimdi gözlüklerim yüzümde çapraz bir şekilde duruyor. kollar alnımda bir yara izi bıraktı.

Taze yatak takımını içime çekiyorum ve tanımadığım bir tavana göz kırpyorum... Aman Tanrım, kitapçı! Ve bu tıkırtı içeri girmeye çalışan bir müşteri olmalı, bunun tek bir anlamı olabilir. Bana saati söyleyecek bir şey bulmak için etrafıma bakıyorum ama her zamanki başucu saatim hâlâ bir kutunun içinde ve ...

Telefonum hangi cehennemde?

Kapı daha ısrarlı çalmaya başlayınca yataktan fırladım, pencerenin önüne düştüm, pencereyi iterek açtım ve başımı öyle hızlı dışarı çıkardım ki

Momentum neredeyse beni doğruca fırlatıyordu.

"Günaydın! Dimitri aşağıdaki kaldırımdan bana gülümsüyor. "Tanrı'ya şükür, sadece sen varsın. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, yüzümdeki Yastık kırıksıklıkları yanaklarımdan geçiyor ve saçlarımda nasıl bir kuş yuvası içinde olduğunu söylemek için aynaya ihtiyacım yok. Eğer burada daha fazla durursam, bir guguk kuşu yetiştirme sorumluluğum olacak.

"Uyuyakalmış olamazsınız, değil mi?

"Hayır. Yataktan yeni düştüğüm apaçık ortada olmasına rağmen neden bahsettiğini anlayamıyormuş gibi yüzümü buruşturuyorum.

"Meşguldüm. Kitapçı işleriyle. Saat kaç?

"Dokuzu on geçiyor.

Küfür ettiğimde gülüyor.

"Çalar saat denen şu küçük, şık şeyleri icat ettiklerini biliyor muydun?" Parlak bir gülümsemeyle sesleniyor.

Ona sert bir bakış attım. Yastık kırıksıklıkları ve çarpık gözlüklerle sabah güneşine gözlerini kısarak bakarken ne kadar sert olabilirsen o kadar sert.

erken geldiğim için şahsen hatalıyım. "Dün çok iyi olduğunu düşünmüştüm.

İnanılmaz derecede geniş gülümsemesi inanılmaz derecede daha da genişliyor ve kısa bir süre daha uyanık olsaydım bunu yüksek sesle itiraf etmeyeceğimi düşünüyorum. 'Kal Orada, bir dakikaya inerim.'

İçeri girdim ve kafamı pencere çerçevesine vurdum. "Ah!

Dimitri aşağıdan bağıyor. "İyi misin?

"Hayır, kendimi bayılttım ama birazdan kendime gelirim diye umuyorum," diye geri seslendim.

Ben yatak odasında çırpınırken kahkahaları kulaklarıma ulaşıyor. Nerede bu Her şeyi mi? Neden bu kadar çok kutu var? Bu kadar çok kitap bulundurmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü? Dişlerimi fırçalamak için tökezleyerek banyoya gidiyorum ve giyecek bir şeyler bulmak için kutuları karıştırmaya başlıyorum. Kitaplarımdan birini çekip En sevdiğim tişörtleri giyiyorum - bir tanesinin üzerinde Disney kalesinin üzerinde "Bir varmış bir yokmuş" yazıyor - ve temiz bir pantolon bulamadığım için dün giydiğim kot pantolonun tozunu alıyorum ve merdivenlerden aşağıya inerken, dükkânın içinden geçerken ve kapıyı açarken hâlâ uzun saçlarımı parmaklarımla tarayarak yandan örüyorum. ... tamamen boş bir sokak.

Dimitri gitti. Harika. İkinci günümde nasıl uyuyakalmış olabilirim?

Taşınma sorunsuz geçmedi. Aslında, gecenin tek başarısı, Bobby'nin sürekli olarak "*Bir kitapçıya taşınırken neden bu kadar çok kitaba ihtiyacın var?*" diye sorduğu için *bir kitapla* beynini yıkamaktan kendimi alıkoymamdı. Ona beyin fırlatmak iyi bir kitabı ziyan etmek olurdu. Kitap kutularını *çok* dar bir daireye sığdırmaya çalışmakla birlikte, yatağımı bulup yatağa yerleştirdiğimde ve üzerine yüzüstü düştüğümde saat sabahın dördünü geçmişti ve alarm kurmak aklımın ucundan bile geçmedi. Yeni işimin ikinci günü için çok heyecanlı olacağımı ve her halükarda uyanacağımı varsayıyordum ve eğer bu başarısız olursa, o zaman sokağın gürültüsü beni kesinlikle uyandırırды.

'İyi gitti,' diyorum boş yola.

Kasaba meydanının yanındaki karşı köşede bulunan el yapımı giysi ve tadilat dükkanının terzisi de kapısının önünde duruyor ve bana tereddütlü bir el sallıyor ve kiminle konuştuğumu merak ettiği belli olan gergin bir şekilde başını sallıyor. Heathcliff'i işaret edip ona 'Japon balığı' diyorum, bu

da beni daha da gevşek göstermekten başka bir işe yaramıyor. Adam

Aceleyle dükkânına geri dönüyor ve ben de iç çekip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kendime bakıyorum ve üstümün arkadan öne doğru açık olduğunu fark ediyorum. Eğildim

Tezgahın arkasına geçiyorum, kollarımı çekip doğru şekilde döndürmeye çalışıyorum ve tam o anda bir striptiz oyununun ortasındaymışım gibi görünüyorum.

aerobik yaparken zil çalıyor ve Dimitri kapıdan kafasını uzatıyor.

"Merhaba! Gıcırdıyorum ve saklanmak için tezgâhın arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Biraz geç olduğunu biliyorum ama hiçbir şey dükkânda giyinmenizi gerektirecek kadar önemli değildir.

"Mağazada giyinmiyorum, yeniden giyiniyorum çünkü ilk seferinde düzgün yapamadım. Sütyenimin içine girmemesi için dişlerimle tuttuğum kolumdan boğuk bir ses çıkıyor.

görüş. Üstünün güvenli bir şekilde kapandığından emin olduğumda ayağa kalkıyorum ve tezgâha ne kadar yakın olduğuna bakarak Basil Fawltly tarzı bir çift çekim yapıyorum.

"Oh, şikayet etmiyorum. Kaşlarını sallıyor ve yanaklarım daha önce olduğundan daha da sıcak yanıyor. Bunu kulağa geldiği kadar çapkınca söylemesine imkan yok. "Günaydın!

İnliyorum ama en azından dünkü açılış ziyaretçisinden daha iyi. Daha az cıvıl cıvıl olabilir misin? Sabahın bu saatlerine alışık değilim. Bundan önce akşamları çalışıyordum.

"Özür dilerim!" diyor aynı cıvıltıyla. "Bunları getirdiğim için affedilebilir miyim?" İki kahve fincanından oluşan karton bir tepsiyi, bu kez ezilmemiş bir başka parlak nergis vazosuyla birlikte tezgâha koyuyor, Işıltısı da bundan ne kadar gurur duyduğunu gösteriyor. Kahvelerden birini yırtıp teşekkür anlamına gelebilecek bir şeyler mırıldanırken ve kocaman bir yudum alırken gülümsememe neden oluyor. Ve hemen pişman oluyorum çünkü lav yudumlamak daha havalı olurdu. Yüzümü buruşturuyorum ve dişlerimin arasından hava emiyorum, fark etmediğini umuyorum ama belli ki fark etmiş.

"Bunlara ihtiyacın var gibi görünüyor. Çantasını karıştırdı ve bir Tupperware kabı ve kapağı açar. "Hindistan cevizli ve bademli ısıriklar, file badem ve kızarmış Hindistan cevizi.

"Aman Tanrım, sen dünyanın en iyi insanısın.

Gülümseyen yüzü domates rengine döner.

"Aman Tanrım, Dimitri," diye tekrarlıyorum bir tanesini ağzıma atarken, yumuşak ve tereyağlı kek benzeri ortası kızarmış hindistan

cevizinin ıtırtısıyla tamamlanıyor

Dışında da badem parçaları var. '*The Great British Bake Off*'a başvurduğunuz mu? Gözün kapalı kazanabilirsin.'

"Kibarlık ediyorsun ama teşekkür ederim. Lezzetli küçük ısırıklardan birini alıp ağzına attı. 'Ve bu sabah öğle yemeği hazırlamaya fırsatın olmadığını bildiğim için, aşağıdaki şarküteriye gidiyorum. öğle yemeğinde ikimiz için de sokakta.' İtiraz edeceğim ama beni durdurdu. 'Bu pazarlığa açık değil. Bana sadece sandviç taşıyan beyaz atlı prens de.

"Eski peri masallarında Beyaz Atlı Prens'in bir eksiği varsa o da taze yapılmış sandviçlerdir diye düşünmüşümdür hep. Ona göz kırpıyorum. 'Ve Bu sabah beni uyandırmayı başardın. Peri masallarında prensler insanları hep uyandırır.

'Evet, ama kahve ve iyi bir vuruş tekniği ile. Tam olarak Gerçek Aşkın Öpücüğü değil.'

'Oh, hayır, sabah ilk iş öpüşmek ve ben Gerçek Aşkın Öpücüğü'ne ilham vermeyeceğiz. Sekizinci bir cücenin ortaya çıkmasına neden olur. Sabah Nefesi.'

Gülüyor ama *bu* kadar muhteşem bir adam bu kadar yakınımda dururken tüm bu öpüşme muhabbeti benim için biraz fazla. Dikkatimi dağıtmak için bir ısırık daha alıyorum ve tadına bakarken çıkarmak istediğim orgazmik sesleri çıkarmamaya çalışıyorum. Öpüşme muhabbeti yüzünden zaten utanıyorum; orgazmik sesler bu duruma yardımcı olmayacak.

Bu sabah yine muhteşem görünüyor. Görünmeyi başarıyor Aynı anda hem dağınık hem de derli toplu, oysa ben beş dakika önce yataktan düşmüş gibiyim. Açık kahverengi saçları yine etkileyici bir şekilde toplanmış ama şekillendirilmiş gibi durmuyor, sadece doğal olarak yukarı doğru duruyormuş gibi görünüyor. Siyah çerçeveli gözlükleri gözlerini daha büyük gösteriyor ve

Muhtemelen olduklarından daha mavidirler - öyle olmalılar, çünkü kimsenin gözleri

doğal olarak *o kadar* parlak. Yine koyu renk pantolon, tişört ve yelek giyiyor ve bir turuncu ve bir mavi botun üzerinden neon sarısı çoraplar görünüyor.

'Tamam, dün bir şey söylemedim çünkü Karanlıkta giyindin ve bu konuda seni utandırmak istemedim ama şimdi sormak zorundayım. Ya yaşadığınız yerde elektrikle ilgili ciddi bir sorunuz var ya da garip ayakkabılar bir moda tercihi mi?

Mavi çizmeli ayağını uzatıyor ve bana doğru sallıyor. 'Farklı olmayı seviyorum. Ve bu, hayatımda benden uyum sağlamamı isteyen insanları gerçekten kızdırıyor. Sırf bunun için bile bana atılan tuhaf bakışlara değer. O kadar sakarım ki insanlar bana nasıl olsa bakacak, bari ben de onlara *bakacak* bir şey.'

Bunun kulağa ne kadar tuhaf ve üzücü geldiğini söylemeye fırsat bulamadan sözümü kesti. "Taşınma nasıl gitti?"

Ona sürekli çok fazla kitaptan yakındığımı anlatırken yine homurdanıyorum ve ikimiz de tezgâha yaslanıp kahvelerimizi yudumlarken ve hindistan cevizli bademli lokma küvetini bitirmeye çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Bir müşteri gelene kadar ne kadar zamandır orada durduğumuzu fark etmiyorum ve bunun ne kadar amatörce görüldüğünü fark ediyorum.

Dimitri eşyalarını çoktan kanepenin köşesine bırakmış ve masal kitabını almaya gitmiştir.

'Hey,' dedim o oturmadan önce. 'Heathcliff hakkında biraz bilgin var, Robert'ın onu ne sıklıkta beslediğini biliyor olamazsın, değil mi?'

'Bir ipucu yok. Bekle biraz. Uzun bacaklarıyla merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gözden kayboluyor ve ben o hareket ederken döşeme tahtalarının gıcirtısını dinliyorum.

"Al. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktığında, gururlu bir gülümsemeyle bana bir kitap uzattı.

Japon Balığına Nasıl Bakmalısınız? Yaş aralığı dört ila altı arasında değişiyor. Aşağılayıcı olmaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, balıklar hakkında o kadar az şey biliyorum ve canlı tutma konusunda o kadar kötüyüm ki, iki yaşındaki çocuklara yönelik bir kitap daha uygun olurdu. "Bunu neden ben düşünemedim?"

"Bana çocuk kitapları taşıyan Beyaz Atlı Prens deyin. O yerleşip sanat malzemelerini çıkardı ve eskiz defterlerini önündeki masaya yaydı, ben de tezgahın arkasında durup ne sıklıkla

Japon balıklarını beslemek, akvaryumu ne zaman temizlemek gerektiği ve yaklaşan ölümün belirtileri. Dört Numaralı Heathcliff benim gözetimimde Beş Numara olmayacak. Dimitri'nin getirdiği nergislere yan gözle bakıyorum. Yine de şanslarını pek beğenmiyorum.

Yine, çalışırken onu izlememeye çalışıyorum. Dükkân sessiz ama birkaç kişi gelip gidiyor, insanlar kitapları karıştırırken sayfalar çevriliyor ve Okuyucular satın almaya karar vermeden önce ilk bölümleri okurken başları öne eğik bir şekilde hareketsiz dururlar. Ya da almamaya. Kitapları geri koyan ve eli boş çıkan insanların sayısı cesaret kırıcı. Nedenini anlayabilmek için insanları izlemeye çalışıyorum. Kitabı çevirip Robert'ın fiyat etiketlerini kontrol ediyorlar ve paraları mı yetmiyor? Kitabı beğendiler ama Amazon'da daha ucuz olacağını mı düşünüyorlar? Sadece belli bir bölümü okumak için mi geldiler?

Satın almak mı? Eğer anlayamazsam bir şeyleri nasıl değiştireceğim?

Ödül çekilişini kazandığım günün ertesinde geldiğimden beri vitrinin değişmediğini fark ettim, üstelik bu iki hafta önceydi, bu yüzden Heathcliff'in kâsesini tezgâha koyup vitrini temizlemeye başladım, Dimitri'yi de temizlik malzemelerini alması için yukarı çıkarken bıraktım, neyse ki dün gece mutfakta etiketli bir kutuda bırakılmıştı.

Müşteriler arasında, geldikleri rafları bulmaya çalışmanın eğlenceli olacağını bildiğimden, sergilenen kitapları tezgahın bir tarafına yığıyorum. İşte Robert'ın son penceresinde herhangi bir tema yok gibi görünüyor. Bir tarafta Heathcliff'in kâsesinin etrafında çocuk kitapları sergilenirken, diğer tarafta en yeni kurgu sürümlerini ve hiper kitapları gösterdi. Şüphesiz Bu pencere ile daha fazla bir şey yapılabilir miydi? İyi bir boyutta, dükkânın ön cephesi boyunca uzanan çift pencere camından geriye doğru yerleştirilmiş geniş bir raf ve ofiste bulduğum teşhir standlarını kullanmak ve kitapları farklı seviyelerde sergilemek için bolca alan var. Robert, yoldan geçenlerin dükkânın içini görebilmesi için pencerenin büyük bir kısmını açık bırakmış ama ben pencerenin tamamını kullanabileceğimi ve alanı gerçekten değerlendirebileceğimi düşünüyorum.

Rafın kenarlarına sarılmış olan solmuş bahar çelengini çıkarıp salladım ve tozun yere süzülüşünü izledim. Bu Harika bir dükkân bundan daha iyisini hak ediyor ve buraya koyabileceğim mevsimsel sergileri hemen hayal edebiliyorum. Sahte çimlerin üzerinde sergilenen bahar kitapları ve yaz aylarında deniz kabukları ve çakıl taşları üzerinde sergilenen plaj kitapları. Eylül ayında sonbahar yapraklarını serpiştirebilir ve sergiyi sıcacık kitaplarla doldurabilirim, belki Biraz meşe palamudu, kozalak ve sonbahar yapraklarından dallar ekleyin. Noel cicili bicili, peri ışıklı ve şenlikli romantik komedilerle muhteşem olacak - benim

Soğuk bir Aralık gecesinde sarılıp yatmak için en sevdiğim şeyler.

Sokaktaki diğer vitrinler şirin ve sevimli ama bu vitrin bir şey söylemiyor ya da genellikle kitapçıları sevmeyen birinin dikkatini çekmiyor. Bir keresinde bir giyim mağazasında çalışıyordum ve çok iri yarı bir adamı çok küçük bir elbiseyle soyunma odasına aldığım için kovuldum ve sonu hiç iyi bitmedi. Elbiseyi denemek ve sonra diğer müşterilerin önünde, herkes çıplak poposunu görene kadar yavaşça dikiş dikiş yırtılırken geçit töreni yapmak niyetinde olduğunu nereden bilebilirdim? Tek kurtarıcı şey dikişin önden değil de arkadan olmasıydı.

Bu mağazanın vurgusu her zaman mankenlere dikkat çekecek kıyafetler giydirmek ve zaten mağazaya gelmeye niyeti olmayan insanları mağazaya çekmek olmuştur.

ve bizim de burada yapmamız gereken şey bu. İnsanları çekmek

Bu vitrini görene kadar kitap almak istediklerini fark etmeyen insanlar geçip gidiyor.

Camı boşaltırken saatlerin bu kadar çabuk geçmesi inanılmaz. Küçük bir çocuk bir elinde oyuncak ayısı, diğer elinde annesinin elini tutarak içeri girdiğinde hala temizliyorum, tezgaha doğru yürürken annesini de yanında sürüklüyor. "Affedersiniz bayan, canavarlar hakkında kitabınız var mı?"

Onun zarif tavırlarına gülümsemeden edemiyorum. Ve keşke benim de Çocuk bölümünü inceleme şansım olmadı çünkü raflarda ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve henüz herhangi bir stok listesinden de eser yok.

Dürüstlüğü takdir edecek bir çocuk olduğunu düşündüm. 'Sana karşı dürüst olmalıyım - buradaki ikinci günüm ve ben-'

'Kitaplarımız olmasaydı burası nasıl bir kitapçı olurdu? canavarlar hakkında?' Dimitri'nin sesi okuma alanından geliyor ve rafın etrafını görebilmek için öne doğru eğiliyor. "Ne tür canavarların peşindesin?"

"Korkunç olanlar!"

"O zaman şanslısınız çünkü üst katta sadece korkunç canavarlara ayrılmış koca bir raf var. Özellikle "Korkunç olmayan canavarlar giremez" yazıyor. Onu beşinci kitaplıkta, alttan ikinci ya da üçüncü rafta bulacaksın.

Küçük çocuk ikimize de kibarca teşekkür etti ve annesini merdivenlere doğru sürüklemeye başladı, ama sonra durdu ve tezgâha geri döndü, benimle konuşmak için parmak uçlarında kendini yukarı itti. "Canavarımızı gördün mü?"

"Bir canavarınız mı var? Burada, Buntingorden'de mi?"

"Evet!" Bir canavarla karşılaşma ihtimalinden dolayı tahmin edebileceğinizden çok daha heyecanlı görünüyor. "Onun adı Stropwomble! Eğer burada yeniyseniz, beyninizi yemeden önce bilmeniz gerekir.

"Charlie..." diye annesi onu uyarır.

Charlie onu görmezden gelerek, 'O büyük ve korkutucu,' diyor. 'İğrenç görünüyor

Çünkü hiç dışarı çıkmadığı için derisi soyuluyor, bahçesine giren herkese tuzak kuruyor ve çay için çocukları yiyor.

"Hayır. Dimitri kafasını tekrar rafın arkasına attı. "Bunu bir düşün. Çay için yetişkinleri, tatlı için de çocukları yemesi çok daha olası.

Çocuklar çok daha tatlı. Onları kesinlikle sonraya saklardı. Charlie bunu ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor.

Dimitri, küçük çocuğun elinde tuttuğu kahverengi ayıyı başıyla işaret ederek, "Ama senin bir ayıcığın var, o yüzden güvende olursun," diye devam ediyor. 'Biliyor muydun

oyuncakların savaşçı olduğunu biliyor muydunuz? Sahiplerini güvende tutmak için canavarlarla savaşırlar. Eğer herhangi bir canavar size yaklaşırsa, oyuncak ayınız savaşa girer. Siz farkında değilsiniz ama ayıcığınızın saklı bir zırhlı var, başınız belaya girdiği anda giymeye hazır. Onun adı ne?"

"Fluffy. Charlie şaşkınlıkla Dimitri ve ayıcığının arasına bakar.

"Ah, evet, Savaşçı Kral Fluffy'yi duymuştum. Dimitri eskiz defterlerinden birinden bir parça kağıt koparır ve zırhlı bir oyuncak ayı çizer. Bir kılıcı savuruyor, hatta kaleminin bir hareketiyle küçük çocuğun oyuncak ayısının bükülmüş bıyığına bile giriyor. Bu sadece birkaç dakikasını alıyor ama Charlie kılıcı küçük çocuğa verdiğinde mutluluktan havaya uçacak gibi görünüyor.

Onu.

"Gerçekten bir canavarın mı var? Charlie ve annesi güvenli bir şekilde üst kata çıkıp kulak misafiri olmadıklarında soruyorum.

"Bundan şüpheliyim. Dimitri güler. "şehrin kenar mahallelerindeki lüks yapraklı sokakları biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Buntingorden, eteklerinde birkaç büyük malikanenin bulunduğu bir köy - Kraliçe ikamet ettiğinde dışarıda bir bayrak olması gereken veya en azından setin bir parçası olması gereken türden *Downton Abbey*.

"Oradaki konaklardan biri bakımsız kaldığı için biraz perili bir eve benziyor. Orada yaşayan kişiye hiç kimse görmemiş ve insanların nasıl olduğunu bilirsiniz. Hikayeler uyduruluyor. Çocuklar bir canavar ya da hayalet olduğunu söylüyor, Yetişkinler kindar bir trol diyor ama muhtemelen yalnız kalmak isteyen yalnız ve yaşlı bir adamdır.

Charlie'nin merdivenlerden zıplayarak inmesi ve tezgâha doğru koşarak gelip  canavar kitabı önüme atması uzun sürmedi. "Sadece bunlar lütfen, bayan.

Kasaya fiyatları girerken Charles Dickens romanlarından fırlamış gibi çıkan sesine gülmemek için kendimi zor tutuyorum. deme yapmaya geldiğinde annesinin kolunu çekiştiriyor ve kitapları ona geri verdiğimde yeterince hızlı alamıyor.

"Arkadaşın sende kalsın. Annesi gizlice Dimitri'yi işaret ediyor ve bir elini yüzünün önünde yelpazeliyor. "Eğer maaş bordrosunda değilse, kesinlikle olmalı.

"Görünüşe göre her zaman burada.

Ona bakıyor ve hayal kırıklığı dolu bir sesle alt dudağını dışarı itiyor. 'Belli ki yanlış zamanlarda geliyoruz ve

Charlie beni haftada iki kez buraya sürüklüyor. Belki de daha sık gelmeliyiz.'

"Buna karşı çıkmayacağım, değil mi?" diyorum ve o da gülüyor. 'Ve tüm bu canavar muhabbeti için özür dilerim. O her şeye biraz takıntılı Şu anda canavar.' Dimitri'ye yeni canavar kitaplarını gösteren Charlie'ye doğru başını sallıyor. "Bodmin Lane'in Stropwomble'ı hakkında konuşmayı bırakmıyor.

"Stropwomble? Tekrar ediyorum. Charlie bunu daha önce söylediğinde kıkırdamamı engellemeyi başarmıştım ama şimdi beceremiyorum.

"İnanın bana, buradaki yetişkinler ona kibar bir ortamda tekrarlanmayacak bir şey demeyi tercih ederler, ama bilirsiniz, küçük kulaklar. Başını sallayarak Charlie, şu anda Dimitri'nin daha az kana susamış devlerinden birine hayranlıkla bakıyor. "Bu aşağılık adam her zaman bir şeylere sinirleniyor - bunu yansıtacak bir ismi de olabilir.

Yine homurdandım. "Ve Bodmin Lane bozkır gibi mi?

'Evet, ama Bodmin canavarlarına hakaret etme. Kızgın pumalar o sefil yaşlı budaladan daha iyi komşu olurlar.

"O kadar kötü mü?

'Sanki kasabayı mahvetmek için yola çıkmış gibi. Herkesin kendisi gibi mutsuz olmasını isteyen huysuz, yaşlı bir zorba. *Her şeyden* şikayet ediyor. Geçen yıl, Noel ağacımızı, "Noel'i kutluyoruz" gerekçesiyle indirtti. sürücülerin dikkatini dağıtan ve dolayısıyla kaza yapmayı bekleyen bir durumdu.

Yangın tehlikesi yarattığı için Cadılar Bayramı'nda jack-o'-lantern'leri yasaklattı. Bir havai fişek gösterisi düzenlemiştik ve o da konseyden birinin bunu durdurmasını sağladı. Her zaman yerel yönetimlere mektuplar yazıyor.

Gazeteler şundan bundan şikayet ediyor. İnsanlar nehirde yüzüyor, turistler nehir kıyısına çöp bırakıyor ve nedense bu adam kiraz kuşları konusunda çok hassas.

Yukarı doğru işaret ediyor, belli ki ana caddeyi boydan boya geçen pastel renkli pötikareli bayrak dizilerini kastediyor. 'Neredeyse her hafta, birisine ya da bir başkasına bu konuda sert ifadeler içeren bir mektup yazıyor. Tehlikeli. Ne yapacağını düşündüğünü Tanrı bilir. Kocam, "Yere atlayıp birinin çayını höpürdeterek içebilir." diyor.

"Buntingorden adlı bir köyde kiraz kuşu olmadan yaşayamazsınız," diyorum inanamayarak.

'Kesinlikle! Sefil yaşlı budala. Bu köhne evde yaşıyor.

Kapısı paslanmış ve zincirlenmiş, tepesinde büyük çiviler var - Tanrı bilir kim

içeri gireceğini düşünüyor. İntikamını almak için topa vuruyor olabilir. Ve kimse onu görmedi. En kötüsü de bu. Anonimliğinin arkasına saklanıyor ve tüm bu şikayetleri yapıyor ama asla yüz yüze değil - asla yüzümüze karşı değil.

"Her kasabada bir tane var" diyorum, sanki çok gezmişim ve farklı yerlerde yaşama deneyimim varmış gibi konuşuyorum, oysa gerçekte hayatımda sadece üç yerde yaşadım ve Cotswolds dışında hiç yaşamadım.

'Gerçek hayat neden romanlar gibi olmasın ki? En azından cezasını çekeceğini ve zamansız ve berbat bir sonla karşılaşacağını bilirdik. Bir an düşünür. 'Oh, daha da iyisi - yaptığı hatayı öğrenir ve ıslah olmuş bir karaktere dönüşürdü, değil mi? *A Christmas Carol*'daki Scrooge gibi. Eğer

sadece gerçek hayatta böyle şeyler olur'.

Onlar gittikten sonra vitrinime geri dönüyorum. Bir temaya ihtiyacı var... Yazlık bir şey... Japon balığının uyacağı bir şey... Deniz kızları! Deniz kızlarını kim sevmez ki, değil mi? Hans Christian Andersen'in *Küçük Denizkızı ve Diğer Peri Masalları*'nın bebek mavisi kapaklı ve deniz kabuğunda oturan kızıl saçlı bir denizkızını çevreleyen kırmızı kabuklu, sınırlı sayıda basılmış güzel bir kopyasını bulup vitrinin önüne koyuyorum. Dimitri'nin

Raflara gidip gelirken, denizkızıyla ilgili herhangi bir kitabı bulmaya çalışırken ve ofiste sağa sola koştururken gözler üzerimde, Robert'ın yıllar boyunca biriktirdiği akrilik teşhir standları, kitap tutucular ve aksesuarlar dizisini inceleyin.

Yanımdan geçerken duruyorum ve üzerinde çalıştığı şeye bakmadan edemiyorum - artık evini kemiklerle süsleyen bir dev. 'Hey, muhtemelen sorulması gereken kişi sensin. Cam üzerine çizim yapmak için ne tür kalemlere ihtiyacım olduğunu biliyor musun?

Sırtarak başını kaldırır, kalemini dişlerinin arasına koyar ve başlar Çantasını karıştırıyor ve sonsuz sayıda eşya çıkarırken eğlenerek onu izlemekten kendimi alamıyorum. Çantasının bir çeşit sonsuz sihirbaz çantası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum çünkü çantasında Masanın üzerine eşya üstüne eşya koyarken, bunun bir dibi ya da alabileceği şeylerin bir sınırı yok.

"Bunlar mı? Sonunda bana üzerinde 'Cam' yazan bir kalem paketi uzattı. Önünde "Marker" yazıyor. "Bekle, bende bunlar da var. Bir paket tebeşir kalemi çıkardı ve bana onları da verdi. 'İkisi de işe yarar.

Keçeli kalemlerin su ve sabunla yıkanması gerekecek, tebeşirli olanlar ise o kadar uzun süre dayanmayacak ama silinebilecek. İkisini de deneyin ve hangisini tercih ettiğinizi görün. Yumuşak bir gülümsemeyle gözlerime

bakıyor. "Pencere için mi?

"Heathcliff'le birlikte bir denizkızı teması kullanacağım. Düşündüm ki ...' Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa kafamdakinden daha kötü geliyor ama kalemleri ödünç almamı sorun etmemesine çok sevindim. Sadece Amazon'dan en iyi ne sipariş edebileceğimi söylemesini istemiştım, üzerinde kalem olmasını beklemiyordum.

"Kulağa hoş geliyor. Robert'ın o pencereyi daha iyi kullanabileceğini hep söylemişimdir.

"Teşekkürler. Benimle aynı fikirde olduğu için biraz gurur duyuyorum. Dimitri'nin bu dükkân hakkında çok şey bildiği açık ve onun da benimle aynı şeyi düşünmesi bana o kadar da yanlış düşünmediğimi düşündürüyor.

Pencerenin kenarlarına denizkızı pulları çizmeye başlayana kadar her şey yolunda gidiyor. Tüm bu arkadan öne çizim olayı kolay bir iş değildir. En azından benim bahanem bu. Denizkızı pullarına hiç benzemiyor. Pencerenin üzerine dökülen bir kutu kuru fasulye bundan daha doğru denizkızı pulları yapardı.

"Nasıl gidiyor?

"Oh, lütfen bakma. İnledim. Berbat sanat eserinizi değerlendirmesini isteyeceğiniz onca insan varken, bir sanatçı bunlardan biri *değildir*.

Dimitri arkamdan yaklaşırken yüzümü ellerimin arkasına saklıyorum, o kadar yakın ki vücut ısını hissedebiliyorum ve birazcık geriye yaslanma isteğiyle savaşıyorum.

Gözleri benim pencereyi süsleme girişimimi tarıyor. "En azından tebeşir kalemi kullanmışsın, böylece silebiliriz.

Bu her şeyi açıklıyor, gerçekten.

Gülüyor. "Denizkızı pulları yapacağımı sanıyordum. Neden pencerenin her tarafına su birikintileri çizdin?"

Su birikintileri kuru fasulyeden bir adım önde. Çünkü önümde üzerinde denizkızı olan bir kitap kapağı varken bile, nasıl denizkızı yapacağımı bulamıyorum.

doğru görünüyorlar.'

Tezgâhtan bir bez alır ve bardağı temizlemek için geri gelir.

"Deneyebilir miyim?

Parmaklarımız birbirine değdi ve ikimiz de bir an tereddüt ettik, ikimiz de Ona pembe tebeşir kalemini uzatırken hareket ediyor, parmak ucum onunkine değiyor ve sonra başka tarafa bakıyor ve bir şekilde kendini boş rafa katlayıp işe koyuluyor.

"Alanı doldurmak için onları her köşeden genişletmeyi ve ardından pencerenin etrafındaki bir çerçeve gibi her kenar boyunca birleştirmeyi planlıyordum.

Umursamaz bir ses çıkardı ve bir müşteri tezgâha gitti, ben de tebeşirli kalem paketini yanındaki rafa koydum ve ona hizmet etmeye gittim.

Bir yığın romantik komedi alıyor ve Sophie Kinsella'nın kitaplarının artıları ve daha artıları hakkında sohbet ediyoruz ve bir şekilde *Can You Keep A Secret?* kitabını okumamış, bu yüzden geri dönüp onu da buluyor ve

Yığının ekliyor ve ben de toplamını hesaplayıp kitapları çantaya doldururken yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Bu şimdiye kadarki en büyük satışım. Onun gibi birkaç müşteri daha bulabilirsem, bir şansımız olabilir.

Arkama döndüğümde Dimitri camı çizmeyi bırakmış, oturmuş bana sırtıyordu. "Sen bunun için yaratılmışsın. Başını iki yana sallıyor. "Kitap satıcılığını kastediyorum tabii ki. Alınma ama sen pencerelere denizkızı pulları çizmek için yaratılmamışsın.

"Ama öyleydin. Vay canına. Tezgâhın arkasından çıkıp pencereye geri döndüğümde ağzım açık kaldı. "Bunu nasıl yaptın?

Her bir köşeden uzanan ombré denizkızı kuyruğu pembe renkte başlayıp mora ve ardından turkuaza dönüşerek pencerenin her bir açısına dalıyormuş gibi görünen mükemmel yüzgeçler oluşturuyor. Bunun yerine

Dört köşeyi birleştiren daha fazla ölçek, her iki tarafta dalgalar ve üst ve alt

boyunca bir dizi deniz kabuğu var, hepsi pastel renklerle çizilmiş ve gölgelendirilmiş. "Sadece on dakikadır sohbet ediyorum," diyorum huşu içinde. "Tamam, bir tane alıyorum

Romantik komediler söz konusu olduğunda kendimi biraz kaptırıyorum ama bu...' Sözlerimi yarıda kesiyorum çünkü hakkını verecek kelimeleri bulamıyorum. "Böylece mutfakta Mary Berry'ye taş çıkartabilir ve Van Gogh'u ağlatabilirsin. Can

"Lavabo tesisatı çeker, çatıyı onarır, bir uçağa pilotluk yapar ve dönüş yolunda da birkaç yılını büyüler misin?

"Oh, kes şunu. Yine kızardı.

Onu kızartmanın bu kadar kolay olması hoşuma gidiyor. "Yine kendi işini yapmak yerine bana yardım ediyorsun.

Pencere pervazından tırmanıyor, duvara tutunuyor ve bacağındaki iğneleri çıkarmak için ayağını yere vuruyor ve göğsümde bir şey Başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda sıcaklıkla dolup taşıyor. "İnan bana, bu benim için bir zevk.

Bir an için bana sarılacağını düşünüyorum ve başını eğene kadar utanç verici bir süre boyunca birbirimize garip bir şekilde bakıyoruz.

Kabarık saçları savruluyor ve sonra dik dururken geri sıçırıyor ve gözlerimi

ondan ayırmam imkansız, özellikle de gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda ve gözlerindeki parıltı arsızdan biraz daha boğucu olduğunda.

"Affedersiniz, acaba bana yardımcı olabilir misiniz? Ayakta duran kadın Arkamdan gelen ses beni öyle bir zıplattı ki neredeyse devriliyordum. İçeri girdiğini bile duymamıştım. Dimitri'nin gözlerinde nasıl bu kadar kaybolmuştum da çan sesini bile duymamıştım? "Adını hatırlayamıyorum ama hepsinin kırmızı giydiği bir TV şovuna dönüştürülmüş bir kitap arıyorum.

Dimitri ve ben hep bir ağızdan '*Damızlık Kızın Öyküsü*' diyoruz.

Kadın başlığı hatırlayarak gülümsüyor ve Dimitri'nin yüzü bir an için konsantrasyonla buruşuyor, sonra "İkinci koridor, Distopik Kurgu altında, üçüncü kitap rafında, üstten dört raf ötede" diyor.

Bayan da benim kadar etkilenmiş görünüyor. "Ooh, çok zeki, değil mi?

Başını kaldırıp sırtarak gözlerimle tekrar buluştuğunda 'Öyle,' diyorum ve o da aceleyle onun talimatlarını takip ediyor.

"Vay canına," diyorum şaşkınlıkla. 'Burayı saçma bir şekilde iyi biliyorsun. Ne zamandır burada çizim yaptığını söylemiştin?

"Ben yapmadım. Boynunun arkasını ovuşturuyor. Ayrıntıya girecek gibi görünmüyor ama bakışlarını tutuyorum ve sonunda gözlerini kaçırıyor. "Bir süre.

Bu *büyük* bir kitap.'

"Seni hiç görmedim.

"Pusuya yattım.

Pusuya yatmış gibi görünmüyor. Anladığım kadarıyla, okuma alanında oturuyor ve dükkan sessiz olduğunda azımsanmayacak bir yer kaplıyor. Burada ne kadar çok vakit geçirdiği düşünüldüğünde onu daha önce fark etmememe şaşırdım. Fark *edilmeyecek* türden bir adam değil.

"Kimsenin yoluna çıkmamaya çalışıyorum," diyor başka tarafa bakmadığımda. 'Sana söyledim, işler yoğun olduğunda gidip Nadir ve Değerli reyonunda saklanıyorum. I

Buraya bir kütüphane gibi davranın ve Robert bana izin verme nezaketini gösterdi - değerli, *ödeme yapan* müşterilerin isteyebileceği alanı işgal etmeyeceğim.

Müşteri tezgâha *Damızlık Kızın Öyküsü'nün* bir kopyasını koyuyor ve ben de ona hizmet etmek için geri dönüyorum, bu da beni Dimitri'den ve onun bu dükkân hakkındaki karmaşık bilgisinden uzaklaştırıyor.

"Yardımanız için teşekkürler," diyor müşteri, Dimitri'ye de dönerek.

"Arkadaşım dizinin son derece sürükleyici olduğunu söylüyor ama ben önce kitabı okumadan herhangi bir uyarlamayı izlemeyi reddediyorum.

Dimitri, kadın filmlerle kitaplar ve çeşitli uyarlamalar hakkında konuşmaya başladığında yavaş yavaş tezgâha yaklaşıyor. Açıkça görülüyor ki

İkimizin de burada çalıştığına dair bir izlenim edindim çünkü sürekli dönüp onu da konuşmaya dahil ediyor.

O gidince, tezgâhın üzerinde yığılı duran ve vitrine yerleştirilmeyi bekleyen küçük denizkızı kitaplarını karıştırmaya başladı. 'Çocuk ve gençlik bölümünde daha fazlası var. Gidip bir göz atacağım.

Elinde dört kitapla aşağıya geri döndüğünde, Hâlâ boş rafa bakıyorum. Şeffaf Perspex stantlardan bazılarını yerleştirdim, ancak çıplak raf muhteşem raflara kıyasla donuk ve sıkıcı görünüyor. Camdaki sanat eseri. "Robert'ın herhangi bir dekoru ya da Süslemeler, ya sen? Ofise bir göz attım ama bulabildiğim tek şey bir kutu Noel süsü. Noel süslerinin son kullanma tarihi olmasını beklemezsiniz ama bunlar kesinlikle geçmiş.

'Ve tabii ki denizkızı temalı bir Mayıs vitrini için tam da uygun olurlar. Hiçbir şey cicili bicili ve ökseotu gibi "bahar günleri" diyemez.

Kitapları alıp, bulduğu için teşekkür ederkenki alaycılığı beni güldürüyor.

"Ve hayır. Sanırım bir yerlerde o eski bahar çelengine uygun bir sonbahar çelengi var, ama Robert pencereleri hiç sevmezdi. O, var olana özen gösterme temelinde çalışırdı. yeni müşteriler çekmeye çalışmak yerine. En büyük çekiciliğinin kulaktan kulağa yayılması olduğunu düşünüyordu.

"Neden ikisini de yapamıyorum?

Yapabilirsin. Buranın canlandırılmaya ve yeniden enerjilendirilmeye ihtiyacı var. Enerji ve canlılık dolu görünüyorsunuz... canlılık mı? Sizin *de* anlayabileceğiniz gibi, İngilizcede *harikayımdır*.

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce kimse bana bunu söylememişti.

O da gülüyor ve bakışlarımız o başını sallayana kadar kilitli kalıyor. pencereyi işaret ediyor. 'Caddenin aşağısında, eskiden kabuk gibi şeyleri torbası yaklaşık bir pound'a yapan küçük bir el sanatları dükkanı var. Her zaman gidip bir göz atabilirsiniz.

"Dükkândan çıkamam," diyorum, burada yalnız olmanın ne kadar sınırlayıcı olduğunu yeni yeni fark etmeye başlıyorum. 'Ve bizimle aynı çalışma saatlerine sahip olduklarını garanti edebilirsin, bu yüzden biz kapandıktan sonra gidemeyeceğim.

"Siz bir dakikalığına dışarı çıkarken etrafa göz kulak olmak benim için sorun değil ama beni tanımadığınızı ya da bana güvenmediğinizi de biliyorum ve hayır dersiniz alınmam.

Seçeneklerimi hızlıca değerlendirdim. Bir yandan, o haklı, bilmiyorum ve efsanevi kural kitabında bir şeyler olmalı.

bir dükkân sahibi olmanın berbat bir fikir olduğunu söylüyor ama öte yandan çok *sevimli* biri. Ve o bir fırıncı. Fırıncılık yapan insanların doğuştan iyi insanlar gibi görünmelerini sağlayan bir şey var. İnsanlar neden pişirir, eğer tek amaçları diğer insanları mutlu etmek ve başkalarına neşe getirecek bir şey yaratmak? Nazik ve yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadı ve belli ki dükkânı tanıyor. olağanüstü iyi.

"Bu harika olur, teşekkürler. Kasadan bir onluk alıyorum, dükkân için bir şeyler almak için kullanmak sorun olmasa da hırsızlık yapıyormuşum gibi hissediyorum ve tekrar düşünmeden kapıdan çıkıyorum.

Arnavut kaldırımli yolda yürürken kaldırımlar turistlerle dolup taşıyor. Yolda, dükkân sahipleri tarafından verilen bisküvileri çiğnemek ya da dışarıdaki su kaplarından kucaklamak için duran köpeklerden kaçıyorum. Buntingorden ile ilgili en sevdiğim şeylerden biri her zaman köpek dostu olması olmuştur. Çiçekçiyi, antikacıyı, hediyelik eşya dükkânını, oyuncakçiyi ve retro tatlı dükkânını geçtikten sonra, önünden defalarca geçtiğim ama hiç girmediğim küçük bir el sanatları dükkânına geliyorum.

İçeride, doğrudan sahilten gelmiş gibi görünen deniz kabuğu torbalarını görüyorum ve iki tane alıyorum. Pürüzsüz gri çakıl taşlarından oluşan bir poşet de alıyorum ve kasaya doğru giderken krepon kâğıdı paketlerini görüyorum ve koyu mavi renkte bir tane alıyorum

Okyanus rengine bürünür ve Dimitri'yi mümkün olduğunca kısa bir süre yalnız bırakmak isteyerek hemen parasını ödeyip Once Upon A Page'e geri döner.

Geri döndüğümde onu bıraktığım tezgâhın arkasındaydı ve dışarıda bıraktığım denizkızı kitaplarından birini karıştırırken başını kaldırıp baktı.

"Bu senin her zamanki okuma malzemene benzemiyor," diyorum, kapağını kapatırken yanardöner pembe kapağı başımla işaret ediyorum.

"Eskiden bunu Dani'ye okurdum. Sesinde bir tuhaflık var, sanki bir yalpalamayı zapt etmeye çalışıyor ve onunla tanıştığımdan beri neredeyse sürekli yüzünde olan gülümseme yok. "Kız kardeşim," diye açıklıyor. dik durur ve başını sallar. 'Ama bu uzun zaman önceydi. Sen ne aldın?'

Pencereye götürüp hepsini pervaza bırakırken ona topladıklarımı gösteriyorum. "Bir şey sattın mı?

Da Vinci Şifresi'nin bir kopyası. Tam olarak doğru zamanda dışarı çıktın çünkü adam İlluminati hakkında konuşmak, konuşmak, konuşmak istiyordu.

komple teorileri. Bunu ortaya çıkardığın için bana borçlusun.' Verdiği gülümseme

Ben her zamanki gülümsemesinin yakınından bile geçmiyorum ve parmakları hâlâ denizkızı kitabının kabartmalı kapağına sürtünüyor.

Sanırım ona birden fazla borcum var. Çok yardımcı oldu. "Teşekkürler, Dimitri.

"Rica ederim. Pembe kitabı yığının altına itip tezgâhın arkasından çıkıyor ve bu kez başını kaldırıp bana baktığında her zamanki güler yüzlü haline bürünüyor. "Yardımcı olabilir miyim?

"Çizecek devlerin yok mu?

Okuma alanına doğru bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. 'Ah, bu çok daha eğlenceli. Dev pirelerim bekleyebilir.'

Bir müşteri o anı seçip yanından geçiyor ve kulak misafiri olduğunda kahkahasını tutamıyor, çaresizce durumu açıklamaya çalışırken Dimitri'yi de beni de kızdırıyor.

Mavi krepon kağıdını rafı kaplayacak şekilde seriyorum, çakıl taşlarını pencerenin altına yerleştiriyorum, daha fazla kağıdı top haline getiriyorum ve bir dalga oluşturmak için çakıl taşlarının arkasına diziyorum. Ya da yapmayın. Neye benzediğini görmek için dışarı çıktığımda buruşturulmuş kâğıda benziyor. İçeri bakarken burnumu kırıstırıyorum, en iyi şekilde nasıl düzenleyeceğimi ya da bunun saçma bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ve derhal hurdaya çıkarılmalıdır.

Ben orada durmuş ne yapacağımı düşünürken Dimitri elinde bir tutkal çubuğu ve üzerinde beyaz boya olan bir boya fırçasıyla pencerede beliriyor. Kağıt toplarımın birkaçını birbirine yapıştırmasını ve çakıl taşları üzerinde. Kağıt topların kilit noktalarına beyaz sulu boyalar sürmeye başlıyor ve bitirdiğinde sahile vuran bir dalgaya benziyor. Eğer iyi bir hayal gücünüz varsa.

İçeri döndüğümde, ben deniz kabuklarını rafa yerleştirip Perspex standlardan bazılarını yerlerine koyarak Heathcliff için gölgeli bir alan ayırırken, o boyamaya ve yeniden düzenlemeye devam ediyor.

"Bu gece ne yapıyorsun? Dimitri, pencerenin önünde yan yana durmuş, Heathcliff'in kâsesinin etrafına çocuk denizkızı kitaplarını dizerken ve YA ile yetişkin kitaplarını ayırmak için sehpaaların üzerine koyarken soruyor. "Daha fazlası mı geliyor?

'Hayır, o acınası eski bilgisayarda muhasebe yazılımını açacağım ve iş adamlarının defterleri dengelemek dediği şeyi yapacağım. Tüm eşyalarım artık burada. İstedğim zaman kutuları açabilirim ama dükkânın mali durumunu gerçekten ele almam gerekiyor ki neyle uğraştığımı tam olarak bileyim.

Ona Robert'ın evrakları imzalarken söylediklerinden ya da Drake Farrer'ın dünkü ziyaretinden ve iflas eden kitapçılardan ve ölmekte olan ana caddelerden bahsederek beni ne kadar korkuttuğundan ve Once Upon A Page'in son demlerini yaşadığını ve batmasının an meselesi olduğunu herkesin biliyormuş gibi gösterdiğinden bahsetmiyorum. Bunun olmasına izin veremem ve neyle uğraştığımı tam olarak bilmeden bunu önlemeye çalışamam.

"Ben de çay, tost ve kitap okuma gecemin sıkıcı olduğunu düşünüyordum.

Çay, tost ve kitap okumak, yüzleşmek zorunda olduğum kitaplardan çok daha iyi geliyor. "Korkutucu olan da bu. Kitap satmak, kitaplar hakkında konuşmak,

Pencerelerdeki kitapları yeniden düzenlemek... Ooh, yeni kitaplar sipariş etmek Dağıtımcılar ve yayıncılar...' Bütçeler ve parlak yeni stoklar fikri bir an için dikkatimi dağıtıyor. "Bu işin eğlenceli kısmı. Ama işin iş tarafı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne tür bir pozisyonda olduğumuzu bilmem gerekiyor. Zaten akbabalar kapının etrafında dolaşıyor; leşimizi parçalamaları için geriye et kalıp kalmadığını bilmem gerekiyor.

"Bu oldukça ürkütücü bir metafor.

"Herkes senin kadar sonsuz neşeli olamaz.

"Ah, teşekkür ederim. Bence bir kitapçıda mutsuz olacak çok az şey vardır.

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. 'Bence siz zamanımızın en büyük filozoflarından biri olabilirsiniz. Başka hangi bilgelik incilerini saklıyorsunuz?'

"Bir kavanoz Nutella ve bir kaşıkla iyileştirilemeyecek hiçbir gün yoktur. Bir an düşünür. "Ve eğer şüpheniz varsa - Jaffa Kekleri.

Bir kahkaha patlattım ve o da sırtıttı. "Sorun değil, istersen bunları ilham verici duvar alıntıları olarak kullanabilirsin, sorun olmaz.

Satın almayan biri geldiğinde kitapları vitrinde sergilemesine izin veriyorum.

Müşteri çıkarken durur ve iltifat eder. "Birinin o pencereyi kullandığını görmek çok güzel. Kızım denizkızıyla ilgili her şeye bayılır. Ben de hafta sonu bir göz atmak için onu getireceğim.'

Ona teşekkür ediyorum ve ayrılırken Dimitri ona sergilenen deniz kabuklarından birini uzatıyor. "Al, ona hatıra olarak bir deniz kabuğu götür.

Kadın benimle onun arasına bakarak sırtlıyor ve sonra çantasına tıktırıyor. "Teşekkür ederim, buna bayılacak.

Dimitri, arkasından zil çalarken, "Özür dilerim, size sormadan vitrindeki eşyalarınızı verdiğimi yeni fark ettim," diyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Çok tatlısın. Geri gelip gerçekten bir şeyler satın alabilir. Ve sen de bana en güzel resmi yaptın.

Bu dükkânın şimdiye kadar gördüğü pencereler. Ne isterseniz yapabilirsiniz.
Al

İsterseniz kasadan para alın ve içinde yıkanın. Gerçi bu *çok* sığ bir banyo olur ve hiç hijyenik olmaz...'

Gülerek sözümü kesti. "Burayı seviyorum. Her gün burada oturup çalışmak bir ayrıcalık. En azından arada sırada camınıza tebeşirle bir şeyler karalayabilirim. Burası küçük, özel bir dükkan. Burası iş gibi değil, ev gibi.

Kesinlikle haklı olduğu bir nokta var.

Bölüm 5

Genellikle evren benim tarafımda değildir. Özellikle de şemsiyemi unuttuğum gün yağan yağmur, restorandaki çarpık masa ya da süpermarketteki sallanan bacaklı el arabası gibi şeyler söz konusu olduğunda, genellikle evren benim tarafımın *tam tersinde yer alır*, ancak dün gece dükkanın hesaplarına korkunç bir şekilde baktıktan sonra, Once Upon A Page, Buntingorden'in perakende tanrıları bize gülümsüyormuş gibi olağanüstü yoğun bir gün geçiriyor.

Sabah bir grup bayan gelip Catherine Cookson ve Sagas rafına saldırıyor, öğleden sonra da bir otobüs dolusu turist Cotswolds gezisi, yüksek bir tepede otobüslerinden uğurlandılar. ve iki saat sonra sokaktaki tüm dükkânlara göz attıktan sonra tekrar alınıyor.

Dün gece incelediğim hesaplara göre bu, Once Upon A Page'in yıllardır gördüğü en yoğun gün ve bunun gibi bir 365 gün daha para açısından karaya dönmek için tek şansım olabilir.

Dimitri bu sabah buralardaydı ama bir grup bayan okuma alanını dedikodu istasyonu olarak yeniden düzenleyince hemen ortadan kayboldu. Öğle yemeği için dışarı çıktı ve benim için de bir sandviçle döndü, ancak daha fazla insan soru sormadan ve bir şeyler istemeden önce ona teşekkür edecek zamanım olmadı.

Servis yapıyorum. Bu öğleden sonra, turistlerin ortasında, eşyalarını topladığını ve kitabını iade etmeye gittiğini gördüm, ancak o kadar çok soru ve müşterim vardı ki onun gidişini kaçırdım ve veda edemediğim için gülünç derecede üzgün hissediyorum.

Denizkızı sergisi, kitapları fark eden insanlar tarafından tahrip edildi ve onları satın almak için içeri geliyorlar ve henüz yerlerine yenilerini bulma şansım olmadı. Bu işte daha üçüncü günüm ama son müşteri beşi on gece çıktığında kapıyı arkasından yeterince hızlı kapatamıyorum. Buntingorden geleneksel küçük bir kasaba. Geç saatlere kadar açık değiliz ve Pazar günleri ticarete karşı bir yasa var.

Sokak dokuzda açılır ve istisnasız beşte kapanır ve bazılarının öğle yemeği için de kapanması alışılmadık bir durum değildir.

Kapıya yaslanıp nefesimi geri almaya çalışıyorum. Kitapçıların bu kadar yoğun günler geçirdiğinin farkında bile değildim ve özellikle dün gece hesaplara baktıktan sonra alınan para açısından şikayetçi olmasam da, Robert'ın nasıl başa çıktığını merak etmeme neden oluyor. Ve gün bitmiyor. Buraya. Yukarı çıkıp yatağa uzanmak ve yüz yıl boyunca ya da yakışıklı bir prens beni uyandırana kadar uyumak istiyorum, ama evi toparlamam gerekiyor.

Birçok müşterinin bıraktığı kaos, vitrini ve haftanın seçtikleri masasını yeniden doldurmak ve tüm müşteri sorgularını ve sorularını Bugün cevap veremememin bana öğrettiği bir şey varsa, o da umutsuzca stok sayımı yapmam ve her rafı kategorileri yansıtacak şekilde yeniden düzenlemem gerektiğidir. aslında üzerlerinde yazılı olan.

Bir grup yaşlı kadın araba el kitaplarını, savaş anılarını ve kendin yap nasıl yapılır kitaplarını tezgâha getirip "Bunlar Sagalar'la birlikte olmamalı, canım" diyorlardı. Yardımcı olmaya çalışıyorlardı ama şimdi tezgahın arkasında iki kitap yığını var ve nereye gitmeleri gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Kendime dinlendirici bir fincan çay yapmak için yukarı koşuyorum, vitrini hızla topluyorum ve hızla tükenmekte olan haftanın seçtikleri masasını yeniden dolduruyorum ve sonra rafların karşısına geçiyorum.

Son iki gece kapanış saatinden sonra biraz telaşlı geçti - Pazartesi Nicole ve Bobby'nin gelmesiyle ve dün de günün sonunda nasıl para çekileceğini öğrenmek zorunda kaldım, kasadaki parayı ve Robert'ın muhasebe yazılımını anlamaya çalışın.

Kendimi bankacılığa o kadar kaptırdım ki, her zaman en büyük hayalim olan bir şeyi yaptığımı unutmak çok kolay.

Ne kadar çalışılması gerekse de bu benim hayalimdeki iş. Kitaplar her zaman benim günlük hayattan kaçışım *olmuştur* ve şimdi onlar benim günlük hayatım ve bu bende dükkânın etrafında zıplama ve *The Sound of Music*'teki Julie Andrews'in koştuğu gibi 'I Have Confidence' şarkısını söyleme isteği uyandırıyor. Bu benim Burayı hayallerimdeki kitapçıya dönüştürme şansı, boş bir paletle sıfırdan başlamak gibi. Bir şeylerin ters gideceğinden ne kadar emin olursam olayım, her şeyimi bu işe vermeliyim. Böyle fırsatlar hayatta bir kez ele geçer ve başarısız olsa bile her şeyimi vermezsem sonsuza dek pişman olurum. Genellikle işlerin ters gideceğinden emin olduğum için kendimi geri çekerim ama bu konuda yapamam. Bu yeni bir başlangıç.

Merdiveni otobiyografiler bölümünün en üst rafına tırmanırken kendi kendime 'Bir kitapçım var' diyorum, kimsenin satın almadığı tozlu ciltli kitaplarla dolu, çünkü ciltsiz baskısı o zamandan beri çıkmış ve fazladan bir bölüm içeriyor ya da Kindle versiyonu 99p, oysa Robert en z-listesi ünlülerin hayalet tarafından yazılmış saçmalıkları için bile 12.99 £ almayı bekliyordu. Bu bir tür en azından değerli raf alanını boşaltmak için oluşturduğum yeni satış bölümüne gidebilir. Ağır kitapları kollarıma yığmaya başlarken vücut ağırlığımı merdivene yaşıyorum, bu ünlülerin yarısını daha önce hiç *duymadığım için* kendimi yaşlı ve iletişimsiz hissediyorum.

"Farkına varmanız bu kadar uzun sürdüyse...

Boş dükkândaki beklenmedik sesle çığlık atıyorum ve o kadar çok zıplıyorum ki merdivenden düşüyorum, yanlara tutunuyorum ve kitaplar yere düşerken buz pistindeki bir ahtapotun tüm zarafetiyle kendimi aşağı indirmeye çalışıyorum. Kendimi hızlıca yaralanmalara karşı değerlendiriyorum - neyse ki bu sefer sadece gurur duyuyorum - ve şoka rağmen, gördüğümde gülümsemeden edemiyorum Kim olduğunu. Ne kadar meşgul olursa olsun vedalaşmak isteyeceğini biliyordum. Kalbim aniden ortaya çıkmasının şokuyla çarpıyor ve her zamanki gülümsemesinin görüntüsü göğsümdeki bir şeyi gevşetirken bile ne kadar iyi görünüyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, uzun kollu, deniz mavisi bir tişört giyiyor ve boynunda gümüşü gri bir kravat var. boyun, muhtemelen sadece dekoratif amaçlarla göğsün ortasında gevşekçe düğümlenmiş çünkü iş kravatı gündelik üstle hiç uyuşmuyor. Onun bir Onunla ilgili hafiflik, her şeyi olduğundan daha parlak gösteren bir neşe.

'Bir kitapçada çalışmanın ilk kuralı - her zaman önce başboşları kontrol et

Kapat.' Eğilip yere düşen kitapları topluyor, çıkardıkları tozdan boğuluyor. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim.

"Sorun değil, merdivenlerden uzak durmam gerektiğini bilmeliydim. Kollarımı kaldırdığı kitap yığınının doğru uzattım. "Orada ne yapıyordun? Saklanıyor muydun?

"Saatin kaç olduğunu fark etmedim. Saat takmıyorum, arkadan saati göremiyorum ve müşterilerle sohbet ettiğinizi duyabiliyordum. Ortalık sessizleşene kadar saatin bu kadar geç olduğu aklıma gelmedi.

Bunu ona neden sorduğumu bilmiyorum - ne yaptığını düşünüyorum? Kötü amaçlar için saklandığını mı? *Hain* ve *Dimitri* kelimeleri aynı cümleye ait değil - o en güler yüzlü, en geveze, hainlikten en uzak şeydir.

"Bir kitapçınız olduğunu mu söylüyordunuz?

Kendi kendime konuşurken beni duyduğuna *çok* sevindim. Neyse ki kendime vereceğim ilham verici moral konuşmasına kadar ilerleyemedim. "Hayır, demek istediğim, burası gerçekten bana ait. Robert yokken ona ben bakmıyorum. O dönene kadar da ilgilenmeyeceğim. Burası 'bizim' dükkanımız değil - aslında benim. Ve eğer onu elimde tutmak istiyorsam bazı şeylerin değişmesi gerekiyor. Kitap satmak hakkında pek bir şey bilmiyorum ama kitapları sevmek hakkında bir şeyler biliyorum ve bu - . Etrafımdaki dükkânı gösteriyorum - 'burası bir kitapsever cenneti *değil*. Şu rafların haline bakın.

Dimitri'nin gözleri önümdeki rafa doğru uzattığım elimi takip ediyor, neredeyse otobiyografi yığınının tekrar düşürüyordu.

"Sanırım ilginç Robert'ın kelime seçimi idi.

'Kaos benim olurdu. Ardı arkası kesilmeyen bir felaket de yakın bir ikinci olurdu. "Aklıma bazı kelimeler geliyor.

"Hangileri?

Dikkatlice düşündü. "Piss-up, brewery, organize.

İfade tarzı beni kıkırdatıyor ama kendimi ciddi olmaya zorluyorum.

"Bir şeylerin değişmesi gerekiyor, çünkü ben hala kitapçılara inanıyorum ve basılı sayfaların yok olduğu ve kitapçıların binlercesinin kapandığı yönündeki korku tacirliğine inanmıyorum. Her yıl bağımsız kitapçıların geliştiğine ve baskı satışlarının arttığına dair daha fazla olumlu rapor görüyorsunuz.

artıyor. Bugünkü gibi yoğun günler bunu kanıtlıyor. Burada çok büyük bir potansiyel var, ancak Once Upon A Page bunu gerçekleştiremiyor.

"Peki ne yapacaksın?

'Bu kitaplardan bazıları küçüklüğümden beri rafta duruyor. Dükkân Viktorya döneminde kuruldu ve bazı orijinal kitapların hâlâ bizde olduğuna eminim. Bunlar nadir ve antika buluntular değil, sadece *hala* buradalar. Bu iyi bir stok dönüşümü değil. Eski kitaplarımız, yeni kitaplarımız, kullanılmış kitaplarımız, imzalı kitaplarımız ve eski kütüphane kitaplarımız var.

Birlikte. Müşteriler tarafından o kadar çok elden geçirilmiş kitaplarımız var ki artık berbat durumdadır. Her rafta birbirine karışmış her türden kitap var. Hepsinin düzenlenmesi gerektiğini söylemek yetersiz. Burada otuz bin kitap var. Birisi geldi

Bugün bana bir şeyimiz olup olmadığını sordu ve cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Çaresizce ona baktım.

Heathcliff'in izlenimini edindim, ta ki tıbbi yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüp gidene kadar. Ama tek olası yanıt şuydu... nereden bilebilirdim ki?"

Birkaç dakikadır nefes almak için durmadığımın farkında olarak ona bakıyorum ve o da beni ciddiyetle dinleyerek başıyla onaylıyor.

"Öncelikle raflarda ne olduğunu bilmem gerekiyor. Son stok sayımı yapıldığında Geri hala Spice Girls'deydi. Ciddiyim. Sonunda dün gece ofiste buldum. El yazısıyla yazılmış ve 1998 tarihli. İkincisi, müşterilerin raflarda ne olduğunu *öğrenmeleri için* bir yol lazım.

tamamen düzenlenmesi ve alfabetik olarak sıralanması gerekiyor çünkü *kimsenin* hangi kitaplara sahip olduğumuz ya da sahipsek nerede oldukları hakkında bir fikri yok. Şöyle bir baktım

Onu. 'Görünüşe göre sen hariç. Alfabenin ne olduğunu bilmiyor musun? Robert stoklarını düzenlerdi, değil mi? Çünkü kesinlikle normal bir şey değildi.'

"Sanırım burada o kadar uzun süredir çalışıyordu ki burayı ezbere biliyordu ve her kitabın nerede olduğunu biliyordu.

'Kitapçılarda neyi sevdiğimi biliyorum. Yıllar önce *bu* kitapçada neyi sevdiğimi biliyordum. Sadece eskiden olduğu halinden ne kadar uzaklaştığını fark etmemiştim.

"Robert sonraki yıllarında zorlandı. Her şeyi biliyordu ama bunları çözecek motivasyon ve güçten yoksundu. Sanırım sonunda onu emekliliğe iten de bu oldu. Dükkanın batmakta olduğunu biliyordu ve bunu düzeltecek yıllarının kalmadığını biliyordu, bu yüzden düzeltebilecek başka birini seçti.

Güven oyu karşısında yüzüm kızardı. Hayatımdaki pek çok insan benim bir şey *yap*.

"Dükkanın da batacağını biliyor musun? Neden benim dışımda herkesin bildiğini merak ederek soruyorum.

Cevap vermeden önce bir dakika düşünür. "Burada çok zaman geçiriyorum. Robert'ın sahip olduğu ya da *olmadığı* müşteri sayısını görüyorum. Bu kadar çok müşteri için bu kadar çok zarar ettiğinizi anlamak için dahi olmaya gerek yok. daha uzun süre devam edemez'.

Sözleri omurgamda bir ürperti yaratıyor, son birkaç gündür sorumlu olduğu olağan ürperti değil. 'Bu dükkân benim hayalim. Savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim. Daha önce uğruna savaşmaya degecek bir şeyim olmamıştı ama burası *öyle*. Kenara çekilip bazı yalakaların mülk geliştiricisi onu yıkacak. Ben her şeyi tersine çevireceğim.'

Konuşurken bile bu özgüvenin nereden geldiğini merak ediyorum. I Dün gece hesaplar karşısında enkaz haline gelmeyi bekliyordum, ancak her kırmızı eksi işareti düşündüğümünden daha yakın olduğumu fark etmemi sağladı.

Korkunç Drake Farrer'a dükkânı elimden alması için yalvarıyordum.

bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yeni stokları ve süslü şeyleri karşılayamam.

İnsanları içeri çekmek için hileler yapabilirim, ama bu dükkânı zaten sahip olduğu şeylerle en iyi hale getirebilirim - kitaplar. Bir sürü kitap.

"O zaman ne yapıyoruz?" "Biz mi?"

"Yardım etmeme izin vereceksin, değil mi? Henüz eve gitmek istemiyorum - kapanış saatinden sonra bir kitapçıda olmanın büyüğü bir yanı var.

Bu kadar rahat olmasını ve her fırsatta olumlu bir şeyler bulmasını seviyorum. Onda geri adım atmamı ve her şeyin değerini bilmemi sağlayan bir şey var.

Biyografi yığınının sırtarak ona geri veriyorum. 'Her rafı teker teker ayırıyoruz. Dizüstü bilgisayarım tezgahın üzerinde boş bir Elektronik tablo ekranda açılıyor ve her başlığı, yazarı, türü, yayın tarihini ve kopya sayısını özenle içine *koyuyoruz*.

haftalık olarak ne satıldığını güncelleyeceğiz, böylece bu raflarda gerçekte ne olduğuna dair bir ipucuna sahip olma umudumuz var ve ayrıca

Bir satış bölümü ve bir de satılamaz bölümü oluşturmak. Burada para beklemem mümkün olmayan çok sayıda eski kitap var. Onları ücretsiz olarak dağıtmayı ya da belki de insanların başkalarının bulması için şehirde kitap sakladıkları şeyi yapmayı düşündüm...'

"Bu harika bir fikir. Birkaç gün önce Dani ile Londra'da bir hastanedeydim. Yıllar önce çocuk koğuşunda saklanmış bir tane bulmuş. Bu onu çok mutlu etti. Okudu ve sonra gidip başka birinin bulması için yeniden sakladık.

"O zaman bunu yaparız. Daha fazla bilgi almak için onu izliyorum ama kitapları hızla tezgâha götürüyor.

"Satış bölümünü nereye koyuyorsunuz?"

"Şurada. Haftanın seçkileri masasının yanındaki boş alanı işaret ediyorum. 'Merdivenlerin altındaki dolapta iki yedek masa var, birbirlerine uyarlar ve onları eşek yıllarından beri burada duran ve hiçbir yere gitmeyeceği belli olan bu kitaplarla doldururum: 2 sterlin ciltli kitaplar için 1 sterlin. Bu sayede raflarda yer açılacak, bazı kitaplar yer değiştirecek ve burada oturup toz toplayarak kazandıklarından daha fazla para kazanacaklar.

Üç rafı daha temizledikten sonra temizlik malzemeleri ve toz bezi almak için yukarı koşuyorum ve aşağı indiğimde Dimitri iki masayı ofisten çıkarmış ve ben merdivene geri tırmanıp rafları temizlemeye başlarken, burayı nasıl kendime ait bir yer haline getirebileceğimi hayal ederek onları birbirine tutturuyor.

"Defter dengeleme nasıl gitti?" diye soruyor ve beni bir gümbürtüyle hayal aleminden çıkarıyor. 'Hesaplara ilk bakışın şüphelendiğim kadar kötü müydü? olabilir miydi?'

Ellerimi terazi gibi havaya kaldırıyorum ve sonra birini dramatik bir şekilde aşağıya bırakıyorum, böylece rafa çarpıyor. "Pek iyi değil. Sayılar ve rakamlarla aram iyi değildir, bu yüzden onları doğru okuduğumdan bile emin değilim ... ama sanırım

Dükkânı tanımlamak için seçeceğim kelime "mücadele etmek" olurdu...' Bir müşteriyle iş sorunlarım hakkında konuşmanın ne kadar profesyonelce olmadığını fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, 'Ben sıradan bir müşteri değilim. Benimle konuşabilirsin. Üniversitede işletme okudum. Rakamlar ve diğer şeyler hakkında biraz bilgim var.

...'

Bir an için bunu düşündüm. Bir yandan, bu kimseyi ilgilendirmez ve bunu kendime saklamalıyım çünkü bu benim sorunum, onun değil, ama diğer yandan, birilerinin bilmesini istiyorum. Pazartesi'den beri burada kendimi başıboş hissediyorum, öğrendikçe öğreniyorum ve işlerin iş tarafına gelince kendimi hiç *tanımıyorum*. Robert yeni işinden ayrıldı. adresi var ama telefon numarası yok, bu yüzden onu sorularla rahatsız edemiyorum ve başvuracak kimsem yok. Kız kardeşim bu işi üstlendiğim için deli olduğumu düşünüyor, Bobby'nin bir kitap için bulduğu tek kullanım alanı bir masa ayağının dengelenmesi gerektiği zamanlar ve annemin hayatımın ilgilendiği tek kısmı

Evleneceğim. Kazanmama sevindi çünkü 'iş sahibi' potansiyel eşlere 'garson'dan daha çekici görünecek. Dimitri'de hoşuma giden bir şey var. Pozitif ve neşeli biri ve bu bir süredir hayatımda eksik olan bir şeydi.

"Robert zar zor kâr ediyordu. Ara sıra iyi geçen haftalar onu ayakta tutan tek şeydi ve kazancının her zerresi işyeri ve kamu sigortalarını ödemeye bağlı görünüyordu. Onun tek

Masraflar araba satışlarından alınan ikinci el kitaplar ve dükkânın elektriği idi. Yiyecek ve faturalar gibi temel ihtiyaçlarını kendi ödüyormuş olmalı.

Çünkü yıllardır maaş almıyor ve aylardır yeni bir kitap almadı.

"Hiçbir şey için endişelenmezdi. Kötü geçen bir hafta için stres yapmanın bir anlamı olmadığını, çünkü bir sonraki haftanın daha iyi olacağını düşünürdü. Öyle ya da böyle, sonunda her şeyin yoluna gireceği mantığıyla yaşırdı.

'Evet, ama olmayacak, değil mi? Her şey olduğu gibi kalırsa olmaz. İşler kötüye gidiyor. Önce ona sonra da önümdeki tozlu raflara bakıyorum.
"Hızlı.

'Once Upon A Page son demlerini yaşıyor olabilir ama henüz batmış değil. İşleri yoluna koymak için hala bir şans var ve sen şimdiden mümkün olan en iyi başlangıcı yapıyorsun. Bunu yapabiliriz, Hallie.'

Açık sözlü ama neşeli sözlerini ve bir şekilde bu işte birliktymişiz gibi 'biz' ifadesini kullanmasını takdir ediyorum. Desteğe sahip olmak, ne hakkında konuştuğunu biliyor gibi görünen muhteşem bir arkadaş canlısı yüz, kendime olan güvenimi artırıyor.

Burası için fikirlerimi. "Ee, işletme eğitimi mi? Diye soruyorum, çünkü bir iş adamından en uzak şey gibi görünüyor.

"Uzun zaman önceydi. Hayatın çok kısa olduğunu fark etmeden önce nefret ettiğin bir şey. Ben artık öyle biri değilim. Artık sadece yaşamak için resim çiziyorum.

"En büyük hayaliniz nedir?

'Kendi galerime sahip olmak. Ve bir kitap yayınlamak.

'*Pentamerone* ile iyi yoldasınız. Kitap çıktığında burada bir imza günü düzenleyeceksiniz, değil mi? Çıkış tarihi ne zaman?'

"Süreçte henüz o kadar ilerlemedik. Birden garipleşti ve sustu, ben de acaba çok mu meraklı davrandım diye düşündüm.

Güçlü kollarına daha fazla kitap yığarken sessiz ve yığınları tezgâha doğru götürürken deniz mavisi gömleğinin kolları altındaki pazularının esneme şekli dikkatimi dağıtıyor.

"En sevdiğin kitap hangisi? Soruyorum çünkü aklımı onun pazularından uzaklaştıracak bir şey olmalı. Ve ön kollarından. Ve göğsünün kıvrımlarını ve tişörtünün yuvarlak yakasının üzerinde bir parça köprücük kemiğinin nasıl görüldüğünü...

Sahte bir korkuyla nefesi kesilir. 'Bana bunu soramazsın! Bu bir kadına sormak gibi.

en sevdikleri çocuğu seçmek için. Size bir ilk otuz yapabilirim ama ben karar verene kadar siz emekli maaşınızı alıyor olacaksınız.

Bu beni kıkırdatıyor ve göğsümde bir şeyler sıcaklıkla dolup taşıyor. Bana çok benziyor ve kitapları sevmeyi 'anlamasına' bayılıyorum. Eğer benimkine sorsaydım

Bu soruyu soran bir aileye Nicole, sırf beni başından savmak için en son duyduğu ama okumadığı kitabı söylerdi, Bobby de 'Otoyol Kuralları' derdi Çünkü bu kitap, ortaokulda İngilizce öğretmeni tarafından kompozisyon yazması için sıkıştırılmadan okuduğu tek kitap.

'Düşünüyordum da, kişiselleştirilmiş

tavsiyeler - bilirsiniz, şu rafta duran küçük kartlar.

kitapçıdan gelen ve kitabın nesini beğendiklerini anlatan bir notla birlikte? Haftanın seçtiklerinin popüler olduğunu fark ettim. İnsanlar zaten akıllarında olan bir kitaptan ziyade yeni kitaplar keşfetmek için geliyorlar.

"Ve *benden* tavsiye mi istiyorsunuz?

'Eğer sakıncası yoksa, okuduğunuz kitaplar hakkında birkaç not yazabilir misiniz?

onları sergilemeyi çok isterim. Müşteriler tavsiye istiyor ve siz de kitapları seviyorsunuz ve belli ki mükemmel bir zevkiniz var.

Bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme seğirirken bakışlarımı tutuyor. 'Sakıncası var mı? *Onur* duyarım. Kimse benden kitap istemez

tavsiyeler.' Kendini tutmaya çalıştığı gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor.

"Onları kitapçının yerleşik sanatçısı olarak imzalayabilir miyim?

Sırıyorum. 'İstersen onları başbakanın fino köpeği olarak imzalayabilirsin. Bütün bir dükkana tek başıma kitap tavsiye edemem ve senin de dahil olmanı çok isterim. Eğer insanlar bu fikri beğenirse, bunu müşterilere de yayabiliriz diye düşünüyordum. Geçtiğimiz birkaç gün içinde Robert'ın gittiğini bilmeyen ve ona tavsiye ettiği bir kitabı ne kadar beğendiklerini söylemek isteyen iki kişi geldi ve bu beni düşündürdü. Harika bir kitabı bitirdiğinizde nasıl hissettiğinizi bilirsiniz ve bu bir tür mutlu iç çekiştir ve

Birine, *herhangi* birine ne kadar iyi olduğunu söylemek için acil bir istek? Amazon'a girip başkalarının da benim kadar beğenip beğenmediğini görmek için yorumları okumayı hep sevmişimdir. Ve her zaman bir tane yazmak istiyorum, ama ne kadar beğendiğimi ifade edemiyorum ve bu sadece hayran-kız ve takıntılı gibi görünüyor.

İnsanlar bir kitabı beğendiklerinde bunu söylemek isterler. Düşünüyordum da, bir yığın küçük kartımız olabilir ve eğer biri bir kitabı beğendiğini söylerse Bir şeyden hoşlandıklarında, bunu başkalarına vurgulamak için küçük bir not yazmak isteyip istemediklerini sorabilirim...'

Benden bir yığın kitap almanın ortasında durdu, kolları havada dondu ve sanki ömür boyu her gün bedava çikolata almanın sırrını açıklamışım gibi sırtıyor. "Bu harika bir fikir. Harika bir kitabı bitirdiğimde ve anlatacak kimsem olmadığında tam olarak böyle hissediyorum. Bu harika olurdu.

Ertesi sabah gelip bu konuda biraz yazacağım. Yine de saçmalamama engel olmalısın. Biraz devam etme eğilimim var... Bunu size neden söylediğimi bilmiyorum - belli ki fark etmişsinizdir... Bir *süre* diyorum Saçmalıyorum... Şimdi susacağım.'

Ne kadar sevimli olduğu dışında, ondan aldığım en önemli şey
Bu konuşma onun bekar olduğunu gösteriyor. Neden içimde küçük bir
parıltı oluşuyor? Bekar olması neden umurumda? Sanki bekar biriyle

Ben. O *muhteşem*, yetenekli ve sevimli. Ben sakarım, telaşlıyım ve bir ilişki aramaktan o kadar uzağım ki dışarıda da olabilirim.

Moğolistan. Sadece kurgusal kitap sevgilileriyle ilişkilerde daha iyiyim. Gerçek olanlar benim için hiç işe yaramadı. Okuduklarımdaki gibi bir kıvılcımı hiç hissetmedim. Biriyle kimyamın uyuştuğunu hissettiğim tek zaman... o da işe yaramadı. Erkeklerin daha iyi olduğuna karar verdim. Sayfa. Aşk kitaplarda olduğu gibi gerçekleşmiyor ve ben sonsuza dek mutlu sonlarımı bu şekilde elde etmeyi tercih ediyorum, çünkü gerçek hayatta asla gerçekleşmiyor.

"Çocuklar da buna bayılır.

Hayali kitap sevgililerinden bahsetmediğini ve indeks kartı fikrine geri döndüğünü anlamam bir anımı alıyor.

'Çocuklardan en son okudukları kitabı tavsiye etmelerini istemek kendilerini önemli hissetmelerini sağlayacaktır. Kitapları seven herkes genellikle kitaplar hakkında konuşmayı sever. Kitapları kollarımdan alıp masanın üzerine koydu ve sonra geri geldi. "Bu işte iyisin Hallie. Bu konuda iyisin, Hallie.

Ancak bazen kendinizden şüphe ettiğiniz de oluyor ve ben sadece dışarıdan bakan biri olarak Robert'ın kesinlikle doğru kişiyi seçtiğini söylemek istedim.

Yüzüm kızarıyor ve boğazım düğümleniyor, gergin bir kahkaha mı yoksa utanç verici gözyaşlarına mı boğulacağımdan emin değilim. Ya da her ikisine de. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Benden bir yığın kitap daha aldı. "Bu tamamen haksız sorudan sonra, sorma sırası bende - en sevdiğin kitap hangisi?

'Ah, kitap aşığı olma kurallarına meydan okuyorum çünkü aslında benim için gerçekten özel olan bir tane var - sadece diğerlerinden biraz daha özel. Judy Blume'dan *Kaplan Gözler*, biliyor musun?" Kafasını sallıyor.

"Babam ben on iki yaşındayken öldü ve birkaç ay sonra bir Büyükbabamla birlikte bir hayır kurumuna gitmiştik. Bir şeyler denemeye gitmişti ve ben de kitaplığın önünde oturuyordum - açıkçası, bu her zaman benim favorimdi herhangi bir dükkanda bir yer. Kasanın hemen yanındaydı ve rastgele bir kadın para üstünü aldı, yanıma gelip bana bir pound uzattı ve kendime bir kitap almamı söyledi. Yabancıların nezaketinden çok etkilendiğimi hatırlıyorum.

"Her neyse, Judy Blume kitaplarını çok severdim. Okulumdaki ve yerel kütüphanedeki tüm kitapları yalayıp yutmuştum ve büyükbabam son doğum günümde bana kitap kuponları vermişti, bunların hepsi de Judy Blume

kitaplarına gidiyordu ve hayır kurumunun rafında daha önce hiç
duymadığım bir tane buldum. 65 peni idi ve bunu biliyorum çünkü hala
orijinal fiyat etiketi ile aynı kopyaya sahibim

üzerinde. Arkasını okuduğumu bile sanmıyorum, sadece bu sevimli yabancının bana verdiği parayla aldım ve bu bana kader gibi geldi. Sanki kitap beni tam da en çok ihtiyaç duyduğum anda bulmuştu.

"Davey adında babasını yeni kaybetmiş bir kızın keder ve duygularıyla nasıl başa çıktığını anlatıyor. Annesi onu ve küçük kızını Kardeşini tanımadığı bir teyzesi ve amcasıyla kalması için gönderir ve çok tehlikeli olduğunu söylemelerine rağmen New Mexico'daki kanyonlara tırmanmaya gider. Kendi babası da ölmek üzere olan Wolf adında gizemli bir çocukla tanışır ve kederli zamanlarında birbirlerine yardım ederler. Dünyaya karşı umursamaz ve öfkeli ve boş kanyonlar hayatındaki büyük boşluğu temsil etmektedir.

"Kendimi ilk kez bir kitapta tanıdım. İlk kez benim gibi insanlar hakkında kitaplar yazılabileceğini fark ettim. I

Davey'i anladım, onunla kanyonlara tırmandım, Wolf'la tanıştım. Babamın ölümünden sonra hissettiklerimde yalnız olmadığımı keşfettim. Okuldaki arkadaşlarımdan soyutlanmış hissediyordum çünkü onlar bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı, ama o kitaba sarıldım ve tekrar tekrar okudum, her seferinde hıçkırığa hıçkırığa ağladım çünkü kitap bunu "anıyordu". Davey anladı. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. İlk kez şimdiki zaman anlatımı okuyordum ve beni oraya götürdü. Üslup beni gerçekten yakaladı.

Uzun süredir saçmaladığımı için nefes almak için duraklıyorum ve merdivenden aşağı baktığımda Dimitri bana gülümsüyor. "Ne?

'Kitaplar işte bu yüzden çok önemli. Bu yüzden çocuklar okumayı sevmeye teşvik edilmelidir - çünkü kitaplar hayatları değiştirebilir ve insanların en çok ihtiyaç duydukları anda yalnız olmadıklarını hissetmelerini sağlayabilir.

'Hiç bu *kadar* özel bir kitap okudunuz mu? Kimseye söylemeyecek misin? Sadece kendinize mi saklamak istiyorsunuz? Kız kardeşim okuyucu değildi ve annemin de çok özel zevkleri vardı ve onlara o kitaptan hiç bahsetmedim çünkü alay etmelerini istemedim. Kitap *benimdi*. Ve sevimli bir yabancının kitabı satın almam için bana para vermesiyle, sanki babam onu bir şekilde bana göndermiş gibiydi ve başka kimsenin buna sahip olmasını istemedim. Bu konudan bahsettikçe gözlerim doluyor ve bir elimi ovmak için arkamı dönüyorum. özellikle rafta inatçı bir nokta.

Sesimdeki yalpalamayı duyabildiğini biliyorum. bunu büyütmez. "Her zaman kitapçı olmak istemene şaşmamalı.

"On altı yaşındayken kütüphanede gönüllü olarak çalıştım. Hep kütüphaneci olmak istemiştım ama ben okulu bıraktığımda kütüphaneler sağda solda

kapanıyordu.

- uygun bir kariyer yolu değildi. Yayıncılığa girmeyi düşündüm ama çoğu yayıncı Londra merkezliydi ve oraya taşınmak çok korkutucuydu ve dünyanın bu köşesi başka bir şekilde devam etmek için her zaman çok küçük hissettirdi. Satış bölümü için şu ana kadar seçilen her kitabın başlığını yazmaya giderken onu izliyorum. "Peki ya siz? Senin hikayen ne? Çizim yapmaya nasıl başladın? Aslında bunu söylemek yanlış geliyor çünkü yaptığınız şey sadece çizim değil. Siz bir *sanatçısınız*. Çocuk kitapları resimleme dünyasına nasıl girdiniz?

"Her zaman verdiğim yüzeysel, küstah cevabı mı istiyorsunuz, yoksa daha fazlasını mı paylaşmamı istiyorsunuz?

'Oh, aşırı paylaşım, her zaman. Genellikle uygunsuz anlarda, uygunsuz insanların önünde.

"Aynı fikirdeyim ama bu insanlarla gerçekten konuştuğum anlamına gelir. Gülüyor ama bu kadar içe dönük görünmesi hoşuma gidiyor. Gerçekten de biraz muamma gibi. Mutlu ve neşeli görünüyor ama bazen de üzgün ve düşünceli. Müşterilerle konuşuyor ve sorularla ilgileniyor ama dükkan kalabalık olduğunda rahatsız olduğunu görmek çok kolay.

"Okulda çok kötüydim. İyi olduğum tek şey sanat ve Okuma. Babam beni üniversitede işletme okumaya zorladı ama yarıda bırakıp Oxford'da bir sanat okuluna girdim ve mezun olduktan sonra bir dizi grafik roman üzerinde çalıştım. *Death Note'u* biliyor musun?"

"Filmleri izledim. Orijinal Japon filmleri muhteşemdi. Onları izledikten sonra bir kitapçada animelere göz attım.

"Şey, biraz öyleydiler - sanat tarzı ve tuhaf, öteki dünyadan, ürkütücü ton. Bir edebiyat ajansı buldum ve sonra bir yayıncı benimle üç kitap için de sözleşme imzaladı.

...'

Bu inanılmaz bir başarı olduğu için onu tebrik etmeye gittim ama ses tonu mutlu değildi ve zaten hiçbir şey yemediğini söyledi yayınlandı.

"Küçük kız kardeşim hayatı boyunca hastaydı. Daha küçük bir çocukken bir tür kansere yakalandı ve dört yaşında bir bacağı, altı yaşında da bir kolu kesildi. Annem onun bakıcısıydı. Her şeyi kontrol altında tutuyordu. Kız kardeşim uzun süre remisyundaydı. Tekerlekli sandalyesiyle dolaşabiliyordu ama aynı zamanda zihinsel yaşının kendisinden çok daha genç olduğu anlamına gelen bir öğrenme güçlüğü vardı. yıllar. Özel bir okula gitti ve bir süre her şey harikaydı. Sonra annem öldü. Bir gece dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi. Dani'nin tekerlekli sandalyesi için modifiye edilmiş bir minibüsü vardı ve

Evimizden çok uzak olmayan bir kavşakta kaybolmuştu. Ben de onun rolünü üstlendim. Eve geri taşındım ve kız kardeşimin bakıcısı oldum. Aile her şeyden önce gelir ve Dani'nin bana ihtiyacı vardı. Teslim tarihlerine yetişmeye çalıştım ama başaramadım. Yayın anlaşmasını ve sonunda menajerimi kaybettim. Böylece son yedi yıldır annemin hayatını yaşıyor ve kız kardeşime bakıyordum. Çok uzun değil.

Annem öldükten sonra kanser geri geldi ve Dani bu sefer yenemedi. Geçen yıl öldü. O zamandan beri yalnızım, dünyada yeniden yolumu bulmaya çalışıyorum...' Sesi kesiliyor ve arkasını dönüyor.

Muhtemelen hala merdivenin yukarısında olmam iyi bir şey, çünkü eğer herhangi biri olsaydım

Ona daha yakın olsaydım, kendimi ona sarılmaktan alıkoyabileceğimden şüpheliyim. Bunun yerine, parmaklarım yan korkulukları o kadar sıkı kavırıyor ki, ahşabın parçalanmaya başlamadı. O tekrar konuşmadan önce söyleyecek doğru kelimeleri bulamadım.

'Özür dilerim, tüm bunları senin üzerine yıkmak istememiştim. Hayatımın o kadar büyük bir parçasıydı ki bundan bahsetmeden bu noktaya nasıl geldiğimi açıklayamam.

'Peki ya ailenin geri kalanı? Onlar yardım etmedi mi?'

"Bir ağabeyim var ama o ilgilenmiyordu. Birkaç ayda bir gelip onu birkaç saatliğine dışarı çıkarıyor, bana da ev işlerini yetiştirmek için eğlenceli bir fırsat veriyordu. Babam hala buralarda ama o ve benim Annem boşandı ve bu *çirkin* bir savaştı. Babamla işler biraz karışık. Annem ölmeden önce, bu yüzden çok uzun bir süre eve gitmemiştim.

"Özür dilerim. Kendimi yetersiz hissediyorum çünkü ona bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini söyleyecek kelimelerim yok ve ona ne kadar sarılmak istediğimi seslendirmeye cesaret edemiyorum.

"Yani hayır, sadece bendim. Birlikte okurduk çünkü okumayı severdi. Ben resimler çiziyordum çünkü gözleri iyi görmüyordu ve kitaplarda anlatılan resimleri hayal etmekte zorlanıyordu. *Pentamerone'u* böyle buldum. Peri masallarını çok seviyordu ama çocuk masalları için çok büyük, YA ya da yetişkin kitapları içinse çok küçüktü.

Orijinal. Pişirdim çünkü Dani dahil olmayı severdi. Yapabilirdi karıştırma kaplarını kucağına alır ve sağlam koluyla karıştırırdı. Her sabah Bana rastgele lezzet kombinasyonları verin, ben de günün sonuna kadar onlarla pişirecek bir şeyler bulmaya çalışayım. İşte böyle. İşte bu yüzden yaptığım yemeklerden bu kadar keyif almanızı seviyorum. Bu benim rahatlatıcı bulduğum bir şey ve

Ama bunu hep başkalarının keyif alması için yaptım ve bunu paylaşacak kimsem olmadığı için hayatımda bir şeyler eksik kaldı.

Parmaklarım ahşap merdivenin etrafında sıkıca kıvrıldıkları için gerçekten kramp girdi. Her zaman yanlış bir şey söylüyorum, bu yüzden böyle bir durumda doğal tepkim gidip ona sarılmak oluyor ama bunun uygun olması mümkün değil. "Bana söylediğin için teşekkür ederim," demekle yetiniyorum, Çünkü bu konuda kolay kolay konuşmadığı izlenimini edindim ve bunu anladığımı bilmesini istiyorum. "İnsanların hayat hikayelerini dinlemeyi seviyorum. Hani otobüstesinizdir ve yanınıza rastgele yaşlı bir kadın oturur ve sohbet etmeye başlar ve indiğinizde onun hakkında her şeyi bilirsiniz çocukluğu, kocasıyla nerede tanıştığı, nasıl evlenme teklif ettiği, ne Düğün nasıldı, nerede çalışıyordu, çocukları nerede yaşıyordu ve torunlarının en sevdiği oyunlar nelerdi? Çoğu insan bu kadından uzak durmaya çalışır ama ben bayılıyorum.

'Yani ben geveze yaşlı bir kadın mıyım? Teşekkürler. Bana sırtıyor ve bu ikimizin de kıkırdamasına neden oluyor, ama bu sefer sırtışının altında biraz kırılmalık var.

Gülümseyin. İnsanların bir gülümsemenin ardına ne kadar çok şey saklayabildikleri beni gerçekten etkiliyor. Dimitri çok mutlu, rahat ve neşeli. Böyle bir şey yaşadığını asla tahmin edemezdim.

'Hikayeleri seviyorum. İnsanlar hakkında bilgi edinmeyi ve onların hayatlarına göz atmayı seviyorum. Tıpkı bir kitabın kapağının içinde bulduğunuz yazılar gibi.

İkinci el kitaplar - Bu kitapları veren ve alan kişiler hakkında hikayeler uydurmaya bayılıyorum. Bazen mesajlar o kadar içten olabiliyor ki "Birinin kitabı atmaya nasıl cesaret ettiğini merak ediyorum.

"Robert da hep aynı şeyi söylerdi. Şaşkınlıkla ona baktığımda başını salladı. "Çok sayıda ikinci el kitapla ilgilenirdi ve her zaman o ithafları okur ve şöyle derdi: "Bir insan bundan nasıl kurtulmak isteyebilir? Artık onlar için bir şey ifade etmiyor mu?" Ben de öyle sanıyordum.

Satmaya çalıştığı kitapların değerini düşürüyordu ama bunun bir kitabın ne kadar sevildiğinin işareti olduğunu düşünüyordu. Kitapları her zaman yüksek sesle okur ve ilgimi çekmeye çalışırdı.

Tezgâhın üzerine eğilmiş, her bir kitabı satış masasına koymadan önce başlıklarını dizüstü bilgisayarına yazarken kahverengi saçlarının öne doğru savruluşunu izliyorum. Hâlâ büyük bir kederle mücadele ediyor olmalı, ama onunla ilgili her şey hafif ve mutlu ve sadece burada bulunarak her şeyin daha parlak görünmesini sağlıyor.

"Nasıl bu kadar pozitif olabiliyorsun? Söyleyeceğimi fark etmeden önce

soruyorum
herhangi bir şey. "Yani, yaşadığın onca şeyden sonra, senden

dünyaya karşı üzgün ve kızgın olmak...'

"Her zaman harika bir şeyler olacağına inanırım.

Beni yolumda durduruyor, hazırlıksız yakalıyor çünkü öyle bir şey ki Güzel bir duygu. Benim sahip *olmadığım* bir hayat görüşü. Ben böyle düşünmüyorum. Her zaman bir sonraki enayi yumruğunu bekliyorum, bir sonraki ters gidecek şeyi tahmin ediyorum, bir sonraki utanç için geri sayıyorum, bir sonraki kaza, bir sonraki zaman yerin yarıp beni yutmasını diliyorum. "Evet, ama... senin için? Kendimi silkeliyorum. 'Genelde harika şeyler sadece diğer insanlar.'

"Diyor ki bir kitapçı dükkanı *kazanan* kız...

"Şu anki koşullar hariç, tabii ki. Ona şansımın bir şekilde durgun bir gölette biriktiğine inandığımı anlattım. Robert'ın biletimi aldığı o hayatta bir kez yaşanacak an, pırıl pırıl bir şelale gibi taşı.

"Ama bu birdenbire oldu. Bunun olacağını hiç tahmin etmediniz ve hayatınız bir anda değişti. Demek istediğim tam olarak bu - bir sonraki köşede ne olduğunu asla bilemeyiz.

"Benim durumumda, muhtemelen beni biçmek için bekleyen bir otobüstür," diye mırıldanıyorum, şu anda şansımın şikayet etmeye hakkım olmasa da ve bunları paylaşan birine hayatım hakkında tam olarak sızlanamasam da

Hayatında trajediler yaşadı ve bir şekilde hala gülümsüyor. Kendi hayatından vazgeçmek, kendi kederiyle başa çıkmak ve yine de onun devraldığı şefkatli role adım atmak belli bir tür insan olmalı. Bunu yapmak için gereken cesaret ve özveriye hayal bile edemiyorum, özellikle de tek başına.

Rafın üstünden altına doğru ilerliyorum, hala popüler olabilecek birkaç otobiyografiyi saklıyorum ve aşağı doğru ilerleyerek ünlüleri sıralıyorum yaşam tarzı, kahve masası kitapları ve bir şekilde ünlü olan diğer yazarlar kurgu, kurgu dışı, ikinci el ve yeni yığınlar halinde. Uzun kiraz ağacından raf ünitelerinden birini tamamlayıp temiz ve limon kokulu cila kokusuyla ve iki boş kitapla bırakmak büyük bir başarı gibi geliyor. raflara diğer kitapları aktarmak ve yerdeki gelişigüzel yığınlardan bazılarını temizlemek için.

Burada zaman daha hızlı akıyor gibi. Saat daha akşam yedi bile değil ve aramızda kalsın, stok sayımına başladık, bir sürü kitabın tozunu aldık ve

aylardır temizlenmemiş rafları temizledik. Ve satış masasını doldurmaya başladık. Dimitri'ye eve gitmek isteyip istemediğini sorduğumda, hayatında

duyduğu en saçma soruymuş gibi gülüyor,

Bu küçük heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü ben de onun henüz eve gitmesini istemiyorum.

Merdiveni kaydırıyorum, hala bu büyülü yerin benim olduğuna ve kitap rafları boyunca merdiven kaydırmanın artık günlük hayatımın bir parçası olduğuna inanamıyorum. 'Klasikler' rafına geçiyorum ve Dimitri'ye hesap çizelgesine yeni bir bölüm eklemesi için sesleniyorum. Üst raflarda unutulmuş baskılar var

Shakespeare oyunlarından Jane Austen, Brontë kardeşler ve Charles Dickens'a kadar her şey.

"*Büyük Umutlar*. Yıpranmış eski kopyayı çıkardım. "İlk Dickens kitabım. Okuldaki herkes İngilizce dersinde bunu okumaktan nefret ederdi ama ben bayılmıştım. Bayan Havisham ile endişe verici bir şekilde özdeşleştim. Sonumun hep üzgün, yalnız, gelinlik ve tek ayakkabı giyen yaşlı bir yarasa olacağını düşünürdüm. Gerçi dürüst olmak gerekirse, tüm saatleri durdurmak her zaman geç kalmak için harika bir bahane olurdu.

"Ben de. Gülüyor. "Okulda sevme kısmıyla, Bayan Havisham'la özdeşleşme kısmıyla değil.

"*Uğultulu Tepeler*"in en az üç versiyonu var. Onları teker teker çıkarıyorum ve her farklı kapağın tozunu üflüyorum. 'Sence Heathcliff'e adaşını öğretmek için onları yüksek sesle okumaya başlamalı mıyım?

'Evet, bence balıklara kitap okumak tamamen normal. Özellikle de bunu kalabalık bir dükkânın ortasında, herkesin içinde yaparsanız çok tutulur. İnsanlar kesinlikle senin deli olduğunu düşünmeyecektir,' diye karşılık vererek beni güldürüyor.

'Bu kitaplar hala popüler. Burada saklı kalmamalılar. Gurur ve *Önyargı'nın* tozlu, yıpranmış bir kopyasını sevgiyle okşuyorum. 'Ve şimdi onlarla birlikte Gurur ve *Önyargı* ve *Zombiler de* var. Bu hiç de klasiklere aittir.'

Her kitabın tozunu alıyorum ve onları yanımdaki boş raflara istifliyorum, böylece onları geri koymadan önce her bölümü temizleyebiliyorum, klasikleri en üstteki raftan aşağı indirirken her kitabın tozunu alıyorum.

"*Les Misérables*. Victor Hugo klasiğini çıkarıp göğsüme bastırıyorum. "Bu kitaba bayılıyorum. Tamam, biraz uzun soluklu ve muazzam savaş sahnelerinin ortasında, dünyanın tarihi hakkında üç bölüm var.

Paris kanalizasyon sistemi, ama bunu ilk kez okuduğumda kendimi barikatları yöneten bir isyancı gibi hissettim. Kafamın üzerinde dururken size müzikali kelimesi kelimesine, baştan sona da söyleyebilirdim. Ama söylemeyeceğim. Çünkü sen

Bunu hak edin ve tüm pencere camlarının kırılmasına neden olduğumda

burada daha fazla soruna ihtiyacım yok.

'Müzikale bayılıyorum. Yine de kitabın kapağını hiç okumadığımı itiraf etmeliyim.

"Bu harika - müzikale çok fazla derinlik katıyor. Omurga Okunmaktan çatlamıştı ve parmaklarımı daha önce hiç görmediğim kırmızı, beyaz ve mavi kapağın üzerinde gezdirdim ve tarih için telif hakkı sayfasına bakmak üzere açtım. "Şuna bakar mısın?

Kapağın içinde el yazısıyla yazılmış bir not var:

Sevgili Esme'm,

Victor Hugo, aşkta bir bakışın gücünün hafife alındığını söylerken haklıydı ve yine de aşk başka nasıl başlayabilir ki? Seni gördüğüm andan itibaren hayatımı aydınlattın.

Sizi bir an görmek yetti ve inanıyorum ki sevgili matmazelim, size birazcık aşığı.

Sonsuza kadar,

Sylvester

Dimitri koridorun kenarında belirttiğinde, "Bunlar Eponine'in ölmeden önce Marius'a aşkını itiraf ederken söylediği son sözler," diyorum. "Bu şimdiye kadarki en romantik şey değil mi?

Merdivenden kitabı ona uzattım. 'Onu sevdiğini böyle söylemiş olmalı. Ne kadar güzel değil mi? Bunun için onunla hemen evlenirdim.

Dimitri mesajı okurken homurdanıyor ama Esme'nin o kitabı açtığında neler hissetmiş olabileceğini kolayca hayal edebiliyorum. Birine onu sevdiğini söylemenin ne hoş bir yolu. *Les Mis'i* zaten seviyor muydu? Adam sadece seveceğini mi düşündü? Bir erkeğin bana kitap almasını ve böyle bir mesaj yazmasını çok *isterdim*.

içten, anlamlı bir mesaj... Neden hayatımda böyle erkekler yok? Kitap satın alıp içine aşk ilanları yazan erkekler benim lanetli aşk hayatımda eksik. Aslında, bana daha fazlasını almak bir yana, sahip olduğum kitap sayısını sorgulamayan bir erkekle hiç tanışmadım.

"Çok tatlı. Bana geri verdi. "Çok tahrif edilmiş.

"Bu baskı 2005 yılında yayımlanmıştır. Parmaklarımı biro yazısının üzerinde gezdiriyorum. "Bu, ilişkilerinin başlangıcı olabilirdi. Şimdiye kadar evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olabilirdi. Aman Tanrım, çocuklarına Enjolras, Courfeyrac ve Combeferre isimlerini verebilirlerdi.

"Bir *barikat* dolusu çocuk. Robert senin coşkuna bayılırdı. Dediğim gibi, kitaplardaki mesajlar konusunda da aynı derecede hevesliydi.

'Acaba başka var mı? Anlatılanlara göre.

"Son zamanlarda çok fazla kullanılmış kitap alıyorum. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum.

Özellikle çok sevilmiş gibi görünen bir tane bulur ve beklentiyle kapağını açarım. Hiçbir şey yok.

Bir tane daha alıyorum ve içinde ne Hiyeroglif ne de Wingdings harfleriyle yazılmış hiçbir anlamı olmayan rastgele bir karalama buluyorum. *Kavalier ve Clay'in İnanılmaz Maceraları'nın* bir kopyasının içinde "sevgiler, baba" yazıyor ve HG Wells'in *Dünyalar Savaşı'nın* bir kopyasını buluyorum, "GCSE'lerinizi bitirdiğiniz için tebrikler, bahse girerim bu kitabı bir daha asla görmek istemezsiniz!

Merdiven basamaklarından birine tutunuyorum ve etrafımdaki raflara bakmak için eğiliyorum. "Sence de içinde mesajlar olan çok fazla kitap yok mu?

Omuz silkiyor. "Burası ikinci el kitapçı. Hem yeni hem de ikinci el kitap satan bir kitapçı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Her zaman içinde karalamalar olan kullanılmış kitaplar bulabilirsiniz.

"Evet, ama... bu doğal olmayan bir oran gibi mi?

Raftan *Vanity Fair*'in bir kopyasını alır, açar ve kapağın içindeki boş sayfaları tutar. "Gördünüz mü? Hiçbir şey yok.

Gerçekten ne beklediğimi bilmiyorum. Kitaplarda yazılı mesajlara karşı hep bir ilgin olmuştur. Bir şekilde özel hissettirirler, sanki okuyucularının hayatlarından izler taşırlar. Bir yabancıнын hayatına bir bakış, bir bakış Bir zamanlar biri için önemli olan bir şey. Veren ve alan. Onları ne zaman görsem, kimin yazdığını ve kime verdiğini merak ederim. Sevgilileri, arkadaşları ya da aileleri miydi? Veren kişi saatlerini harcadı mı? Satın almak için mükemmel kitabı hissetmek? Alıcı memnun kaldı mı? Memnun kaldı mı?

okudular mı? Sevdiler mi? "Bu kişi neden benim için böyle berbat bir kitap seçmiş ki?" diye düşündüler mi? Hediye verenin seçimi onların herhangi bir şekilde ilişki? Hediye alan kişi, diğer kişinin kitap zevkini ne kadar iyi bildiğini göz önünde bulundurarak aralarında daha fazla bir şey olup olamayacağını merak etmeye mi başladı - yoksa hediye veren kişi onları hiç tanımadığı için ilişkilerini sorgulamaya mı başladı?

Dimitri, *Vanity Fair*'i raftaki rahat yerine geri itiyor ve bu da bir başka iyi nokta - bu kitaplardan bazıları o kadar sıkı paketlenmiş ki Onları sıkıştırmak için spor salonunda antrenman yapmak gerekiyor ve bir tanesini iki ya da üç tanesini yanına almadan çekip çıkaramıyorsunuz. Robert, kitapları sevmek ile müşteri dostu bir dükkan arasında bir denge olabileceğini fark etmemiş gibi görünüyordu. Bunu zihnindeki sonsuz iş listesine ekliyorum.

kafa - her raftan en az bir kitap çıkarın, böylece göz atmak gerçekten mümkün olur.

"Oh, Tanrı aşkına. Bu rafların düzeni gittikçe kötüleşiyor. Burada bir *Gurur ve Önyargı* daha var. Onu, gerilim romanlarıyla dolu alt raftan ve klasiklerin geri kalanının bulunduğu dört raf aşağıdan çekmek için eğildim.

"Annemin en sevdiği kitaptı o," diyor.

Masum kitapların tahrip edilmesinden etkilenmediğini biliyorum ama emin olmak için kapağın içine bakmadan edemiyorum. "Vay canına, şunu dinleyin. Başlık sayfasında yaşlılıktan bulanıklaşmış mavi biro ile yazılmış muhteşem mesajı okudum. *"Hayatıma yeniden neşe getiren adama, sonsuza dek Colin Firth'ten bile daha iyi bir Bay Darcy olacaksın!"*

"Annem Colin Firth'e bayılırdı," diye araya giriyor Dimitri. "BBC uyarlaması çıktığında ona kafayı takmıştı.

"Bana her sabah kalkmak için bir neden verdiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bir daha nasıl gülümseyeceğimi asla öğrenemezdim. "Hepimiz aptalız

aşk." *Gurur ve Önyargı'dan* alıntıyı okudum. *"Seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Her zaman, sonsuza dek, Della."*

"Annemin adı Della'ydı..." diyor Dimitri yavaşça. İki elini bana doğru kaldırıyor ve ben de sözsüz bir şekilde kitabı ellerine koyuyorum.

"Bu annemin el yazısı. Parmak uçlarını başlık sayfasındaki kelimelerin üzerinde her an parçalanabilecekmiş gibi gezdiriyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Biri mezarının üzerinden geçmiş gibi hissetmek deyimini daha önce hiç anlamamıştım ama Aniden bir ürperti hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor. "Bunu annen mi yazdı?

"Öyle olmalı. Başını sallıyor, söyleyecek söz bulamıyor. "Ve bu da onun kopyasıydı. Ya da, demek istediğim, aynı kapağa sahip ve yeterince okunmuş görünüyor. Kütüphanesinden kaybolduğunu hiç fark etmemiştim ama öyle olmalı.

Kitap raflarına kütüphane demesi kulağa ne kadar havalı geliyor. Tabii annesinin gerçek bir kütüphanesi yoksa ve Canavar'dan başka kimin *kendi* kütüphanesi vardır ki? "Babana mı?

"Hah. Alaycı bir kahkaha patlatır ve sonra toparlanır Kendisi. 'Bunun babama ait olması mümkün değil. Babam hayatı boyunca hiç kitap okumadı ve bununla *gurur duyuyor*. Ayrıca, dışarıdaki elektrik direğinin vücudunda babamdan daha romantik kemikler var. Bu onun için olamaz.' Birkaç dakika boyunca mesaja bakar. "Bu kesinlikle

Romantik, değil mi? Bunu hayal etmiyorum, değil mi? Yani, onu Bay Darcy ile kıyaslıyor ve *sevdiği* Colin Firth'ten bahsediyor. Bu bir arkadaş değil, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden dudağımı ısırıyorum. Annesinin kocası olmayan birine romantik notlar yazmasının ima ettiğinin farkında olarak, "Öyle görünmüyor," diye girişimde bulunuyorum. "Annenle babanın boşandığını söylemiştin... olabilir mi?"

'Bu ölmeden sadece birkaç yıl önceydi. Bu daha yaşlı görünüyor.'

Öyle, tam orada. Biro kâğıtla bir şekilde kaynaşmış, bu yüzden tamamen düz, biro ile yazdıktan sonra elde ettiğiniz normal girintilerden hiçbiri yok. "Belki de görüldüğü kadar eski değildir," diyorum. kendime ondan daha fazla inanmıyorum.

"Sorun yok. Bu iyi bir şey. Her kimse, demek ki Başka biri. Onu mutlu eden biri, ki babam bunu *yapmadı*. O adamla yaşadıklarından sonra mutluluğu hak ediyordu. O Onu seven ve takdir eden birini hak ediyordu. Eğer bunu başka biriyle yaşadıysa, belki de bu babama neden bu kadar uzun süre katlandığını açıklar. Onu sükunet ve soğukkanlılıkla idare etti. Belki de bu yüzden - çünkü başka bir yerde mutluydu.'

Ona babasıyla ilgili hikâyenin ne olduğunu sormak için yanıp tutuşuyorum ama yabancı biri olması ve beni ilgilendirmemesi bir yana, hâlâ elindeki kitaba bakarak düşüncelere dalmış görünüyor.

'Bu her neyse, yıllardır devam ediyor olmalı. Görünüşe göre ona sıırıslıkam aşıkmiş. Çok pratik ve mantıklı biriydi. Ciddi olmasa böyle bir şey yazmazdı ve kısa bir süre içinde bu kadar derinden aşık olmazdı. Ve babam öğrenseydi çıldırırdı. Başka biriyle görüşmek için büyük riskler almış olmalı ve annem risk alan biri değildi.

"Aşk size normalde yapmayacağınız şeyleri yaptırır.

Peki buraya nasıl geldi? Kime veriyse... onu başkasına mı verdi? O zamanlar onun için bu kadar önemli olamazdı, değil mi?

"Bir anlamı olması gerekmiyor. Oldukça eski... Sahibinin başına bir şey gelmiş ve ailesi kitaplarından kurtulmuş olabilir. Yanlışlıkla atılmış olabilir. Bir şey olmuş olabilir.

Aralarında bir tartışma çıkmış ve adam kızın bütün eşyalarını atmış. Bilirsin, eski-

Birini telefonunuzdan silmenin ve sosyal medyada engellemenin moda versiyonu mu? İnsanlar ne kadar önemserse önemsesin ilişkiler bitebilir

birbirleri için. Eşi öldükten sonra yıkılmış ve tüm hatırlatmaları çok acı verici bulmuş olabilir...'

'Ve benim her zaman iyi tarafından bakan biri olduğumu söylüyorsunuz...'

Bu beni güldürüyor ve merdivendeki tutuşumu serbest bırakıyor, böylesine ciddi bir anın ortasında kıkırdamayı takdir ediyorum.

Kitabı göğsünde tutuyor. 'Bunu... ofise koyabilir miyim? Satılmasını istemiyorum.'

'Alabilirsin, Dimitri. O senin.'

"Hayır. Buraya gelmesinin bir sebebi varmış gibi hissediyorum. Sanki burada olması gerekiyordu. Sanki onu bulmamız gerekiyordu. Yani, şansımız nedir ki? İşte

Bu dükkânda otuz küsur bin kitap var ve siz üzerinde ölmüş annem tarafından yazılmış bir mesaj olan bir tanesine rastlıyorsunuz. Bir anlamı olmalı. Ve bence ne olduğunu bulana kadar burada kalmalı.'

'Size bu kullanılmış kitaplarda doğal olmayan bir ithaf oranı olduğunu söylemiştim.

... Sizce daha fazlası olabilir *mi*?'

Yüzünde her zamanki gülümsemesiyle bana bakıyor, mavi gözleri yine parıltıyor. "Sanırım öğreneceğiz.

"Biz mi? Bu akşam ikinci kez söylüyorum, gülümsememi saklamaya çalışıyorum çünkü ne demek istediğini zaten biliyorum.

Sırıttıyor. 'Artık ben de varım. Sen de dahilsin. Bütün bu dükkânın envanterini çıkaracağız ve bu nottaki adamın kim olduğunu bulacağız. Birlikte.'

"Bu konuda nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsun? Dedim ki, her ne kadar

kendi başına yapmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Hoşuna gitse de gitmese de bu işe karışacaktım.

"Bilmiyorum. Ama sen buldun - bunun bir anlamı olmalı. Annemin tüm eşyaları hala bende. Bakalım bir göz atmaya yüzüm olacak mı?

Bu gizemli adam hakkında bir şey var mı diye.

Gülümsemesine rağmen, annesinin eşyalarını karıştırmaktan bahsederken sesi titriyor ve merdivenin yukarısında kaldığım için memnunum çünkü aramızdaki birkaç basamak ona sarılmamı engelleyen tek şeydi ve *bu* kendimi bu şekilde bulmamdan daha uygunsuz olurdu.

O masaları bir araya getirirken ve kitapları taşıırken pazularının hareketini izliyor ve onunla daha fazla zaman geçirme fikrinden biraz heyecan duymaktan kendimi alamıyorum.

Bölüm 6

Dimitri'nin annesi ve onun gizemli adamını bütün gece aklımdan çıkaramadım. Çok romantik - her zaman sevdiğim türden bir aşk hikayesi El yazısıyla yazılmış ithaflardan birinde bulmayı hayal ettiğim, hep uydurduğum ama gerçekte olabileceğine asla inanmadığım türden bir masal. Nicole'ün benimle alay edeceğini ve annemin bana kafamı bulutlardan kaldırıp gerçek bir erkek bulmamı söyleyeceğini bildiğimden, bu gizli mesajları bulmak için ikinci el kitapların içine bakmayı ne kadar sevdiğimi kimseye söylemedim bile.

Ertesi sabah görmek istediğim tek adam Dimitri. Erken kalktım, ki bu başlı başına bir mucize çünkü *asla* erken kalkmam ve onu göreceğim düşüncesiyle midemde küçük bir kıpırtı var. Hatta kapıdan kafasını uzattığında neşeyle "Merhaba!" demesini dört gözle bekliyorum. Genelde sabahları neşeli olabilen insanlara tamamen karşıyım ve binlerce minyatür Şeytan'ın gazabını hak ettiklerini düşünüyorum ama Dimitri için bu geçerli değil.

Sekiz buçukta iki fincan kahve içtim, muhtemelen yasal olandan daha fazla mısır gevreği yedim *ve kendi başına bir* mucize olan kuru ve ıslak arasındaki zamanlamayı doğru ayarlamayı başardım ve şimdi koridorlarda volta atıyorum,

Raflardan rastgele ikinci el kitaplar topluyor ve saklanmadan önce içindeki mesajları yakalamaya çalışır gibi kapaklarını açıyorum. Şansım pek yaver gitmiyor.

'Sevgiyle' ve 'tadını çıkarın' gibi ithaflar, ancak aşk ilanı veya özel dilek olarak kabul edilebilecek hiçbir şey yok.

Yine de içinde yazı olan ikinci el kitapların doğal olmayan bir oranı olduğuna ikna olmuş durumdayım. Neredeyse elime aldığım her kitabın içinde, önemli bir şey olmasa bile, bir şeyler yazıyor ve Della'nın kendine özgü ilmekli yazısına bir göz atmaya çalışarak, başka bir tane bulabilmeyi dileyerek, *Gurur ve Önyargı*'nın bu kopyasının uyandırdığı gizemi cevaplayacak bir şey bulabilmek için gözlerimi her birinin üzerinde gezdiriyorum. Bu olabilirdi.

Bu sabah Dimitri'yi gizemli adamın kim olduğu ya da o kitabın buraya nasıl geldiğine dair bir cevapla karşılamak inanılmaz.

Heathcliff balık yemi gevreğinden oluşan kahvaltısını yapıyor, ben de kapıyı kitap şeklindeki kapı tokmağıyla sıkıştırarak açıyorum ve diğerk dükkan sahiplerinin çoğu sabah yaptığı gibi kapının pervazına yaslanıp etrafımda uyanan sokağı izliyorum.

Hava taze pişmiş ekmek ve şarküteriden yeni gelmiş kahve kokusuyla ağırlaşıyor ve arılar kapımın yanındaki Viktorya tarzı elektrik direğindeki asılı sepetteki çiçeklerin etrafında vızıldamaya başladılar bile. İçindeki solmuş pembe petunyalardan bazılarının kafasını koparıyorum, terzinin yanındaki çikolata dükkanındaki bayana günaydın diye bağıriyorum ve gözlerim çatı terasına çıkan merdivenlerde geziniyor. Robert'ın tamire ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum.

Drake Farrer'ın hisselerinin bir kısmına sahip olması beni sevindirmiyor ama Henüz oraya çıkma şansım bile olmadı. Dükkanın kapısını arkamdan kapatıyorum ve cebimden anahtarları çıkarıp, üzerinde 'çatı terası' yazan bir tane bulana kadar karıştırıyorum.

Merdivenler ağır zincirlerle çaprazlama kesilmiş ve üzerinde ağır bir 'Tehlike: Uzak Durun' tabelasını taşıyor. Merdiveni kilitleyen asma kilidi bulduğumda paslar dökölüyor.

Zincirleri parmaklıklara bağlayıp anahtarı içeri itiyorum ama çevirmeye çalıştığım da hareket etmiyor. Asma kilit dibe yakın, bu yüzden daha iyi kavramak için eğilip anahtarı çeviriyorum ama sıkışıyor.

Muhtemelen hiç paslanmaması gereken asma kilitlerden biridir. Bu tür vaatler benim etrafımdayken asla işe yaramaz. Yapışmaz tavalara ya da kolay soyulan fiyat etiketleri gibi.

En azından anahtarı geri çıkarmaya çalışıyorum. Anahtarlık ve tüm mağaza anahtarlarını burada sallanmaya bırakamam. Gün. Bu, dışarı çıktığımda hayal ettiğim çatı terasına doğru esintili bir yürüyüş değil.

"Hadi, seni paslı şey," diyorum dişlerimi sıkarak, tüm gücümü ona verip son bir kez çekerken ve tam o anda bir ses "Merhaba!" diyor. Bu beni o kadar çok zıplattı ki

Belli ki kilidi tam olarak yakalıyor çünkü anahtarlarımı serbest bırakıyor ve momentum beni geriye ve Dimitri'ye doğru savuruyor. İki kahve tepsisi taşıyan Dimitri'ye. Hayır. Kim iki kahve tepsisi taşıyordu.

Kahve açık mavi gömleğinden ve lacivert yeleğinden süzölüp kot pantolonuma akarken yere bakıyorum ve altımı ıslatmışım gibi hissediyorum.

Bardaklar baş aşağı yerde duruyor ve Dimitri'nin güçlü kolları etrafımda, beni ayakta tutuyor. Başka herhangi bir durumda, bu tamamen istenmeyen bir pozisyon olmazdı.

"İyi gitti," diye mırıldanıyorum. Bu benim hayatımın bir tür sloganı haline geldi, özellikle de Dimitri söz konusu olduğunda. İyi tarafından bakacak olursak, bu bana Dimitri'nin beni tam olarak görebildiği için ne kadar *mutlu* olduğumu düşünme fırsatı vermiyor.

Kilitle boğuşurken büyük boy kığım kıpırdanıyordu.

Beni geri itmek yerine, kolu belime dolanıyor ve Hollywood öpücüğü verecekmişiz gibi beni eğiyor. "Ve insanlar benim bir kızın ayaklarını nasıl yerden keseceğimi bilmediğimi söylüyor.

Yüzüm kızarmış bir şekilde geldim ve bunun tek sebebi bacaklarımdan akan sıcak kahve değildi. Ayaklarını süpürme konusunda *hiçbir* sorunu yok ve cazibesinin bir parçası da ne kadar çekici olduğunun farkında olmaması.

Beni tekrar ayağa kaldırırken gülüyor ve kendine bakıyor. 'Bu sabah soluk bir gömlek seçtiğim için çok mutluyum. Sanki bugün üzerime kahve döküleceğini *biliyordum*.

"Bence sabahları açık renkli giysiler giyen herkes bir şekilde üzerine kahve döküleceğini bilir.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılırken gözlerinin giderek daha da parıldamasına bayılıyorum. "Şanslıyım ki, bu işin tehlikeleri konusunda çok bilgiliyim.

açık renkli kıyafetler giymeli ve yanımda her zaman yedek bir siyah tişört taşımalıyım.

İçeri girip üstümü değiştirmemin bir sakıncası var mı? Ve sen... um...'

Parmağını kibarca kasıklarına doğru sallıyor ve ben de aşağıya bakıp koyu renkli

Kahverengi ıslak yama yayılıyor ve şimdi altımı ıslatmış *gibi* görünüyorum ve umutsuzca bir Immodium'a ihtiyacım var.

"Daireye çıkıp banyoda üstünü değiştirmek ister misin?" Dükkâna girip kapıyı kapatırken soruyorum.

'Hayır, sen devam et. Senin buna benden daha çok ihtiyacın var. Heathcliff burada üstümü değiştirmeme aldırılmaz.'

Aynı anda hem homurdanıyor hem de boğuluyorum, sanki vücudumun bütün organları bu muhteşem adamın önünde mümkün olan en onursuz şeyi yapmak için kendi aralarında yarışıyorlar. Heathcliff aldırmayabilirdi ama Dimitri'nin değişme fikri benim için biraz fazla. Şaka mı yapıyorsun? Heathcliff'in sana karşı bir ilgisi var. Bu onun gününü güzelleştirecek.'

Ya da onu ömür boyu yaralayacaksın. Eğer bugün gidip Beş Numaralı Heathcliff'i getirmen gerekirse, beni suçlayamazsın. Bana göz kırpmıyor.

'Islak saçlarından birini çimdikleyeceğim

"Bütün gün kahve kokmadığımdan emin olmak için tezgahın arkasından mendil getiriyorum.

Paketi ona fırlatıyorum ve damlayan kot pantolonumu halıdan kaldırarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Belli ki bugün en açık renkli taş yıkama mavi pantolonumu giymiştim. Su ısıtıcısını açıyorum ve banyoda hızlıca yıkandıktan sonra bir çift siyah pantolon buluyorum - muhtemelen daha güvenli - ve dökülenleri telafi etmek için iki fincan kahve yapıyorum.

Merdivenlerin dibinde o kadar ani bir şekilde durdum ki neredeyse sabahın kahve ile ilgili ikinci olayını yaşıyorum. Dimitri'nin çıplak sırtı bana dönüktü, kafasında siyah bir tişört vardı ve kollarını sinirli omuz kasları onu aşağı çekmek için çalışıyor. Eğer onun düşüncesi Değişmek benim için çok fazlaydı, onu görmek tüm vücudumun acil durum geçersiz kılma moduna geçmesine neden oldu ve arkamı dönüp onu biraz yalnız bırakmam gerekirken, çillerle bezeli soluk teninin ve güçlü, kaslı vücudunun görüntüsü karşısında donup kaldım.

Düşüncelere o kadar dalmışım ki, iki elimdeki kahve fincanları birbirine doğru sürüklenip dükkânda yankılanan ve Dimitri'nin sıçramasına neden olan bir şangırtıyla birbirine çarpma kadar baktığımı fark etmiyorum. Heathcliff de önündeki manzaradan etkilenmiş, bana ancak balık gibi ölümcül bir bakış atıyor.

"Tanrım, çok özür dilerim," diye kekeledim. "Ben... Ben sadece gidiyordum..."

Geldiğim yere belli belirsiz bir şekilde geri döndüm, fincanlardaki kahveyi tehlikeli bir seviyeye kadar karıştırdım.

Tişörtün alt kısmını kalçalarının etrafından aşağı çekip, sadece bir parça ten görünene kadar düzeltirken tutarlı bir cümle kuramadığımı söylemek hafif kalır ve sanırım düz tişörtü aşağı çekip onu da örttüğünde hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Sorun değil, işim bitti. Neyse ki pencerenin önünden çok çekici bir pug geçti de Heathcliff'in dikkatini çekti, o da şoktan yere yığılmadı.

Gülüyorum ama tişört onun saçlarını savurdu ve hayatımda hiçbir şeye bu kadar dokunmak istememişim.

Bir elini her yöne uzanacak şekilde saçlarının arasından geçirip bırakıyor ve tişörtünün altındaki gözlüklerini temizleyip tekrar takarken sevimli bir şekilde dağınık görünüyor.

Yüzüm bu kadar çok teni gördüğüm için hâlâ kıpkırmızı ve basit bir siyah tişörtün ne kadar seksi görünebileceğine şaşıyorum. Kaçmayı başardı

Kot pantolonunda kahve var ama gömleği ve yeleği olmadan farklı görünüyor. Kombinasyon. Tuhaf bir şekilde seksi olmaktan ziyade ateşli. *Gerçekten seksi.* Kulağının arkasında sürekli duran kalemle bile. Daha önce bir kalemin ne kadar seksi olduğunu hiç düşünmemiştim.

kulak arkası olabilir.

Elimdeki kahve fincanlarından birini almak için yanıma geliyor ve kadeh kaldırırken benimkiyle tokuşturuyor. "Günaydın. Baştan başlayalım mı?"

"Bence bu iyi bir fikir," diyorum, bu kadar rahat olmasından etkilenerек. O Üzerine kahve döktüğüm *ya da* şarküteriden aldığı iki fincan ucuz kahveyi kaybetmesine neden olduğum için kızgın bile görünmüyor.

'Peki o gerçekleşmeyen şeyden önce ne yapıyordunuz? Çatı terasını mı keşfediyordun? Bir yudum aldığında gözlükleri buğulanıyor.

Başımı salladım. 'Harika bir okuma alanı olurdu, ama Robert dedi ki tamire ihtiyacı vardı. Neyle uğraştığımı görmeye çalışıyordum ama değiştirilmesi gereken ilk şey şu paslı asma kilit. Anahtarımı ozmoz yoluyla emmeye çalıştı.'

"İhtiyacınız olan şey WD-40. Çantayı çevirerek açar ve elini içine daldırarak içeri karıştırır.

Yanında WD-40 olmasına imkan yok. "Ve sende de..." Mavi ve sarı bir kutu çıkarır ve zafer edasıyla havaya fırlatır.

"Bende tam aradığınız şey var.

Tam anlamıyla bir şey. "O çantada ne yok?

"Bir zürafa mı?" diye soruyor, sanki kendisi bile emin değilmiş gibi, oysa çantasında gerçekten de bir zürafa saklıyor olma ihtimali güçlü olsaydı hiç şaşırırmazdım.

Bu beni o kadar çok kıkırdatıyor ki, onun yaklaşması dikkatimi dağıtıyor.

'Dışarı çıkıp denemeden önce, kahve kokmuyorum, değil mi? Sanırım bende ama asla emin olamazsınız.'

Onu koklayabileceğim kadar yakınımda duruyor. Ve aslında benden bunu bekliyor. Yanaklarım yine kıpkırmızı yanıyor ve kırmızı yüzlü ve kekeme olmanın benim doğal halim olduğunu ve yanaklarımın normal renkte olmasının alışılmadık olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Kesinlikle kahve kokmuyor. Aslında ne kadar güzel koktuğunu görünce kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum. Bebek mendillerinin pudralı kokusu, bir çeşit baharatlı karanfil tıraş losyonu ve her zaman var olan kurşun kalem ve tıraş edilmiş odun kokusu. "Hayır," diye boğuluyorum ve sakinleşmek için kahvemden bir yudum almak zorunda kalıyorum.

"Güzel. Tezgâhtan anahtarları alıp kapıya doğru yürürken utandığımı fark etmiyor. "Uzun zamandır çatı terasının nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum. Robert hiç açmadı. Merdivenler onun için çok dikti ve oraya başka birini göndermenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

"Neyse ki ben onun kadar sağlık ve güvenlik bilincine sahip değilim. Dükkânı açmak için henüz çok erken, bu yüzden onu dışarıda takip ediyorum ve kilide yağ sürmesini, biraz sallayıp anahtarı içeri itmesini izliyorum. Anahtar kolayca dönüyor ve paslı asma kilit nihayet gıcırdayarak açılıyor.

Aramızda zincirleri çözüp 'Girilmez' tabelasını kaldırıyoruz ve Dimitri önce benim geçmeme izin vermek için geri çekiliyor, böylece ben önünde yürürken büyük popomu mükemmel bir şekilde görebiliyor ve sanırım bunu bir gün için yeterince gördü. Şövalyelik ölmedi ama bazen ölmeli. Eğer biraz daha yaklaşırsa, sallanan devasa popom kesinlikle işini bitirecek ve onu sonsuza dek boğacak.

Binanın bir yanından yukarı çıkan taş basamaklar dar ve birbirinden ayrıdır. Yandaki boş dükkândan, bir zamanlar beyaza boyanmış, ancak şimdi pas lekelerini ortaya çıkaran soyulmuş boya ile kaplı sallanan metal bir korkulukla.

Metal çit tüm yol boyunca devam ediyor ve çatı terasını bir güvenlik bariyeri olarak çevreliyor, ancak sallantılı olması hiç de güvenli hissettirmiyor. Basamakların tepesindeki alan, karamelden bal rengine kadar kahverenginin farklı tonlarındaki levhalarla döşenmiş ve çevredeki binaların tuğlalarıyla mükemmel bir uyum sağlıyor. Bazı levhaların kenarları kalkıyor ve

Üzerine bastığınızda biraz zıplar.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Dimitri, arkamdan yaklaşıyor.

Haklı olduğu bir nokta var. Her iki tarafımızda da Çevredeki binalar - sağda Drake Farrer'ın sahibi olduğu blok ve solda kokulu mum dükkânı. Kenara doğru yürüyoruz ve caddenin üst ucundan geçen ve Once Upon A Page'in arkasından geçen nehre bakıyoruz. Çimenli kıyılar popüler bir yürüyüş noktası ama günün bu saatinde boş, yeşil çimen ve akan su ufuktaki tepelerin arasında kaybolana kadar kıvrıla kıvrıla ilerliyor.

Robert'ın neden kapattığını anlayabilsem de, 'Burası çok güzel,' diyorum. Birkaç yıl boyunca yağmurdan paslanmış ve güneş ışığından ağarmış gibi görünen üç set metal masa ve sandalye var ve elimi arkadaki korkuluğa koyduğumda sallanıyor ve Ayaklarımın altındaki kaldırım çukurları.

"Çok romantik," diyor Dimitri. "Birinin burada dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif ettiğini hayal edebilirsiniz. Nehir kıyısı boyunca sallanan ağaçları işaret ediyor. 'Ağaçlar esintiyle dalgalanıyor, nehrin şırıltısı nehir, sokaktan gelen fiskiye'nin şırıltısı... Çarpık kaldırım Dizleri yere değdiği anda onları bir tahterevalli gibi uçurmak...'

Bu beni güldürüyor ama dürüstçe söyleyebilirim ki terası gördüğümde aklıma ilk gelen şey evlenme teklifi değildi. "Bana romantik bir tip gibi gelmiyorsun," diyorum, her ne kadar uzun boylu olmanın doğasında romantik bir şeyler olsa da, kitapçılarda gizemli bir şekilde çizim yapan sessiz ve yakışıklı sanatçı ... yani onun durumunda dev pireler, ama hepsini kazanamazsınız.

'Yalnız kalsam daha iyi. Başkalarının girmesine izin veremeyecek kadar çok insan kaybettim, Hallie. Bana kişisel bir açıklama borçluymuş gibi bakıyor ve sonra tekrar uzaklara bakıyor, gözleri nehrin bir viyadüğün altından geçerek tepelere doğru kaybolduğu uzak noktaya dikiliyor.

'İlişkiler hiçbir zaman

benim için çalıştı. Oxford'da yaşarken birkaç tane vardı ama hiçbiri uzun sürmedi. Annem öldükten sonra buraya taşındığımdan beri

Bu kederin bir ilişkiye dönüşmesi ve ardından kız kardeşime bakma sorumluluğu... Başka birinin buna dahil olmasını beklemek çok fazla olurdu. Ve o zamandan beri... hayatım keder yüzünden paramparça oldu. Aşk yüzünden kalbimin kırılmasına da dayanamıyorum.

Dün gece paylaştığı onca şeye rağmen böyle hissettiğini hayal bile edemiyorum. Sonsuz bir neşesi var ama yine de bazı anlarda İçinde daha sessiz ve acı veren bir şey var ve ben bir adım daha yaklaşıyorum, böylece ellerimiz korkulukta yan yana duruyor.

"Yine de aşka inanıyorum," diyor. "İçimde tamamen ölü değilim. Bunu kitaplardan okumayı tercih ederim.

"Hiç aşık oldun mu? Neden sorduğumdan bile emin olmadan soruyorum. Benimle alakalı bir şey değil - ilişkilerde hiç şansım yok ve ben

başka birini arıyorum. İkimiz de ilişkilerle ilgilenmiyoruz. Bu iyi bir şey. Başka bir ortak noktamız daha var.

"Hayır." Bir an sessiz kaldı. "Ya sen?"

"Belki bir zamanlar öyle olduğumu düşünmüştüm ama hiçbir zaman kitaplardaki karakterlerin hissettiği gibi hissetmedim. O çırpınma hissini, yakın olma dürtüsünü hiç hissetmedim.

Biriyle hiçbir şey yapmadan oturmanın rahatlığı. Uğruna her şeyi yapabileceğim ya da benim için her şeyi yapabilecek biri hiç olmadı.

Her şeyi paylaşabileceğimi hissettiğim biri.

"Bay Belki'ye ne oldu?"

'Başka birine aşık oldu ve beni bir yıldan fazla bir süre aldattı. Sonunda görüştüğü kadın bu durumdan bıktı ve neler olup bittiğini bana bildirmek için iletişime geçti. Ama en azından mutlu sonların sadece kitaplarda olduğunu kanıtladı.

"Romantizmi sonsuza dek basılı sayfalardan ve Kindle ekranından uzak tutacağım. Ayağım çatı terasının kenarındaki çatlak pişmiş toprak saksılardan birine basıyor. Bir zamanlar korkulukların arasından kıvrılıp binanın kenarlarından sarkan şebboyların ölü dalları hâlâ bu saksılarda duruyor ama şimdi burayı kendilerine yuva edinmiş yabancı otların arasında nektar bulmaya çalışan yalnız bir beyaz lahana kelebeği var.

"Ah, özür dilerim. Omzunu omzuma çarparak korkuluğun tekrar sallanmasına neden oldu. 'Yine de vazgeçemezsin. Peri masalı aşkı hâlâ dışarıda bir yerlerde, Albay Brandon'ın yanında sönük kalacak türden.

Sense and Sensibility ve Albay Brandon'ı çok sevmeme rağmen Özellikle de ona inanmıyorum. Kitapların tüm amacı, gerçek hayatta bizim için asla tasarlanmamış bir şeyi deneyimlemektir, ancak sesindeki yumuşak çelik ve samimiyet beni korkuluğun kendisinden bile daha sallantılı hissettiriyor. "Nasıl hâlâ bu kadar pozitif olabiliyorsun?

'Her zaman bizi ayakta tutacak umutlar ve hayaller olacaktır. Her şeyin daha iyiye gideceğini bilmek bile olsa, her zaman dört gözle bekleyeceğimiz bir şeyler olacaktır. Her zaman sevgi olacaktır. Aramak için, umut etmek için, hayal etmek için. Belki romantik aşk bile olmayabilir. Sevdiğiniz bir iş, sevdiğiniz bir arkadaş, bir hayvan ya da bir şey, hatta hayatınızı iyileştirecek bir kitap. Her zaman iyi bir şeyler olacaktır. Omzunu tekrar omzuma dayadı ve tekrarladı: "Her zaman aşk olacak.

Boğazımın ne kadar kapandığına ve burnumun gözyaşlarının tanıdık sızısıyla ne kadar yandığına şaşıyorum. Bu çok basit bir duygu ama Bu konuda çok canlandırıcı bir şey var.

Sertçe yutkunuyorum. 'Eğer ilham verici baskılar yapmak istersen ya da tebrik kartları ya da başka bir şey, onları dükkanda satabilirsin. Bu tam da insanların satın alacağı türden bir şey.

"Ciddi misin?

Başımı sallıyorum, çünkü aynı anda hem yarı şaka yapıyor hem de hiç şaka yapmıyor gibiydim.

'Böyle bir şey yapmayı çok isterim. Edebi, kitabi bir şey. Cidden bunu yapmama izin verir misin?'

"Evet, evet ve binlerce kez evet. *Pride and Prejudice*'ten alıntı yapma fırsatına asla karşı koyamam. "Sanat eserleriniz *inanılmaz*. Stoklamaktan onur duyarım. Zaten ben de bunu düşünüyordum. Kitapçılar artık sadece kitap stoklamıyor - çeşitlendirmek zorundalar. Üç kişi bana kitap şeklindeki kapı tokmaklarını nereden aldığımı ve geçmişte satılıp satılmadığını sordu birkaç gün. Böyle bir şey ve kupalar, anahtarlıklar, güzel kalemler ve kırtasiye malzemeleri gibi diğer hediye türü şeyleri bulabilseydim. Kimse bir deftere karşı koyamaz ve bez çantalar gerçekten çok popüler. Her türlü kitap hediyesi.

"Tebrik kartları ya da kart üzerine baskılar yapsaydınız, bunları sarmak için güzel bir kağıt mendil alabilir ve kendi standlarında sergileyebilirdik. Her şeyi butik hediyeelik eşya dükkanları gibi uygun fiyatlı hale getirin değil. Yaz tatili çok uzakta değil. Öğretmenlere alınacak teşekkür hediyeleri gibi şeyler olacak ve tabii ki yılın ilerleyen zamanlarında Noel için harika olacak..."

Fikrimi paylaşabileceğim biri olduğu için mutluyum. Eminim edebi ürünler okur olmayanları çekmenin ya da başka türlü gelmeyecek müşterileri çekmenin iyi bir yoludur, ama yine de kendimi boyumu aşmış ve dükkanda büyük değişiklikler yapmak için bu işte çok yeniymişim gibi hissediyorum ve hala her şeyin ters gittiği anı bekliyorum. Bir de düşünmem gereken bütçe var. hakkında. Tüm bu şeyler harika bir fikir ama bunları nasıl karşılayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Bu harika olurdu. Parayı gerçekten kullanabilirim ve eşyalarımın sergilenmesi, satışa sunulması mutlak bir rüya ve o kadar çok fikrim var ki... Ahhh!" Korkulukların üzerinden eğiliyor ve boş nehir kıyısında sevinçle bağırıyor, sonra bana dönüyor, kollarını belime doluyor ve beni kaldırıyor, gevşek kaldırım ayaklarının altında bir aşağı bir yukarı şangırdıyor. Kollarım onunkileri çevreliyor. Omuzlarımdan tutup beni vücuduna doğru çekti ve kendi etrafımızda döndürdü.

Parmaklarımı dağınık saçlarında dolaştırıyorum, saç ağdası, odun kömürü ve onun odunsu, baharatlı tıraş losyonunun kokusunda biraz kaybolurken sınır tanımayan neşemle omzuna doğru gülüyorum. Nefesi ensemdeki tüyleri hareketlendiriyor. Parmaklarım onun kalın saçlarına daha sıkı sarılıyor ve kollarım sıkılaşıyor omuzlarında. Onun kollarında olmanın her şeyin yoluna gireceğini hissettiren bir yanı var ve şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kendimi net düşünmeye zorlamak için mücadele ediyorum. 'Peki ya

teslim tarihin? Bir tane olmalı...'

"Bekleyebilir. Beni sallantılı bir kaldırım taşının üzerine bırakıyor ve bana sırtımdan önce yüzünde bir şey yanıp sönüyor. "Ve işte, şimdi sana uygunsuz bir şekilde sarılmanın ilk garipliğini ortadan kaldırdım, istediğimiz zaman sarılabılırız ve bu garip olmaz.

Sonunda ellerimi kollarından çektiğimde gülümsememe neden oluyor, garipliğimi kendi garipliğiyle yatıştırdığı için ona minnettarım. Öyle bir gariplik karmaşası ki kimin başlattığının bir önemi yok. Bana istediği zaman sarılabileceği ve bunun hiç de uygunsuz olmadığı gibi esprili ve flörtöz bir şey söylemek istiyorum, ama sonunda kendimi biraz telaşlı hissediyorum ve kekeleyerek mırıldanarak onaylıyorum.

'Kitap karakterleri ve kitaplarından alıntılar yapmaya ne dersiniz? *Alice Harikalar Diyarında, Narnia, Tiffany'de Kahvaltı* gibi... Yani, telif hakları kamu malı olduğu sürece. Ya da okumak ve kitapsever olmak hakkında ünlü alıntılar.

'Biliyor musun, ortaya çıkaracağın her şeye güveniyorum. Beni gülümseten şey senin hayata karşı tavrın. Sadece onları *sen* yap Dimitri, harika olacaklar.

Yüzü o kadar kızarmış ki biri birazdan içine bir mektup postalayacak. "O zaman hepsi dev pireler ve devler, öyle mi?" Gülümsemesi bulaşıcı Olabilecek en iyi şekilde, ona yakın olduğum için kendimi hafiflemiş ve sersemlemiş hissediyorum ve şaka yaptığını biliyorum çünkü gülümsemesini durduramıyor ve birden bunu söylediğime çok memnun oldum. Küçük çocuk için o oyuncak ayıyı çizdiğinden beri bunu düşünüyordum, ama bunu yapacağını ya da yayıncısı için çalışıyor olması gereken son teslim tarihini göz önünde bulundurarak zaman bulabileceğini bir milyon yıl boyunca hiç düşünmemiştim.

"Hal... Büyüklük taslamak istemem ve tabii ki benimle bir ilgisi yok ama dükkanın bu kadar mala gücü yeter mi?

Kendi perakende bütçemi yönetemeyeceğimi düşünmesine mi kızayım yoksa umursamasına mı dokunayım bilemiyorum. Pek de haksız sayılmaz. Dükkanın buna gücü *yetmez*. "Kendi kredi kartımı kullanacağım. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi otoriter görünmeye çalışıyorum. "Dükkan bir kısır döngü içinde sıkışmış durumda. Dönüp duruyoruz - yeterince para kazanamadığımız için yeni stokları karşılayamıyoruz. Vitrinleri değiştirmek, daha çok sattırarak.

Haftada birkaç ekstra kitap, belki. Her rafı yeniden düzenlemek bir şeyleri bulmayı kolaylaştıracaktır, ancak bu sihirli bir şekilde talihimizi döndürmeyecektir. Bir desteğe, bir stok enjeksiyonuna, döngüyü kırarak ve kapıdan yeni insanların girmesini sağlayacak bir şeye ihtiyaç var.

Bir şey söyleyecek oldu ama sözünü kestim. 'Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum, tamam mı? Anlamadığım bir tür işletme kredisine başvurmam gerektiğini biliyorum ama bu sadece bir süreliğine olacak. Dükkân yeniden para kazanmaya başladığında, düzgün bir maaş alabilir ve bunu ödeyebilirim. Şimdiye kadar girdiğim her işte başarısız oldum Dimitri, ne pahasına olursa olsun Once Upon A Page'de başarısız olamam.

'Başarısız *değilsin*. Sadece birkaç gündür buradasın. Şu anda tam olarak doğru yolda. Ama Robert senin başının belaya girmesini istemez.

"Her şey yoluna girecek. Umarım sesimdeki titremeyi duymuyordur. "Bunun için endişelenme.

Başka bir şey söylemek istediğini biliyorum ama sessiz kalıyor.

Henüz açılış saati gelmedi ve burası aşağıdaki caddeden bile daha huzurlu ve aşağıya doğru yürümek sıcak taşlar ve balina sesleri eşliğinde bir spa'da masaj yaptırmak kadar rahatlatıcı. Burada, bahar ötücü kuşlarının cıvıltısı, nehrin şırıltısı ve bir kuğu suda süzülürken nehir kıyısındaki ağaçlardan bize uzanan yaprakların hışırtısından başka bir şey yok.

"Annenin eşyaları arasında herhangi bir ipucu buldun mu?

Başını iki yana sallar. "Bir göz attım ama... benim evim karmaşıktır. Bu olduğu gibi bıraktım. Annem öldükten sonra onun eşyalarını karıştırmaya başladım ama bu Dani'yi çok üzdü. Annemin geri gelmeyeceğini zihinsel olarak kavrayabilecek durumda değildi, ben de bıraktım. Şimdi o da gitti ve onun eşyalarını da düzenlemek zorundayım ve... bununla yüzleşmek çok zor. Kitapçılarda saklanıp dev pireler çizmeyi tercih ederim.

Bunu bir şaka gibi gösteriyor, ancak komik olmadığını görmek çok kolay. Hiç düşünmeden elimi korkulukta onunkine yaklaştırıyorum, ikimizin de neden tuttuğundan tam olarak emin değilim çünkü düşme durumunda bir şey yapacak kadar sağlam olduğunu sanmıyorum ve o da ellerimizin yanları soğuk metal çubuklara değecek şekilde kademeli olarak kayıyor.

Başını sallıyor. 'Peki ya sen? Kitap ithaflarında saklı başka sırlara rastladınız mı?

"Bir sürü ama hiçbirisi önemli değildi.

"Bakıyordun o zaman?

Elbette bakıyordum. Gerçekten beni gece boyunca dükkânda yalnız bırakabileceğini ve bakmayacağımı mı düşündün? Bana eşlik etmeni istediğimden falan değil. Bu doğru gelmedi. Orada

ikimiz için de kesinlikle kimsenin katılımı olmayacak...' Masum bir açıklama yaptığımı farkındayım.

garip bir imada bulundu ve ikimizi de utandırdı. Yere doğru baktım. O kadar da uzak değil. Atlarsam muhtemelen sadece bir iki kırık ayak bileğim olur. Bundan daha az utanç verici olurdu ve beni onun güzel mavi gözlerinden daha çabuk uzaklaştırırdı. "Şimdi çenemi kapatacağım.

O kadar çok gülüyor ki düşecekmiş gibi görünüyor, ama yine de bana değil de benimle gülüyormuş gibi hissediyorum. Saçmalamaya eğilimli olduğunu biliyorum.

kendisi bir şekilde beni daha iyi hissettiriyor, sanki normalmiş gibi, anlıyormuş gibi.

"Annenin diğer favori kitapları hangileriydi? Gülüşünü ve kahkahasını ne kadar çok sevdiğimi unutmak için soruyorum. "Eğer *Pride and Önyargı* onun favorisiydi, gizemli adamla başka kitaplar da paylaşmış olabileceği akla yatkın geliyor. Oradan başlayabilir miyiz?"

"Virginia Andrews'u çok severdi ama hangisini sevdiğini söyleyemem. Onun dışında... Bilmiyorum. Romantizm raflarına bakıp başka kitaplar tanıyıp tanımadığıma bakmam gerekecek. O her zaman böyle bir Romantik. Ona hep babam gibi bir adamla nasıl romantik olabileceğini sorardım ama artık biliyorum. Dün gece o mesajı bulmak her zaman aklımda olan ve cevap bulmam gerektiğini hiç bilmediğim pek çok soruyu cevapladı.

Nehrin karşı kıyısında, uzakta bir şapelin çanı dokuz kez çalıyor.

"Açılmam gerek," diyorum, gerçi aşağıdaki sessiz sokağa bakılırsa bu ihtiyaç o kadar da acil değil, ama acil olan şu anda uzaklaşmazsam ona ne kadar sarılacağım.

Merdivenlerin dibine vardığımızda bir müşteri aniden ortaya çıkıyor ve kilitli kapıdan içeri girmeye çalışıyor. Aceleyle kapıyı açıyorum ve anahtarları Dimitri'ye geri veriyorum, o da zincirleri ve 'Dışarıda Tutun' tabelasını merdivenlere geri koymak için kalıyor.

"Bununla ne yapacağın hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor, içeri aldığı adamın satış masasını umarsızca karıştırdığı dükkâna geri döndüğünde.

Saat daha sabahın 9.01'i ve satış masası beklediğimden çok daha popüler oldu.

"Bilmiyorum. Benim bile değil. Yandaki boş dükkânın sahibi olan müteahhit yarısını aldı ve bana orada bir şey yapmam için izin vermeyeceğini açıkça belirtti.

"Drake Farrer? Dimitri'nin yüzü düşer. "Onu tanıyor musun?"

'Buntingorden'deki çoğu insan Drake Farrer'ı tanıyor ve çoğu da tanımamayı diliyor. Seni rahatsız edenin *o* olduğunu fark etmemiştim. Gözlüklerini yukarı itti ve burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

"Bana çatı terasıyla ilgili bir çeşit senet bıraktı. Çömeliip tezgahın altındaki rafları karıştırıyorum, ta ki nerede olduğunu bulana kadar. bir yığın kitabın altına gömdüm, böylece yokmuş gibi davranabilecektim.

Dimitri onu alır ve gözden geçirir.

Anlıyorum, benim için söylenebileceklerden daha fazlası. "Avukatına merdivenlere bir ayırma çizgisi koydurdu, bu yüzden kendi yarınızı kullanmakta özgürsünüz, ancak onun yarısını engellemeniz gerekecek ve erişim ikiniz arasında paylaşılıyor, bu yüzden açmak onun iznini gerektirecek.

"Bunu nasıl anlıyorsun? Ondan çok kendime söylüyorum çünkü beni şaşırtmayı asla başaramıyorum. "Boşboğazlığa benziyor.

'Mülkiyet hukuku hakkında biraz bilgim var. Bir süre çalıştım. Çatı terasını hala kullanabilirsin, sadece *çok fazla* lojistik planlama gerekir.

'Ve bir inşaatçı, mimar ya da başka birini bulmam gerekecek, değil mi? Bunlar benim sahip olduğumdan daha fazla paraya mal olacak ve dükkânın elde ettiği her türlü kâr, stok satın almaya ve dükkânın kendisini geliştirmeye geri dönmek *zorunda*. Çatı terası güzel bir eklenti olurdu ama güvenli değil ve daha fazlasına ihtiyacı var. ve bu Drake Farrer'ın çıkaracağı sorunlar hariç. Bu dükkânı istiyor. daha iyi hale getirme izni var, değil mi?

"Hal, Drake Farrer hakkında... Yapman gereken bir şey var-

Satış masasındaki adam, taşıdığı onca kitabın ağırlığı altında debelenerek tezgâha doğru topallayarak geliyor. Fiyatları kasaya giriyorum ve Dimitri kitapları adamın yeniden kullanılabilir alışveriş torbalarına koymasına yardım etmek için atlıyor.

Müşteri gittikten sonra "Teşekkürler," diyorum, Dimitri'nin bu kadar nazik olmasından sürekli etkileniyorum. Bu adamı çok az tanıyorum ama sanki ondan uzaya gidip biraz ay tozu toplamasını istesem, hemen telefona sarılıp NASA.

"Rica ederim. Tapuyu aldı ve bana geri verdi. 'Yandaki yeri satın alıp tekrar fırına dönüştürecek birine ihtiyacın var.

O zaman sizinle yarı yarıya kalabilirler ve alanı paylaşabilirler. Orada kek ve çay eşliğinde oturup kitap okumak inanılmaz olurdu.

Sözleri, ılık bir bahar günü, yukarıda rahat bir sandalye, nehir kenarındaki ağaçlardan gelen Mayıs çiçeği kokusu, iyi bir kitap ve muhteşem bir pasta hayalini çağrıştırıyor ...

Birbirimizin gözlerine bakıp gülümsüyoruz, ikimiz de aynı şeyi hissediyoruz.

Hayal kuruyorum, ama benimkinde onunla birlikte bir bankta oturuyorum, bacakları kucağımda, birbirimize en sevdiğimiz kitaplardan bölümler okuyoruz ve onun pişirdiği bir şeyi yiyoruz... Gerçeğe döndüğümde, o kadar yaklaştı ki tezgâha yaslandı ve kollarımız tekrar birbirine değiyor ve bir an için nedenini tam olarak anlayamıyormuşum gibi onlara bakıyorum.

Bir hayalin içinde kaybolmuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve aniden irkilip kendini ayağa kaldırıyor ve kolunu benimkinden çekiyor. 'Ben gidip *Pentamerone* ile çalışıyormuş gibi görünüyorum ama aslında tebrik kartlarının üzerine koymak için ilham verici alıntılar ve edebi imgeler düşünüyorum.

Rafların arasında kaybolurken neredeyse zıplıyor ve ben de onun coşkısına gülümsemeden edemiyorum. Onun herhangi bir çalışmasını Burada göster.

Müşteriler akın akın gelmeye başlar ve satış masası hızla boşalır ve kasadaki para, birkaç pahalı kitabın aksine çok sayıda ucuz kitabın satılmasıyla artmaya başlar.

Ne zaman birine hizmet etmek için başımı kaldırsam Dimitri'ye bakıyorum ve her seferinde o da aynı anda başını kaldırıp benimle göz göze geliyor, dükkanın diğer ucunda birbirimize gülümsüyoruz ve onun varlığında çok sakinleştirici bir şey var. Mağaza işlerinde hiçbir zaman başarılı olamadım çünkü kuyruk olduğunda çok telaşlanıyordum. Bir keresinde bir yapı markette kasada, acelesi olan genç bir çift kırk test boya kutusuyla geldi ve

Adam bir tanesini taramam ve miktarını değiştirmem için bana bağıırken her birini tek tek taramak zorunda kaldım. Ben hepsinin farklı markalar ve farklı fiyatlar olduğunu anlatmaya çalışırken, elinde büyük bir bitki arabası olan başka bir adam kuyruğa girdi ve yüksek sesle herkese ne kadar acelesi olduğunu söylemeye başladı ve ardından elinde bir kucak dolusu duvar kağıdı olan başka bir kadın geldi ve ona çenesini kapatmasını söyleyerek, 'Zavallı kızı acele ettirmeyin, o

belli ki yeni.' Orada bir yıldan uzun süredir çalışıyordum ama Hepsi beni izlediği için telaşa kapıldım, elim sarsıldı ve bir testi devirdim ve domino taşları gibi hepsi

ve etkileyici sayıda parçaya ayrıldı. Kovuldum ama mor ve mavinin tüm tonları bu kazayı herkesin gördüğü en güzel kaza haline getirdi.

Belki de burası bir kitapçı olduğu ve burada işler doğal olarak sakin olduğu içindir. Ya da belki Dimitri'nin orada olduğunu bildiğim içindir, sessiz destek ve işler yoğunsa yardım etmek için atlayacağından hiç

şüphem yok.

Raflardan rastgele kitaplar alıp dikkatimi çekmek için havada sallayan ve sonra da satış masasının üzerinde çok açık bir şekilde "Bu indirimde mi canım?" diye soran müşteriler dışında sadece bu masadaki kitaplar dahil, güzel ve yoğun bir gün, ama bir kez olsun kapanış saatine kadar saatleri sayıyorum, Dimitri ve ben Tekrar yalnız kalıp kitapları ve bulabileceğimiz diğer mesajları değerlendiriyoruz.

Bölüm 7

"Bu da ne?" Çatalımı tabağımdaki tanımlanamayan yapışkan maddeye doğru itiyorum.

"Lazanya. Annem çok açılmış gibi söylüyor.

Belli olmuyor. Lazanya olduğu konusunda şüphelerim var. Ve yenilebilir olduğu konusunda.

Nicole ve ben bakışıyoruz. Bu, her zamanki gibi istenmeyen bir hatırlatma. çocukluk çay saatini paylaştık. Annenize yakın yaşamının muhtemelen bazı faydaları vardır, ancak onun yemekleri bunlardan biri değildir.

"Anne, üzerinde "Whiskers" yazan bir kese kullanmadın, değil mi?

Annem kız kardeşime iyi huylu bir şekilde çay havlusuyla vuruyor. Hiçbirimiz onun yemek yapma becerisi konusunda hayal görmüyoruz ama en azından denemekten vazgeçmedi. Zaten o da hep böyle söyler. Nicole ve ben keşke yaklaşık otuz yıl önce bıraktım.

Bobby geç saate kadar çalışıyor, bu yüzden annem beni Nicole'lere aile çayı içmeye gitmeye zorladı. Aslında beni paket servis vaatleriyle zorladı. Bizim paket servisimiz yok.

Cesur olmaya karar verdim ve birazını denedim. Lazanyanın içinde makarna olması gerekmiyor mu? Eğer varsa, Tanrı bilir nereye koymuştur. Annemin en sevdiği zaman kazandıran pişirme hilelerinden biri, çok uzun süren hayati malzemeleri çıkarmaktır. Nicole ve ben çocukluğumuzu 'peynir sosu telaşı olmadan peynirli makarna' yiyerek geçirdik.

Üzerine biraz peynir rendelenmiş makarna. Parmaksız balık sandviçleri - iki dilim ekmek arasında ton balığı - ve bir kutu Micro Chips ile Cottage Pie 'patates ezme zahmetinden kurtulmak için'.

Annem, "Biraz makarna kestim ve içine karıştırdım," diyor. "Lazanya yapraklarıyla o kadar uğraşma.

Nicole gülüyor. Dişlerim makarnanın bir parçasında çıtırdıyor - makarna yaylarını yapışkana eklemekten önce pişirmeyi düşünmemesi utanç verici.

Şu anda Dimitri ile kurabiye yiyor olabilirdim. Kalıp daha fazla stok sayımı yapmaya ve ithaflar için avlanmaya hazırды ve bunun yerine dışarı çıkmam gerektiğini söylediğimde çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve onu düşünüp duruyorum. Onu davet etmeli miydim? Bir aile yemeğı olması gerekse de annem buna aldırılmazdı. Kimi kandırıyorum ben?

Sakıncası var mı? Yemeğe bir erkek getirseydim annem sokakta dans ederdi. Bunu duyurmak için megafonunu çıkarır ve komşulara gelip bu nadir olaya tanık olmaları için bilet satmaya başlardı.

Ne düşünüyorum ben? Bu yapışkan madde beynimi uyuşturuyor. Dimitri'yi asla ama asla annemle tanıştıramam. Benim yaşımda ve bekar. Kapıyı açtıktan sonra üç dakika içinde onu kelepçeleyip evlilik cüzdanını imzalattı. Hayır, onu geçtim, kapıyı açmamıza bile izin vermezdi - bizi sokağın sonunda bir gelinlik ve iki yüzükle karşıladı.

"Şimdi bana bu iş hakkında her şeyi anlat. Annem ağzına bir kürek salça atıyor, belli ki yıllar süren berbat aşçılık yüzünden bütün tat alma duyularını kaybetmiş. "Henüz biriyle tanışmadın mı?

"Dün hoş bir kadın sohbet etmek için durdu. Marian Keyes'in tüm kitaplarını okumuştı ve benzer bir şey istiyordu. Uzun uzun sohbet ettik ve Cecelia Ahern, Sophie Kinsella ve Jojo Moyes'den bir seçki satın aldı. Ben de ona en sevdiğim kitaplardan birini önerdim - Melissa'dan *See Jane Date* Senato - ve tek kopyamızı satın aldı ve geri gelip ne düşündüğünü bana bildireceğine söz verdi. Benimle aynı tür kitaplardan hoşlanan biriyle sohbet etmek harikaydı," diyorum, erkekleri kastettiğini çok iyi bilerek.

"Eğer dikkatli olmazsan sana tatlı da yaparım. Bana ters ters bakmaya çalışıyor ama aşçılığını tehdit olarak kullanmak bizi her zaman güldürür. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Hallie.

"Hayır, kimseyle tanışmadım. Tam olarak yalan sayılmaz. Ona Dimitri'den bahsedemem. Kelimenin tam anlamıyla dükkana taşınacak ve her gün her dakika onunla uğraşacak. Zaten aramızda bir şey de yok. O sadece bir arkadaş. Çok sevimli, çok ateşli bir arkadaş. Gördüğüm en güzel gülümsemeye, her odayı aydınlatan gözlerle ve büyük olasılıkla en seksi Evrendeki en çıplak sırt. Eğer seksi sırtlar diye bir şey varsa... Tanrım, onu düşünmeyi bırakmalıyım.

'Peki, en azından tüm arkadaşlık sitelerindeki mesleğinizi "iş sahibi" olarak güncellediniz mi? Kulağa çok daha hoş geliyor, biliyorsun.

"Hiçbir arkadaşlık sitesinde yokum.

'Hayır, ama senin için onlarla ilgileniyorum. Bir sürü potansiyel eş buluyorsun. Ve bir sürü de istenmeyen alt bölge fotoğrafı.'

"Anne! Benim adıma sık fotoğraflarına bakamazsın.'

'Bunlara kendiniz bakabilirsiniz. Bu sitelerde kendi hesaplarınızı işletiyor olsaydınız ...'

İç çekiyorum çünkü ona milyonlarca kez flört *ya da* penis fotoğraflarıyla, özellikle de penis fotoğrafı *gönderen* erkeklerle ilgilenmediğimi söyledim ama kabul etmiyor.

"Sadece işaret etmeyi ve gülmeyi seviyorum," diye devam ediyor. 'Örgü grubumdaki hanımlar telefonumu elden ele dolaştırıyor ve hepimiz bu konuda kıkırdıyoruz. Hiçbirimiz neden fotoğraflarını çekmeye en hevesli görünenlerin en küçük uzantılara sahip erkekler olduğunu anlayamıyoruz.

"Anne!" diye inliyorum yine.

'Noel'de onlara göndermek üzere bir dizi pipi ısıtıcısı örmeyi düşünüyoruz. Zavallı çocuklar sık sık kırbaçlanırken donuyor olmalılar.

Nicole 'lazanya'sında boğuluyor - tırnak işaretleri duyuluyor - ve ben annemin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Belki de bu yine de iyi bir şeydir," diye devam ediyor annem.

"Sık resimleri mi?" Nicole ve ben birbirimize baktık.

"Dükkanında çalışıyorsun, aptal.

'Çünkü kitapları seviyorum ve o dükkkanı seviyorum ve ona sahip olmak benim için gerçek bir

Hayallerin gerçek oldu mu?' Umutla diyorum, çünkü bunu romantik bir şekilde söyleyeceğini biliyorum.

"Oh, şey, sanırım o da var. Sanki kitaplar planlarını bozan sinir bozucu bir art düşünceymiş gibi iç geçiriyor. 'Ama bir adam gelip de İlişki kitapları, onlara çıkma teklif edebilirsiniz. Onları ilk etapta kişisel gelişim kitaplarıyla uğraşmaktan kurtarın. İlişki kişisel gelişim bölümünü tezgâhın hemen yanına taşımalsınız, böylece potansiyel eşleşmeleri iyi görebilirsiniz. Düşünsenize, eğer birbirinize deliler gibi aşık olursanız, kitabı satın almalarına bile *gerek* kalmayacak, böylece paradan da tasarruf etmiş olacaksınız.

Harika. Potansiyel bir ortak için tam da olmak istediğiniz şey - para tasarrufu. "O zaman amacımın kitap *satmak* olması iyi bir iş, değil mi?

"Onlara başka bir şey satabilirsiniz.

"*Kama Sutra*? Nicole öneriyor. '*Bir Kadın Yatakta Nasıl Memnun Edilir?* *Grinin Elli Tonu?*'

"Ooh, senin için harika bir sohbet repliğim var. Annem boğazını temizliyor. "Erkekler Mars'tan, kadınlar Venüs'ten ve *ben* saat sekizde boşum. Bana göz kırpmıyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden devam ediyor.

"Senin

Her gün saçını ve makyajını yapıyorsun, değil mi? Dağınık olmak olmaz. Kimin geleceğini asla bilemezsin. Yakışıklı bir turist, bir eski bir nadir baskının peşindeki milyoner, tek bir

"Saçımın ve fondöten markamın ötesini göremeyecek kadar sığ olmayan biri mi? Dikkatini dağıtmak için söylüyorum.

Her sabah hazır ve nazır bir şekilde atölyede görünmek, nadir rastlanan bir durumdur.

Ora tamamen giyinik gitmeyi başardığım ve saçıma da fırça sürmeyi başardıysam bunu özel bir durum olarak takvime işaretlemem gerektiği ortaya çıkıyor.

Sesimdeki tonla tekrar iç geçirdi. 'Senin için bulduğum randevulardan bazılarına şans verseydin, bu konuda konuşmaya devam etmezdim. Sana ayarladığım o güzel jinekologun nesi vardı?'

"O bir jinekolog değildi. Jinekolojik kozmetik cerrahıydı ve tüm randevuyu beni nasıl güzelleştirebileceğini sıralayarak geçirdi. daha iyi *olduğunu söyledi*. Garson kız geldiğinde, ona yüzde yirmi indirim kuponu teklif etti ve sonra tatlı üzerine, şimdiye kadar gördüğü en iyi vajinaların heyecan verici bir ilk on listesiyle bitirdi. Ben de banana split sipariş etmişim, ki bu birdenbire çok daha az iştah açıcı görünmeye başladı, bilirsiniz, ortadan ikiye bölünmüş, içinde bolca krema ve kenarlarında kırmızı meyveler vardı. En iyi zamanlarda vajinal imalar taşırlar ve onun monolog duruma yardımcı olmadı. "Tatlıyı bozabilecek bir adam bana göre değildir.

"Buna mı yoksa size yüzde yirmi indirim kuponu vermemesine mi daha çok üzüldünüz? Nicole soruyor. "Belki de o kadar çok mincıklanmaya ihtiyacın olacağını düşündü ki indirimi karşılayamadı.

Dilimi ona doğru uzattım. 'İnan bana, bar masasının karşısı onun benim herhangi bir parçama, özellikle de *o* parçama en çok yaklaştığı yerdi. Onun lehine olan tek şey, bundan biraz daha iyi olmasıydı. Annem bana cenaze levazımatçısı ayarladı.'

"Bu son derece saygıdeğer bir iş," diye azarlıyor annem.

"Öyle olduğunu biliyorum ama bütün randevuyu bana bir cenaze planı satmaya çalışarak geçirdi.

"Sadece ileriye planlamaya çalışıyordu.

'Ne gariptir ki, ilk randevumu ölümümü planlayarak geçirmek istemem. Çok ürkütücüydü ve yakın zamanda öleceğimden bu kadar emindiyse benim için ne planladığını merak etmeme neden oldu. Başımı ellerimin arasına aldım. 'Neden bu adamlarla gönüllü olarak çıkıyormuşum gibi konuşuyorum? I

Barda çalışıyordum ve onları beni pusuya düşürmeleri için gönderdin ve müdürümle anlaştın, böylece ben hala vardiyadayken beni onlarla oturtacaktı, böylece kaçamayacaktım. Ev yapımı elma reçeli kavanozlarıyla ona nasıl rüşvet verdiğini Tanrı bilir.

Birini zehirlememiş bir şey. İnsanları bir parça tostun üzerine sürerek sarhoş eden şey, içindeki konyak miktarıdır.

popüler, sanırım.

"Peki ya sana ayarladığım şu sevimli dişçi?

"Beni ona sen ayarlamadın anne, altı aylık kontrolüm için gittim.

'Evet, ama bir hafta önce gitmiştim ve boşanma sürecinde olduğunu doğruladım. Bekar olduğunuzdan bahsettim ve hastalarla çıkmanın çıkar çatışması olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, ancak engeller Gerçek aşkın yüzü. Tek yapman gereken ona çıkma teklif etmektir. Her zaman başka bir dişçiye gitmeye başlayabilirdin.'

"Aya gidecek bir sonraki uzay mekiğinde yer bulmak, bugünlerde yeni bir diş hekimi bulmaktan daha kolay olurdu," diye mırıldandım.

'Ay'a ziyaret, okuduğun o aptal aşk kitapları kadar gerçekçi. Gerçek erkekler söz konusu olduğunda sana gerçekçi olmayan beklentiler veriyorlar.

İnledim ve ellerimi kulaklarıma götürdüm. "Ah, yine mi bu?

"Ben sadece her erkeğin yakışıklı, zengin ve güzel olmayacağını söylüyorum.

Bay Darcy gibi düşünceli. Hepsi ayaklarınızı yerden kesmeyecek ya da Luke Brandon gibi güzel eşarplar için size borç para vermeyecekler. Will Traynor gibi size her zaman büyük miktarda para ve Paris seyahatleri bırakmayacaklar ya da

filmindeki yakışıklı Gerard Butler gibi mezarın ötesinden gelen notlar *Not: Seni Seviyorum*. Bazen gözler kalabalık bir odada buluşmaz ve yıldızlar parlarken ve melekler şarkı söylerken spot ışıkları birbirini aydınlatmaz. Bunu bekleyemezsin-'

"Bunu beklemiyorum. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum - son birkaç yılda bunu zaten 8.954 kez söyledim. Diğer seferlerin hiçbirinde dinlemedi, bu yüzden bugün neden farklı olsun bilmiyorum.

"Erkeklerin kitaplardaki karakterler gibi davranmasını bekliyorsunuz.

'Hayır, *keşke* erkekler de kitaplardaki karakterler gibi davransalar. Davranmıyorlar - sorun da bu. Bu, gerçekçi olmayan beklentilerim olduğu anlamına gelmiyor - bu, kışıma estetik ameliyat yapmak isteyen bir adamla ya da bir erkekle çıkmak istemediğim anlamına geliyor.

Beni öldürmeyi planlayan cenaze müdürü. Gönderdiğin adamların çoğu Bara girdiğimde orası dışında herhangi bir yerde olmak istiyor gibiydim ve kesinlikle benden başka herhangi biri olan kadınlara bakmak istiyordum. İnsanlara şantaj yaptığınıza göre onlar hakkında ne kadar dedikodu bildiğinizi tahmin edebiliyorum.

"Onlara sadece bir fotoğraf gösterdim. Nicole ve Bobby'nin düğünündeki o güzel fotoğrafını. Makyaj yaptığında ve saçlarını açık bıraktığında oldukça güzel görünüyorsun.

"En son saçımı açık bıraktığımda, yanlışlıkla bir muma çok yaklaştım ve kendimi ateşe verdim! Güldükleri için ikisine de ters ters baktım. O an için komik değildi. Sonrasına kadar değildi. Yanan saçlarımı kestiğim zamana kadar. 'Ve cidden etrafta dolaşıp rastgele erkeklere fotoğrafımı mı gösteriyorsun? Ben

Her elektrik direğine, altında yırtılabilir şeritler olan ve "benimle çıkmak isterseniz bu numarayı arayın" yazan posterler asmadığınıza şaşırdım. kızı".'

Annem sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi fikirmiş gibi daha dik oturur.

"Anne, hayır!" Nicole kahkahadan iki katına çıkarken ben hızlıca söylüyorum. "Ve sen..." Kız kardeşime dönüyorum. 'O fotoğrafı ondan alabilirsin. Delilerin ilgisini çekmesine şaşmamalı. Bir nedime elbisesi giyiyorum ve senin

Resepsiyonda çok fazla Prosecco içtikten sonra yüzümde biraz dengesiz bir ifadeyle buket. Çaresiz bir gelinzilla gibi görünüyorum!"

Şaka mı yapıyorsun? Annemin sana erkek arkadaş bulmaya çalışması Tüm hafta boyunca eğleniyorum. Barda çalışmadığın ve onlarla gerçek randevulara zorlandığın için artık o kadar eğlenceli değil. Şimdi ne yapacak? Onları kitap almaya mı gönderecek?

"Oh, işte bu-

"Hayır! Nicole ve ben hep bir ağızdan söyledik.

"Başka randevu yok anne, lütfen. Artık bekar erkek yok. Daha fazla fotoğraflarım. Artık online randevu siteleri yok. Gerçekçi olmayan beklentilerim yok. Aksine, beklentilerim *çok* gerçekçi.

Şimdiye kadar yaşadığım ilişkiler en kötü ihtimalle tam bir felaket, en iyi ihtimalle de ezici bir hayal kırıklığı oldu. Her zaman bir şeyler ters gider. Ve sadece benim için bile yeterince şey ters gidiyor; başkasına saldırmama gerek yok.

benim de kötü şansım var. Ayrıca, artık bir dükkanım var, erkeklere değil ona konsantre olmalıyım.

Çok fazla aşk kitabı hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

"Aşk kitaplarından bahsetmişken, geri dönsem iyi olacak. Sandalyemi itiyorum ve masanın üzerinde duran dörtte üçü dolu 'lazanya' tabağına bakıyorum. "Her zamanki gibi çok lezzetliydi. Midem ya hala aç olduğu için ya da yediğim birkaç kaşık dolusu yemeğe itiraz etmekle tehdit ettiği için yalanımı yalanlamak için gürültülü bir ses çıkarıyor.

En azından eve dönerken bir cips dükkanının önünden geçiyorum.

"Hemen gitme," diyor Nicole. 'Bobby'yle ne zaman bebek sahibi olmayı düşündüğümüz konusunda beni sıkıştırmaya başlayacak, eğer senin aşk hayatın onu dolu.'

Bu gece gelmem için bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı. Annemle Bahçelerinin dibindeki kendi ek binasında yaşayan Nicole ve Bobby, onun sürekli incelemesi altında ve her yeni tarif denemesine maruz kalıyor. "Ben sadece ikinize de yardım etmeye çalışıyorum. Annem alt dudağını dışarı doğru itiyor. "Ben

iyi bir çöpçatan ve mükemmel bir büyükanne olurum ve burada yaşıyorum, böylece ücretsiz çocuk bakımına sahip olursunuz!

Nicole gözlerini deviriyor, sanki bu argümanı benim çok fazla romans okumaktan kaynaklanan gerçekçi olmayan beklentilerim hakkında duyduğum kadar çok duymuş gibi.

"Neden kaçmak için bu kadar heveslisin?" diye soruyor bana. 'Sadece bir saattir buradasınız ve sonrasında çikolatalı pasta var. Dükkandan alınmış!' diye hızlıca ekliyor ve hepimizin tekrar kıkırdamasına neden oluyor.

'Lazanya'yı itip tekrar oturuyorum, pastanın cazibesine karşı koyamıyorum. Neden geri dönmek için bu kadar hevesliyim ki? Dimitri hâlâ orada olacak değil ya. Sadece ben varım, kitaplarımı karıştırıyorum. Kendi başıma, ki o yanımda olmadan bu çok daha az çekici bir olasılık haline geldi. Sanırım evdeki bazı kutularla uğraşabilirim. Henüz eşyalarımı yerleştirmedim çünkü akşamlarımı Dimitri'yle kitap tasnif ederek geçirmek çok daha cazip bir ihtimaldi ama kutular ve pasta arasında bir seçim yapmak gerekirse, pasta her zaman kazanır.

Annem her birine uygun büyüklükte birer dilim ikram ettikten ve lazanya felaketini telafi etmek için ekstra kremayla kapladıktan sonra tekrar oturduğunda, "Mesajları bulduk," diyorum.

Annemin kulakları dikildi. "Biz kimiz?"

Cümlelerin önemli kısımlarını anlaması için ona güvenin. 'Ben ve

Japon balığı. Heathcliff.'

Şüpheli görünüyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, Heathcliff dükkan işleri konusunda pek başarılı sayılmaz ama müşterilerin gözdesi. Çocuklar onu izlemeye bayılıyor, özellikle de beslenme saatinde. "Sizi bekleyen bir adam olmadığına emin misiniz?

'Neden beni bekleyen bir adam olsun ki? Bu çok saçma. Sanki. Olsa bile, saat neredeyse sekiz oldu - dükkan kapalı.

"Ne mesajları? Nicole soruyor, bizi tekrar yola sokuyor.

Ona kitapların içindeki notlardan ve açılış sayfalarında ithaf yazıları bulunan alışılmadık sayıdaki kitaptan bahsediyorum. O zamana kadar Bazı mesajların ne kadar romantik olduğunu anlatmayı bitirdiğinde uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Gömülü hazineyi işaretleyen haritalar yok mu? Çünkü bu harika olurdu. Ve faydalı. Okuma yoluyla aşk ve romantizmi paylaşma hikayelerimden etkilenmemiş gibi görünüyor. 'Hiçbiri yazarlar tarafından imzalanmamış ya da özel baskılar ya da bir şey var mı? Bunlardan biraz para kazanabilirsin.'

Tipik Nicole. "Mesele para kazanmak değil. Bu kitaplar özel. Nereden geldiklerini, kimin yazdığını ve kime verdiklerini bilmek istiyorum. Bir zamanlar birileri için çok şey ifade ediyorlardı - hem veren hem de alan için.

'Belli ki o kadar da değil, yoksa hala kendi kitap raflarında olurlardı, değil mi? Küflü bir dükkânda uzanmıyor olurlardı.

"Dükkanım küflü değil!

Ben daha fazla itiraz edemediğimden annem araya girdi. 'Bu adamlardan bazılarını takip etmeli ve bekar olup olmadıklarına bakmalısın. Yani, Esme'ninki - eğer o istemediyse, sen onu elde edeceksin. O *Les Mis'i* seviyor, sen de seviyorsun, yani ortak bir noktanız olacak - daha ne istiyorsun?

"Öncelikle, ilişkilerinin hâlâ güçlü ve mutlu olmasını istiyorum. İkinci olarak, bunun hangi yılda yazıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tek yapabileceğimiz

Deşifre etmek gerekirse, biro ile yazılmış, yani biro kaleminin icadından sonra. Gizemli Sylvester şimdiye kadar ölmüş olabilir. Doksan yaşında da olabilir. Üçüncüsü, bir zamanlar bir kitapta yazan rastgele bir adamı bulup kendimi ona atacak kadar çaresiz olduğumu düşündüren nedir? Kim ya da nerede olursa olsun, onu istemiyorum, Esme'yle birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşamalarını istiyorum.

Sinirlenmemeye çalışıyorum ama sadece birinin anlamasını istiyorum. Dimitri gibi. Tamam, ilk başta biraz inanmıyordu ama annesinin yazdığı notu bulduğumuzdan beri o da benim kadar işin içine girmeye başladı.

Biz de

Dükkandaki tüm Virginia Andrews kitaplarını kontrol ettim.

bir şey değildi, ama ikimiz de her kitabı heyecanla açıyor, on yıllar boyunca rastgele bir yabancından gizemli bir mesaj almayı umuyorduk.

Annem ve Nicole'un bunu anlayacak insanlar olmadığını bilmeliydim.

Kitaplar, sizi başka bir zamana ve mekana götürebilmeleri, sizi arkadaş olarak tanıdığınız insanlarla tanıştırebilmeleri, hem karakterler, yazarlar ve şimdi de hayatlarının bir noktasında her bir kitabı önemsedikleri biri için özenle seçilmiş hediyeler olarak seçen gerçek insanlarda

hakkında. Ailem, kitapların içinde kaybolunacak koca dünyalar barındırdığını asla anlayamayacak, tıpkı o mesajları yazan insanların bildiği ve bu hediye bir başkasına vermek istediği gibi. Ve ben onlar hakkında daha çok şey bilmek istiyorum.

Bölüm 8

"Benimle evlenir misin?"

"Gururum okşandı ama..." Dimitri bayılacakmış gibi elini yüzüne götürür. "Bu çok beklenmedik bir şey. Her şey çok hızlı geliyor."

"Sen değil, seni aptal."

Jane Eyre'in kopyasını elime alıp kapak sayfasına dokunduğumda bu sevgi dolu hakaret karşısında sırtıyor. "Kitapta biri evlenme teklif etmiş."

"Vay canına." Elimden almak için yanıma geldi ve düzgün yazıya bakarken gözlükleri düştü. 'Sence kadın mı evet dedi? Ya da kimin yazdığına dair hiçbir ipucu olmadığına göre o mu?"

"Umarım. Yani eğer kitapları seviyorsan, belki de özellikle bu kitap..." Uzanıp elindeki kitabı kapatıyorum, parmaklarımı üzerinde bir kadın silueti olan pembe kapağın önünde gezdiriyorum. 'Her kimse bu kitabı seçmesinin bir nedeni olmalı. Belki kadının ya da erkeğin en sevdiği kitaptı; önemli bir şey olmalı. Rastgele bir kitaba evlenme teklif etmezsin, değil mi? Sen mi? Ve birinin bu kadar çaba göstermesi için... Tabii ki evet dediler. "O zaman neden burada?"

Vuruşumun ortasında duruyorum. "Yani, neden hala mutlu çiftin arada bir çıkarıp ilişkilerinin her zaman ne kadar harika olduğunu yad ettikleri ve belki de yakışıklı bir köpek ocağın önündeki tüylü halıdan bakarken birkaç değerli miniğe gösterdikleri aile kitaplıklarında sevgiyle yer almıyor?"

"Onun gibi bir şey. Gülüyor. "Kabul etmelisin ki bu saklayacağın türden bir şey. Tabii ayrılıp birbirinizden nefret etmediyseniz."

"Ve sen aramızdaki neşeli, iyimser kişi olmalısın. "Aşk söz konusu olduğunda gerçekçiyimdir."

"İstemedim buraya gelmiş olması için pek çok neden var. Kaşlarını kaldırıp kollarını kavuşturuyor, belli ki bir cevap bekliyor. "Ev taşınırken kaybolmuş olabilir," diyorum."

"Büyüyen değerli minnoşlarını ve yakışıklı köpeklerini barındırmak için daha büyük bir eve taşındıklarında mı?

'Kesinlikle! Ya da iyi niyetli bir arkadaş kitaplıklarını onlar için düzenlemiş ve önemini bilmeden bir kenara atmış olabilir.

"Belki de içlerinden biri camı açık bir şekilde otoyolda ilerlerken kitabı okuyordu ve bir rüzgar onu elinden bir daha hiç görmemek üzere alıp götürdü. Ya da belki de çok okumuş bir sincap tarafından çalınmıştır.

İğneleme için gözlerimi ona dikiyorum. 'Belki de onu Bu inanılmaz romantik evlenme teklifini tüm arkadaşlarıyla paylaşmak için düğüne gitmişler ve evlenme teklifini mekanda unutmuşlar.

"Bunun gerçekten romantik olduğunu mu düşünüyorsun?

"Tabii ki. Sanki hileli bir soruymuş gibi cevap veriyorum. "Öyle değil mi?

"Şey, biraz kişiliksiz, değil mi? Adını bile yazmamış, imzalamamış ya da başka bir şey. Kapsamlı bir aşk ilanı yok, önemsiz bir "seni seviyorum" bile yok. O kadar genel ki, bunu sütçüye evlenme teklif etmek için kullanabilirsin ve eğer seni reddederse, onun yerine postacıya bir şans verebilirsin. Bir an için bunu düşünür. "Yine de neden birinin evinize bir şeyler getiren tüm bu rastgele adamlara evlenme teklif edeceği biraz garip... Sanırım burada konudan sapmış olabilirim. Ayrıca, eğer bu onun en sevdiği kitapsa, şüphesiz zaten bir kopyası vardır, bu yüzden başka bir kopya için harcadığı parayı saklamalı ve dışarıda güzel bir yemeğe koymalı ve geleneksel şekilde diz çökmeliydi.

Saçma sapan gerekçelerine kıkırdıyorum ama bir kitaptaki teklifin mutlu sondan başka bir şeyle bitebileceğine inanmak istemesem de, haklı olduğu bir nokta var. Belki sütçü ve postacı hakkında değil.

İnsanlar, bu dobra dobra evlenme teklif eden kişi gibi doğuştan laf ebesi değiller ama bu, evlenme teklif eden kişi hayır demediği ya da evlilik mutlu bir evlilik olmadığı sürece, duygusal nedenlerle saklayacağınız türden bir şey.

Dimitri ofisteki dizüstü bilgisayara girerken ben de iç geçirip sırtın altına küçük bir kalp çıkartması yapıştırıyorum - hangilerinin içinde mesaj olduğunu işaretlemek için yeni yöntemim -. Hepsini atölyeden çıkaramıyorum ama hangilerinin içinde bir şey yazdığını da unutamıyorum. Kendilerini önemli ve özel hissediyorlar. bir gün tekrar.

Kapaklarının içine mesajlar gizlenmiş kitapların haddi hesabı yok ve son birkaç gündür yaptığımız araştırmalarda iyi dileklerden

aile tariflerinden aşk ilanlarına kadar. Robert'ın ikinci el kitaplarını nereden bulduğunu ve bu kadar çok kitabın içinde kelimeler olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum ama içimden bir ses bunun tesadüf olmadığını söylüyor. Dimitri

Robert'ın kullanılmış kitapların içinde eski mesajlar bulmayı sevdiğini söylüyordu ve ben de kendi deneyimlerimden, her kitabın ona ulaşmadan önce yaşadığı hayat nedeniyle ikinci el kitapları yenilerine tercih ettiğini biliyorum. Elden ele dolaşan, hikayeleri arkadaşlar ve aileler arasında paylaşılan kitapları severdi ve ben içeri girdiğimde sık sık bundan bahsederdi.

O fiyatlandırırken teslimat tezgâha yayıldı.

Dimitri *Jane Eyre*'i bana geri verdi. 'Merak etme, eminim teklif kitaplarının çöpe atılması için pek çok neden vardır ve onlar bunu fark edemeyecek kadar sonsuza dek mutlu yaşamakla meşguldürler. Bunu Loch Ness Canavarı'nı düşündüğünü ima etmek için kullanacağı aynı tonla söylüyor çatı terasında bir yuva kuruyor, ama beni eğlendirme çabasını takdir ediyorum.

Bugün yelek yerine kot pantolon ve gri bir tişört giyiyor, omuzlarında parlak çizgili bir çift askı var, ancak bunlar sadece dekoratif amaçlı gibi görünüyor ve kot pantolonu kemerle gayet iyi tutturulduğu için herhangi bir şeyi destekliyor gibi görünmüyor. Gözlerim yine Dimitri'nin alt yarısına kaydı ve bu hiç iyi değil. Heathcliff'in yanına kâr kalabilir, ama benim kalamaz.

Saat dokuza iki var, ben de gidip kapıyı açtım. Güneş parlıyor ve fiskiye sokağın karşısında gürül gürül akıyor. Sarkan sepetlerdeki çiçekler kenarlarından dökülmeye başlıyor ve hafif esinti yeşil yapraklarını hışırdatıyor. Daha davetkâr olması için kapıyı destekleyerek açıyorum ve tezgâha geri dönüyorum. Bir kenarda içinde mesajlar olan bir yığın kitap, açık bir Tupperware kabında hindistan cevizli limonlu barlar ve birer fincan kahve var.

geçen haftaki felaketten sonra.

"Bunlar çok güzel. Küçük dikdörtgen çubuklardan birini ağzıma atıyorum.

Göz gezdirdiği kitaptan başını kaldırmıyor ama gözlüklerini kırkuncı kez burnuna geri iterken yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve ben de onun yaptığı yemeklerin başkaları tarafından beğenilmesini bu kadar çok sevmesini seviyorum.

"Bunda bir şey yok. Kitabı kapatır ve ait olduğu rafa geri koyar. Rafların yeniden düzenlenmesi uzun ve zahmetli bir süreçtir.

Düşündüğümde daha kötü çünkü etrafta taşınacak çok fazla kitap var ve onları doğru yerlere koymak için çok az yer var ve çıkardıklarımızı koyacak yer yok. Bir de küçük bir mesele var.

kapakların içine ve başlık sayfalarına karalanmış mesajlar tarafından engellenmeye devam ediyor.

"Evet, ama şuna bak. Yanımdaki yığından kitaplardan birini çekip açıyorum ve tezgâha yaslanarak Mary Shelley'nin *Frankenstein'in* kopyasına göz atıyorum. İçindeki kelimeler tüy kalem ve mürekkeple yazılmış gibi görünüyor ve balmumu mühürle kapatılmış bir mektupta görmeyi bekleyeceğiniz türden süslü bir el yazısı. Mesajı yüksek sesle okudum. '*Sana ne söz verdiğimi unutma. ~ Reginald.*'

Dimitri tezgâhın diğer tarafına doğru eğilir ve kâğıdı tersinden okur. "Hmm. Belli belirsiz tehdit edici."

Koluna vuruyorum, o da sırtarak bir hindistan cevizli limonlu bar daha alıyor

Kahvesini önümden çekip arkasını dönüyor ve tezgâha oturmak için kendini yukarı kaldırıyor ve burada bu kadar rahat olması hoşuma gidiyor. Sırtı bana dönük ve kitabı benim açımdan görebilmek için ellerinin üzerine yaslanıyor, ben de kitabı öne doğru itiyorum ve Omzu yanına değiyor.

'Bu eski. Yazı ve kitap,' diyorum. Bu baskı 1930'lardan kalma ve mürekkebi solmuş, sayfa kenarları yaşlılıktan kahverengileşmiş, bez ciltli yeşil kapak yıpranmış ve yıpranmış.

"Bunun ne anlama geldiğini bu kadar çok bilmek istemem delilik. Kahve fincanını tekrar eline aldı ve yudumladı. "Reginald kim? Ne vaat etti? *Kime* söz verdi? Bu bir vaat miydi yoksa tehdit mi?"

"Oh, hadi ama. El yazısına bak. *Operadaki Hayalet'ten* fırlamış gibi. Omzumu ona doğru iterek neredeyse kahvesini dökmesine neden oluyorum. "El yazısı bile romantik. Artık kimse böyle yazmıyor.

'El yazısının bir kişinin kimliğini belirlemede belirleyici bir faktör olduğunu bilmiyordum.

psikopat.' Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama başını sallarken gülümsüyor. "Ayrıca bu kitap, yeni bir insan olarak dikmek üzere vücut parçaları toplamak için mezarları kazıp morgları basan bir adam hakkında. "Sözü", talep ettiği şeyi yapmazlarsa alıcının başına gelecek şeyin bu olacağı şeklinde olabilir.

'Hayır. Bunu kabul edemem. Frankenstein'in canavarı sevgi istiyordu; olduğu gibi kabul edilmek istiyordu. Uyum sağlayamadı. Bu Reginald

Alıcıya, ne olursa olsun, onları tüm kusurlarıyla sevmeye ve kabul etmeye söz verdiğini açıkça söyler. Onlara her şeyi vereceğine söz vermiştir.

"Canavarın her zaman arzuladığı koşulsuz sevgi.

Bu sefer bana baktığında gülümsüyor. 'Tanrım, sen çok ...'

Yukarı bakıyorum ve gözlüklerimin kenarından baktığım için biraz bulanık olsa da parıldayan mavi gözleriyle buluşuyorum, uzun bir süre birbirimizin bakışlarını tutuyoruz ve sanki aramızdaki hava pırıl pırıl.

Ama bu muhtemelen sadece benim korkunç görme yeteneğim.

Yine de, gülümsememin onunki gibi genişlediğini hissedebiliyorum, yavaşça yayılıyor, her şeyi daha pırıltılı ve-

"Bir erkek! Annemin ciyaklaması kapı aralığından geliyor. "Bir erkek olduğunu *biliyordum!*

"Öldür beni şimdi. Başımı tezgâhın üzerine düşürdüm ve Dimitri'ye ısrarla tısladım. 'Kaç. Hâlâ vakit varken kendini kurtar. Bacakların uzun - seni asla yakalayamaz.'

Başımı kaldırıyorum ve parmaklarımı çok sert vurduğum başıma sürterek kitabın köşesini alnıma bastırıyorum. "Erkek falan yok anne. Onu hayal ediyorsun.

'Benim *mükemmel* bir hayal gücüm var. Sen *harikasin*. Dimitri'ye yaklaşır. "Bekar mısın?

Tezgâhtan atlarken biraz telaşlı görünüyor. "Evet. Ve bu şekilde kalmayı planlıyorum.

'Bu yaşta böyle bir tavır takınılmaz. Hayatının baharında yakışıklı bir genç adam. Bana döndü. "O "biz" mi?

"Ne?

"Biz! Biz!" Sesi tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi geliyor. "Dün gece "biz" dediğinde, bunun balıkla ilgili olmadığını biliyordum.

Bana bakıyor ve kaşlarını sallıyor. "Demek annene benden bahsettin.

'Hayır. Anneme kesinlikle senden bahsetmedim. Söyleyecek bir şey yok. -'

Bana söylemesine gerek yok! Ben bir anneyim! Satır aralarını okurum!" "Hayır, olmayan satırları uyduruyor ve olmayan kelimeleri okuyorsun.

Orada da. Arada okunacak bir çizgi yok. O bir müşteri.'

'O bakışı gördüm! Bu bir müşteri bakışı *değil*. Ayrıca unlu mamulleri paylaşıyorsunuz. *Herkes* bir insanın kalbine giden yolun unlu mamullerden geçtiğini bilir.

"Yangın çıkışından çık," diye tekrar tısladım ona. 'Sen kaçarken ben de üzerine bir battaniye örterim. Eğer bu işe yaramazsa, çatıdan atla. Tek yol bu.

Gülüyor. Gerçekten gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor.

'Dün gece kaçmak için bu kadar hevesli olmana şaşmamalı. *Şimdi* nedenini anlıyorum.' O zaman burada değildi. Dükkan kapalıydı.

Ayrıca, onu tanımıyorum bile.

Onu. Az önce içeri girdi. Aslında o da bana karısından bahsediyordu, değil mi? Anneme çoktan bekâr olduğunu söylemiş olmasına rağmen, kabul etmesi için ona göz kırpmaya çalışıyorum.

Annemin yüzündeki ifade, acaba birkaç dakikalığına kapının dışında durdu da biz mi görmedik diye düşünmeme neden oldu. İtiraf etmeliyim ki Dimitri bu kadar yakın otururken Fas'ta olabilirdik ve ben Omzuma bastıran vücudunun sıcaklığı ve etrafı saran odunsu yanık lavanta tıraş losyonunun topraksı kokusuyla fark etmezdi. Biraz aşırıya kaçıyor ama o bile bir müşteriye Dimitri'ye yaklaştığı gibi yaklaşmazdı.

Onu köşeye sıkıştırmış ve yanaklarını çimdiklemesine bir santimetre kalmış.

'Anne! Kişisel alan! Bağırıyorum, bir an için onun dikkatini dağıtıyorum ve ona yolundan çekilmesi için bir şans veriyorum.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi Bayan Winstone, ama bu müşteri işine devam etse iyi olur. Çantası ve eskiz defterleri zaten okuma alanındaki kanepede oturuyor ve İtalyanca kitabını almak için raflara doğru ilerliyor.

"Kibar!" diye ciyaklıyor.

Geri çekilirken reveransla eğilmenin karışımı bir şey yapıyor, gözlükleri yine burnundan aşağı kayıyor.

Onun gittiği yönü işaret ediyor ve bana 'vay be' diyor, sonra yanıma geliyor ve açık kutudan hindistan cevizli limonlu çubuklardan birini alıp ağzına atıyor. Gözleri keyifle açılıyor ve ağzı doluyken tekrar 'vay canına' diyor.

"Lütfen onu rahat bırakın," diyorum. 'Aramızda bir şey yok ve o sessiz, ihtiyacı yok-'

"O zaman bir kız arkadaşına ihtiyacı var, değil mi? Ben onu durduramadan okuma alanına girdi. Masanın üzerindeki eskiz defterlerinden birinin kapağını kaldırıyor ve karıştırmaya başlıyor.

"Anne!" Ellerimi kalçalarımın koydum. 'Bunu yapamazsın! Bu senin değil-'

"Ooh, çok iyi, değil mi? Birkaç sayfa daha çeviriyor. 'Oldukça garip bir konu olmasına rağmen. Neden bu kadar maydanoz var? Bu dev neden elbise giyiyor?"

"Görünüşe göre Rapunzel'in bilinen en eski versiyonu bu. Dimitri'nin konusu hakkında bana anlattıklarından bazılarını açıklamaya çalışıyorum. "Bu kızın annesi bir devin bahçesinden biraz maydanoz çalmış, bu yüzden ceza olarak

Ogress kızı bir kuleye hapseder, ama kız uzun saçlarına tırmanan yakışıklı bir prens tarafından kurtarılır.

"Oh, şimdi de dev bir kurt tarafından yeniyor. Titriyor ve bir sayfa daha kaldırıyor. "Onun yerine sevimli, kabarık tavşanlar çizemez miydi?"

"Sevimli, kabarık tavşanları çok sıkıcı bulmuyor musunuz Bayan Winstone? Dimitri kolunun altında kocaman bir İtalyan masal kitabıyla yeniden ortaya çıkar. Bayan Winstone'un mahremiyetine tecavüz etmesinden belli belirsiz bile rahatsız olmuş görünmüyor. kendini onun çalışmalarına bakmaya davet etti.

"Kötü anlamda söylemedim. En azından bakma nezaketini göstermiş. Suçlu. 'Yeteneğiniz olağanüstü. Şu güzel mavi gözlerine bak. Böyle gözlerle bir çöp kamyonu bile çizebilirsin ve ben senin tanıdığım en yetenekli adam olduğunu düşünürüm.

"Mavi gözlere sahip olmanın fark edilebilir bir yetenek olduğundan ya da işiyle nasıl bir ilişkisi olduğundan emin değilim anne.

Beni görmezden geliyor. "Adın ne?"

"Dimitri.

Boğazına sinek kaçmış gibi nefesi kesiliyor. "*Anastasia*, Hallie'nin gençken en sevdiği filmi.

"*En sevdiğim* olduğunu söyleyemem..." Bir kitabı elime alıyorum ve hafızamın bir süreliğine kayıt yapmayı durdurmasına neden olacak kadar şiddetli bir beyin sarsıntısına neden olmak için kafama ne kadar sert vurmam gerektiğini kısaca düşünüyorum.

"Evet, öyleydi. Hatırlamıyor musun? Ellerini görünmez bir adamın omuzlarındaymış gibi havaya kaldırıyor ve 'Once Upon a December' şarkısının sözlerini unuttuğu belli olan bir versiyonunu söyleyerek dükkânın etrafında tek kişilik bir vals yapmaya başlıyor, ta ki satış masasına çarpıp kitapları yere savurana kadar. Tabii onlar da Onları da ortak etmeye çalışmasın diye kendilerini merhamete bıraktılar.

Mükemmel bir centilmen olan Dimitri, elindeki kitabı bırakıp ona elini uzatır ve 'Once Upon A December' şarkısının gerçek versiyonunu mırıldanarak onu dükkânın içinde vals yapar gibi döndürür

Strictly Come Dancing'de gösterişli elbiseler yerine pembe takım elbiseler var ve Tess Daly'den eser yok.

Adam durduğunda, destek için bir kitap rafına tutunuyor ve bir elini yüzünün önünde yelpazeliyor.

Annemi bu şekilde şımartmasının ne kadar hoş olduğunu, vals pozunda ne kadar çekici göründüğünü ya da onunla dans etmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışarak uçarak gönderdiği kitapları toplamak için diz çöküyorum. Dans etmek genellikle *her ne pahasına olursa olsun* kaçındığım bir şeydir çünkü bira tuzağından yeni düşmüş bir sümüklüböceğin koordinasyonuna sahibim.

Hatta kitapları toplamama yardım etmek için yanıma gelip çömelecek kadar da sevimli.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Fısıldıyorum. 'Bir şeytani serbest bırakıyorsun. Onu durdurmak için pentagramlara ve tuz çemberlerine ihtiyacımız olacak.

Seni *asla* yalnız bırakmayacak. Ya da beni, bu konuda. Ülkeyi terk etmek zorunda kalacağız. İzlanda kulağa nasıl geliyor? İzlanda'da yeni bir hayata başlayabiliriz. Kimsenin bilmesine gerek kalmaz.'

Başını dizlerinin üzerine koyuyor çünkü yarı şaka yapıyor olsam da çok gülüyor. Gözlerinde kahkaha gözyaşları oluşuyor ve onu nazikçe itiyorum, ama dengesini kaybediyor ve kışının üzerine düşüyor, saçları öne doğru savruluyor ve gülerken bile tekrar yukarı fırlıyor

Daha da sertleşiyor ve onu yere yığılmış görünce ben de kıkırdamaya başlıyorum.

Annem tepemizde dikiliyor, belli ki fincanlarımızdaki tek şeyin kahve olup olmadığını merak ediyor. "Sence de bu güzel bir fotoğraf değil mi?

Telefonunu onun görebileceği şekilde tutuyor, ben de elinden almaya çalışıyorum ama yetmiş yaşındaki birinin yapabileceğinden çok daha kolay kaçıyor. "Anne! Ona bunu gösterme!

Yerden başını kaldırıp bakıyor. 'Evet, çok güzel. Eğer aradığınız hafif dengesiz gelinzilla görüntüsüyse.

Bana bakıp göz kırpmıyor ve ben de çılgınca bir 'kes' hareketi yapıyorum.

Eğer

Annem onu bana göz kırparken yakaladı, muhtemelen ambulansla eve götürülmesi gerekecek.

Bir hışımla telefonunu geri çeker ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşır. 'Hallie hep böyle der. Sana bunu söylemeni o söylemiş olmalı.

"Hayır, hiç de değil. Sadece bir kocayı tuzağa düşürmek için pusuya yatmış çaresiz bir Gelinzilla gibi görünüyor.

Gülüyorum ama doğru olmayan bir şey söylemiyor. "Kalkmana yardım edecektim ama sanırım şimdi seni yerde debelenirken bırakacağım.

Bu onu daha da çok güldürüyor. "Bu dükkanda yerde yatarak anormal miktarda zaman geçirmişim gibi görünüyor.

Annemin ağzında bir 'o' harfi oluşuyor ve onu yere yatıracak ne gibi bir *faaliyette* bulunduğumuzu anlamaya çalışıyor.

Alt dudağını dışarı doğru itiyor ve ellerimi uzatıyorum, ikisini de benimkilerin içine sokup onu yukarı çekmeme izin verirken ellerimi sıkıyorum.

"Fotoğrafının çekilmesinden nefret ediyor. Annem daha iyi bir fotoğraf için telefonunda çılgınca geziniyor. "Buna ne dersin?

"Altı yaşındaydım! Ve o fotoğrafı suççeğimin ne kadar kötü olduğunu göstermek için çektiniz!

"Çok şirin. Dimitri, kadının uzattığı fotoğrafa zar zor bakma nezaketini gösterir. Kahve fincanını almak için uzanır ve Annemin telefonuna dalıp gitmesi ve kanepeye oturup çantasından sanat malzemeleri çıkarmaya başlaması.

Eğer bunun onu rahat bırakması için yeterli olacağını düşünüyorsa ciddi anlamda iyimserdir.

Elbette, adamın hareket ettiğini fark eder etmez telefonunu bir kenara bırakıyor ve kendini onun yanına bıraktığında kanepede bir vınlama sesi duyuluyor.

"Anne, neden gelip tarif kitaplarına bir göz atmıyorsun? Annemin ve yemek tarifi kitaplarının tek bir şeyin tarifini yaptığını bildiğim için diyorum ki -

felaket. "*Tek* kişilik yemeklerle ilgili harika bir kitabımız var. Sadece *bir* kişilik yemek pişirirsiniz. Ve diğer insanlarla paylaşmanıza gerek yok çünkü sadece *bir* kişilik.'

Dimitri'ye, "Aşktan gerçekçi olmayan beklentileri var, biliyorsun," diyor. 'Yıllarca bize spagetti yiyeceğimizin söylenmesinden geliyor. çay için bolonez, sadece üstüne bir topak ketçap ile sade spagetti servis edilir'.

Beni görmezden geliyor. "Okuduğu tüm o kitaplardan. Kırlarda koşturan ya da kadınların ayaklarını yerden kesen o yakışıklı erkekler. Hâlâ Bay Rochester'ın içeri girmesini bekliyor.

"Gerçekten değilim. Kapıya doğru bakıyorum, Bay Rochester'a değil de büyük bir müşteri dalgası akın eder ve onu susturur. Dükkan sessiz kaldı. Heathcliff bile annemin konuşmasıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Kırlardan söz edilince hemen canlanıyor.

"Ve tüm o çağdaş romanslarda, kahraman ve kadın kahraman birbirleri için son derece mükemmeldirler ve korkunç bir yanlış anlama onları ayırana kadar bunu onlardan başka herkes görür, ama sonra sonunda, o yapar

Ne kadar üzgün olduğunu kanıtlamak için büyük, süslü bir jest yapar ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.

"Ama o kitapların amacı da bu zaten," diyor nazikçe. 'İnsanlar onları gerçeklikten bir kaçış olarak okuyor. Hayatın bir anlığına da olsa bir peri masalı olabileceğine inanmak için bir şans. Herkes bunun gerçek olmadığını biliyor. Eğer gerçek olsaydı, kimse onları okumak istemezdi, değil mi?

Dükkânın karşısından bana bakıyor ve göz göze geldiğimizde ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Büyüye inanmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye devam ediyor. "Büyüye inanmak dünyanın olduğundan biraz daha iyi olabileceğine inanmak. Ve size böyle hissettiren biriyle tanışmayı istemek kesinlikle kötü bir şey değil. Herkesin beklemesi gereken şey bu değil mi?

Tüm vücudum sıcaklıkla dolup taşıyor ve eğer annem burada olmasaydı, bunun için gidip kollarımı ona dolayabilirdim. Annem gerçekçi olmayan beklentilerimden bahsetmeye başladığında ona hep söylemek istediğim ama bir türlü doğru kelimeleri bulamadığım şey tam da buydu. O burada olduğu için ona gülümsemekle yetinmek zorundayım. Ona sarılmayı asla düşünemem bile. Annem bunu yapardı.

kelimenin tam anlamıyla şoktan devrilir.

Annem cevap vermeye gider ama hiçbir şey çıkmaz.

Dimitri'nin süper güçleri var. *Tek* olası açıklama bu. Daha önce hiç kimse annemin nutkunu tutamamıştı. Asla.

"Otuz beş yaşında! Annem sonunda sıçradı. "Biyolojik saat işliyor.

'Ben mutsuz ebeveynlerle büyüdüm. İnanın bana, Hallie mutlu ve bekar olmayı hak ediyor.

Diğer insanların mükemmel yaşam hedefleri olarak algıladıkları beklentiler. Bu gerçekçi olmayan beklentilere sahip olmak değil, mutlu olmayı istemektir.

Tanrım, o mükemmel. Birkaç nazik cümleyle annemi kibarca susturdu ve asla söyleyemediğim her şeyi güzelce ifade etti.

Bana tekrar bakıyor ve ben ona daha fazla gülümseyemiyorum. Gülümsediğim için yüzüm acıyor ve gözlerimi ondan ve bana gülümserken gözlerinin parlamışından alamıyorum.

"Akşam yemeği! Birden o kadar yüksek sesle bağırıyor ki gözle görülür bir şekilde sıçırıyor ve ben o kadar çok sıçırıyorum ki elim

tezgaha öyle bir kuvvetle çarpıyor ki

Tekrar zıpladım.

"Anne, hayır. Dimitri iyi bir adam, bunu hak etmiyor."

"Şey, ben akşam yemeği yiyorum..." diye başlıyor.

"Hayır!" Sadece gözlerimi kullanarak ona yalvarmaya çalışıyorum.

"Kendini neye bulaştırdığını anlamıyorsun. Annemin akşam yemeği dediği şey yemek *değil*.

"Pazartesi günü örgü kulübüm var," diye başlıyor annem. "Salı günü keçe atölyem var, Çarşamba günü bahçede olacağım ve Nicole'ün geç saatlere kadar çalışma haftası olduğu için bu Perşembe yok ve Cuma günü Nicole ve Bobby'nin buluşma gecesi... Perşembe haftası senin için uygun mu?"

Annenizin sosyal hayatının sizinkinden yüzde yüz daha dolu olması iyi mi kötü mü?

Dimitri istediği zaman serbest olduğunu söyledikten sonra annem 'Perşembe haftası o zaman' diye ağlıyor.

"Perşembe akşamı meşgul. Morarmış elimi ovuşturuyorum. "Karısı ve çocuklarıyla dışarı çıkacak, değil mi?" Biri yanlışlıkla sessiz düğmeme mi bastı? "*Birden fazla* karısı var!"

"Şimdi sen bir şey getirme, ben pişireceğim. En sevdiğin yemek ne?"

Heathcliff'e bakıyorum. "Beni görebiliyor musun?" diyorum Japon balığına. Görünmez mi oldum?

O da cevap vermiyor. Ya da görünmez olup olmadığım ile özellikle ilgilenmiyor.

"Pizza mı? Dimitri bunun doğru cevap olup olmadığından emin değilmiş gibi annemle bana temkinli bir şekilde bakıyor.

Pizza. Bir ampul yanana kadar pizzanın yanlış gidebileceği tüm yolları sayıyorum. "Pizza getirmeye ne dersiniz?"

"Pish posh. Bu muhteşem adamın *paket* pizzayla acı çekmesine izin vermeyeceğim. İhtiyacın olan şey iyi bir ev yemeği."

İnledim.

"Ev yapımı pizza kulağa harika geliyor," diyor Dimitri. Kendini neye bulaştırdığını *gerçekten* bilmiyor.

Annem uzanıp yanağını okşuyor. 'Oh, çok nazıksın. Kızlarımdan birinden bunu duymayalı uzun yıllar olmuştu.

'Bunun bir nedeni var,' diye mırıldandım.

Neyse ki birkaç müşteri içeri girmek için o anı seçti ve dikkatimi dağıttıkları için o kadar minnettarım ki, eğer onları korkutup kaçırmasaydım gidip onlara sarılabılırdım. İçlerinden biri bekâr olabilecek bir adamdı.

Kırk yaşlarında ve tek başına. Normalde bu annemin onu köşeye sıkıştırıp bilgi alması için yeterli olurdu - ama Dimitri'nin yanından ayrılmıyor.

Ona bazı çizimlerini göstermeye başladı ve ben de kulak misafiri oldum ve ona tebrik kartlarından ve yapacağım kitap hediyelerinden bahsetti. ve aşk hayatımla ilgili olmayan tarafsız bir konuda oldukları sürece, Bunun dışında kalmaya karar verdim. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam Onu *uzaklaştıracak bir şey* olduğuna ikna olacak ve kalıp ne olduğunu bulmaya o kadar kararlı olacaktır.

Dimitri konuşurken annem dükkânla hiç olmadığı kadar ilgili görünüyor. Konuşurken çok hareketli, gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, elleri çılgınca hareket ediyor, arada eğilip anneme bahsettiği şeylerin örneklerini göstermek için küçük çizimler yapıyor. Annem kolay biri değil ve onunla sohbet ettiğini ve bundan gerçekten zevk alıyormuş gibi görüldüğünü görmek kesinlikle kalp eritici.

Bölüm 9

"Otuz bin kitabın envanterini çıkarmayı nasıl eğlenceli hale getirebiliyorsunuz? Aynı gece kapanış saatinden sonra söyledim.

Dimitri'nin yardım etmek için kalmakta ısrar ettiği pek çok geceden biri bu ve önümüzde bunun gibi daha pek çok gece olacağını biliyorum. Kendini sevimli bir aptal gibi göstermekten başka hiçbir nedeni olmayan, kafasında şapka gibi açık bir kitapla dolaştığı ve saçları şapkanın altından her yöne doğru uzandığı için şikayet ediyor.

"Eğlenceli," diyor basitçe. 'Onlar kitap. Onları görebiliyoruz, tutabiliyoruz ve onları okşayın. Bu iş için adam öldürecek bir sürü insan var.

Ki bu doğru. Ve ne kadar sevsem de, hala devasa bir görev gibi görünüyor. Hala önümüzde duran sonsuz raflara ve yığınlara bakıyorum ve hepsini nasıl bitireceğimizi merak ediyorum. Ama onun için hiçbir şeyin büyük bir mesele gibi görünmemesini seviyorum. Annem için bile.

Dükkân bugün çok yoğundu ve bu konuyu onunla konuşmak için bulduğum ilk fırsattı. "Annem için özür dilerim. Başımı kaldırıp Cosy Crime bölümünün önünde yere diz çökmüştüm. "Özür dilemene gerek yok. O harika biri.'

"Seni bu işe bulaştırmak istememiştim. İçeri geleceğini düşünmemiştim. Birkaç favori yazarı var ve bazen kendi yazdığı şeyleri okuyor.

"Arkadaşlarım tavsiye ediyor ama o gittiği çeşitli kulüp ve gruplarla o kadar meşgul ki okumaya vakit bulamıyor. Bir kitabı raftan çekip çıkarmaya çalışıyorum, o kadar sıkı sıkışmış ki levye bulmama bir adım kalmış.

"Yaklaşık on yıl önce Nicole ve Bobby'yi tanıştıran oydu ve o zamandan beri çöpçatanlık yaparak hayattaki amacını kaçırdığına ve tek amacının her iki kızı için de mükemmel erkeği bulmak olduğuna ikna oldu. Şimdiye kadar sadece bir tanesinde başarılı oldu, ama kesinlikle benimle denemekten vazgeçmedi. Kendine engel olamıyor.

bekar bir erkek gördüğünde. İlk başta eski ev arkadaşımın da aynısını yapmıştı ve o da yirmi iki yaşındaydı ve çitir Lynx kaplamasıyla gelmişti.

Dimitri o kadar sert homurdanır ki kitap kafasından düşer.

"Ona karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim. Biraz zorba biri. Bunaltıcı. Pek çok şekilde tarif edilebilir, çoğu "bitti" ile başlayan. Babam öldükten sonra gerçekten zorlandı ve kendini meşgul tutmak için tüm bu kulüplere katılmaya başladı. Nicole ve ben ikimiz de

Nicole, Bobby ile evlenip bahçesinde ek binası olan bir ev bulduğunda, bu ev onun için mükemmeldi.

oraya taşınması için bir çözüm. Size büyük turu attığında öğreneceğiniz gibi...'

"Hal, gerçekten, sorun yok. Onunla tanışmak güzeldi. Çok hoş biri. Çalışmalarımın ilgilendi ve fırıncılığım hakkında övgü dolu sözler söyledi.

Annemi tanıdığım için ona olan ilgisinin tamamen onu kocaya uygunluk açısından değerlendirmekle ilgiliydi ve hiç şüphesiz testini yıldızlı pekiyi ile geçti. Hayır, hindistan cevizli limonlu çubuklar ona en az *iki* altın yıldız kazandırır. "Haftaya akşam yemeği için endişelenme, ona radyoaktif bir yarasa tarafından ısırıldığını ve kuduz olduğunu falan söylerim.

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu hayatta kaçırmam. Başını yana eğiyor ve bir süre düşünüyor. "Yine de radyoaktif yarasalar kulağa eğlenceli geliyor. Hiç tanıyor musun?

Ciddiyeti beni kıkırdatıyor, ta ki o 'Ayrıca, bu pizza' diyene kadar. Pizzayla ne yanlış gidebilir ki?

Merhamet dolu bakışlarımı gizlemeye çalışmadan ona bakıyorum. 'Ah, seni zavallı, tatlı, masum adam. *Hiçbir* fikrin yok. Eğer pizza yaparsa, üzerine hamsi, ananas ve çim biçme makinesinden çıkan çim parçaları koyacaktır. Bunun farkındasın, değil mi?'

'Mevsimlik malzemeleri sevdiğini söylüyordu...'

'Evet, ama senin yiyemeyeceğin şeyleri seçiyor. Boş ver viyolalar ve nasturtiumlar, laleler ve vadi zambakları için gider. Ve eğer sonbaharda size bir mantar ikram ederse, *asla* kabul etmeyin. Ona rağmen iddialarına rağmen hangilerinin yenilebilir olduğunu bilmiyor. Bobby bunu doğrulayabilir - bir keresinde mantarlı carbonara'nın özellikle ağır bir porsiyonundan sonra midesini yıkatmak için bir geceyi hastanede geçirmişti.

Hâlâ şaka yaptığımı düşünüyor muş gibi gülüyor. "Her şey iyi olacak. Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onlar hakkında çok şey duydum. O yapmaz

Buna bir de bu sabah annem ona sürekli söylenirken duyduklarımın yüzde 99,99'unu ekleyin. 'Bende babamın şaraplarından var. Bir şişe getireyim, seninle burada buluşalım ve yürüyelim mi?'

Başımı sallıyorum, hâlâ umutsuzca bundan kurtulmanın yollarını düşünüyorum. Kendi ölümünü taklit etmek o kadar da zor olamaz, değil mi? Göç etmek de kesin bir olasılık.

Belki de dünyanın etrafında yelken açan yatçı kadınlardan biri olabilirim. kendi başlarına. Ya da bir astronot. Okyanus tehlikeli olabilir çünkü yine de bir tekne kiralayabilir ve arkasında bir sıra bekar erkekle beni takip edebilir, flört terimleriyle Fareli Köyün Kavalcısı gibi, ama asla uzaya çıkamaz.

'Bir aile yemeği yemeyeli çok uzun zaman oldu. Beni davet ettiği için onur duydum. Sesi titriyor ve bir an için yalnızlığının onu kuşattığını görür gibi oluyorum. Ailesinden geriye kalanlara yakın olmadığı çok açık. Evinin boş olduğundan bahsetti ve Her gece, bugünlük paydos etme vaktinin geldiğini söylediğimde, gitmek konusunda isteksiz davranıyor.

Bir anda gülümseyerek üstünü örtüyor ama ben onu oyalamaya çalıştığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Sadece..." diye kekeleyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. 'Ben sadece senin

Sizin akşam yemeği olarak düşündüğünüz şey ile annemin akşam yemeği olarak düşündüğü şeyin farklı şeyler olduğu konusunda uyarmak isterim. İyi tarafından bakarsak, dönüş yolunda bir cips dükkanının önünden geçiyoruz, böylece pizza her zamanki gibi olursa gecemiz boşa gitmeyecek. standartları.'

"Birkaç kitap alabiliriz. Ofisteki masamın üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duran yığınlardan birine doğru başını salladı.

"Annem onları pişirmeyi deneyebilir.

Yine gülüyor. Annemi *gerçekten* yeterince tanımıyor. "Yani saklanmak için. Gecenin karanlığında falan. Gidip kitap perisi olabiliriz."

Aklıma geldikçe gülüyorum ama içim de sıcacık oluyor.

Bunun bir kitap perisi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Fikir, internette başka şehirlerin yaptığını gördüğüm şeyi taklit etmek ve kitapları su geçirmez bir çantaya koyup diğer insanların bulması için şehrin çeşitli yerlerine saklamak ve bir notla birlikte tadını çıkarmalarını ve tekrar saklamalarını söylemek.

Başka birinin bulması ve nereden geldiğini belirtmesi için. "Bu konuda bana gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

Kitabı açıp tekrar kafasına koyar, bir daire çizerek döner ve bir selam vererek kitabın düşüp yere çarpmasına neden olur. Neyse ki zaten geri dönüşüm kutusu için olanlardan biriydi. 'Sana her konuda yardım etmek istiyorum. *Her konuda*. Burada olmayı seviyorum. Beni henüz dışarı atmamış olmanı seviyorum.

'Ödemem gerektiğini hissediyorum-'

"Bu cümleyi bitirme. Bana yardım etmek için ne kadar çok şey yaptığı ve karşılığında hiçbir şey beklemediği konusunda yaşadığım garip duygu hakkında bir şey söyleyemeden sözümü kesti. Burada tam zamanlı bir çalışanın harcayacağından daha fazla zaman harcıyor ve geçen gün çatıda paraya ihtiyacı olduğuna dair söylediklerini unutmuş değilim.

'Benim zaten bir işim var. Sana bir arkadaş olarak yardım ediyorum, bundan bir çıkarım olduğu için değil.

'Biliyorum, demek istediğim... Çok fazla iş yapamıyor olmalısın. Yayıncın için son teslim tarihi ne zaman?'

"Bunun için endişelenme. Daha yıllarım var.'

Ayrıca artık bu konuda konuşmak istemediği de açık.

"Sanki bir şeyler şekillenmeye başlıyor gibi. Diğer raflardan aldığı ve suç bölümüne ait olan bir yığın kitabı bana uzatırken konuyu değiştirmeye çalıştığı çok açıktı ve ben de ona birkaç kitap uzattım.

Açıkça olmayan romantizmler.

Haksız değil. Sanki ilerleme kaydediyormuşuz gibi geliyor. kitaplıklar boyunca kategorileri düzenleyerek, her rafı temizleyerek ve her kitabın tozunu alarak ve başlıkları ve yazarları bilgisayar veritabanı. Kapının içine yarım boy dar bir raf yerleştirdim ve Dimitri bir 'İyi bir eve ücretsiz' tabelası karaladı, çünkü kitaplar satılamayacak ya da kasabada saklanamayacak kadar kötü durumda, ama yine de birileri tadını çıkarın. Sadece *gerçekten* kötü olanlar geri dönüşüme gidiyor.

çöp kutusu. Satış masası yeniden doluyor ve ofiste satılacak kadar iyi durumda olmayan, ancak yine de okunmayı ve keyif alınmayı hak eden çocuklar ve yetişkinler için kitapların bir karışımı var.

'Bir Facebook sayfamız olması gerektiğini düşünüp duruyorum ve bunu Her notun altına sakladığımız kitaplarla birlikte,' diyorum. 'Nicole bunun iyi bir reklam olacağını söyleyip duruyor ve bununla ilgili olmasa bile, insanlardan bir tane bulduklarında bizi etiketlemelerini istemek güzel olurdu. Hatta diğerlerine de sorabiliriz.

İnsanların istenmeyen kitapları saklaması ve saklandıkları yerle ilgili ipuçları göndermesi

... Tüm toplumu dahil edin ve çevrimiçi varlığımızı bir

Destek. Robert çevrimiçi bir varlık oluşturmaya çalıştığından bahsetti - sadece bunu Myspace'te oluşturmaya çalıştığından bahsetmedi. Bu yüzden yeniden başlayacağım. Bir web sitemiz olacak ve Online sipariş. Instagram'da bir sürü kitapçıyı takip ediyorum, bu yüzden 2003'te modası geçmiş, yanıp sönen neon gifler ve Tom'un arkadaş olduğu bir Myspace hesabı değil, tüm modern sosyal medyayı kullanacağız.

'Bence bu harika bir fikir. Rafların, vitrinlerin, sipariş ettiğinizde yeni gelenlerin, haftanın seçtiklerinin, daha önce gelen kupaların ve kitap ayrıçalarının fotoğraflarını yayınlamalıyız...'

Onlardan bahsetmek bile bir buz küpünün omurgamdan aşağı yavaşça kaydığını hissetmemi neden oluyor, çünkü onlarla birlikte çok büyük bir kredi kartı faturası geldi ve eğer satılmazlarsa, bunu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.

'İnsanları işin içine katan ve insanların kitapçıyı önemsemesini sağlayan her şey. Ya da burada bir kitapçı *olduğunun* farkına varmalarını. Bilirsiniz ne zaman

Bir şey o kadar uzun süredir aynı yerde duruyor ki insanlar onu görmeden geçip gidiyor. Robert'ın çekilişi yerel basının biraz ilgisini çekti, ancak buradan alışveriş yapan yerel halk, zamana ayak uydurduğunuzu bilmeli.

Aynı fikirde olması hoşuma gidiyor. Onun fikirlerine çok değer veriyorum. Tam da hitap etmem gereken tipte bir insan. Bana verdiği son kitapları da

pırıl pırıl temiz alt rafta yeni yarattıkları boşluklara yerleştiriyor ve beni yukarı çekmek için elini aşağı tutuyor.

"Başka gizli mesaj var mı? Ben soruyorum.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla, bana sözsüz bir şekilde *The Açlık Oyunları*, çarpıcı koyu renkli kapağına dokunulmamış ve sırtı bozulmamış. İlk sayfayı dikkatlice açtım ve yazıyı okudum. Dağınık bir şekilde,

Genç bir çocuk olduğunu tahmin ettiğim birinin koordinasyonsuz el yazısı, kelimeler:

Vickie, ellerim titriyor çünkü senden ne kadar hoşlandığımı sana hiç söylemedim. Seninle takılıp seni güldürmeye çalışıyorum ve sen her güldüğünde sana biraz daha aşık oluyorum. Beni fark edeceğini umuyorum. Yani, beni bir arkadaş olarak fark ettiğini biliyorum, ama keşke beni bundan daha fazlası olarak görsen. Senin için her şeyi yaparım.

~ Tommy.

"Çok tatlı," diye mırıldandım, anında kızların yanında beceriksizliğin doruğunda, seveceğini düşündüğü bir kitabın önsözünde bir arkadaşına aşkını itiraf eden sırık gibi bir genci hayal ettim. 'Bu daha

Oku. Ne kadar üzücü değil mi? Yani, o kadar çaba sarf etti ve Vickie okumadı bile. Kapağını bile açmamış gibi görünüyor.

'O yaşta reddedilmek zordur. Yıkılmış olmalı.'

'Belki de onu reddetmemiştir. Belki de çok dikkatli bir okuyucuydu...'
diyorum, kimsenin *o kadar* dikkatli bir okuyucu olmadığını çok iyi bilerek.
Dimitri ve ben

bu kitaba en büyük zararı ön kapağın içine bakarak verdiler.

Tertemiz. "Belki de cesaretini toplayıp kitabı ona vermeden söylemiştir.

Ya da belki zaten bir kopyası vardı ...'

"Ya da belki de ona verdi ve o da içine bakıp yüzüne güldü.

'Neden aşk dışında her konuda bu kadar pozitifsiniz? Dünyayı daha iyi hale getiren her şeye inanmakla ilgili söylediğiniz güzel şeyleri söyleyip de bu mesajlar hakkında nasıl bu kadar karamsar olabiliyorsunuz?

'Çünkü ya insanlar benim kadar duygusal değil ya da artık bu kitapları istemiyorlar. Bunlar Kindle'larla değiştirilemeyecek türden duygusal hatıralar. İkinci el kitapçıya düşmeleri için

Bu da ilişkilerinin uzun ya da mutlu olduğunu göstermiyor.

"Ama bilmek için yanıp tutuşmuyor musun? Kitabı tutup havaya kaldırıyorum. "Annenin gizemli adamını öğrenmek istediğini biliyorum ama Vickie ile Tommy arasında ne olduğunu da bilmek istemiyor musun? Aşk ilanı işe yaradı mı yoksa Vickie okumadı mı bile? Peki ya *Les Mis'teki* Esme, Frankenstein'ın canavarı ve onun verdiği söz? Onlara ne olduğunu bilmek istemiyor musunuz?'

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Neden "evet" dışında herhangi bir şeyin yanlış cevap olduğu hissine kapılıyorum?

"Aynı fikirde olmanıza sevindim. *Açlık Oyunları'nı* sırtının altına minik bir kalp çıkartması yapıştırarak işaretliyorum ve alt kata taşırken şu anda YA bölümünü koyduğum kutuya ekliyorum. Gençlerin kitaplarının resimli kitaplarla ve üst kattaki masalarda oturup parmak boyası ve boyama yapan küçük çocuklarla bir arada olmasını istemelerine imkan yok, bu yüzden diğer türlerin arasında dağınık halde bulduğumuz tüm YA kitapları şu anda kendilerine ait bir raf bekliyor. Ve herkes YA kitaplarının sadece gençler için olmadığını biliyor, bu yüzden yetişkinlerin başka türlü bulamayacakları harika kitapları bulma şansı çok daha yüksek romantik komediler ve fantastik kitaplar arasına sıkıştırıp sıkıştırılamayacağıma baktım.

Dikkatimi bir sonraki rafa, korku kitaplarının başlangıcına veriyorum, burada da birçok destan, kadın kurgusu ve yanlış yerlere konmuş yemek kitapları var. Gerçi annem ve aşçılık kitaplar, korku kuşkusuz doğru bölüm. Önce yerdeki kitap yığınlarıyla uğraşmaya çalışıyoruz çünkü her yer o kadar üst üste yığılmış ki merdiveni kaydırıp bazı rafların üst kısımlarına ulaşacak yer bile yok.

Henry James'in *The Turn of the Screw* kitabının bir kopyasını alıp açıyorum. "Oh, şuna bak. Birisi bir bebeğin doğum ilanını yazmış. Hadley. 19/9/09 doğumlu. 6lbs 2oz. Ne kadar tatlı değil mi?"

Kitabı ona uzattım ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapağa, yazıya ve bana baktı. "Bunu yazmak için tuhaf bir kitap seçimi olduğunu düşünmüyor musun?"

Korku mu? Belki de o sırada okudukları şey buydu? Belki de gururlu bir büyükanne ya da büyükbabanın doğumla ilgili telefon geldiğinde elinde olan tek şey buydu?

"Okudun mu?"

Başımı salladım. "Korku kitaplarını sevmem. Dünyanın zaten yeterince korkunç olduğunu düşünüyorum. Kitapları güzel bir yere kaçmak için okurum. Filmi Nicole'le birlikte gece geç saatlerde izlediğimizi hatırlıyorum, annem genç zihinlerimiz için çok korkutucu olduğu için izlememizi açıkça yasakladıktan sonra yatmıştı.

'Cidden ürkütücü iki çocuk hakkında olduğunu biliyor musunuz? Bir mürebbiye ürkütücü eski evde çalışmaya başlar ve görevi çocukları onlara ulaşmak isteyen kötü ruhlardan korumak olur, ancak çocuklar tartışmasız hayaletlerden daha ürkütücüdür ve kesinlikle onlardan korunmak istemezler. Yazım labirent gibi ve her şey muğlak bırakılmış ama Küçükken bu kitap beni çok korkuturdu. Bly Malikanesi'ne benzemeyen bir evde büyüdüm ve bunu okuduktan sonra, fırtına sırasında kafamı her kaldırdığımda pencerede hayalet bir yüz görmeyi bekledim. Bu kitap yasaklanmıştı.

Annemin kütüphanesinin raflarında dururdu, ama ben ve kardeşim gizlice girip onları yağmalardık. Neden kötü çocuklarla ilgili bir kitaba bir bebeğin doğum duyurusunu yazarsınız ki?

"Akıllarından bile geçtiğinden şüpheliyim. Muhtemelen çok heyecanlanmışlar ve en yakın şeyi kapmışlardır. Ya da belki de *gerçekten* gururlu ebeveynlerdi ve bebeklerinin doğumunu *herkesle* paylaşmak istediler. Bunu tüm kitaplarına yazmış da olabilirler.

"Belki de bu bir uyarıdır. Bu kitap daha çok güzelliğe aldanmamakla ilgili. Mürebbiye çocuklar tarafından büyüleniyor çünkü çok güzeller. İnsanların neden sürekli yaramazlık yaptıklarını söylediklerini ve bu kadar ürkütücü derecede mükemmel oldukları halde neden okuldan atıldıklarını anlamıyor.

Belki de bu, en güzel cephelerde bile dehşetin gizlenebileceğini söylemenin bir yoludur.

"Bu kadar pozitif olan biri için bazen gerçekten karanlık olabiliyorsun, bunu biliyorsun, değil mi? Gülümsediğimi hissederek soruyorum istemeden. Asıl sormak istediğim şey, yetiştirilme tarzı, gerçekten bir malikanede büyüyüp büyümediği ve kulağa hoş gelen İngiliz aksanı kadar sosyetik olup olmadığı.

Her zamanki gülümsemesiyle bana bakıyor. "Söyleyebileceğin gibi ben de bazı şeyleri fazla düşünürüm. Bunun kesinlikle Omen *benzeri* bir şey olmadığına eminim. En azından bebeğin adı Damian değildi.

Kitabı elinden almak için uzandığımda kıkırdıyorum çünkü artık beni gaza getiriyor. "Oh, kes şunu. Sandığın kadar komik değilsin.

"Sadece söylüyorum. Belli ki o bebeğin nasıl olacağına dair büyük umutları yoktu.

Sırtını kalpli bir etiketle işaretledim ve korku raflarında diğer 'J' yazarlarıyla birlikte bir boşluğa kaydurdım. Daha önümde *uzun bir* yol var. alfabetik çalışma.

Dimitri yanıma çömeldi ve bir evlilik kılavuzu aldı. Joe Hill ve Susan Hill kitapları arasında. "İşte korku raflarına ait bir kitap.

"Aşka inanıyorsun," diyorum kuşkuyla.

"Aşkın umuduna inanıyorum. Dört gözle beklenecek bir şey olarak. Tutunmak için bir umut. İlişkilerle ilgili tek gerçek deneyimim, mutsuzlukla sonuçlandıklarıdır. Ve bunun ille de romantik bir aşk anlamına gelmediğini de belirttim. Kitabı açtı ve önümde tuttu. "Şuna bir bakın.

Yazıyı okudum.

Düğün gününüzde en iyi dileklerimle, Tracie ve Dean Bu rehberi takip edin ve aşk yanınızda olsun.

Gülün ve sevin; sonsuza dek genç ve sonsuza dek mutlu olacaksınız.

Tüm sevgimle, ~ B

"Ne kadar tatlı," diyorum. "Ne güzel bir düğün hediyesi.

'Birkaç yıl önce kocasını doğrayıp yiyen bir kadın hakkında bir roman çıktı. B bunun yerine onu seçebilirdi.'

Gölmekten neredeyse dengesini kaybedinceye kadar gözlerimi ona dikiyorum. 'En azından "Cinayetten Nasıl Kurtulunur" kitabında yazmıyor. Bu gece daha fazla tuhaf kitap seçimine katlanabileceğimi sanmıyorum.

Gölmekten kendimi alamıyorum. Beni gaza getirmeye çalışıyor ama gözleri parlıyor ve gülmemeye çalıştıkça daha çok gülüyor.

Elimi dizine koyup onu şakacı bir şekilde iterken tekrar 'Kes şunu,' diyorum.

Devrilirken gıcırıyor ve kolumu tutup beni de aşağı çekiyor, ta ki ikimiz de yere yayılarak gülüşene kadar, çılgın bir Twister oyunu gibi, başım dizine yakın bir yerde, kolum baldırına sarılmış ve diğery ayağı dirseğimin altında.

"Sol ayak, sarı!" diye sesleniyor ve ben gülmeye başlıyorum. 'Tek eksiğimiz bir Twister matı. Senin yanında çömelmeyi bırakmam gerekecek. Bu nadiren iyi biter.' Bir an düşünür. 'Her ne kadar sonu bir kitapçının zemininde uzlaşma pozisyonları *en kötü* yol değildir Bir akşam geçirdim.' Kendimizi çözmeye çalışırken ayağını hafifçe yan tarafıma doğru itiyor.

"Şimdi bunun nesi uzlaşmacı olabilir ki?" diyorum. ve onu da yukarı çekmek için elini uzattı. Elimini onunkinin içine sokmak ve zarif parmaklarının benimkinin etrafında sıkıca kapandığını hissetmek için bir bahane olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Onu yukarı çekiyorum ama momentum onu bana çarptırıyor ve ben sırtüstü yatıyorum, o üstümde, çenesi üst göğüs bölgeme bastırıyor.

"Hiçbir fikrim yok. Dikkatle göğsüme ve sonra tekrar yüzüme bakıyor ve gözleri dudaklarıma odaklandığında ve vücudu benimkine ağırlaştığında tüm vücudum kızarıyor. Gözleri kararıyor ve dili kendi dudaklarını ıslatıyor ve kolum sırtına dolanıyor, onu yapmam gerektiği gibi yukarı itmek yerine kendime doğru tutuyorum.

"Dimitri..." diye mırıldanıyorum, saçlarını geriye yatırmak için uzanıyorum, parmaklarım

Kalın, düz teller halinde kıvrılıyor ve onu daha yakına çekmek için tutuşunu kullanıyor ve bu hareket ikimizi de içine düştüğümüz trans halinden çıkarmaya yetiyor. Geriye doğru atılıyor ve her zamanki centilmenliğiyle

Beni oturur pozisyona çekmek için elini uzattı.

Kargaşada bir yerlerde kaybolmuş olan kitabı alıyor ve bir kalp

ıkartması alıp sırtına yapıştırmak için bana doğru eğiliyor. 'Şimdi, bak,
Çok isterim

Bu evliliğin yürüyüp yürümediğini bilmek istiyorum. Yürürse kitap için harika bir reklam olur.

Gözlüklerimi düzeltiyorum ve devirdiğimiz kitap yığınlarından birini almaya konsantre olmaya çalışıyorum, ancak aklıma bir fikir geldi ve şu anda tüm düşüncelerim ona odaklanmış durumda.

"Gidip bunu kurgusal olmayanların yanına koyacağım.

"Hey," diyorum o uzaklaşırken. 'Burada ne bulduğumuzun farkında mısın? Genç bir aşk, evlilik ve bir doğum ve bu sadece bu gece. Hayattaki her dönüm noktası kitaplarla şekillenebilir.

"Bu onların ne kadar özel olduklarını gösteriyor. Kitaplar, dizi ve filmlerin yapamadığı bir şekilde aklınızda kalıyor. Bu mesajların her biri bunu kanıtlıyor. Gülümsemesi yumuşak, sözleri sessiz ve anlamlı. "Buna katılan biriyle tanışmayalı uzun zaman olmuştu.

Yüzüm kızararak geliyorum çünkü o da bana aynı şekilde hissettiriyor ve onunla her konuştuğumda sanki hayatımda hep eksik olan şeyi bulmuşum gibi temiz bir nefes alıyorum. Beni anlayan birini.

"Ya öğrenirsek?" Evlilikten söz ettiğinde aklıma gelen düşünceyi, söylemeyi yeniden düşünmeden ağzımdan geçiriyorum. 'Evliliğin yürüyüp yürümediğini. Peki ya Vickie ve Tommy? Peki ya *Les Mis'teki* Esme?

Rafa yaslanır ve turuncu botunu mavi botunun üzerine geçirir. "Devam et...

'Ya bu mesajları bulmamızın bir nedeni varsa? Ya Buntingorden'e çok ihtiyaç duyulan neşeyi getirebilirsek? Ya bunları bulmamızın nedeni, içindeki insanları yeniden bir araya getirmekse?

Benimle dalga geçiyor gibi görünüyor, ama şimdi bu fikir aklıma geldi, aklımdan çıkaramıyorum. İçinde mesajlar olan tüm bu kitaplar. Romantik mesajlar. Özel mesajlar. İstenmeyen, ikinci el bir kitapçıya aitmiş gibi görünmeyen mesajlar. Robert her zaman Once Upon A Page'de var olan eşsiz sihirden bahsederdi. Her zaman onun yaşlı ve duygusal bir kitapsever olduğunu düşünmüştüm ama ya haklıysa? 'Ya bu mesajlar burada bir sebepten dolayı saklıysa ve şimdi bizim onları evrene geri koymamız ve o eşsiz büyü'nün bir kısmını paylaşmamız gerekiyorsa? kitapların çağrıştırdığı?'

'Bu dükkandaki neredeyse her ikinci el kitabın içinde bir mesaj olmasının tesadüf olamayacağına inanmaya başlıyorum...'

'Kesinlikle! Bu küçük kitapçı aşk hikayeleriyle dolu ve bunlar paylaşılmayı hak ediyor. Onları bir sebepten dolayı bulduğumuzu hissediyorum ve şimdi bize düşen ne olduğunu bulmak. Sizce de bu notları yazan ya da alan kişilerden bazılarını bulmak harika olmaz mı?

'İnanılmaz olurdu ama nasıl, Hal? Bu kitapların nereden geldiği ya da notların ne zaman yazıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok...'

"Bugünlerde çoğu şeyin cevabı internet. Fikrimi hemen reddetmemiş olması kendime olan güvenimi artırıyor ve hemen harekete geçiyorum Heyecanla dizlerimin üzerine çöktüm, az önce elime aldığım kitap yığınının tekrar devirerek

aldı. 'Çevrimiçi varlığımızı geliştirmemiz gerekiyor ve bunun yolu da bu olabilir. Bu Once Upon A Page'e özgü bir şey - bizi farklı kılan bir şey. Bu notları internete koyuyoruz. Kitapları ve onların yazılar yazıp Twitter, Facebook ve Instagram'da yayınlayın. Bakalım çok geniş bir alana yayılmalarını sağlayabilecek miyiz... Bakalım onları tanıyan birileri çıkacak mı?

"İğne ve saman yığını kelimeleri akla geliyor...

"Biliyorum, ama denemek zorundayız," diyorum, çünkü özel bir şey var Bu dükkân ve kitaplarının içindeki gizli yazılar hakkında - benim kadar özel olduğunu düşünecek diğer kitapsever insanlarla paylaşılmayı hak eden bir şey.

Bölüm 10

Cumartesi öğleden sonra saat bire on kala Dimitri aniden okuma alanından fırlayıp kalemlerini çantasına geri tıktırmaya ve eskiz defterlerini toplamaya başlar. "Aman Tanrım, kitap kulübünü unuttum!"

Boş ver onu, kitap kulübünü unuttum. Kitapların sergilendiği yere baktım. Dükkanın arka duvarındaki *Çizgili Pijamalı Çocuk*. Daha önce geçen hafta içinde ne kadar azaldığını fark ettim. Birkaç kopya aldığımı biliyorum ama onların kitap kulübü için olduğu aklıma bile gelmedi.

"Bana yardım etmek için mi kalkıyorsun?" Çılgınca tezgâhın altında Robert'ın bana bıraktığı çay ve kahve listesini nereye koyduğumu arıyorum.

O kadar sert bir kahkaha atar ki boğulmaya başlar. "Hayır, saklanacağım. Meatloaf'un 'I'd Do Anything For Love (But I Won't Do That)' şarkısını biliyor musunuz? Orijinal sözler muhtemelen 'Once Upon A Page in Buntingorden'deki Cumartesi öğleden sonra kitap kulübü' idi, ancak son versiyon için 'o' nun daha kısa ve öz olduğunu düşündüler. Bisküvi aldın mı?"

"Hayır.

Olduğu yerde donup kalır ve gözleri inanılmaz derecede büyür. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

'Eminim onlar olmadan da başa çıkabilirler-'

"Bana kasadan para ver. Acil bir süpermarket alışverişi yapacağım. *Çabuk!*" Kasa açılana ve içinden bir onluk alana kadar etrafta dolanırken neredeyse olduğu yerde titriyor. "Bu-

Elimden o kadar hızlı alıyor ki neredeyse birkaç parmağımı da beraberinde götürüyor. 'Hayatının yaşamaya değmeyeceğini unuttuysan Bisküvi! Eşyalarımı kaldırabilir misin?' Yolda koşarken pencerenin dışından bağılıyor. Aniden durur ve geri döner. "Hallie, sandalyeler!" diye bağılıyor tekrar koşmaya başlamadan önce.

Bütün bunlar bisküvi için mi? Elbette onsuz da yapabilirlerdi? Pekala, ben Son zamanlarda dolaplarımı tam olarak doldurmadım, ama eminim ki atıştırmaları için bir iki çikolata ya da belki biraz peynir ve kraker bulabilirdim... Şey, hiç krakerim yok ve sanırım onlara peynir parçaları biraz fare sürüsünü beslemek gibi hissettirirdi, ama ben Daha önce bisküvi için bu kadar sinirlenen birini görmemiştim. Ve burası Britanya - eğer öfkeleneneğimiz bir şey varsa, o da bisküvilerdir.

Kalemleri, karakalem çubuklarını, silgileri, kalemıraşları ve yaklaşık 48.283 kalemi çantasına geri koyarken, eskiz defterlerini yerleştirirken ve *Pentamerone'u* her zamanki rafına geri koymaya giderken kendi kendime mırıldanıyorum.

Merdivenler. Ofiste istiflenmiş birkaç sandalye var, ben de onları dışarı çıkarıp okuma alanının yanına koyuyorum, ancak tüm Çay ve kahve listesindeki isimler, bu yüzden gidip üst kattan çocuklarınkini de aldım, çılınca hazırlanmak için zamanım olmasını diledim. Kitap kulüpleri

Bir lider tarafından yönetilen sorular ve akıllı tartışmalar olması gerekiyor ve kitabı okumuş olmama rağmen, yıllar önceydi ve bu öğleden sonra gelmeden önce hafızamı tazelemek için tekrar göz atmaya niyetlendim, ancak şimdi hiç şansım yok.

Dimitri bir kucak dolusu bisküvi paketiyle hızla geri gelir, Bir sürü bozuk parayla birlikte tezgâha bıraktı. Şaşkınlık içinde seçkiye bakıyorum. Tezgâhın üzerinde Zengin Çaylardan Maltlı Sütlere ve Muhallebi Kremalarına kadar her Büyük Britanya Bisküvisinden bir paket var.

Çantasını aldım. "İşte senin-

"Teşekkür ederim. Çantayı elimden aldı, parmakları benimkilerin üzerinde bir saniye kadar uzun süre kaldı. "Ben burada değilim. İyi şanslar - buna ihtiyacın olacak.

Ve böylece gitti. Meşgul olduğunda saklandığı raflarda kayboldu, bana bu dokunuşu ya da yakın zamanda okudukları bir kitap hakkında sohbet etmek için gelen birkaç yaşlı insana ne kadar aşırı tepki veriyor gibi görüldüğünü düşünme şansı vermedi.

Ellerinde mavi çizgili kitaplarıyla ilk yaşlı kadın grubu içeri girdiğinde, koşarken nefes nefese kaldığını hâlâ duyabiliyorum. vitrindeki dikkat dağınıklığını gizlice bir şey kapmak için bir şans olarak Çikolatalı Hobnobs paketini tezgahın arkasındaki rafın arkasına itiyorum. Bu kadar bisküvi gerektiren bir etkinlik olursa

Çikolatalı Hobnob'a ihtiyacım olacak, gerçi neden bu kadar endişelendiğini bilmiyorum. Bu bir kitap kulübü. Ne yanlış gidebilir ki?

Tanrım, her yerdeler.

İçecek hazırlamak için yukarı çıktığımda, Robert'ın bıraktığı listedeki isimleri post-it notlara yazmak ve hangisinin hangisi olduğunu hatırlamaya çalışmak yerine her bir kupaya yapıştırmak gibi parlak bir fikrim var ve bir tepsi dolusu kupayı merdivenlerden aşağı taşıma riskini aldığımda, tezgahın arkasında müşteriye hizmet eden Pauline adında bir kadın var, Bir diğeri genç bir öğrenciye Jilly Cooper'ın erdemlerini satmaya çalışıyor, yaşlı bir adam okuma alanında uyukluyor ve başka bir yaşlı adam torunuyla birlikte ona iPad'in nasıl kullanılacağını göstermeye çalışıyor, küçük çocuk ise var olma isteğini hızla kaybediyor gibi görünüyor.

Tüm sandalyeler işgal edilmiş ve okuma alanındaki kanepe ve masanın her santimi de ele geçirilmiştir.

Tezgahta bisküvi katliamı var. Ve okuma alanındaki masalarda. Ve kanepelerde. Burbon Kremaları neredeyse bitmiş, üstelik onları batıracak çay bardakları da yok. Paketlerin geri kalanı açlıktan ölmek üzere olan bir sırtlan sürüsü tarafından parçalanmış gibi görünüyor ve dükkândaki sürekli viyaklayan gevezelik de bunu anımsatıyor.

yanlışlıkla sola döndüğümüzü ve Afrika savanlarına geldiğimizi ve zürafalar tepemizdeki kiraz kuşlarını kemirirken antilop sürülerinin ve aslan sürülerinin geçip gittiğini görmek üzere olduğumuzu merak ediyorum.

Ofiste bir elektrik süpürgesi var ve kısa bir süre için onu çıkarıp tam zamanlı çalışır halde bırakmayı ve her hareket ettiklerinde halıma dökülen bisküvi kırıntılarını emmek için herkesin kıyafetlerinin üzerinde gezdirmeyi düşünüyorum. Bu çok da kaba olmazdı,

Öyle mi? 'Başka bir Meyveli Bücür mü? Sorun değil, önce Henry'yle hızlıca bir içki iç. Teşekkürler.'

Haliya bakmamam gerekiyor. Bu beni çok fazla strese sokuyor. "Hallie!"

Ben ortaya çıktığımda hep bir ağızdan ciyaklıyorlar, uyuklayan adamı uyandırıyorlar.

bir sarsıntıyla.

Bana sarılmak ve kendilerini tanıtmak için yanıma gelen yaşlı hanımlar etrafımı sarıyor ve hepsi çaylarını içip seçtikleri sandalyelere yerleştiklerinde kendimi belirgin bir şekilde oksijenli hissediyorum

yoksunum. İsimler konusunda da berbatım. Bir Hilda ve bir Tilda var ve hatta bir Milda bile olabilir. Hayır, bu kulağa banyo köşelerinden ağartılacak bir şey gibi geliyor, yanlış anlamış olmalıyım. Bir de Pauline ve bir Francine ve Barbara, Garibaldi'ye sahip olmak ve uykuya geri dönmek konusunda kesinlikle doğru fikri olan Percy ile evli.

"Herkes kitabı okudu mu? Ben sordum.

Kimse cevap vermedi. Kimse beni duymadı. Dedikodu yapmakla çok meşguller.

Komşularının bahçelerinde kimin ne çiçek açtığını ve kimin başkasının ortancalarını sabote etmiş gibi görüldüğünü. Daha önce hiç yirmi yaşlı kadınla aynı odada bulunmamıştım ama ortancalar doğal olmayan bir şekilde

popüler bir sohbet konusu.

Kendimi tekrar ediyorum ve bu sefer duyuyorlar ama varlığımı belli etmem bir hataydı. Hemen etrafım Tilda, Hilda ya da Milda'lar tarafından sarıldı ve yaşım, ilişki durumum ve köyde gözüme kestirdiğim biri olup olmadığı sorgulanmaya başlandı.

Buntingorden'in en gözde bekarları.

"Hediyelik eşya dükkânını işleten adamla tanıştınız mı? Hilda bağılıyor ve bunu bir koro halinde anlaşmalar takip ediyor. Onlar aslında annemin çevresel sesi.

Her nasılsa Cingöz paketi açılmamıştı ve Tilda ya da Milda paketi yırttı, yanlışlıkla ambalajı kırdı ve etrafa saçıldı Bisküviler kahverengi deri kanepelerin önündeki alçak sehpanın üzerinden geçip yere düşerken kırılıyor ve hanımlar, karlı bir kış gününde bir avuç tohum attığınızda aç kuşlar gibi kırılan parçaların üzerine konuyor ve etrafta daha fazla kırıntı uçuşuyor, simli ambalaj kağıdı alma hatasını yaptığım zamandan daha kötü.

'Dedikodudan bahsetmişken, Stropwomble'dan gelen mektubu gördün mü? "Bu sabah gazetede Bodmin Lane mi çıktı? Tilda ya da Milda diyor. Belki de Vilda'ydı? Hayır, o bir paspas markası, değil mi?

Pauline, "Kuğuların çok gürültülü olduğundan şikayet ediyorsunuz, Tanrı aşkına," diyor. "Kuğular var olan en sessiz kuşlardır.

"Geçen hafta da sığırcık kuşları vardı. Çok fazla sığırcık var, dedi. Sığırcıkların Buntingorden'den yasaklanması için dilekçe imzalatmaya çalışıyordu. Sırf ona inat olsun diye onlar için fazladan yiyecek koydum.

"Sıradaki ne olacak? Barbara diyor ki. 'Şafak korosunun çok erken geldiğine dair şikayetler mi? Porsukların pedikür yaptırmasını engellemek için dilekçeler mi? Tüm solucanlara ölüm mü?'

"Ah, yine mi o?" diye mırıldanıyorum, aklım Charlie adındaki küçük çocuğa ve onun Buntingorden canavarı hakkındaki hikâyelerine gidiyor.

Tabii ki, şu ana kadar söylemeye çalıştığım onca şey arasından duymayı seçtikleri *bu oldu*.

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır, ama adını duymuştum. Böyle insanlardan nefret ediyorum - hayatlarında şikayet etmekten ve işleri berbat etmekten başka yapacak daha iyi bir şey bulamayan insanlar herkes.'

Kolektif bir iç çekiş odayı sarsar. Bayanlardan biri, "Onu hiç kimse görmedi, biliyorsun," diyor. Yaka kartı yaptırmalıyım çünkü o kadar kafam karıştı ki onun adını hatırlayamıyorum.

Bir diğeri, "Onun çirkin bir canavar olduğunu söylüyorlar, şekli bozulmuş ve ona sırtını dönmüş bir dünyaya karşı soğuk," diyor.

'Bunun *Notre Dame'ın Kamburu* olmadığına emin misin? Bir çift konuşan gargoylle'u yok, değil mi? Alaycılığım doğrudan kafalarının üzerinden geçiyor.

"O kötü, şeytani bir varlık. Ne zaman güzel bir şey olsa Buntingorden'i mahvetmenin bir yolunu bulmak için pusuda beklediğinden emin olabilirsiniz. O burada olmasaydı tüm kasaba çok daha güzel olurdu.

"Bodmin Lane'deki şu eve bakın. Eskiden çok güzeldi, ama şimdi her tarafı dökülüyor ve aşırı büyümüş ve tepesinde dikenli teller olan büyük bir demir çit var. Sanırım önceki sahiplerini öldürdü ve ve bu yüzden hiç ortaya çıkmıyor, çünkü o kaçan bir katil,' diyor Tilda. Şimdi onun adını pirinç markası yüzünden hatırlıyorum.

"Bir kaçak! Başka biri alkışlar.

Kasabada katil bir kaçağın bulunma ihtimali onları anormal derecede heyecanlandırırken, ben yanlışlıkla *Midsomer Murders'ın* bir bölümüne mi denk geldim diye düşünüyorum.

Onunla tanışmış olmanızı umuyorduk. O şikayet etmeyi sever her şey - biz onun gelip şikayet edeceğini düşündük kitapçı hakkında.' Bisküvi kırıcı Milda, konuşurken kırıntıları etrafa saçıyor.

'Susayan köpekler için dışarıda hala su kaplarınız var ve köpeklerin içeri girmesine izin veriyorsunuz. Her zaman yerel gazetelere yazıyor ve nasıl Hijyenik değil," diyor iPad'inden vazgeçen ve şu anda torununun onunla oynamasını izleyen adam.

'Köpekleri severim. Kim onları içeride istemez *ki*? Bu köyün en güzel yanlarından biri köpek dostu olması ve köpekler olmadan uzağa gidemiyorsunuz.

bir köpekle tanışmak. Köpeklerin hoş karşılanmadığı diğer ana caddeler gibi gergin değil. Turistik bir köpek gezdirme noktasının ortasında olduğumuzu düşünürsek bu harika.

"Ve şu çatı terası. Hilda köpekleri içeri almanın yararları hakkındaki monoloğumu duymazdan geliyor. "Geçen gün orayı açmıştın. Onun içeri girmesine imkan yok.

bunu yapmanıza izin vermezdi. Hemen gelip kapıyı kapatmanızı isteseydi hiç şaşırmazdım.

'On dakikalığına açtı,' diyorum inanamayarak. 'Bunu nasıl bilebilir ki? *Sen* nereden biliyorsun ki?

Beni görmezden geliyorlar. 'En iyi çoraplarına bahse girebilirsin ki belediyeye bu konuda şikayette bulunmuştur. Muhtemelen yakında onlardan bir şikayet aldıklarına dair bir mektup alacaksınız.

"Ve vitrininiz," diyor Barbara adında biri. 'Çok güzel ama sokakta ne zaman bir şey değişse yerel gazeteye mektup yazıyor. Bunun görsel bir tehlike olduğunu ya da çünkü görüşünüzün bir kısmını engelliyor.'

Denizkızı penceresine bakıyorum. Aslında değiştirmemin zamanı gelmişti. Dimitri'nin tebeşir pulları, vitrindeki kitaplara uzanan eller tarafından kazara siliniyor ve denizkızı temalı kitap seçkim giderek azalıyor. Bu hiç adil değil. Neden biri bundan şikâyet etsin ki? Bu onu hiçbir şekilde etkilemiyor.

'Göze batan bir şey olduğunu söylerdi. Bunu her dükkana yaptı - belediyeye mektup yazarak vitrinlerinde sergiledikleri şeylerden şikayet etti.

'Bu korkunç. O pulları arkadaşım yaptı - göze batan bir şey *değiller*. Dimitri'nin sanat eserlerine karşı gülünç derecede korumacı hissediyorum.

"Ooh, burada çizimler yapan şu muhteşem genç adam mı? Tilda soruyor, ancak soru açıkça retorik çünkü ondan bahsedildiğinde grupta bir 'ooh' ve 'ahh' dalgası yayılıyor.

"Ah, otuz yaş daha genç olsaydım," diyor içlerinden biri, bir Ellinin daha doğru olduğunu söyleyecek kadar küstah olan komşusuyla kavgı ediyor.

"Onu torunumla tanıştırmak istiyorum ama Cumartesi öğleden sonraları hiç gelmiyor" diye ekliyor bir başkası.

"Çok *lezzetli*," diyor Milda. 'Ve bekar da, biliyor musun?'

"Öyle mi? *Hiçbir* fikrim yoktu. Sesim yüksek ve kararsız çıksa da Bir grup yaşlı kadının onun çikolata icat edildiğinden beri en iyi şey olduğunu düşünmesinde sevimli bir şey var.

"Ona çıkma teklif edecek misin? Tilda diyor ki. "Bence çok hoş bir çift olurdu."

Gruptaki diğer herkes koro halinde onaylıyor. Yüzümün kızardığını biliyorum, içlerinden biri kibarca bunu belirttiğinde

"Ooh, ondan hoşlanmış olmalısın - kıpkırmızı olmuşsun!"

Umarım Dimitri saklandığı yerden bunların hiçbirini duymaz. Percy derin ve gür bir sesle 'Sus artık' diyecek kadar uzun süre oturuyor, zavallı kızı utandırıyor, dedi ve uyumaya devam etti. Kitap kulübünden çıkmak için numara yaptığından şüpheleniyorum.

Burayı çizen ve *Çizgili Pijamalı Çocuk'un* bir kopyasını alan muhteşem erkekler hakkında konuşmayı bırakmanın zamanının çoktan geldiğine karar verdim. "Bu ay okuduğunuz kitabı nasıl buldunuz?"

Kitap kulübü tartışmasına ne kadar çabuk başlarsak, o kırıntıları o kadar çabuk temizleyebilirim.

"Yeniden doldurun! Tilda bağırır.

"Başka bisküviniz var mı? Milda sorar.

Biraz daha bisküvi? Çikolatalı Hobnob'larımı almıyorlar ve şimdiden dokuz paket yediler. Bunun sadece bir aylık olmasına şaşmamalı. meydana geliyor. Yoksa McVitie's'ten hisse almak zorunda kalırdım.

Bir tur daha çay ve kahve siparişi alıp bırakıyorum. bisküvi eksikliğim hakkında mırıldanıyorlar. Sanki bir tane sakladığımı biliyorlar ve kokusunu almaya çalışıyorlar.

Daha fazla içkiyle aşağı indiğimde, Hilda postacının kanaryası hakkında bir hikaye anlatırken onları tekrar kaybettim. Hatta Heathcliff akvaryum kalesinin içinde saklanıyor ve genellikle biraz dedikodudan hoşlanıyor. Dışarıda yürüyen bir Shih Tzu bile onu saklandığı yerden çıkarmaya yetmiyor.

"Kitaba geçelim mi? Yüksek sesle söylüyorum. Dimitri'nin kahkahasının merdivenlerin altındaki raflardan yankılandığını duyabildiğime eminim.

Hepsi dönüp bana bakıyor.

'Yıllar önce okumuştum. Yazarın aktarmaya çalıştığı masumiyeti görmeme rağmen ses benzerliği olan kelimeleri sevmediğimi hatırlıyorum ve Bruno'nun gerçekte neler olup bittiğini anlamayacak kadar kalın kafalı olduğunu düşünmüştüm. Ama o son. Bu asla ama asla tahmin edemeyeceğim bir sondu.

O zamandan beri unuttum. Hepiniz ne düşündünüz?"

'Ah, evet, o' ve 'mükemmeller, iyiler ve harikalar' korosuyla karşılaşıyorum.

Ben

yüzde doksan dokuz eminim ki hiçbirini okumamıştır. Ve eğer okuduysalar,

o zaman kesinlikle buraya bunu tartışmaya gelmediler.

Bir müşteri bisküvi kırıntılarının arasından birkaç tane Ağır Shakespeare oyunları ve ona hizmet etmek için tezgahın arkasına geçiyorum ve orada kalıyorum, görünmeden bir Çikolatalı Hobnob riskini alabilmeyi diliyorum. Bir gün diğeri yaşlı adam kanepede uyumaya gider ve iPad'li torun oynadığı oyunun sesini açar, böylece filmin müziği Öğleden sonra, pikseli uzaylıları vururken bir dizi bloop-bleep ve hiç tanımadığım insanlar hakkında bir sürü dedikodu.

Saat beşe beş kala hep birlikte fincanlarını bırakıyor, kitaplarını çantalarına geri koyuyor, dükkânın dört bir yanına dağılmış olan paltolarını ve hırkalarını topluyor ve dışarı çıkmaya başlıyorlar. Hilda beni tezgâhın arkasından çekip çıkarıyor ve kucaklıyor. 'Çok güzel, Hallie. Robert'ın yaptığı kadar iyi.'

Her biri bir sarılma ve aynı şeyin bir varyasyonu ile onun ayak izlerini takip ediyor. 'Hatta daha iyi. Aralarından seçim yapabileceğiniz daha çok bisküvi var.

"Gelecek ay tekrar görüşürüz.

'Pazartesi günü June'un kitabını asmayı unutma. Hepimiz bir kopyasını alacağız.'

"Bir dahaki sefere çift paket Custard Creams alabilir misiniz?

"Biraz Jaffa Kekine hayır demem. Ooh, bir paket incirli ruloya ne dersin?"

Kapıyı arkalarından kapatıp kitap şeklindeki tabelayı 'kapalı' konumuna getirirken çeşitli bisküvileri tartıştıklarını hâlâ duyabiliyorum.

Bütün öğleden sonra aldığım ilk nefes gibi gelen bir nefes verdim. Dimitri'nin neden saklandığını anladım.

Dükkânın arka tarafına geçiyorum ve Robert'ın nadir ya da değerli kitapları sakladığı merdivenin altındaki küçük köşeye gelene kadar rafların etrafından dolanıyorum. Bir kapı gibi rafın kenarına vuruyorum ve başımı çeviriyorum. "Gittiler - artık çıkabilirsin.

İki yanında ve arka duvarında birer raf bulunan kısa bir koridor ve Dimitri köşede oturuyor, etrafı minderlerle çevrili, arka rafa yaslanmış ve başını sağ taraftaki rafa dayamış.

Pentamerone yanında yerde duruyor ve eskiz defteri dizlerinin üzerinde açık bir şekilde çizim yapıyor.

Uykulu gözlerle bana bakıyor. "Hayır, yapamam, çünkü bu hareket etmemi gerektirir ve ben hareket edemeyecek kadar rahatım.

Rahat görünüyor. Kanepelerin biraz çıplak göründüğünü düşünmüştüm çünkü okuma alanındaki tüm minderleri almış olmalı.

Rafa yaslanıyorum. "Yani bunun bir kitap kulübü değil, aylık bisküvi yeme yarışması olduğunu söylediğinde... Neden seni ciddiye almadım?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. 'Bazı şeyleri kendi kendine öğrenmen gerekir. İlk Stephen King romanınız ya da bir bandicoot'un gerçek bir hayvan olduğunu ya da aslında Christopher olmadığını ilk keşfettiğiniz an gibi bir geçiş töreni.

Plummer *The Sound of Music*'te şarkı söylüyor.'

Dürüst olmak gerekirse, ilk Stephen King romanım ilk Once Upon A Page kitap kulübümden çok daha keyifliydi, ancak aynı derecede korkutucuydu.

'Yine de akıllıca bir söz - bir dahaki sefere Jaffa Kekleri almayın. Robert bir keresinde almıştı. Üç gün boyunca burada "kek mi bisküvi mi" tartışması yaptılar.

Ve sakın Jammie Dodgers almayın, çiğnenebilirliği protezle ilgili her türlü kargaşaya yol açar.

Umarım abartıyordur.

O kadar rahat görünüyor ki, her zamankinden farklı olarak uykuya dalabilir. masanın üzerindeki eskiz defterlerinin üzerine eğilmiş oturuyor. Bana tekrar bakıp yanındaki boş mindere vurduğunda kalın gözlüklerinin ardındaki gözleri ağır ağır kapanıyor. "Gel ve buraya otur.

Dükkâna doğru elimle işaret ediyorum. "Temizlenmem gerek.

"Hallie. Sesi nazık ama kararlı ve daha fazla iknaya ihtiyacım yok.

Aklıma bir fikir geldi ve onu işaret ettim. "Bu düşünceni unutma.

Bisküvi kırıntılarını görmezden gelerek üst kata çıkıyorum ve iki bardak çay yapıp dönüş yolunda saklı Hobnobs'ları yakalıyorum.

Raflarda yeniden görüldüğümde Dimitri'nin yüzünde gördüğüm en geniş gülümseme beliriyor. Bir yüzü aydınlatan gülümsemenin her zaman bir efsane, aşk yazarlarının mutluluğu ifade etmek için kullandıkları bir kinaye olduğunu düşünmüştüm ama bunun gerçekten olan bir şey olduğunu düşünmemiştim. 'Sen bir yıldızsın, teşekkür ederim. Ben sadece "Keşke bir paket çalsaydım diye düşünüyorum.

Bana yer açmak için *Pentamerone*'u bacaklarının altına çekiyor ve ne kadar sakar olduğumu bildiği için söylememe gerek kalmadan iki fincanı da üzerimden alıp yaslandığı rafın önündeki boşluğa dikkatlice yerleştiriyor ve bana yardım etmek için elini kaldırdı.

Yardım almadan oturabilecek durumdayım ama elimi onun elinin içine sokup kendimi minderlerin üzerine bırakma fırsatını kaçırmıyorum Yanındayken, havadan bir tane daha üretti ve ben de

arkamda, burada görüldüğünden daha rahat olduğunu görünce şaşırdım. Yine de tam olarak geniş sayılmaz ve düz olmayan minderlerin üzerinde ona doğru eğilmiş durumdayım. Biraz kıpırdandım ama bir kolum çoktan bastırılmıştı.

solumdaki rafa, diğeri de onunkine bastırıyor.

Çikolatalı Hobnob paketini özenle açtı ve bana bir tane uzattı. Birincisi, her zamanki gibi mükemmel bir centilmen. İkimiz de tek bir kırıntıyı bile dökmeden bir tanesini çıkarmayı başardık ki bu, birbirini çok seven iki insan için oldukça büyük bir başarı. ama bugün bisküviyle ilgili daha fazla kargaşayı kaldırabileceğimden emin değilim.

'Ne olursa olsun, bence harika bir iş çıkardınız. Konuşmayı tekrar kitaba döndürme çabanızı sessizce alkışladım. Ve eğer teselli olacaksa, *Çizgili Pijamalı Çocuk'un* mükemmel olduğunu düşündüm ve söylediklerinize tamamen katılıyorum. Kitabı okuyalı yıllar oldu ama o son beni hiç terk etmedi.

"Bir de kitap üzerinde çalışacak zamanım olmadığı için endişeleniyordum. Çay bardağımı uzatırken ellerimiz birbirine değiyor, kulpunu tutabilmem için sıcak bardağı kendisi tutuyor. "Şunu doğru anlamış mıyım?

Kitabı okuyun ya da okumayın, sonra da ayda bir kez buraya gelip tartışıyormuş gibi yapın ama aslında sadece bisküvi yiyip dedikodu yapın. Dükkânı destekliyorlar ama bisküvi yiyen ve çay içen bir işletme olarak.

"Ben olsam eleştirmezdim. Her ay iyi miktarda kitap satıyorsunuz ve kimse ne hakkında olduklarını umursamıyor. Duvar boyamakla ilgili bir kitabınız olsa yine de hangisinin önce kurduğunu okumak için alırlar. Kitapları okuduklarını düşünüyorum ama ancak bisküvileri ve köy dedikoduları bittiğinde bu konuda konuşmaya başlıyorlar ve en az yirmi köy dedikoduları *asla* tükenmez, ancak bisküvilerin pek şansı yoktur.

"Saklandığın için sadakatini ciddi şekilde sorgulasam da..." Omzumu onunkine yaslıyorum. 'Bunu yaptığın için teşekkür ederim. süpermarket koşusu. Bisküvi yememenin nasıl affedilmez bir suç olduğunu anlıyorum.

'Ah, özür dilerim. Etrafımda insanlar varken pek iyi değilimdir ama seni tamamen terk etmek istemedim'.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, saçları alnına dökülmüş, her zamankinden daha dalgalı görünüyor ve ne kadar rahat olduğunu yansıtıyor. "Tam bir içe kapanıksın, değil mi?

Bir an için bunu düşünür. 'Tek başıma olmaya alışkınım. Kız kardeşim hayattayken, toplum içinde kendisine nasıl davranıldığının bilincindeydi ve tedavi yeniden başladığında saçları döküldü ve her şeyin daha iyi olduğu ve okula gidebildiği zamanlardan tanıdığı kızlarla karşılaşmaktan korktu, bu yüzden hastane randevuları ve kütüphane dışında nadiren bir yere gittik. Ve o zamandan beri...'

gözlüğünü çıkarır, tavana göz kırpar ve tekrar takar. "Çok sıkıcı görünüyor olmalıyım. Robert bana acıyıp buraya gelmeme izin verene kadar tam anlamıyla bir münzeviydim.

Zihnindeki görüntü beni sırttırıyor. 'Bir münzevi olmak için fazla temiz traşlısın. Sakalın var mıydı?'

"Bilmiyorum, Kuzen İtt tarzı ayaklarıma kadar uzanan saçların altında bulamazsınız.

Bu sefer beni yüksek sesle güldürüyor ve gülümsemesinin ardında şaka yaptığından *tam* olarak emin olmamamı sağlayacak kadar tereddütle bana bakıyor.

"Sesin hiç de sıkıcı gelmiyor," diyorum. "Sesin..." Mükemmel. Nazik. Söylediğinden çok daha fazlasını yaşamış bir adam gibi. "Sanki benim Cennet versiyonu. Huzur, sessizlik ve kitaplar.

"Ve bolca çay ve bisküvi.

"Doğal olarak. Başımı geri çekip ona bakıyorum ve gerçeküstü bir an için beni öpeceğini düşünüyorum. Dudaklarındaki titremeyi durdurmak için dudağını ısıtıyor ve başı neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğiliyor. Saçlarının benimkilere değdiğini hissedebiliyorum, kaslı ön kollarını kaplayan ince sarı tüyler kollarımı sıyrıyor, kollarımızın değdiği yerde yanan fenerler gibi hissediyorum ve

Sonra arkasını dönüp raftan fincanını alıyor ve o an kayboluyor. Kendi çay bardağını alıp bir bisküvi daha alıyorum, pervasızca içine atıyorum ve yarısı üzüntüyle bardağın dibine yapıştığında pişman oluyorum. Bu bana bisküvileri gerekli özen ve dikkati göstermeden batırmayı öğretecek.

Hayatı hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum ama o sessiz ve içedönük görünüyor ve bu konuda konuşmak istemiyor gibi. Gözlerim kucağındaki açık eskiz defterine takılıyor. "Neden o kadının keçi kafası var? yüz?'

"On iki kızı olan ve onları beslemeye gücü yetmeyen fakir bir adam vardır, bu yüzden dev bir kertenkele ona büyük bir servet vermesi karşılığında en küçük kızını büyütmeyi teklif eder. Kız bir sarayda büyütülür ve sonunda

Bir krala aşık olur ve onunla evlenir, ama ayrılırken kertenkeleye teşekkür etmez, o da onun kafasını bir keçi kafasına çevirir. Senin yaptığın gibi.'

"Yaparsın, değil mi? Kıkırdıyorum.

"Hepsi göründükleri kadar rahatsız edici değiller, söz veriyorum. O koyar onun

eskiz defterini bir kenara bırakır ve onun yerine eski bir hikâye kitabını kucağına alır. "İşte, bunu seveceksin. Birkaç sayfayı çevirir ve parmağını eskimiş kağıttaki metin satırlarında gezdirir ve yüksek sesle okumaya başlar, üç çocuk hakkında bir hikaye

Prensesler, büyülenerek hayvan şekline bürünmüş üç prensle evleniyor. Okuduğu kelimeleri takip etmek için ona yaklaşıyorum, ama metin çok küçük ve başımı dinlendirmek dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor Omzuna yaslandı ve elini indirdiğinde iyi anlamda şaşırdım.

Başını benimkine yaslıyor. Yüzüne yayılan gülümsemeyi, sözlerinin sessizliğini ve her nefesini saçlarımda hissettiğimi hissediyorum.

Okuması sadece birkaç dakikasını alıyor ve hikaye tipik peri masallarını andıran bir ejderhanın öldürülmesi, lanetin kaldırılması ve Sonsuza dek mutlu, muhtemelen başımı kaldırmalıyım, ama kaldırmıyorum ve o da hareket etmeye çalışmıyor.

"Az önce bana masal mı okudun? Fısıltıyla konuşuyorum çünkü normal bir şekilde konuşmak boş dükkânda bağırmak gibi gelecektir.

Yumuşak bir kahkaha atar. 'Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama saat altı bile olamaz. Henüz yatağa gidemeyiz. Anında kaskatı kesilir ve Geri çekil. "Kulağa ne kadar kötü geldiğini şimdi fark ettim. Birlikte yatağa yaklaşmamız gerektiğini kastetmedim, sadece...'

Uzanıp dizini okşuyorum, hareket etmek zorunda kalmadan dokunabileceğim en yakın şey. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum, her ne kadar burada o kadar rahat olsam da, onunla mutlu bir şekilde uykuya dalabilirim.

"Bu tür şeyleri sevdiğim için deli olduğumu düşünüyor olmalısınız. Peri masallarının evrimini büyüleyici buluyorum ve yüzyıllar boyunca farklı şekillerde hayatta kalan ve bugün bile hala çekici olan bir şey olduklarını düşünüyorum. Masallarda, özellikle de Disney masallarında çok masum ve umut dolu bir şeyler var. Bu filmlerin en eskileri bile seksen yaşını aştı ve çocuklar hala onlarla büyüyor. Zamansızlar. Bu orijinal masallara geri dönmek ve onları modern bir dünya için güncellemeye çalışmak...

Bilmiyorum, özel bir his.

"Bu hikâyeler fevkalade tuhaf. Tuhaf renkteki ayak bileklerinin üzerinde görünen, üzerinde penguenler olan parlak çizgili çoraplara bakıyorum

Bu sefer botlar ters ayaklarda. Çok tuhaf, tıpkı onun gibi.

Tanıdığım başka bir insanın bir kitapçının zeminine oturup bir çocuğa yüksek sesle asırlık İtalyan masalları okuyabileceğini düşünmeye çalışıyorum.

ve bir şekilde bisküvi paylaşmanın ve çay içmenin basitliğini hatırlayabildiğim en iyi akşam haline getirdi.

'Yayincınız metni güncelleyen kişiyle tanıştınız mı? Yani, üzerinde birlikte çalışıyor olmalısınız. Ya çeviriden nefret ederseniz? diğer kişi ne bulacak?'

'Bu işler öyle yürümüyor ve eminim bunu duymak istemezsin. Bir Hobnob daha?' Paketi uzattı ve eğer hoşuma gitmeseydi onun arkadaşlığını o kadar çok seviyordum ki, garip bir şekilde aniden Konu değişebilir ama çikolatalı bisküviler, Dimitri'nin yeni ağaç kesilmiş bir ormanda yürürken ortaya çıkan taze odun kokusunu andıran tıraş losyonunu bu karışıma eklemekten bile herkesin dikkatini dağıtmaya yetiyor.

"Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum omzuna karşı, pazartesiden önce hareket etmeye hevesli değilim.

Başını nazikçe benimkine sürtüyor. 'Ben de. Burada olmayı seviyorum. Burada her şey daha iyi hissettiriyor. Sanki farklı dünyalarla, farklı hayatlarla çevrili olmak gibi ve her ne yaşıyorsanız yaşayın, biliyorsunuz ki Burada farklı şeyler yaşamış ve her zaman bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulmuş insanlar hakkında hikayeler var. Her ne kadar kurgusal olsalar da bunu bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

'Bence kitapların eşsiz bir gücü var. Bir film gibi sadece göstermek yerine, sizi hayal gücünüzü kullanmanızı sağlayan bir yere veya zamana götürmenin bir yolu. Onları hayatım boyunca bir kaçış olarak kullandım.

"Ben de. Kolay kolay arkadaş edinemeyen utangaç, aptal bir çocuktum ve daha iyi bir dünya için kitaplara yöneldim ve şimdi utangaç, aptal bir yetişkinim.

kolay arkadaş edinemiyor ve ben hala daha iyi dünyalar için kitaplara başvuruyorum. Kendimi hiçbir zaman hiçbir yere uyum sağlamış gibi hissetmedim, ama uyum sağlamayan karakterler hakkında okurken de bunun bir önemi yoktu. İşte bu yüzden buraya gelmeyi seviyorum. Etrafım kitaplarla çevriliyken kendimi hep evimde hissetmişimdir.

Kendini bu şekilde tanımladığını duymak ona sarılmak istememe neden oluyor ama birbirimize çok sıkışık durumdayız ve muhtemelen sarılmasam daha iyi olacak. Başımı eğip çenemin yan tarafını omzuna bastırmakla yetiniyorum. "Aynı," diye fısıldıyorum gömleğine karşı. "Utangaç, beceriksiz, insanların beni sevmesi için ne söyleyeceğini bilemeyen ve her zaman yanlış olanı seçen çocuk.

şey. Okulda zorbalığa uğradığım için her gün kütüphanede saklanırdım.

Öğle yemeği vakti. Merdivenlerden çıkarken paketlenmiş öğle yemeğimi atıştırırdım ve sonra

her gün okumak için elli dakikam var. En sevdiğim kitaplardan bazılarını orada buldum. Tüm Judy Blume'ları, tüm Point Horrors ve Point Romans'ları tekrar tekrar okudum ve favorim Dyan Sheldon'ın kendisine musallat olan hayaletle aşık olan bir kız hakkındaki iki kitaplık serisiydi yatak odası. Geceleri evime musallat olan ateşli, motosikletli bir hayalet olmasını dileyerek uyanık yatardım.

Gülümsemesini saçlarımda hissedebiliyorum. 'Ben de. Belki ateşli hayalet konusunda değil ama evet. Ben de uzun boylu ve beceriksiz olduğum için zorbalığa uğradım.

Kekemeydim ve kütüphanelerde de saklanırdım. Annem ben küçükken her hafta beni kütüphaneye götürürdü ve kütüphaneci her zaman kekeleye çalıştığım için beni azarlardı.

Bana ayrılan dört kitaptan daha fazlasını ve annemin kartına da fazladan dört kitap daha ekledim.

"Çocuklar zalimdir," diye mırıldanıyorum, çünkü ona zorbalık yapıldığı fikri

Onunla ilgili hoşuma giden her şey, onu en sıkı şekilde kucaklamak ve eski bir başhemşire Bayan Doubtfire karakteri gibi onu bağrıma basmak istememe neden oluyor, her ne kadar bağrım yeterince geniş olmasa ve hayatımda bir kez bile ondan bağrım olarak bahsetmemiş olsam da. Son zamanlarda bana ne oldu bilmiyorum. Tüm bu eski kitap karakterlerinin ruhları tarafından ele geçirilmiş olmalıyım. Bir dahaki sefere çoraplarımı çekip Morris dansına gideceğim ve varisli damarlarım hakkında inleyeceğim.

"Yetişkinler daha kötüdür.

Sesi düz, sessiz ve her zamanki tınısından yoksun olduğu için nefesim kesiliyor ve geri çekilip gözlerinin içine bakarak ona hatalı olduğunu söylemek istiyorum ama değil, değil mi? Yetişkinler en acımasızları olabiliyor ve onlar daha iyisini bilecek kadar büyükler ve bir şekilde bu durumu daha da kötüleştiriyor. Ve eğer hareket edersem, başımı tekrar onunkine koymak garip olabilir.

Bu yüzden henüz riske atmak istemiyorum.

Kulağa ne kadar melankolik geldiğini anlamış gibi bir nefes alır ve kendini toparlar. 'Kitaplar için Tanrı'ya şükürler olsun, ha? Hayatımdaki her büyük olaya kitaplar damgasını vurmuştur. O sırada ne okuduğumu hatırlıyorum,

ya da bana tavsiye edilenler ya da benim için satın alınanlar. Annem çok okuyan biriydi ve özel günleri kitaplarla kutlamanın önemine inanırdı.

Ne zaman iyi bir şey olsa, istediğim kitabı seçmem için beni bir kitapçıya götürürdü. Okul kitap fuarlarını hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım, kitap fuarları. Yüzümü göremediğine seviniyorum çünkü şu anda kalp gözleri emojisinin tüküren görüntüsüyüm. "Annemin en nefret ettiği ve benim en çok beklediğim hafta. Çok özel bir şey vardı

toplantı salonuna getirilen o büyük metal kutular hakkında. Ortaokulda hep eksik olan bir şey vardı: Scholastic kitap fuarları yoktu.

"O zamana kadar onlar için biraz yaşlanmış olurduk, değil mi?"

"Bilmiyorum. Anneme kitap fuarından bir Funfax aldırđım.

Sekiz yaşındayken sınıfın en havalı çocuğu olduğumu düşünürdüm. En güzel şey, tüm bilgilerinizi doldurmak ve tüm harçlığınızı içine koymak için o küçük kitaplara harcamaktı.

Gülüyor. 'Ama bunu çocukluğunuzun önemli bir parçası olarak hatırlıyorsunuz.

Demek istediğim de bu. Herkesin hayatı özel kitaplarla şekillenir. Ben Enid Blyton'ın Dilek Sandalyesi'nden Ünlü Beşli'ye, Uzaktaki Ağaç'tan Malory Kuleleri'ne uzanan masallarıyla büyüdüm ve sonra gençlik kitaplarına ve benim için çok büyük olduğu varsayılan kaçak yetişkin kitaplarına geçtim.

"Enid Blyton'ı, özellikle de Malory Kuleleri'ni çok severdim. Malory Towers bizim neslimizin Harry Potter'ıydı. Bilirsiniz, yatılı okul Herkesin gitmek istediği, herkesin arkadaş olmak istediği karakterlerle dolu?

'Ben yatılı okula gittim. İnan bana, anlatıldığı gibi bir şey değil.

"Gerçekten mi?" Başımı omzuna yasladım. Yatılı okul her zaman Bana son derece sosyetik insanlara özgü bir şeymiş gibi geldi ve Dimitri hiç de öyle görünmüyor.

Evet. Gençken ve yerel ilkokulda hayatı severken ve tüm arkadaşlarınız buradayken, birdenbire ülkenin öbür ucuna götürölüyorsunuz ve tüm bu yeni insanlarla birlikte bu garip ortama atılıyorsunuz.

İnsanlar, kurallar ve seni *gerçekten* sevmeyen zengin çocuklar. Benim kardeşim

Oraya çoktan gitti ve balık gibi benimsedi ama o benden farklı. Beni oraya göndermemeleri için aileme aylarca yalvardım ama babamla ilgili her şeyde olduğu gibi, önemli olan tek şey onun ne istediği.

"Özür dilerim," diyorum sessizce, sesindeki acılık beni şaşırtıyor.

"Hayır, özür dilerim. Bunları söylemek istememiştim. Sadece sende konuşmak istememe neden olan bir şey var. Her ne kadar Harry Potter'ın gençliğimizde de etrafta olmasını dilesem de, her şeyin büyücölük büyöleri ve ev cinlerinden ibaret olmadığını söylemek yeterli. Gençliğimde ona kafayı takmış olurđum. Yani, bir yetişkin olarak yeterince takıntılıydım, ama ...'

Once Upon A Page'i kazanmadan önce etrafım kitapseverlerle çevrili değildi ve kitaplara olan sevgimi anlayan biri kadar basit bir şey aşağı yukarı benimle aynı zamanda büyüdü, benim sevdiğim şeyleri okudu

... bu konuda çok özel bir şey var.

Başımı Dimitri'nin omzuna yaslamış otururken zihnim sürükleniyor, yıllar boyunca sevdiğim tüm kitapları düşünüyorum, ikimiz de ara sıra *Büyük Umutlar* klasiklerinden C.S. Lewis'in *Aslan, Cadı ve Dolap* serisinin büyüüne kadar pek çok kitap ve fikir paylaştık ve ikimiz de bir gardırop gibi sıradan bir şey aracılığıyla yepyeni bir dünya bulma fikrinden ne kadar etkilendiğimizi ve hiçbir gardırobumuz Narnia'ya çıkmadığında yaşadığımız hayal kırıklığını paylaştık.

"Hareket edelim mi?" diyor sessizlik çöktüğünde. 'İstediğimden değil, ama bir dakika içinde uyuyacağım ve en büyük fantezim "Geceyi bir kitapçada geçiriyorum, dikkatli olmazsanız benden asla kurtulamazsınız.

"Daha kötü şeyler de oldu.

"Mmm. Bir anlaşma mırıldanıyor ve ben elini yakalayıp parmaklarımı onunkilerin arasına sokana kadar elini umarsızca uzatıyor. Sıkıca sıkıyor ve elimi bacağına doğru çekip orada tutuyor. "Tanıştığımıza gerçekten çok memnunum, Hallie. Sanki seni sonsuza kadar tanıyacaktım gibi hissediyorum.

"Ben de," diye fısıldıyorum, sesim hissettiğim kadar kararsız çıkıyor.

Bu öylece olmaz. Muhteşem adamlar çalıştığınız dükkana düşüp ayaklarınızı yerden kesmezler - en azından gerçek hayatta. Yine de kendimi belirgin bir şekilde dengesiz hissediyorum ve bacaklarım mecazi olarak altımda. O *mükemmel biri*. Ve onun gibi mükemmel erkekler yoktur, bu yüzden bir bit yeniği olmalı. Sözleri midemi bulandırıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Tıraş losyonu yüzünden hâlâ başım dönüyor, yakınlık yüzünden titriyorum ve burada oturup onun elini tutmanın ve ona yaslanmanın ne kadar doğru olduğunu hissediyorum.

ve onu öpmek çok kolay olurdu. Ve öpmek istiyorum.

Uzun zaman önce ilişkilere tövbe etmişim. İşler hiç yürümemişti, hatta Bay Belki'den önce, o benim felaket aşk hayatımda bardağı taşıran son damlaydı, ama yıllar sonra ilk kez Dimitri ile her şey yolunda gidiyor. Her şey doğru geliyor ve benim deneyimlerime göre bunun tek bir anlamı olabilir - doğru değil.

"Ayağa kalkmalıyız. İçinde bulunduğumuz tehlikeli durumu hissetmiş gibi görüldüğü için gerginlik ona doğru fırlıyor. Bir sarsıntıyla hareket etmeye başladı.

Birbirimize yaslandığımız yerden doğruldu, *Pentamerone'u* dikkatlice kapatıp raftaki boş alana geri yerleştirirken o da doğrulup önce dizlerinin sonra da ayaklarının üzerine çöktü.

Arkasını dönüp elini uzattı ve ben de ona baktım. Hayal kırıklığına uğramış bir sırıtış, çünkü ben de burada kolayca

uyuyabilirdim, ama o yanımdayken çok daha rahattı.

"Sen sandalyeleri al; ben Henry'yi ofisten çıkaracağım. İtiraz edeceğim ama Hobnobs paketinden geriye kalanları ters çevirmekle tehdit ederek sözümü kesti.

Elimi onun elinin içine soktum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Süpüren bir adam. *Yardım* eden bir adam. O kadar kibar bir adam ki Jane Austen romanlarının sayfalarından fırlamış, silindir şapka ve frak giymiş.

Bunun için kalkmaya değer, her ne kadar bir bit yeniği olması gerekse de, çünkü böyle adamlar etrafımızı saran basılı sayfaların dışında mevcut değil.

Bölüm 11

Birkaç sabah sonra saat sekiz buçukta onu içeri aldığım da Dimitri, "Sana bir şey aldım," dedi. Her gün daha erken geldiğini fark ettim, ki bu iyi bir şey çünkü ben de her gün daha erken dükkâna iniyorum. Onu görme ve kitaplara gizlenmiş daha fazla mesaj bulma ihtimali varken, eskiden olduğu gibi çalar saate aldirmeden yatağa uzanmak imkansız.

"Sana bir şey yaptım. Yapacağım sanat baskıları için bir prototip diyelim. Burada satacaktım. Bunları favori kitaplarla ilgili bir resim ve ilgili bir satırla yapabileceğimi ve insanların özel biri için gerçekten bireysel bir hediye istediklerinde sipariş edebilecekleri ısmarlama kitaplar sunabileceğimi düşündüm ...'

Boşaltmak üzere olduğum vitrinden tezgâha daha fazla kitap yığarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu işe bu kadar kendini kaptırmasına bayılıyorum. Onun gibi yetenekli birinin yakında yayınlanmış yazar, küçük bir kitapçı için el yapımı baskıların üzerinde olacaktır.

Çantasından A4 boyutunda kanvas bir çerçeve çıkarıyor, tezgâhın üzerine koyuyor ve onu koruyan bezi açarak ters tarafını bana doğru çeviriyor. Çevirmek için elimi uzattığımda bir elektrik çarpması gibi geri çekiliyor Parmaklarımız fırçalarken elektrik kıvılcımlandı.

Ve nefes alışımı gizleyemiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en *güzel* çizim. En sevdiğim kitap olan Judy Blume'un *Kaplan Gözler*'inden bir sahneyi tasvir eden sulu boya ve karakalem karışımı bir resim. Kanyona bakan bir kayanın üzerinde oturan bir kız silueti ve üzerinde turuncudan dut rengine dönen gökyüzünde '*Cuando los lagartijos corren*' yazısı var.

Gözyaşlarına boğuldum.

Kitapta Wolf'un Davey'e söylediği bu sözler ona tutunacak bir umut, Davey gittiğinde dört gözle bekleyeceği bir şey veriyor. Bu, onu ilkbaharda 'kertenkeleler koşarken' tekrar göreceği anlamına geliyor. Onlar

Cotswolds'da yaşamamıza, kanyonlar ve kesinlikle kertenkeleler olmamasına rağmen, babamın ölümünden sonraki zor yıllarda kafamda birçok kez tekrarladığım sözler.

Ve bunu bilmesinin hiçbir yolu yok ama yine de bir şekilde bunu biliyor.

Yüzünü korku kaplar. "Tanrım, çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Sınırı aştığımı *biliyordum* çünkü bunun senin için kişisel olduğunu ve kimseyle paylaşmadığını söylemiştin ve benim de işim yoktu-'

Tezgâhın arkasından fırlayıp kollarımı boynuna doladım, onu zorla kucaklamak için aşağı çökerken bir yandan da Ellerimi yanaklarımda gezdirip kulağına sızlanmayacağım. "Sen çok nazıksın, Hayatımda tanıdığım en güzel, en düşünceli insan. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel resim.

"Hiç kimsenin bir şeyden hoşlanmasını, senin bundan hoşlanmanı istediğim kadar istememiştim. Tüm vücudu rahatlamayla sarkıyor ve ikimiz de tökezliyoruz, güverteye çarpmamızı engelleyecek bir kitaplık olduğu için mutluyuz.

Sadece o değil. *Sensin*, Dimitri. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey. Kitabı sırf bunun için mi okudun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Kitaptan bahsettiğin anda okudum. Gerçekten en sevdiğin kitaptan bahsetsen de okumayacağımı mı sanıyorsun?

Vücudumun her parçası *daha fazla* gözyaşını tutmaya çalışmanın çabasıyla titriyor ve kendimi isteksizce sarılmaktan çekilmeye zorluyorum. Bu adamda ona sarılmamayı imkânsız kılan bir şey var.

"Teşekkür ederim. Söylemek istediğim her şey için yeterli görünmüyor. En sevdiğim kitabı okumuş ve bir şekilde ondan bir şeyler almayı başarmış olması

Gençliğim için çok şey ifade eden en güzel görüntü ve en anlamlı sözler...

Basit bir teşekkür bile yeterince anlamlı değil. "İnanılmaz derecede yeteneklisin. Basit şeyleri seçiyorsun

Sevgi, nefret, korku, dehşet. Bana her gösterdiğinde

'Yaptığınız işin ne kadar özel olduğunu anlatacak doğru kelimeleri asla bulamıyorum.

Eğilip onu öpmek çok kolay olurdu. Elimi uzattım ve
neredeyse yüzüne dokunuyorum, parmaklarımı pürüzsüz çenesinde
gezdiriyorum. Gözlerim

ağızına yapışmış, dilinin dudaklarını ıslatması ve yutkunması ve-

Kapıya öyle bir vuruluyor ki ikimiz de öyle bir zıplıyoruz ki sanki biri yere trampolin yerleştirmiş gibi oluyoruz.

Arkamı döndüğümde dışarıda duran istenmeyen bir figür görüyorum.

'Saat dokuza on var. Henüz açmadık' diye sesleniyorum, sırf tuhaflık olsun diye.

Drake Farrer kapıdan pencereye doğru ilerliyor, cama dokunurken içeri bakıyor ve sonra bileğine dokunuyor. Sabırsızlıktan bahsediyorum.

Kapıyı dokuza kadar açmamak gibi bir hakkım var ama müşteriler varsa içeri girip olay çıkarmasını istemiyorum ve Dimitri buradayken kendimi tek başıma olduğumdan daha güvende hissediyorum.

Kapıyı açmaya giderken iç çektim. Kapıyı aralık tutup içeri girmesine izin vermemek niyetindeydim ama anahtar döner dönmez, kolu tutup itti ve kapı açılırken yolumdan çekilmemi sağladı.

Ayaklarını görünmez bir paspasa silmek için durur - sanki dükkânın her zamanki standartlarının çok altında olduğunu ima etmeye çalışıyormuş gibi bir hakaret gibi hissettiren bir hareket.

"Bayan Winstone," diyerek kendini içeri davet etti ve tezgâha doğru yürüdü. "Ve Dimitri. Ne güzel bir sürpriz.

Smarmball, yün-ipek takım elbisesinin düğmelerini ayarlarken gözlerini Dimitri'nin üzerinde bulduğu bir şeymiş gibi bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. bir okul sırasının alt tarafı. Sanki bir süt şişesinde süt bulsa daha çok şaşıracak ve söz konusu sütün içinde yüzen kızgın bir eşek arısı olsa o kadar etkilenecekmiş gibi konuşuyor. Hatta bir sürü kızgın eşek arısı.

"Farrer," diyor Dimitri kendi sesi olmayan bir sesle. 'Hallie akbabalarla sorun yaşadığını söylemişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Drake korkunç, sahte bir kahkaha attı. 'Bence yırtıcı kuşlar Hallie'nin dertlerinin en küçüğü, değil mi? *Sen* tıkanmış bir kanalizasyonun pis kokusu gibi etrafta dolanırken ve buranın korkunç hali ortadayken. Gözleri boş vitrinime takıldı. 'En azından o denizkızını almayı uygun gördü. Pencereden dışarı çöp. Bahse girerim bu hiç müşteri getirmemiştir. Artık kimse denizkızlarını sevmiyor, değil mi?'

"Ne istiyorsun?" Dükkânıma daha fazla hakaret etmesine fırsat vermeden tersliyorum. Hakaret edebileceğiniz onca şey varken, denizkızları bunlardan biri değil.

"Aklınızı başınıza toplamaya karar verip vermediğinizi görmek için sadece bir takip, Bayan Winstone. Yılan gibi gözleri Dimitri'den ayrılıp bana dönüyor ve tezgâha yaklaşıp çantasını tezgâhın üzerine koyuyor. Bu jestten neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyorum. Dimitri çantasını her zaman tezgâhın üzerine koyar. Ben de sürekli oraya bir şeyler atıyorum. Dükkânda kitaplarla dolu olmayan tek yer orası. Eşyalar oraya konuyor. Ama Drake Farrer'ın yaptığı her şey beni baltalamak için dikkatle seçilmiş gibi görünüyor. "Hâlâ açık olduğunuzu gördüğüme şaşırdığımı itiraf

etmeliyim. Bir yıldan fazla dayanacağınızı sanmıyordum.

hafta. Yine de her zamanki gibi eski ve havasız. Şimdiye kadar burayı biraz temizlemeye çalışmışsındır diye düşünmüştüm. Bu koku da ne? Küf mü?"

Hayır, değil. Bu-

"Kitaplar yüzünden. Kağıt, mürekkep ve tutkal yıllar içinde parçalanarak tatlı, neredeyse vanilyalı bir koku üreten kimyasal bileşikler açığa çıkarır. Dimitri'nin sesi sakın ve ağırbaşlı geliyor, oysa ben Drake Farrer'ın yanında kendimi kıllanmış ve huzursuz hissediyorum.

"Vay canına, ne kadar ilginç. Drake sahte bir esneme hareketi yapıyor ve açık çantasından bir kartvizit çıkarıyor. Uzatıyor ama ben almayı reddediyorum. Hiç istifini bozmadan kartviziti tezgâhın üzerine bırakıyor ve üzerine vuruyor. 'İhtiyacın olabileceğini düşündüm Bir tane daha. Sana verdiğim sonuncuyu kaybettiğine eminim.

Dimitri'nin boyuna göre ayağa kalkması ve kollarını göğsünde kavuşturması hoşuma gidiyor. Sanki bunun kendisiyle bir ilgisi olup olmadığından emin değilmiş gibi ama aynı zamanda manevi destekle kendimi daha iyi hissettiğimi de anlamış gibi havada asılı duruyor.

"Bekçi köpeğine geri çekilmesini söyleyebilirsin. Dimitri'ye bakar. "Aslında buraya özür dilemeye geldim. Dükkânın hesaplarını incelemeye fırsat bulamadan ilk gününüzde gelerek biraz aceleci davranmış olabileceğimin farkındayım. Amacım sizi zor durumda bırakmak değil, sadece işinizin ne kadar kötü gittiğini görme şansınız olduğunda, seçenekleriniz olduğunu bilmenizi sağlamaktı. "Ne kadar büyük bir başarısızlık *olduğunu* sorabilir miyim?

"Bu başarısızlık değil-

Gözleri dükkânda gezinirken kısık bir ıslık çalıyor. "Gördüğüm kadarıyla henüz yeni stok siparişi vermemişsiniz, muhtemelen paranız yetmediği için.

Gözleri Dimitri'nin az önce bana verdiği tuvale takıldı. Ben nereye asacağıma karar verene kadar kasaya karşı duruyor ve acımasız bir kaşını kaldırıyor. "Bu tür eşyaları satacak kadar düştüyseniz, işler tahmin ettiğimden daha da kötü olmalı.

"Ne cüretle-

Dimitri bir elini tezgâhın üzerine koyar ve gözlerini Drake Farrer'dan ayırmadan konuşur. 'Seni gaza getirmesine izin verme, Hal. Bizi kızdırmak için elinden geleni yapıyor. Onun işi bu ve insanların bunu anlamasından *nefret ediyor*. Ona şık, tamamen sahte bir gülümseme verir.

Drake Farrer onu görmezden gelir. 'Tam tersine Bayan Winstone, size yardım etmeye çalışıyorum. Teklifimi yükseltmeye bile hazırım. İşte başlıyoruz. Evrak çantasından bir kâğıt çıkardı ve yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaştırdı. 'Geçen seferkinden beş bin dolar daha fazla. Ve daha

önce olduğu gibi, içindekiler sizde kalabilir.

ve *asanı*.' Dimitri'ye iğrenç bir bakış daha atar. 'Ben sadece binanızı istiyorum. Ancak bu teklifin sabrımın birliğine sona ereceğini size belirtmeliyim. İşler sarpa sarana kadar bırakırsanız ve sonra bana gelip elinizden almam için yalvarırsanız, teklif çok daha düşük olacaktır ve o noktada, stokları ortadan kaldırmak için güzel bir şenlik ateşi yakmak daha kolay ve ucuz olacaktır.

Gözleri satış masasına kayıyor. 'Görüyorum ki şimdiden indirimler. Tanrım, bu iyiye işaret değil, değil mi? Kitaplarını bir ya da iki liraya satan zincir mağazalarla rekabet edemezsiniz.

'Buntingorden'de bunlardan hiç yok. Tek kitapçı burası. "İnternet var, değil mi? Eğlence kompleksini inşa ettiğimde, Ücretsiz internet erişimi sunacağım, böylece kimse bir daha böyle eski dükkanlara ihtiyaç duymayacak.

"Bunun için yeni bir site buldun, değil mi? Yağlı sesindeki sakarın tona uymaya çalışıyorum. "Bunu kesinlikle almayacaksın.

"Buntingorden'i sevdiğinizi sanıyordum, Bayan Winstone. Bu sokağın olabileceğinin en iyisi olduğunu görmek *istemiyor* musunuz? Küçük köyümüzün tüm bu ekstra turizm ile gelişmek?"

'Ruhsuz eğlence merkezleri bu konuda yardımcı olmayacaktır. İnsanlar buraya tuhaflıklar ve cazibeyle dolu ilginç bağımsız dükkanlar, yürüyüşler ve manzara için geliyor. Küçük ve gösterişli binalarımız da bunun bir parçası. Büyük ve parlak yeni bir binayı buraya dikmek bu cazibeyi ortadan kaldırır, ona bir şey katmaz.

"Kesinlikle tuhaflıklarla dolu. Gözlerini tekrar Dimitri'ye çevirir.

"En azından yılanlarla dolu değil," diye çıkışıyorum. Sakin kalmayı unut. Buraya gelip bu kadar korkunç olmaya nasıl cüret eder? Dimitri'yle ne alıp veremediği var?

Anormal derecede parlak saçlarını tutan jöle miktarıyla, hakaretlerin balmumu üzerindeki su gibi kayması şaşırtıcı değil ve ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Sana babam ve benim bir evlilik sürecinde olduğumuzu söylemişim.

Caddedeki diğer dükkanları satın almak. Eğer cesur davranıp eski geleneklere karşı çıkan tek kişi *siz* olursanız, diğer dükkan sahipleri de *sizi* örnek alıp peşinizden gelecektir. Eğer ilk hamleyi yapar ve dükkanınızı satarsanız

gülünç derecede demode bir bina ve güvensiz çatı terası.

"Şimdiye kadar yapmadılarsa, doğru bir şey yapıyorlar demektir," diye çıkışıyorum. Kaypak bir politikacı gibi ama daha kötüsü. 'Anlamadığım şey, neden insanlara ve bu ülkede herkesin sevdiği şeylere hakaret ederek

yürümeyi

sokak davanıza yardımcı olacak. Buntingorden ile ilgili iyi olan her şeyi böylesine hiçe sayan birine kimse satış yapmayacaktır.

Kafamda, haklı olduğuma dair mümkün olan her uzvumu çaprazlıyorum. Yandaki boş yer zaten onun - eğer daha fazla dükkan sahibi pes eder ve işlerini ona satarsa, istediği her şeyi elde etmesi an meselesi değil mi?

'Bence sizin gibi işletme sahipleri dürüstlüğü hak ediyor ve buna saygı duyuyor. Buntingorden yıllardır olmadığı kadar sessiz ve siz de kapının önüne yığılan müşterileri tek sıra halinde dizmiyorsunuz, değil mi?

"Henüz açmadık.

"Tam da bu yüzden dışarıda kuyrukta olmalarını beklersiniz. Omzunun üzerinden, arkasından kapatmadığı için açık olan boş kapıya bakıyor.

"Ah canım, ne yazık.

Ona ters ters bakıyorum.

Ben sadece gerçeği söylüyorum, Bayan Winstone. Kitap kulübünüz kaç paket bisküvi tüketirse tüketsin, yine de çok sınırlı bir satış yapıyorsunuz. kitap sayısı.'

Bunu nereden biliyor ki?

'Ve ne kadar az kitap satarsanız, o kadar az yeni kitap satın alabiliyorsunuz, bu nedenle stokunuz şu anda olduğu gibi bayat kalıyor ve giderek daha az alıcı buluyorsunuz çünkü birkaç sadık müşterinizin satın alacağı yeni bir şey yok ve sonunda yeni stokları finanse etmek için kişisel tasarruf hesabınıza giriyorsunuz, ancak satın almak daha ucuz olduğu için indirimli satmak zorundasınız.

Bu yüzden harcadığınız paranın karşılığını alamazsınız ve hem iş hem de kişisel borçlarınız gittikçe artar, ta ki finansal bir yıkımla karşı karşıya kalana ve hiçbir çıkış yolu kalmayana kadar. Bana bir yılan balığında görmeyi bekleyeceğiniz türden bir gülümseme veriyor. "Bu basit bir iş, ama tabii ki sen bir iş kadını değilsin, değil mi?

Birikimlerime el atmam konusunda kesinlikle yanılıyor. Çünkü hiç birikimim yok, ama yine de. Bunu bilmesine gerek yok.

'Ya da belki Robert gibi olurdunuz, biriktirdikleriyle yaşar ve kendisi için hiç maaş almazdınız. *Tüm* hayatını ona karşılığında hiçbir şey vermeyen bir dükkana adanmış. Ve eğer yıllarca asgari ücretli işlerde çalıştıysanız, belki de hiç birikiminiz olmazdı, bu yüzden belki de kredi kartları ve ödeyemeyeceğiniz krediler kullanmaya başlamak zorunda kalırdınız

ve sanırım hepimiz biliyoruz ki bunların faiz oranları

Çok hızlı bir şekilde astronomik rakamlara ulaşabilir ve siz farkına bile varmadan borç kontrolden çıkabilir.

Bunu *nasıl* bilebilir ki? Tüm hayat hikayemi, dükkanın mali durumunu ve Robert'ın hesapları hakkında çok fazla şey biliyor gibi görünüyor. Gerçekten sadece tahmin mi ediyor? O kadar açık bir kitap mıyım? Diğer tek

Robert'ın kendi maaşını almadığını söylediğim kişi ... Yanımdaki Dimitri'ye bakıyorum, şu anda Drake Farrer'a hırlayan bir köpek gibi bakıyor.

Onu etobur ördeklere yem etmek isteyen cehennem köpeği.

Yok canım. Sadece tesadüf. Drake Farrer insanları okumaya alışkın ve buradaki herkes adımı yerel gazetedeki yazıdan biliyor.

Ödül çekilişiyle ilgili gazete. Beni Google'da arayıp bilgi parçalarını bir araya getirmiş olmalı. Twitter profilimi daha sonra özele çevireceğim.

'Ya da bu değersiz şey için size otuz beş *bin* pound teklif edebilirim, yıkılmakta olan bina,' diye devam ediyor. 'Bu hiç olmamış gibi hayatına devam edebilirsin. Cesur ol, Hallie.'

İlk adımı kullanması omurgamdan aşağı korkunç bir ürperti gönderiyor. "Sanırım gitme vaktin geldi. Elimi kartvizitinin üzerine koydum ve kaydırdım.

tezgahın üzerinden ona doğru geri döndü. 'Ve bunu da yanına al. İhtiyacım olmayacak.

Kendini beğenmiş, küçümseyici bir gülümseme takınıyor ama kartı almıyor. "Eminim almayacaksınız. Farrer ve Oğulları'nı Google'da aratabilirsiniz.

bize ihtiyacınız var. Tabii o zamana kadar faturayı ödeyemediğiniz için internetiniz kesilmediyse. Para kazanmadığınız zaman faturaları ödemenin giderek zorlaştığını tahmin ediyorum.

Sonunda evrak çantasını kapatıp tezgâhtan alır. Çıkmak için döndüğünde, gözleri kapının içindeki 'İyi bir eve ücretsiz' kitap rafına takılır ve oraya doğru yürür ve Roald Dahl'ın *Charlie ve Çikolata*

Fabrikası'nın yıpranmış eski bir kopyasını alır, köşesini tutar

Sanki bir şey kapacakmış gibi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. 'Bu korkunç bir iş anlayışı. Bir şeyler vermek senin o huysuz yaşlı kasana daha fazla para koymayacak.

Ne kadar huysuz olduğumu bildiği için bile ne kadar ürktüğümü belli etmemeye çalışıyorum. Fırsat bulur bulmaz gizli kamera olup olmadığını kontrol edeceğim. "Peki senin önerin ne olurdu, ey bilge işadamı? Onlar Hasarlı. Onları satamam, ama tamamen okunabilir durumdalar. Birileri hala onları sevebilir.'

"Onları normal bir insan gibi çöpe atın.

Bir kitabı çöpe atma fikri karşısında ürperdiğimi gizleyemiyorum. Bir kitabı çöpe atabilmem için kesinlikle çok *kötü* durumda olması gerekir. 'Yani sizce bu

Birinin bedavaya keyfini çıkarmasına izin vermektense bir şeyi atmak daha iyidir, değil mi?

"Umarım sosyal medyada gördüğünüz, diğer salakların bir çocuğun atılmış kitaplarını bulduklarında heyecanlanmaları için istenmeyen kitapları her yere sakladıkları saçmalığı yapmayı planlamıyorsunuzdur. *Charlie ve Çikolata Fabrikası*'nın kopyasını aldığı yere geri koyma zahmetine bile girmeden rafın ön tarafına bırakıyor. "Bu çöp atmaktır. Olan bu. Uçan çöp olarak bile adlandırılabilir. Eğer bulursam Buralarda saklanmış herhangi bir kitap olsaydı, onları yırtıp çöpe atardım. Gezegeni kurtarmak için.

Gizli kameralar. Buralarda bir yerde gizli kameralar olmalı. Yoksa ofiste paketleyip saklamaya hazır bir yığın kitabım olduğunu nereden bilecek?

Bu kadar çok şey biliyor gibi görünmesinin beni ne kadar sarstığını göstermeyi reddediyorum. "Ne kadar sevimli bir insansın, değil mi?

Dimitri sesimdeki alaycılığa homurdanıyor ama Drake Farrer gülümsüyor. 'Unutmayın Bayan Winstone, icra memurları kapınızı çalmadan önce borçlarınızı ödeyebilmeniz için sizi satın almam için yalvarmaya geldiğinizde, teklifim o kadar cömert olmayacak. O zaman hangimizin daha iyi bir insan olduğunu göreceğiz,' diyor açık kapıdan süzülürken.

"Hemen döneceğim. Dimitri tezgâha vurur ve "Farrer!" diye bağırarak arkasından kapıya koşar ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verir.

Pencereye gidip dışarı baktığımda Dimitri'nin onu yandaki boş binanın önünde yakaladığını ve aralarında hararetli bir tartışma olduğunu görüyorum. sohbet devam ediyor. Drake Farrer'ın sırtı bana dönük, ama onun sırtı bile kendini beğenmiş ve küçümseyici görünüyor, sanki diğer insanların sırtından daha iyiymiş gibi, ama Dimitri'nin hiç bu kadar ciddi göründüğünü görmemiştim. Doğal olarak gülen bir yüzü var, gözleri her zaman bir parça arsızlığa sahip olacak kadar parlak ve ağzı her zaman yaramaz bir şey yapmaktan birkaç saniye uzaktaymış gibi yukarı doğru kıvrık. Ama şimdi neredeyse hırlıyor. Her zamanki gülümsemesinden eser kalmamış, elleri yumruk olmuş ve bu açıdan bile dişlerinin sıkılı olduğunu görebiliyorum.

'Onu rahat bırak' sözlerini yakaladığıma eminim ama kulak misafiri mi oluyorum yoksa dudak mı okuyorum emin değilim.

Bu kadar korumacı olması beni duygulandırdı mı yoksa beni savunması için ona ihtiyacım olduğunu düşünmesine mi kızdım? Drake Farrer'ın yalnız kaldığımızda bana hissettirdiklerinden hoşlanmadığım için onun yanımda olmasını takdir ettim ama adamın peşinden koşup benim için savaşmasına ihtiyacım var mı?

Ne düşünüyorsun? Heathcliff'e, iki adamı daha iyi görebilmek için boş rafa yaslanıp alnımı cama dayadığımı söylüyorum.

Heathcliff sokağın karşı tarafında ona 'gel buraya' bakışları atan bir Fransız buldogunu izlemekle meşgul ve sanki tankından atlayıp buraya gelmeye çalışacakmış gibi görünüyor.

Dimitri, Drake Farrer'ı yakmaktan üç saniye uzaktaymış gibi görünüyor. ve bu şövalye ruhlu Jane Austen kahramanına benzeyen taraf beni oldukça şaşırttı.

Kimse benim için savaşmadı ve bu bana sıcak bir his veriyor.

Her ne kadar zor durumdaki bir genç kızdan çok uzak olsam ve beni görmek bile gerçek genç kızları daha da zor durumda bırakacak olsa da, içimde birinin bunu istediğini hissediyorum.

erkek fatma gibi giyinmemden ve hem eteklerden hem de yüksek topuklu ayakkabılardan hoşlanmamamdan rahatsız oldu.

İki adam aniden ayrılıp Drake Farrer geldiği yöne doğru ilerlerken Dimitri dükkâna geri döndüğünde geriye doğru hamle yaptım ve neredeyse Heathcliff'in kâsesini uçuracaktım.

"Bunun için üzgünüm. İçeri girdiğinde, o rahat gülümsemesi tekrar yerine gelmişti.

Onları izlediğimin çok belli olmasını istemediğim için vitrinden aldığım kitap yığınlarını topluyormuş gibi yapıyorum.

"Robert'ı yıllarca rahatsız etti ama ben Robert'ın dükkânı devretmesinin bu işin sonu olacağını düşünmüştüm. Belli ki seni taze kan olarak görüyor. Alnında tebeşirden denizkızı pulları var.

Harika. Bu izlediğimi hiç belli etmiyor. Elimi ovuşturuyorum. Elimini tersiyle alnımı silmeye çalışıyorum ve muhtemelen kafası yarısına kadar aşağıya inmiş bir Labrador gibi göründüğümü bilerek, 'Karanlık ve fırtınalı bir geceydi' Snoopy tişörtümün üzerine gizlice silmeye çalışıyorum.

mutfak çöpü. "Onu iyi tanıyor musun?

'Hayır... Pek sayılmaz... Hallie, yapmam gereken bir şey var...'

'Beni bu kadar huzursuz eden bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım,' diye homurdanıyorum. 'Daha sonra gizli kamera olup olmadığını kontrol edeceğim. Nasıl bildiğini anlamıyorum Burası hakkında çok şey biliyorum.' Derin bir nefes alıyorum ve sonra

aklımdan çıkmayan aptalca düşünceyi ağızımdan kaçırıyorum. "Tabii ona söylemediysen.

"Ben mi?" Sesi öfkeyle yükseliyor.

"Robert'ın aylardır maaş almadığını biliyor Dimitri. Saklayacağımız kitapları da. Kitap kulübünü ve kasayı da. Ve o ilk gün, dükkanın mali durumu hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu. Bana kitap dengelemesini sorduğunda sen de biliyordun. Sen Sana işlerin ne kadar kötü olduğunu söylediğimde şaşırdın.

'Ve sizce bunları başka bir şekilde öğrenmiş olamaz mı? Robert'ın kasada müşterilere hizmet ettiğini ve bir cumartesi öğleden sonrası kitap kulübünün Bisküvi mi, yoksa eski fırından ve içinde bulundukları sıkıntıdan bildiklerini mi yansıtıyor? O bir emlak geliştiricisi. Bu bölgenin mali durumunu takip etmek onun işi. Çılgınca tahminler yapıyor ve birkaç şanslı hedefi vurdu, hepsi bu.

Mantıklı. Mantıklı olduğunu biliyorum. Sadece aklımın bir köşesinde ara sıra beni rahatsız eden bir şey var.

Seni korkutmaya çalışıyor. Sen devraldığın beri işler iyi gidiyor, Hal. Bu konuda bana güvenmelisin. Satış masasındaki kitaplar geliri artırıyor ve rafta tozlanmalarından çok daha iyi durumda. Stokları yavaş yavaş düzene sokuyoruz. İnsanlar geliyor. pencere yüzünden.' Artık boş olan vitrine doğru başını sallıyor.

'Kasada hala birkaç bin dolarlık sipariş için yeterli para yok. Bu dükkânın ihtiyacı olan yeni stoklar için. Kupalara, defterlere ve bez çantalara para harcıyorum - kitap *olmayan* şeylere. Ve kendi paramı kullandım, tıpkı onun ima ettiği gibi. Ödeyecek kiram olmadığı için ama o haklı - tek *ihtiyacım* olan beklenmedik bir faturanın gelmesi ve başımın belaya girmesi. Yanlış mı yapıyorum?'

'Hayır, ama tam olarak böyle düşünmenizi istiyor. Aynı şeyi Robert'a da yaptığını gördüm ama bir yere varamadı çünkü Robert bu işi kırk yıldır yapıyordu ve her şeyi daha önce görmüştü. Farrer'ın hedefinde sen varsın. Bu işte yenisin ve kendinden şüphe etmeni sağlamaya çalışıyor. Ona izin vermeyin. Bir kitapçı dükkânı işletmekle ilgili ilk şeyi bilmiyor. Buntingorden halkı bunu istiyor, çünkü bu kesinlikle bir eğlence kompleksi değil. 'Neden burada bir eğlence kompleksinin başka bir yerden daha iyi olduğunu düşünüyor?'

Burası "eski dünya" cazibesıyla dolu küçük bir Büyük Britanya ana caddesidir. Bir eğlence kompleksi bu bölgeye yakışacak en *son* şeydir.

'Burası turizm için önemli bir nokta. Pek çok insan kırsal bölgeyi ziyarete geliyor. Yürümenin cazip olmadığı yağmurlu günlerde kalabalığı çekmeye çalışıyor.

'Burası İngiltere. Yağmura yakalanmadan kırsal kesimde dışarı çıkmak neredeyse imkansızdır. İngiliz olmanın eğlenceli yanı da bu.

Ayrıca, yağmurun çatıda çıkardığı sesi *duydunuz* mu?

Teras mı? Yağmurlu bir günü geçirmek için bir kitapçıdan daha iyi bir yer yok. Neden bu sokakta büyüleyici olan her şeyi silip atmak ve burayı parlak, modern ve şüphesiz girmesi acı verici derecede pahalı bir yer haline getirmek istiyor?

Çünkü Drake Farrer istediğini alır. Robert onu reddetti. Bu sokaktaki diğer tüm dükkan sahipleri de onu reddetti. Elde edebildiği tek şey yandaki boş dükkân çünkü sahibi mali sıkıntıya girmiş ve onu kurtaracak birine ihtiyacı varmış.

'Ya bizi kovmak için kullanırsa? Onunla istediği her şeyi yapabilir. İndirimli bir kitapçı açabilir. Orayı bir gece kulübüne dönüştürebilir. İçinde bir kanalizasyon tesisi açabilir.

Dimitri gülerek, "Kanalizasyon için planlama izni alabileceğini sanmıyorum," diyor.

Tuval resmini alıp arka duvara doğru yürüyorum ve onu kitapların üzerinde ortalamak için uzanıyorum.

'Keşke burayı satın alabilecek maddi durumda olsaydım. Burayı sanat eserleri, heykeller ve yerel sanatçılara ait eşyaların satıldığı küçük bir hediyeelik eşya dükkânı olan bir sanat galerisine dönüştürürdüm. Bu tebrik kartlarını yapmak, sanatın bu yönünü ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Genç sanatçıların yeterince destek ve teşvik görmediğine inanıyorum, bu yüzden onların çalışmalarına adanmış bir bölüm açardım. Köşede bir kek ve kahve barı açardım ve çatı terasında sizinle birlikte yarı yarıya otururdum, böylece insanlar hediyelerini oraya götürüp kitap okuyabilirlerdi. Başını sallıyor. 'Ama şu anda geçinmekte zorlanıyorum. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum.

Para konusundaki endişelerinden ilk kez bahsetmiyor ve ben de biraz daha kurcalamak ve zorlamak istiyorum ama daha önce de bu konuda konuşmaya isteksizdi ve ben de herhangi bir yardım önerebilecek durumda değilim.

Ofisten bir sandalye çekip üzerine çıkıyorum ve en yüksek raflardaki kitapları kaldırıp hâlâ elimde tuttuğum tuvale yer açıyorum. Duvarda. 'Hayaller gerçek olabilir. Ben bunun canlı kanıtıyım. Ve işte...' Tuvali rafın üzerine koyuyorum ve hafifçe eğiyorum, böylece duvar onu tutuyor. 'İlk eseriniz resmi olarak sergileniyor. Bir galeri için ilk adım.

Ona bakarken yüzü gülüyor. "Bu kadar belirgin bir şekilde sergileyecek kadar beğendiğine inanamıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? *Bayıldım* buna. Sandalyeden ona bakıyorum, beni gaza getirip getirmediğini anlamaya *çalışıyorum*. "Evlenmek üzere olan biri için

Bir kitabınız yayınlandığında, eserinize karşı garip bir güven eksikliği hissediyorsunuz.

"Ben tuhafım, bunu biliyorsun. Aşağı inmeme yardım etmek için elini uzatıyor ve ben de sandalyeden inerken elini tutuyorum, göğsüm onun bedenine yaslanmış bir şekilde sallanarak duruyorum.

"İşte ben de seni bu yüzden seviyorum" cümlesini eklememek için kendimi zor tutuyorum. Bunu ona söylemek doğru değil.

Romantik anlamda. Demek istediğim, o çok *sevimli*, *çok* çekici ve onunla birlikteyken kendi tuhaflığım içinde normal hissetmemi sağlayacak kadar tuhaf ve sanki sakar ve beceriksiz olduğum için beni yargılamayacakmış gibi.

Kitapların çıkış tarihleri, ön siparişlerin gece yarısı Kindle'ıma düşmesi gibi diğer insanların umursamadığı aptalca şeyler için heyecanlanmak, Yazmak için fazla güzel olan defterler ve omzunuza atıp içine yeterli miktarda kitap sığdırabileceğiniz kadar uzun saplı bez çantalar.

Elleri beni sabitlemek için belime doğru kayarken ona göz kırpyorum, her ne kadar şu anda sabitlenmeye ihtiyacım olmadığından emin olsam da. Gerçi genelde bir şekilde dengelenmeye ihtiyaç duyarım, belki de bu sadece önleyici bir harekettir

Dengeleyici. Gözleri parlak ve ışıltılı olmaktan ziyade karanlık ve baştan çıkarıcı, başı benimkine doğru eğiliyor ve ben otomatik pilota kendimi parmak uçlarımda yukarı itiyorum. Ürpertici bir nefes alıyorum, ona olan yakınlığım bana parmak uçlarımda ne kadar dengesiz olduğumu unutturuyor çünkü

Hayal ettiğim şehvetli öpücük, dengemi kaybedip ona doğru düşüyorum, onu da deviriyorum, böylece ikimiz de tökezleyip tezgâha çarpıyoruz.

Kafasını temizlemeye çalışır gibi sallıyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor, ikimiz de güvenli bir şekilde iki ayağımızın üzerinde durana kadar bizi manevra ettiriyor ve

kibarca kendini dışarı atıyor. Neredeyse öpüşme hakkında hiçbir şey söylemiyor. "Peki bu sefer cama ne çizeceğim? Uzaklaşıyor ve ne düşündüğümü anlamış ve bu düşünceyi rayından çıkarmaya kararlıymış gibi boş ekrana başını sallıyor.

"Gerçekten sakıncası yok mu? Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve Heathcliff'in kâsesini alıp tezgâha doğru taşıyorum, her ne kadar şu anda sallanan sandalyede durduğumdan daha dengesiz hissediyor olsam da. "Bu sefer masal temalı bir şey yapmayı düşünüyordum.

"Pen'e ne dersin-

"Dev kertenkeleler, kana susamış devler, aşırı büyümüş pireler ya da *Pentamerone*'dan gelen başka korkunç şeyler yok. Bu ikimizin de kıkırdamasına neden oluyor ve gerilim ve hiç olmamış gibi yapmak. "Gerçek peri masallarını kastediyorum - çocuklar için bazı masallar koyabilir ve sonra bunları günümüz Yetişkinler için peri masalları ve bazı harika YA yeniden anlatımları.

"Büyülü bir ormana ne dersin?" Kalemi kulağının arkasından çıkarıp pencereye doğru tutuyor ve bana kabaca nerelerin olacağını gösteriyor. "Her iki yanında dalları sarkan ağaçlar, kırmızı ve beyaz mantarlar ve alt kısımda birkaç tavşan ve kirpi ve sonra üst yarıda uçuşan periler?

"Bu harika olurdu.

Sırıttıyor. "Bir vitrin ve bir paket tebeşir kalemi varken kim çalışmalarını sergilemek için bir galeriye ihtiyaç duyar ki?

Bölüm 12

O akşam yine mesaj avına çıkıyoruz. Dimitri buna 'envanter çıkarmak' diyor ama ben daha çok bu kitapların başka ne gibi sırları olduğunu görmek olarak düşünüyorum. saklanıyorlar.

"Şunu dinleyin," diye sesleniyor Dimitri iki koridor ötedeki Sağlık ve Yaşam Tarzı bölümünden. 'Yaşadığın *onca şeyden sonra seni bu kadar iyi görmek harika.*

yaşadım. Hayatınızın bir sonraki bölümünde bunu sevebileceğinizi düşündüm.

Bitki temelli beslenmeye geçişle ilgili bir kitapta. Acaba neler yaşadı?

Acaba bitki temelli beslenmek iyileşmesine yardımcı oldu mu?

"Buraya geldiğine göre iyi karşılanmamış bir hediye olduğu açık," diye karşılık veriyorum, bir sonraki sözlerini önceden tahmin ederek.

"Tam tersine, iyi okunmuş görünüyor. Bir şeyler bulmuş olmalı." 'Bu gece çok cıvıl cıvılsın. Perilerin üzerinde kullandığın tüm o parıltılı boyalar.

"Kanatlar sana ulaşmış olmalı," diyorum, çünkü hala isteniyor olsalardı bu kitapların burada olmayacağını bana her zaman ilk hatırlatan o oluyor.

Parıltılı ya da değil, benim için çizdiği tasarım muhteşem. Pencerenin her iki yanındaki uzun ağaçlardan dökülen yeşil yapraklar, bir dizi

Alt kısımda dans eden orman yaratıkları ve kurbağalar ve gölgelik altında uçuşan ışıltılı kanatlı periler. Gerçek güneş ışığının yansıması ışıltılı kanatlarını parlatıyor. İçini bir seçki ile doldurduk

Eski Ladybird klasik kitapları, YA masal yeniden anlatımları ve biraz tuhaflık içeren yetişkin kitapları - mükemmel büyülü orman.

Buruşuk arka kağıttan bir kalp çıkartması çıkardığını duyuyorum ve kitabı daha yüksek bir rafa yerleştirirken bir tıkırtı geliyor. Bu gece rafları ayrı ayrı ele alıyoruz ve sadece bir sonraki kitap yığınının aldığımızda buluşuyoruz.

tezgâha getirip dizüstü bilgisayarındaki hesap çizelgesine yerleştirdikten sonra alfabetik olarak ait oldukları raflara geri koyuyorum ki bu raflar nadiren geldikleri raflar oluyor. Bu dükkânda geçirdiğim her gün beni daha da şaşırtıyor. Robert nasıl oldu da

bunca yıldır iş mi? Şimdiye kadar herhangi bir müşteri nasıl bir şey buldu?

Raflardan daha fazla kitap çekerken çıkardığı gümbürtüleri ve onları incelerken çevirdiği sayfaları duyuyorum. Önümdeki Çağdaş Kurgu bölümüne konsantre olmaya çalışıyorum ama Dimitri her kitabı koklama ısrarı ve kendi kendine müzikal tiyatro şarkıları mırıldanmasıyla dikkatimi dağıtıyor. O buradayken her şey çok daha kolay görünüyor, hatta Görünüşe göre olması gereken yerde olmayan sonsuz kitap rafları ve parmaklarımın kaç tane kağıt kesiğiyle kaplı olduğu.

"Elimizde bir hazine haritası var!" diye aniden bağırıyor ve beni öyle bir zıplatıyor ki bir kitap yığınının çarpıp yere saçılmasına neden oluyorum. "Bu bir tatbikat değil! Bir hazine haritamız var!"

"Neyin içinde? Ben sesleniyorum.

Elinde mavi ve sarı bir harita ile tek bacaklı bir korsanın resmedildiği bir kitapla koridorumun kenarında belirdi. "*Define Adası*, belli ki. Şuna bir bakın!"

Kitabı getiriyor ve bana iç kapağa çizilmiş ve ön sayfaya da yayılmış bir harita gösteriyor. Çok genç biri tarafından çizilmiş gibi görünüyor, kırmızı kalemle büyük bir 'X' ve bir çocuğun

'meşe ağacı' ve 'dört adım ötede' gibi şeyler yazan el yazısı köprü' ve 'kuğu yuvasında'. X harfi dışında, bunun bir hazine haritası olduğunu gösteren pek bir şey yok, ama Dimitri neredeyse gözleri hazine haritası bulmuş küçük bir çocuk *gibi* parlıyordu. "Hazine *Adası'nın* Sağlık ve Yaşam Tarzı bölümünde ne işi var?"

"Korsanlar bir yaşam tercihidir, değil mi? Ahoy, canlarım! Bu *Jolly Roger*! Titret beni! "Avast you, matey!" Rafa üç kez vurur. "Grog, grog, grog!"

Onun masumiyeti ve heyecanı hissediliyor ve ben kendimi durduramıyorum.

Kıkırdıyor. Ne kadar sevimli olduğunun farkında *değil*. "Eğer bu çocuk yazdığı kadar gençse, *Define Adası* okumak için biraz karanlık değil mi?"

"Ya da yazdıklarını gizleyen bir suç dehası olabilir.

Bir çocuğunkine benziyor, bu yüzden herkes bunu görmezden geliyor. Bu olabilir...' Haritayı incelerken sözlerini yarıda keser. "*Burası* olabilir! Şuna bakın, bu

Buntingorden.'

Kitabı bana göstermek için uzatırken yanına gittim. "Bak, bu nehir. Parmağı iki çizgi arasındaki geniş bir boşlukta geziniyor. "Bu yaşlı meşe ağacı yolun sonunda, nehrin üzerindeki tahta köprüden hemen önce

Yazın çocukların yüzdüğü havuz. Orayı geçtiğinizde Kuğuların yuva yaptığı bir noktaya geldim ve X, nehrin viyadüğün altından geçip tepelerin arasında kaybolduğu yerdeki yengeç elması ağacının dibindeydi.

İşaret ettiği şeye gözlerimi kısarak bakıyorum ama bana çizgiler ve karalamalar gibi görünüyor. "Sanırım bunu çözmek için bir çocuğun hayal gücüne ihtiyacınız var.

Sırıttıyor, belli ki bu gerçekle gurur duyuyor ve ben yine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun çocuksu şeylerden aldığı yetişkin neşesi bu dünyada çok eksik olan bir şey.

'Bunu bulacağız. Küreğin var mı?'

Hava kararmak üzere. Ve hayır, yapmadım. Hiç bahçeli bir evde yaşamadım - neden bir küreğim olduğunu düşünesiniz ki?

Yüzü düşüyor, sonra hemen toparlanıyor. "Evden bir tane getiririm ve yarın gideriz.

"Bu boşa kürek çekmektir.

'Tamam, belki biraz yabani kaz buluruz. Kazlar. Belki hazine bulma ihtimali *onları* o kadar heyecanlandırır ki İngilizce dilbilgisini tamamen katletmeme aldırılmazlar. Ne demek istediğimi anladınız. Kapıyı kapatıyor ve ofise doğru geri çekilirken kitabı göğsüne bastırıyor. "Biz onu bulana kadar bu tekrar satışa çıkmayacak.

"Sen bir şapkacı kadar delisin. Kitabı sevgiyle masamın önüne ve ortasına yerleştirmesini, bir kalem kapmasını ve koluna 'kürek' yazmasını izliyorum. ama onun heyecanında beni de heyecanlandıran bir şey var ve bana büyüdükçe kaybolan o çocuksu merak duygusunu ve peri masallarına inanmaktan korkmayan biriyle tanışmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündürüyor.

Ofisten çıkıp gitti ve ben de olduğum yere dönüp edebi kurgu rafından *Kolera Günlerinde Aşk*'ın bir kopyasını aldım. Açtım.

İçinde bir şey yazmasını beklemeden kapağını açtı ve şaşkınlıkla durdu.

"Dimitri," diyorum o Sağlık ve Yaşam Tarzı bölümüne geri dönmeden önce. "*Serendipity* filmini izledin mi?

"Rom com mu?" diye soruyor ve başını koridorunun kenarından geri çevirdiğinde onaylar gibi bir ses çıkarıyorum. "Hayır, neden?

"Kaderin bir cilvesi sonucu tanışan ve aralarında bir bağ olduğunu hisseden iki kişi hakkında, ancak her ikisinin de başka insanlarla ilişkileri var, bu yüzden eğer kaderlerinde varsa birbirlerini tekrar bulmaya karar veriyorlar. Dışarıya iki eşya gönderiyorlar üzerlerinde isimleri ve numaraları olan evren, böylece geri dönerlerse

diğerinin eline geçerse, bu bir işaret olacak. Onunki beş dolarlık banknotta, onunki *Kolera Günlerinde Aşk* kitabının kapağında yazılı. Şuna bir bakın.' Aynı kitabın bu kopyasının içinde yazan isim ve telefon numarasını göstermek için kitabı kaldırıyorum.

"Mindy," diye yüksek sesle yazıyı ve numaraları okuyor. "Sence yanlışlıkla bir romantik komedinin içine mi düştük?

"Bilmiyorum ama biraz tuhaf, değil mi?

"Çekimlerden sonra ihtiyaç duymadıkları bir film dekoru bir şekilde buraya mı geldi?" "Hayır, farklı bir isim. Kate Beckinsale'in karakterinin adı Sara.'

"Çalalım mı?

"Hayır. Gülüyorum, başımı sallıyorum ve sadece bu öneriyle bile içimde bir heyecan dalgası hissediyorum. 'Tabii ki çalmayacağız. Bu Bilmiyorum. Birinin mahremiyetini ihlal etmek mi? Bunun bizimle bir ilgisi yok. Bu garip ve...'

Elimi tutuyor ve beni ofise doğru çekiyor. Ayağını kullanarak Oturmam için masadaki sandalyeyi tekmeledi ve diğer eliyle mağaza telefonunu kaldırıp sivri bir gümbürtüyle önüme koydu. "Zili çalacağız.

'Muhtemelen bir telefon seks hattıdır. Muhtemelen bunun yalnız ve yaşlı erkeklerin telefon faturalarını kabartmak için kullandıkları bir reklam olduğunu anlamam için benden dakikası on sterlin alacaklar.

"Eğer böyle düşünseydin, bu kadar heyecanlı görünmezdin. Elimini bıraktı Eliyle ahizeyi alıp boş avucuma yerleştiriyor, sonra da kitabı sayfanın üzerinde açık tutuyor. "Telefonu hoparlöre ver.

Numarayı çevirirken parmaklarım titriyor ve telefonu tutmak zorunda kalıyorum.

Alıcı ekstra sıkı çünkü avuçlarım ter içinde kaldı. "Muhtemelen eskidir," diyorum çaldığında. 'Kimse gitmeyecek-'

Brandon?

"Hayır. Mindy mi o? Kekeleyerek söyledim. İsmi duyunca içimi bir heyecan kapladı - belli ki birinin aramasını bekliyordu. "Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en garip telefon görüşmesi. Buntingorden'de bir kitapçıda çalışıyorum ve numaranızı *Kolera Zamanında Aşk*'ın bir kopyasının içinde bulduk...'

Ona dükkândan, neredeyse her ikinci el kitabın içinde bir mesaj olduğundan ve onun numarasını bulmanın bana nasıl *Serendipity*'yi hatırlattığından bahsediyorum.

"Kimse bu numarayı aramıyor *ya da bu* filmi bilmiyor ve evet, bu filmi tam da bu yüzden yaptık.

"Biz mi?"

"Adı Brandon'dı. Onunla on beş yıl önce tanıştım ve o zamandan beri onu düşünmediğim bir gün bile olmadı. Bu numarayı ilk kez biri arıyor.

"Yani bu gerçek mi?" Heyecanla masaya vuruyorum. 'Bu gerçek bir hayat *Tesadüf mü?*'

"Öyle de denebilir," diyor Batı Midlands aksanlı sesiyle gülerek.

"Bize ne olduğunu anlatacak mısın?"

Tereddüt ediyor ama hikayesini paylaşarak kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verdiği anı neredeyse duyabiliyorum. "Otobüsten düştüm ve onun kollarına düştüm. İnerken üzerimde alışveriş yükü vardı ve o da

Binmek için sıraya ilk o girmişti. Etrafta buz ve kar vardı ve otobüsün basamağı ıslaktı ve ben kayarken beni yakaladı ve o büyülü film anını yaşadık, bilirsiniz? Hani göz göze *gelirsiniz ve anlarsınız ya*. Nefesimi kesmişti ve bu sadece düşüşün adrenalini değildi. İyi olduğumdan emin olmak için beni kahve içmeye götürmekte ısrar etti - elbette iyiydim, sadece onunla kahve içmek istemiştım. Ve kahve

Bir kahve daha içtik ve Bristol şehir merkezinde saatlerce dolaştık çünkü ikimiz de günün bitmesini istemiyorduk. Hatta buza bile gittik.

paten kayıyorduk, filmdeki gibi. İkimiz de başkalarına bağlıydık, ama bu kader fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Olması gerekiyormuş gibi hissettim, ama aynı zamanda çok da mükemmeldi, anlıyor musunuz? Böyle şeyler

gerçek hayat ve geriye dönüp baktığımda, can alıcı noktayı beklediğimi görebiliyorum. "O duyguyu bilirim. Dimitri ve ben bakıştık.

"Aklıma filmde yaptıklarını yapmak ve üzerlerinde isimlerimiz ve numaralarımız olan iki eşyayı dünyaya göndermek fikri geldi.

Bir hayır kurumuna gitmeyi bekleyen bir yığının içinde tam da bu kitap vardı. Bu bir işaret gibiydi. Kendisininkini beş poundluk bir banknotun üzerine yazmış. Ve tabii ki eski beşlikler artık kullanımdan kalktı, yani onunki sonsuza dek kayboldu. Onun bir gün o kitabı bulması benim tek umudum.

"Ah, sadece biz olduğumuz için sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

'En azından hala dışarıda olduğunu biliyorum. Bu da bir şeydir. Hâlâ arıyor olup olmadığını bile bilmiyorum... Kendimi kandırıyorum, değil mi? *On beş* yıl oldu. Şimdiye kadar evlenmiş olmalı ve ben, aptal bir dilenci olarak, hala 2020'lerin başından kalma eski bir flip-phone taşıyorum, şarjını ve kontörünü saklıyorum çünkü sahip olabileceği tek numara bu. Geleceği düşünmedim-

o zamanki telefon numaramı kanıtlıyor, ama herkes gibi ben de teknoloji ilerledikçe o zamandan bu zamana en az on telefon değiştirdim, ama kitaba koyduğum numara o zaman sahip olduğum telefondur. Birbirimizi tekrar bulmamızın birkaç hafta süreceğini düşünmüştüm çünkü bu çok ... olması gereken bir şeydi. Vazgeçmem gerektiğini biliyorum ama hâlâ telefon edeceği günü bekliyorum. Çünkü bir parçam hala arayacağını düşünüyor.

"*Yapacak*," diyorum. "Yapmak zorunda. Bu çok romantik bir hikaye. *Bunun* olması için böyle bir an yaşayamazsın.

"Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

"Onu internette bulmayı denediniz mi? Dimitri sorar.

"Birkaç yıl önce, Twitter ve Facebook yaygınlaştıktan sonra, bir şekilde görmesini umarak bir gönderi paylaştım. Birkaç paylaşım ve retweet aldı ama bir sonuca varmadı ve aradan yıllar geçtikçe daha da aptallaştı. Yıllar önce bir günümü birlikte geçirdiğim bu adam için hala bir mum tuttuğumu hissettim.

Ona bunun aptalca bir şey olmadığını ve nerede olursa olsun aynı şeyi yapıyor olabileceği konusunda güvence veriyorum.

Bu kitabı almaya giden potansiyel alıcılar.

"Bu şimdiye kadar duyduğun en romantik şey değil mi? Dimitri'ye telefonu bırakıp ahizeyi sanki bir şey olacakmış gibi tutarken şöyle diyorum her an ortaya çıkıp Arjantin tangosu yapmaya başlayabilir.

"Kimsenin beşliklerin emekliye ayrılacağını ve telefon teknolojisinin ilerleyeceğini tahmin etmemesi çok yazık.

Bu onu daha da romantik kılıyor. Çapraz aşıklar, kıl payı kaçırılanlar, zamanın ve teknolojinin ilerlemesiyle durdurulan kader. Hem gerçekten üzücü hem de inanılmaz romantik.'

Eğildi, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendi tarafına doğru sıkıştırdı. 'Peri masallarına inandığım için çocuksu olduğumu söylüyorsun ama *sen* hala aşk hikayelerine ve mutlu sonlara inanıyorsun. Aşkın gerçek hayatta olmadığını söylüyorsun ama yine de olduğuna inanıyorsun.

'Evet, diğer insanlar için. Benim için değil.'

"Ama *olacak*. Sesi, Mindy'ye Brandon'ın onu arayacağını söylediğimde duyduğum inançla aynıydı. "Ayaklarını yerden kesecek binlerce yakışıklı prensi hak ediyorsun.

'Hayır, dükkan çok kalabalık olur. Sadece bir tane yeter. Eğer peri masallarının dışında var olsalardı.

"Her şey mümkün.

Uzanıp hala omuzlarımda olan üst kolunu ovuyorum ve ince gri bluzunun yumuşak pamuğunu buruşturuyorum. "Ya onu bulursak?"

"Binlerce gerçek hayattan masalsı olmayan prens mi? Ben gülüyorum. "Hayır. Brandon.

Beni serbest bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Bir bankaya git ve onlara iade ettikleri her bir beş poundluk banknotu inceleyip inceleyemeyeceğimizi sor?"

"Hayır, demek istediğim sosyal medyada bir çağrı yayınlayın. Sadece birkaç kişi değil

Geçen gün yaptığımız gibi fotoğraflar, ama onu bulmak için uygun bir çağrı yapın. Birisi trende alyansını kaybettiğinde ya da bir çocuk otobüste çok sevdiği ayısını unuttuğunda insanların paylaştığı grafikleri biliyor musunuz? Bildiğimiz küçük bilgileri, yeri, tarihi, belki Mindy'nin bir fotoğrafını koyalım. İnsanlardan bunu her yerde paylaşmalarını isteyin.

"Ve sadece onunla karşılaşmasını mı umalım?"

"Eğer olması gerekiyorsa olacak, değil mi? Mindy hayatının aşkı olabilirdi. O günkü büyümlü buluşmalarını herkese anlatabilirdi. Birileri bunu görüp hikayeyi tanıyabilir. Yerel gazetelerle de temasa geçebilirim. Bunu bir hikaye olarak yayınlamaya istekli olabilirler. Ve ilginç hikayeler yayınlayan bazı haber siteleri. Bunun viral olma potansiyeli var. Romantik ve ilginç - bu ikilinin birbirlerini tekrar bulmalarını şimdiden önemsiyorum ve başkaları da önemseyecek.

"Peki ya onu bulursak ve evliyse? Ya onu bulduğumuzda tam bir otuz birciyse?"

"Gerçekçi olacağına güveniyorum," diyorum sırtarak. "Peki ya çok hoş biriye, hâlâ bekârsa ve hâlâ onu arıyorsa?"

"Sanırım onu bulduğumuzda öğreneceğiz. Çünkü onu bulacağız. Bir şeyi aklınıza koyduğunuzda, onun gerçekleşeceğine inancım tam.

"Teşekkür ederim. Bu iltifat karşısında gülümsemeden edemiyorum, çünkü genelde iyi olduğum tek şey bir şeyleri devirmek ve ortalığı dağıtmak olsa da bunu duymak harika.

Hayatımda bana güvenen çok fazla insan olmadı ve güvenen biriyle tanışmak büyüleyici.

Bölüm 13

"Kapa çeneni! Annem duman alarına süpürgeyle vuruyor, bu da sadece daha da yüksek sesle ötmesine yarıyor. 'Neyin var senin? Tanrı aşkına, sadece bir parça peynir. Nicole, duman alarının neden bu kadar aşırı duyarlı?'

"Aşırı hassas değil, dumanla dolu bir mutfağa tepki veriyor. Kız kardeşim önündeki fırın tepsisini sallayarak dumanı dağıtmaya çalışıyor.

'Peynir *yanıyor*, anne. Bununla bir ilgisi olabilir. Bir çay havlusunu çırpıyorum.

"Geri çekilin! Bobby yangın söndürücüyle geliyor.

'Oh, işte bu aşırıya kaçmak. Sadece birkaç alev vardı ve -'

Bobby fırını beyaz tozla kaplayıp cızırtıya son verirken yarım blok peynir Nicole'ün fırınının dibine yapışır ve muhtemelen zehirli dumanlar küçük mutfağı doldurur.

"O duman alarmından nefret ediyorum," diye mırıldanıyor annem kendi kendine. 'Her zaman bana doğru geliyor. Nesi var anlamıyorum.

Dimitri açık kapı aralığında duruyor, paltosunu ya temiz havayı içeri almak ya da peynir dumanını dışarı atmak için kullanıyor, hangisi olduğundan emin değilim.

'Yok ettiğiniz fırınımı kurtarmaya çalışıyor. Yine mi? Son fırınımızı daha yeni değiştirdik çünkü daha fazla yemek pişirme felaketiyle başa çıkamadı.

Dimitri, "Soğuduktan sonra biraz bikarbonat ve sirke ile yeni gibi olur," diyor ve fırının kapağından damlayan, yangın söndürücü tozun damlama ortasında dondurduğu kararmış peynirin durumuna bakarak iyimserliğine hayran kalıyorum.

"Size temizlik tavsiyeleri verebilecek bir adam! Annem ciyak ciyak bağılıyor, hâlâ canlandırmaya çalıştığı buruşuk kömür parçasından başını kaldırıyor.

"Ne kaleci ama!

Ailemle böyle tanıştığı için utandığımı söyleyebilirim, ama pizzayı önerdiği için kendi hatasıydı, annemin pizza fikrinin fırında kızarana kadar pişirilmiş tortilla dürümü olduğunu bilmemesine rağmen hafifçe yakılır ve şu çelik ninja fırlatma yıldızlarından biri kadar sert ve keskin olur, sonra ketçap sürülür ve üzerine rendelenmiş yarım blok peynirle birlikte fırına geri konur, bu peynir hemen fırının içine kayar ve erir, annemin ısrarla istediği yakıcı dumanlara neden olur Fırını en yüksek sıcaklığa getirerek daha da yakmak, o kadar sıcak olana kadar ki erimiş peynir akını gerçekten alev *alır* çünkü kendiliğinden yanmadan daha fazla ısınmaz.

Bobby yangın söndürücüyü kaldırmaya gidiyor - annem oradayken asla uzağa gitmez - ve havalandırmak için tüm pencereleri açıyor.

"Bahçede oturalım mı? Dimitri önerir. "Çok güzel bir akşam.

Evde oturmanın imkansız olduğundan bahsetmemesi çok kibarca çünkü duman hala oturma odası ve mutfakta yükseliyor ve herkesin gözleri dumandan yanıyor ve sulanıyor.

Nicole ve ben herkese sade, güvenli, kremalı olmayan peynirli sandviç yapmak için puslu havaya göğüs geriyoruz. Annem Dimitri'nin getirdiği şarap şişesini aldı ve

Nicole'ün verandasına yerleştirilmiş hasır bahçe setine oturması için onu sürüklüyor, renk renk çiçeklerle çevrili, özenle biçilmiş çimenlere ve sonunda çiçekli bir ağaçla örtülü annemin ek binasına doğru bakıyor. Kiraz ağacı.

"Bu çok havalı! Annem şişenin üzerindeki etiketi okuduktan sonra birazını beş bardağa dolduruyor.

Dışarı çıktığımızda Bobby de onlara katılmış ve annem Dimitri'ye bir usta gibi yirmi soruluk bir oyun oynatırken arkasına yaslanmış izliyor. Kaba ya da ani davranmadan, ondan öğrenmeyi başardığı tek şey evcil hayvanı ya da kız arkadaşı olmadığı ve bir tür Jedi akıl numarası gibi soruları kimse olmadan atlattığı. farkına varmak.

Kesinlikle sihirli güçleri var, çünkü Nicole ve ben hafif dumanlı peynirli sandviç tabaklarını taşıdığımızda ve metal üzerinde yanan peynir kokusunun, bir yaz sahilde dondurma külahımdan hoşlanan eşek arısı sürüsü gibi sonsuza dek saçlarımın etrafında bir bulut gibi beni takip edeceğinden korktuğumda, anneme kitaplardaki mesajlardan ve nasıl birkaç paylaşılabılır şey çizdiğinden bahsediyor.

Kitap kapağının ve mesajın fotoğraflarını içeren grafikler ve Brandon'ı internette bulma kampanyamızı nasıl yürüttüğümüz. Şimdiye kadar birkaç bin retweet aldı, Facebook'ta daha da fazla paylaşıldı ve çok sayıda yorum yapıldı.

Ne kadar tatlı olduğunu ve onu bulmamızı ne kadar çok istediklerini.

Ayrıca Esme, Vickie ve Tommy, *Frankenstein*'daki söz, bebeğin Doğum duyurusu ve bulduğumuz diğer bazı notlar, yeni Facebook, Twitter ve Instagram hesaplarımızda ekstra sosyal medya trafiği elde edersek, bu notları yazanların da bunu görme ve iletişime geçme şansını artıracağını düşündük.

O konuşmasını bitirdiğinde annem, Nicole ve Bobby Kitaplarla ilgili her şeyi eleştirenlerin hepsi koltuklarında öne doğru eğilmiş, dikkatle dinliyorlar ve bu notları alma konusunda beni bir kez daha düşündürüyor halk bir şekilde. Eğer bunlar hakkında konuşmak bu üç kişinin bile umurunda olabiliyorsa, bir şeyler yakalamış olabiliriz.

"Neden birbirinize öyle bakıyorsunuz? Dimitri'nin Konuşmasını bitirdi ve sandviçini yemeye başladı, ki bu muhtemelen aklındaki ev yapımı yemekten biraz uzaktı. Yakalamaya devam ediyorum Nicole ve annem arasında kaçamak bakışlar, yarım kalan baş sallamalar ve gözlerinden başka bir şeyle işaret etmeler.

Nicole başını sallar ama annem hüznle iç çeker. "Kitaplar hakkında senin gibi konuşan birini hiç duymamıştım Hal.

Dimitri kıpkırmızı oldu ve ben peynirli sandviçimi yerken boğuldum, bunun sonucunda Bobby sırtıma vurmak zorunda kaldı.

"Şimdi, eğer sana *koleksiyonunu* umursamayan hoş bir erkek arkadaş bulabilirsek..." Sarkan kitap raflarıma koleksiyon diyor çünkü kulağa 'takıntı' ya da 'zaten çok fazla kitabın varken daha fazla kitap alma bağımlılığından daha iyi geliyor, doksan sekizinci doğum gününe kadar günde yirmi dört saat okuyabilirsin ve yine de hepsini bitiremezsin'.

'Şimdi, sana bahsettiğim peynircilik sınıfındaki arkadaşımın arkadaşına ne dersin? O hala bekar.'

"Anne, o bir papaz! Gözlerimi deviriyorum. Bu konuyu ilk açışı değil. "Ve altmışına merdiven dayadı!

'Peki, okulda matematik ödevlerini kopyaladığın o hoş genç adama ne dersin? Müsait olup olmadığını görmek için Facebook'a girdin mi?

"George adında bir adamla evli.

'Oh, biliyorum - Joyce'un oğlu! Yine bekar.'

"Anne! Yine bekar çünkü geçen hafta dul kaldı!

"Aynen öyle. Başka biri onu kapmadan önce hemen içeri girmek istiyorsun.' 'Hayır, istemiyorum. Hiçbir yere hiçbir hızda girmek istemiyorum. Sen sadece beni pipisi ve kalbi olan biriyle evlendirmek istiyorsun.

kalp atışının anlaşmayı bozan bir şey olmadığını düşünmeye başladım.'

Boğulma sırası Dimitri'de ve Bobby bir tur daha sırtına vuruyor, ama nedenini bilmiyorum, çünkü işe yaramıyor.

"Seninle ilgilenen *biri* olsaydı buna ihtiyacım olmazdı, değil mi? Bakışlarını kaçıran ve sandviçine hiçbir sandviçin hak etmediği kadar ilgi gösteren Dimitri'ye dikkatle bakar.

Annem bahçede olan bir şey hakkında gevezelik etmeye başlıyor ve Dimitri sürekli gözlerimi yakalıyor ve başımızı her kaldırdığımızda bakışlarımı tutuyor. Rahat ve güler yüzlü görünüyor ve ailemin yanında bu kadar rahat olması hoşuma gidiyor.

Annem kayıtsızca devam ederken Nicole'ün bizi izleyişini ve Bobby'yle bakışıp durmasını kaçırmıyorum.

Annem onun orada olduğunu unutmuş gibi davranıyor. muhallebi üzerinde yürümeye benzeyen bir mucize olarak adlandırılır ve ardından çevrede tek bir adam varken suyun hızla şaraba dönüşmesi. Genellikle

Yanıp sönen fener ve radarı onlara odaklanıyor ve onları rahat bırakması için istediği her şeyi kabul edene kadar diğer her şeyi görmezden geliyor, tıpkı kapıyı çalan ve kaç kez onlara köstebek yuvasına taşınmayı ciddi olarak düşündüğünüzü ve pencereye ihtiyacınız olmadığını söylemeniz de pazarlama konuşmalarına devam eden çift cam satıcılarına yaptığınız gibi. O adamlardan birkaçını yakaladı ve beni pencere teklifleri karşılığında onlarla randevular da.

Ama Dimitri ile farklı. Olması gerektiği gibi uyum sağlıyor. Orada. Annemin konuşmasını Nicole, Bobby ve benim toplamımızın onun kâğıttan kulüp hikâyelerine gösterdiğimiz ilgiden daha büyük bir ilgiyle takip edişini izlerken dudağımı ısıyorum.

Cam üfleme dersinde neler olduğunu anlatamadan, akşam karanlığı çökerken, neyse ki tatlı olarak dükkândan alınmış limonlu beze turtasının ardından bir tatarcık sürüsünün saldırısına uğruyoruz.

Bütün pencere ve kapılar açık, evin içi buz gibi ama annem bulaşıklara yardım etmem için beni mutfığa sürüklüyor, Nicole ise mutfakta dizlerinin üzerine çökmüş tanrılara dua ediyor.

mutfak aletleri ve fırına pervasızca karbonat ve sirke atmak.

'Şu şarabı gördün mü? Yapıldığı şatoyu duymuştum - o şey bir *servete* mal oluyor. Paralı biri olmalı.' Annem ellerini bulaşık kabına daldırıyor.

"Anne!" diyorum dehşet içinde, gözlerimin *hala* fırın felaketinden dolayı sızlıyor olmasıyla hiçbir ilgisi yok. "A - mali durumunun seninle bir ilgisi yok ve B - öyle olduğunu sanmıyorum. O, bunun

"Babası taşındığında bıraktığı koleksiyonu.

'Oh, o dağılmış bir aileden geliyor. Onu onaracak birine ihtiyacı var. Bana komplocu bir göz kırptı.

'Onun onarılmaya ihtiyacı yok. O olduğu gibi mükemmel. Annemin kafası ışık hızı rekoru kıracak kadar hızlı dönmeye başladığında bunun da bir hata olduğunu anladım.

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemiyor ama yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım yalnızlık çekiyor.

"Bence o da yalnız," diyorum, bir an için kendimi unutarak. Annemin önünde böyle itiraflarda bulunamazsın - hafta bitmeden onu tığ işi kulübüne kaydettirir ve bir tahsisat için bekleme listesine alır. "Bence Bay Anastasia oldukça mükemmel. Bir tabağı masaya çarparak

Tahtayı öyle bir kuvvetle boşaltıyor ki neredeyse ikiye bölünüyor.

'Soyadı ne bu arada? Google'da aratmam lazım.

'Ben... bilmiyorum. Bu garip mi?' Bir an düşündüm ve sonra aniden ne dediğini fark ettim. "Bekle, hayır, tuhaf değil, iyi bir şey.

Çünkü onu Google'da aramanıza izin verilmiyor. Nicole, "Bu biraz garip," diyor.

"Hiç gündeme gelmedi.

"Onu hâlâ Facebook'a eklemedin mi? Annem soruyor. 'Bütün o sosyal medya şeylerini birlikte yaptığınızı söylüyordu. Onu Facebook'ta bulacağım.

arkadaş listenize ekleyin ve onu ekleyin. Örgü grubundan haberdar olmak istediğini söyledi.

Bunu hiç söylemediğine eminim. Ve Facebook'ta da olmadığına eminim.

Kapıdan bakınca Bobby'yle oturma odasında oturduklarını görüyorum. Rahat ve evindeymiş gibi görünüyor, Bobby'nin en sevdiği konu olan Avrupa binalarının mimarisi hakkında gevezelik ediyor ve ben biraz etkileniyorum

Bobby bile onunla iyi anlaşıyor, çünkü Bobby Nicole dışında *kimseden* hoşlanmıyor.

"Soyadını bilmemem garip mi? Kendimi şaşırtarak söylüyorum Çünkü bir şeyler sakladığına dair içimi kemiren hissi paylaşacağımı fark etmemiştim. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum. yaşıyor. Üzerinde çalıştığı kitap hakkında belirsiz ve herhangi bir teslim tarihi varmış gibi görünmüyor. Ve bir emlak geliştiricisi var. içeri giriyor ve dükkan hakkında ürkütücü miktarda şey biliyor, oysa bunları bilen tek kişi ..."

Nicole endişelerimi görmezden gelerek, "Belki de Bobby ondan hoşlandığı içindir ve Bobby'nin birinin arkadaşlığından hoşlanma ihtimali benim azizliğe ulaşma ihtimalim kadardır," diyor.

"Belki de Robert'ın arkadaşı olduğu için fazla güveniyordum, ama onunla her birlikte olduğumda tüm şüphelerim camdan dışarı çıkıyor. Daha fazla bir şey söylemeden önce kendimi durduracak kadar aklım var, tıpkı o şüphelerin yerini hızla dudaklarını, gözlerini, gülümsemesini ve o gün bir anlığına gördüğüm çil benekli kaslı omuzlarını düşünmek gibi ... Annem böyle bir itirafla bayram ederdi.

"Kendini sabote etmeye çalışıyorsun," diyor annem. 'Bir ilişki iyi gittiğinde bunu hep yaparsın.

"Hayır, bilmiyorum. Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Ve ortada bir ilişki yok anne. O sadece bir arkadaş.

'Arkadaşlarım, kadın arkadaşlarına papaz ayarlamaya çalıştığımda bu kadar üzülüyorlar. Ben sadece onu kıskandırmaya çalışıyordum. "Eğer çabuk davranmazsa senin için başka fırsatlar da var.

Ona yaşlı bir papazın, mutlu bir evliliği olan bir eşcinselin ve yeni dul kalmış bir kadının potansiyel aday *olmadığını* söylemiyorum.

"İlgilenmediğini söylediğinde ne kadar mutlu görüldüğünü gördün mü?

"Hayır.

"Evet, öyle. O da tıpkı senin gibi, Hal. Utangaç ve tuhaf bir giyim zevki var.'

"Hala kabuklu bir takım elbisen var! Onu aşağılamaya çalışmasa da itiraz ediyorum. "Utangaçlığı ve biraz garip tuhafılığı tam da onun sevdiğim yönleri.

"Yani ondan hoşlanıyorsun.

"Hayır. Yani... hayır. Muhteşem erkekler dükkanınızın kapısından içeri girip ayaklarınızı yerden kesmez. Her zaman benim gerçekçi olmayan beklentiler ama bu hepsinden daha gerçekçi olmayanı. O değil ...'

Açık kapıdan tekrar bakıyorum ve bu sefer gözlerimi yakalıyor ve ağzı içimdeki kelebekleri harekete geçiren bir gülümsemeye dönüşüyor öyle bir güçle dönüyor ki neredeyse sildiğim tabağı düşürüyordum. 'Bu gerçek hayatta olmaz. Şansım zaten bir kez ve yıldırım iki kere düşmez. Tabii gerçek bir yıldırım değilse ve ben dışarıda metal bir şey taşıyorsam. Ama bu konumuzun dışında. Bir bit yeniği olmalı.'

Ona dönüp bakıyorum ve Bobby hâlâ onunla konuşuyor olmasına rağmen gözlerini benden ayırmıyor. 'Bir yerde. Gizli bir yerde. Gerçekten çok derinlerde.

Çünkü Dimitri gibi muhteşem birinin gerçekten görüldüğü kadar muhteşem olduğu için asla bu kadar şanslı olamazdım.

Dükkâna yaklaştığımızda Dimitri, "Çok eğlenceliydi," diyor. 'Ailen inanılmaz.

"Benimle hâlâ konuşuyorsun - annemle geçirdiğim akşamdan sonra bu beklediğimden de fazla bir şeydi.

'Ve iki kaşım da hala duruyor. Fırından alevler çıkmaya başladığında bu beklediğimden daha fazlaydı.

Telefonum Facebook bildirimiyle bipliyor, bazı notları internete koyduğumuzdan beri bunu sık sık yapıyor ve önemli bir şey olma ihtimaline karşı anında kontrol etmekten kendimi alamıyorum. "Bir fotoğrafta etiketlenmişiz," diyorum sayfanın yüklenmesini beklerken ve sonra parlak ışıklı bir restoranda kadeh tokuşturan yirmili yaşlarda iki gencin fotoğrafı belirince şaşkınlıkla aşağı kaydırıyorum. 'Ne olduğunu bilmiyorum-' Yazıyı okudum. "Aman Tanrım, bu Vickie ve Tommy'nin ilk randevuları!

"Ne?" Gözleri büyüdü.

Telefonumu ona doğru ittim. 'Vickie gönderimizi gördü ve kitabı okul dolabında bulduğunu hatırladı! Evde zaten bir kopyası vardı ve bunun bir hata olduğunu düşünerek başka birinin alması için bankın üzerine bıraktı. O

Kapağı hiç açmadım!'

Fotoğrafın üzerindeki yazıyı okurken yüzünün aydınlanmasını izliyorum.

*On yıl gecikmeyle de olsa, sonunda neden bir kopyasının
On birinci sınıftayken dolabımda Açlık Oyunları vardı. Notun fotoğrafını
yeniden paylaştı ve mağazanın sayfasını etiketledi. Neyse ki bu adamla hala
FB arkadaşınız ve sonunda cesaretimi toplayıp ona sırılsıklam aşık
olduğumu söyledim ve hala da öyleyim! Teşekkürler, Once Upon A Page!
#FirstDate10YearsLate*

Neredeyse altında durduğumuz Viktorya dönemi sokak lambası kadar parlak bir gülümsemeye telefonumu geri veriyor.

'Bana bunun sihir olmadığını söyle! Bir şekilde o kitap doğru kişiyi buldu, yaptığımız bir şey sayesinde, yıllar sonra bile. Ve bakın ne kadar mutlu görünüyorlar! Bu *inanılmaz bir şey*.

Başını elektrik direğine yaslar. 'Oh, *kitap* olduğunu sanmıyorum Bu inanılmaz, Hal.'

Bu cümlede gizli bir anlam olduğunu biliyorum ve aramızdaki havada garip bir gariplik var, sadece yanıp sönen kırmızıyla serpiştirilmiş yanaklar. Telefonumu cebime geri sokuyorum ve kaldırım taşlarından birine beceriksizce tekme atıyorum.

"Hallie, yapabilir miyiz..." Kendini durduruyor, sırayla dudaklarına bastırıyor

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş ve dişleriyle alt dudağını sıkıyormuş gibi bir arada. "Yani... Ben..." Doğru kelimeleri bulamamanın hayal kırıklığıyla iç geçiriyor ama sorun değil çünkü ben de ne olduklarını bilmiyorum.

Sonunda kendini ayağa kaldırıyor ve yürümeye devam ederken elimi tutuyor.

O bir şey söylemiyor, parmakları parmaklarımın arasına girerken ben de söylemiyorum. Avuçlarımın çok terlememesini ummakla meşgulüm.

Dükkâna döndüğümüzde isteksizce bırakıyorum ve dükkânın kapısını açmak için anahtarlarımı çıkarmam gerekiyor, onu içeri davet edip etmemeyi tartışırken garip bir şekilde duruyorum. Bugünkü müşterilerden sonra hala toparlamam gereken çok şey var ve dükkanın durumunu görüp yardım etmesi gerektiğini düşünmesini istemiyorum ve üst kattaki dairem henüz gerçekten boşaltılmadı ve

Hala çoğu şeyi kutulardan çıkarıyorum, bu yüzden onu oraya davet etmeye de çok hevesli değilim ... ama içeri girmesini istemediğimi düşünmesini *ya da* onu davet etmenin daha fazlasını ima ettiğini düşünmesini istemiyorum ...

"Geri dönmeliyim. Düşüncelerime kolay bir son verdi.

'Bir süreliğine ailenizin bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Harikaydı. Yangın söndürücü kısmı bile.'

Aşağıya bakarken gülümsüyor, tereddüt ediyor, sanki benim
gitmesine izin verme *ya da* onu içeri davet etme konusundaki isteksizliği.
Dişleri alt dudağını çiğniyor

Gözleri ağzıma sabitleniyor ve uzun, garip bir an boyunca bana iyi geceler öpücüğü vereceğinden emin oluyorum. Yarık bir çenesi ve derin bir başparmağımı yerleştirmek ve parmaklarımın yüzünü okşamasına izin vermek istiyorum ve neredeyse uzanıp bunu yapacağım ve beni durduran sadece parmaklarımın kapı çerçevesine kıvrılması.

Bir de pencereden bizi izleyen Heathcliff'in ölümcül bakışları. Kendisinden başka kimseyi desteklemeyeceğinden eminim.

Dimitri'yi öpmek.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki onu hayal edebilirdim. Konuşurken, sanki birinin söylediği en seksi kelimeymiş gibi ses çıkarıyor. Pürüzsüz teni benimkine o kadar yakın ki, keskin çene kemiğinin benimkinde nasıl bir his uyandıracakını hissedebiliyorum ve dudakları yanağıma bastırıp dakikalar gibi uzayan saniyeler boyunca orada kalırken gözlerim istemsizce kapanıyor, otlu ve meşeli tıraş losyonunun kokusu neredeyse aylak yanmış peynir dumanlarını geride bırakıyor.

Elim kolunun üst kısmına gidiyor ve parmaklarım koluna dolanıyor, onu yakınımda tutmaya çalışıyorum, yanaktan öpmek gibi, bunun da Şimdiye kadar yaşadığım en samimi ilişkiydi ve eğer bütün gece orada kalmak isterse, benim için sorun olmazdı.

Birden öyle bir kendine geliyor ki, bu onu zıplatıyor, o da beni zıplatıyor, bu da Heathcliff'i ürkütüyor, o da tankının dibindeki kaleye doğru zıplıyor.

"Ee, evet. En iyisi ben..." Hızla bir adım geri çekilir. "Yarın görüşürüz, Hal.

Kapı aralığında durup uzaklaşmasını izliyorum, omuzları Yere çökmüş ve ellerini ceplerine sokmuş. Caddenin karşısına geçip çeşmenin yanından yürüyor, Buntingorden'in dışına çıkan dar arka yollardan birine sapmadan önce durup arkasına bakıyor ve el sallıyor.

İçeri girip dükkanın kapısını arkamdan kilitlerken Heathcliff'e, 'İyi gitti,' diye mırıldandım. Çantamı ve ceketimi daireye çıkan merdivenlere bırakıyor, dükkana yönelmeden önce ona bugün üçüncü kez balık yemi veriyorum. Yoğun bir gün oldu. Sagas bölümünde yaşlı bir kadını kaybettim ve onu bir daha bulamadım.

Kapanış saatinden çok sonraya kadar, bu yüzden geç ayrıldık ve temizlik yapma şansımız olmadı.

Burada havada bir büyü hissi olabilir, ancak arkamı döndüğümde kendini toparlamaması utanç verici.

Yerde bırakılmış ya da raflara ters, önlü arkalı ya da başka bir şekilde itilmiş çeşitli kitapları topluyorum ve alt kata taşınmış çocuk kitaplarını toplayıp gitmek üzere kollarıma alıyorum geri. Çıkartılan kitapları topluyorum, göz gezdiriyorum ve çıktıkları yer olmamasına aldırmadan en yakın boş yere geri koyuyorum ve sonunda raflar Henry'yi ofisten çıkarıp halıyı süpürmeye yetecek kadar düzenli görünüyor.

Sıcak bir duş ve bir fincan çaydan başka bir şey istemiyorum. Çikolatalı bisküviler, bu yüzden hızlıca etrafta dolaşıyorum, ayağım Kurgusal Olmayan Seyahat raflarının altındaki bir şeye çarpana kadar gri halıda düzgünce kayıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarım bir kitabın etrafına dolanana ve onu çekip çıkarana kadar elimi toz tavşanlarının arasında kaydırıyorum.

Kapağındaki tozları temizlerken Heathcliffe, '*Anne of Green Gables*,' diyorum, eski bir kopyada kızıl saçlarını örmüş, mavi bir elbise giymiş, şapkasını takmış bir kız derenin üzerindeki bir köprüde dururken resmedilmiş. "Büyükanneimin bunu bana okuduğunu hatırlıyorum.

Heathcliff yemeğini bitirdiği halde kendisine daha fazla yemek verilmemesinden ne kadar etkilendiyse, bundan da o kadar etkilenmiş görünüyor.

Tozlu ve unutulmuş kitabın içinde bir şey görmeyi beklemesem de yine de kapağı açıyorum ve yanlışlıkla soluduğum tozla anında nefesim kesiliyor ve boğuluyorum.

Döngülü yazıyı, her kelimenin düzgün kıvrımını tanıyorum. Hatta *Gurur ve Önyargı'dakiyle* aynı kalemle yazılmış gibi görünüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve

Arkamı döndüğümde köşede hayalet gibi bir figürün durduğunu ve parmaklarını bana doğru uzattığını hissediyordum ama bunun hayal gücümün bir oyunu olduğundan eminim.

Ellerimi pantolonuma siliyorum ve parmaklarımla sözcüklerin izini sürerek onlardan bilgi çıkarmaya çalışıyorum.

Aşkına,

Yaşadığımız maceralar, hem gerçek hem de hayali. Yaşadığımız hayatlar ve yerler seyahat ettiğimiz, kurgusal olmayan tek macera aşık olmak olduğunda. Bana hep hayalini kurduğum hayatı verdiğin için teşekkür ederim.

Nehir kenarında yürüyeceğimiz ve hayallerimizi paylaşacağımız sonsuz günler için sabırsızlanıyorum.

*Daima sonsuza
dek, Della*

Yine o sihir hissi parıldıyor, sanki doğru anda başımı kaldırırsam rafların arasında uçuşan perileri yakalayacakmışım ve kitaplar kapanacakmış gibi hikâyelerini başka bir gün için paylaşmayı bitirirken kendi örtülerini örtüyorlar. Dimitri'yi geri arayıp ona göstermek istiyorum ama ne telefon numarası var ne de nerede yaşadığına ya da ona yetişmeye çalışsam şimdiye kadar ne kadar yol almış olabileceğine dair bir fikrim. Ve bu garip ayrılıktan sonra, belki de en iyisi bu geceye bırakmak.

Tüm aramalara, elimize aldığımız her kitabın içini didik didik etmemize rağmen annesinden bir not daha bulmayı hiç *beklemiyordum*. Neredeyse ikna oldum.

Hayal ediyorum ve kitaba tekrar baktığımda sayfa boş olacak.

Öyle değil. Ve sanki onu bu gece burada, tek başıma bulmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, o rafın altını çoktan temizlediğimden emin olmama rağmen

O zaman kesinlikle orada değildim. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyor gibi. Keşke ne olduğunu bilseydim.

Bölüm 14

"Saat sekiz bile değil! Kafamı yatak odasının penceresinden dışarı çıkarıyorum ve sabahın yakıcı güneşi altında gözlerimi kısıarak Dimitri'ye bakıyorum.

'Biliyorum! Erken başlayacağımızı düşünmüştüm!' Elindeki küreğe vuruyor

kaldırıma doğru tutuyor ve içinde iki karton kahve fincanı olan bir tepsi bulunan diğer elini kaldırıyor. "Ayrıca fıstıklı kurabiyelerim de var.

"Güzel. Çünkü hazine kazmayı boş verin, günün bu saatinde kahve ve unlu mamuller getirmemiş olsaydınız cesedinizi gömecektik.

"Boş ver onu, saklanacak kitaplar ve bulunacak hazineler var," diye sesleniyor arkamdan, başımı pencereden içeri çekip saçlarımın ne halde olduğunu görmek için aynaya bakma riskini alırken. Gördüğüm manzara karşısında irkildim. Bir

Bir gün, sabahları muhteşem erkekler kapımı çaldığında kafamı pencereden dışarı çıkarmanın iyi bir fikir olmadığını öğrenebilirim. Bugün o gün değil.

Ellerimle düzleştirdim ve dükkanın anahtarlarını ona atmak için pencereye geri döndüm. 'İçeri gir, bir dakika içinde aşağıda olacağım. Dimitri

...'

Konuşmadan önce bana bakmasını bekliyorum, benimkiler hala birbirine yapışmış olsa da göz teması kurmaya çalışıyorum. 'Tezgâhın üzerinde senin için bir kitap var. İcini görmek gerek. Beni sorgulamadan önce içeri giriyorum. Bütün sokak annesini ve bulduğum ikinci kitabı duysun diye pencereden dışarı bağırarak istemiyorum ama Bütün gece bunu düşünmeden edemedim.

Merdivenlerden indiğimde, yıkanmış ve giyinmiş olarak 'Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar...' Tişörtü ve kot pantolonuyla tezgâhta oturmuş, elinde kitabı açmış, parmaklarıyla eskimiş sayfaları okşuyor.

"*Anne of Green Gables* çocukken en sevdiğim kitaptı," diyor ben içeri girdiğimde. "Onu aramayı düşünmeliydim."

Della'dan nesiller sonra bile benim de çocukluk favorilerimden biriydi. Dirençli, meraklı ve alıngan yetimin tuhaf hikayesini çok sevdim ve onunla Avonlea'de bir gün geçirmeyi, elma toplamayı, çay ve ahududu likörü içmeyi, Parlayan Sular Gölü'nde piknik yapmayı ve güzel sonbahar yapraklarını görmek için ormanda dolaşmayı çok istedim.

"Bu gerçekten çok özel," diyor. 'Sahip olduğumu bilmediğim bir hayata bir bakış. Bunu bulduğum için teşekkür ederim.'

Bana teşekkür etmek için garip bir şey gibi görünüyor. Ben yapmadım. O beni buldu. Orada bir rafın altında duruyordu.'

"Robert her zaman bu dükkânın tam ihtiyacınız olan kitabı tam ihtiyacınız olduğu anda size ulaştırdığını söylerdi."

'Belki de bu onun stok sistemi - bir müşteri içeri girer ve bir şey ister ve bir de bakar ki, raftan fırlayıp ayaklarının dibine düşüyor? Bu kesinlikle herkesin düşündüğünden daha mantıklı bir açıklama.

Robert'ın organizasyon yöntemini anlıyorum. Tezgâha gidip oturduğu yerin yanına yaslanıyorum, kahvemi yudumlarken dirseğimi bilerek kalçasına bastırıyorum ve ağzıma fıstıklı bir kurabiye atıyorum, üstündeki kırık şeker yerini dilimde eriyen tereyağlı, fındıklı bir ortama bırakıyor. *Anne*, Diana ve Gilbert'in hikâyesini yeniden öğrenirken kendini tamamen kaybetmiş bir şekilde *Anne of Green Gables*'in sayfalarını yavaşça çevirmesini izliyorum. "İyi misin?"

"Evet." Gözlüklerini kaldırıyor ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor. "Küçükken bana bu kitabın her kelimesini okuduğunu hatırlıyorum. I Kız kardeşime defalarca okuduğunu hatırlıyorum. Ve onu tekrar görmek, sekiz yaşında olmak ve Anne'in maceralarıyla büyülenmek gibi. Hayal gücü. İşte bu..."

'... Kitapların sizi farklı bir zaman ve mekana götürme konusunda eşsiz bir büyüsü var mı?"

"Kesinlikle. Geniş gülümsemesi hüzünlü gözlerini yeniden parlatıyor. "Gidelim mi? Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Bunu itiraf etmekten korkmamasını *seviyorum*. Duyguları hakkında açıkça konuşan bir erkekte çok ferahlatıcı bir şey var. Kahvemi bitiriyorum ve fıstıklı kurabiye kabının kapağını isteksizce yerine koyuyorum ve sonra Her iki omzuma birer tane atarak çantalarımı alıyorum. *Anne*'i ofise koyuyor ve aynı şeyi yapıyor, *Define Adası*'nın kopyasını da alıyor

Ben kapıyı arkamızdan kilitlerken küreğini kapının yanında durduğu yerden alıyor.

Şehirde saklamak için her biri kitap dolu iki bez çantamız var. Su geçirmez poşetlerde, üzerlerinde bir notla birlikte: *Bu kitabı bulan sizsiniz. Umarız beğenirsiniz! Lütfen alıp okumaktan ya da başkasının bulması için bırakmaktan çekinmeyin. İstedığınız kadar saklayabilirsiniz ve işiniz bittiğinde kapağın içini imzalayıp tarih atın ve tekrar saklayın. bir başkasının keyfini çıkarması için. Ayrıca vermek istediğiniz kitapları da saklamayı unutmayın! Fotoğraf çekmekten ve ipuçlarını paylaşmaktan çekinmeyin ve Facebook sayfamızda ~ Once Upon A Page, Buntingorden kitap avınız hakkında herkese bilgi verin.*

İşe yarayacağını düşünmüyorum, ama bir süredir bu konudaki grupları takip ediyorum.

Sosyal medyada bunu kendi şehirlerinde yapan insanlar var ve bu gerçekten çok popüler oldu. Çoğunlukla çocuk kitapları, ama neden tüm eğlence çocuklara kalsın ki?

Dimitri ve benim ikişer tane bez çantamız var - biri çocuk kitapları, diğeri yetişkin kitapları - hepsi de satılamaz durumda ama yine de okunabilir durumda. Şimdiden Once Upon A Page Facebook sayfasında bu konuda paylaşımlarda bulunmaya başladım ve diğer insanları da katılmaya teşvik ettim. Kitaplarla dolu bir kasabamız olabilir. Her köşede gizlenen kitaplar. Bu harika olurdu ve

Birilerini okumaya teşvik eden her şey iyi bir şey olmalı.

Dışarıda, sabah havası taze ve ılıktır ve hoş bir esinti vardır. Güneş bir süre önce doğmuş olsa da, gün doğumu hala çok uzakta değilmiş gibi hissettiriyor.

Dimitri esniyor ve geriniyor, kollarının hareketi üzerinde tilkiler olan bordo gömleğinin yükselmesine neden oluyor, sırtının alt kısmında soluk bir deri şeridi görünüyor ve parmaklarımı üzerinde gezdirmeyi ne kadar çok istediğimi görünce nefesim kesiliyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum ve çantamın bir askısını silkip kitapları çıkarmaya başlıyorum. Birini Once Upon A Page'in köşesine yaslıyorum, birini çatı terasına çıkan kapalı merdivenin yanına bırakıyorum ve diğerini de kitapçıyı soldaki mumcudan ayıran küçük boşlukta bir tahliye borusunun arkasına sıkıştırıyorum. Bir tane çekiyorum

Her birinin fotoğrafını daha sonra ipucu olarak yüklemek üzere hazırlayın.

Çiçeklere zarar vermemeye dikkat ederek, dükkânın dışındaki elektrik direğine asılı sepete bir tane koyuyorum ve sonra karşıya geçiyoruz. Arnavut kaldırım sokaktan çeşmeye ve kasaba meydanına. Dimitri her bankın üzerine bir tane bırakıyor, ben de çeşmenin etrafındaki altıgen

basamaklardan birinin altına bir tane koyuyorum ve ikimiz de çiçek yalaklarının yanına birer tane koyuyoruz.

her iki ucunda da yer alır ve onları takip eden aubretia ve meşgul Lizzie'lerle kısmen gizler.

Çeşme bölgesinden ayrıldığımızda, Dimitri'nin hangi yöne gideceğim konusundaki tavsiyelerini memnuniyetle takip ediyorum çünkü köyü henüz yeterince tanımıyorum, üç hafta önce geldiğimden beri zamanımın çoğunu kitapçada geçiriyorum. Etrafta başka dükkân sahipleri de var ve binalarının kenarına ve dış vitrinlerinin köşelerine bir kitap saklamak için izin istiyorum ve herkes bu fikri çok destekliyor. Kimsenin Drake Farrer'ın tutumunu paylaşmıyor gibi görünmesi beni çok şaşırttı.

Buntingorden High Street'i oluşturan çikolata dükkânı, tatlı dükkânı ve çok sayıda el yapımı hediyelik eşya dükkânının önünden geçerken kitapları asılı sepetlere sıkıştırıp pencere kenarlarına bırakıyoruz. Şarküterinin dışında taze kavrulmuş kahvenin kokusunu içimize çekmek için duruyoruz. Sokağın sonuna geldiğimizde

Caddeyi geçtikten sonra binaların arkasından nehre inen çimenli patikalara sapıyoruz, Dimitri yürürken yanındaki küreği sallıyor. Çimenler sabah çiyiyle ıslanmış ve uzun kenarları bahar güneşini tepemizde yansıtırlken pırıl pırıl parlıyor. Engebeli zeminde hafif tepeler ve çukurlar varken kolunu bana uzatıyor ve ben de yarısı boş iki çantayı

Böylece ona daha da yaklaşabiliyorum. Bu sabah merdivenlerden inip annesinin ikinci mesajını okuduğunu gördüğümünden beri ona sarılmak istiyordum ve kolumu onunkinin arasından geçirip kendime doğru tutmakla yetindim.

Kolumu kendi tarafına doğru sıkıyor ve bu bana cesaret veriyor. Geçen gece Nicole'un evindeki akşam yemeğinden beri aklımda dolaşan bir şeyi önerdi. 'Notların kalması gerektiğini düşünmüyorum. gizli.'

"Ne demek istiyorsun?

"Bilmiyorum. Geçen gece ailemle konuşman beni düşündürdü. Esme'nin, Vickie ve Tommy'nin, Mindy ve Brandon'ın hikayelerine o kadar dahil oldular ve yatırım yaptılar ki hiçbir kitaplarla ilgilendiler. Dükkân sahibi olmamla ya da yeni kariyerimle ilgilenmediler ama bu notların hikâyeleri dikkatlerini çekti. Okumayanların bile ilgisini çekebiliyorlarsa, bunları bizim gibi insanlarla paylaşmak harika olur. Kitapları seven, kitaplara önem veren ve Kindle'lardan önce kitap sırtlarının büküldüğü, sayfa köşelerinin aşağı doğru çevrildiği ve paragrafların fosforlu kalemlemlerle üzerinden geçildiği günleri hatırlayan insanlar.

Yüzünü kaşlarını çatacak şekilde düzenlemek için harcadığı çabayı görebiliyorum. "Kitaplara bir daha böyle kötü davranırsan, ilişkimizin nereye gittiği hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek.

Muhtemelen bu sözler karşısında içimden geçen fiziksel şaşkınlığı hissediyordur. İlişkımız *tam olarak* nereye gidiyor? Eminim *öyle* demek istememiştir ve sadece lafın gelişi söylemiştir ama ilişkimizin *herhangi bir* yöne gitmesini istediği düşüncesi karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Sonunda sahte kaşlarını çatmak, bu kadar doğal bir şekilde gülen biri için çok zor hale gelir ve gülmeye başlar.

İçimde kelebekler uçuşuyor. O kadar çırpınıyorum ki, parmak uçlarımda onun sıcak kolunda gezindiğini hissedebildiğinden eminim.

"Nasıl?" diye nazıkçe sorar, fikri hemen reddetmez.

"Bilmiyorum. Notlarda adı geçen kişileri bulmak için sosyal medyaya koyduğumuz kampanyalar gibi, ancak hepsini bir araya getirdik kitap kapaklarının ve içindeki notların fotoğraflarını çekerek bulduğumuz tüm bu kayıp aşk hikâyelerinin çevrimiçi bir koleksiyonunu oluşturacağız. Eğer bulabilirsek

BuzzFeed veya viral haberleri paylaşan diğer sitelerden biri bundan bahsetti, retweet istedi ve sosyal medya sayfalarımızda paylaştı... Twitter hesabımızın şu anda birkaç yüz takipçisi var ve bunların sadece yarısı Onlara para göndermemi isteyen ürkütücü adamlar.'

Çiçekçinin arka tarafındaki bahçeyi çevreleyen alçak bir çit var ve durup altından bir kitap kaydırmak için yanına gidiyorum. Geri dönerken, eğildim

Bir diğeri de patikanın kenarındaki kuş havuzunu tutan oyma taş kaideye yaslanmıştı. "Bu bize özgü bir şey ve kitapların hepsi saklı, içinde kaybolmuş özel bir şey değilmiş gibi raflara koymak yanlış geliyor. Onları sergilemek istiyorum. Onları Once Upon A Page'i ziyaret etmek için bir neden haline getirmek istiyorum. Bence burada bir önem var. Tarih. İnsanlar onlarla ilgilenebilir. Diğer insanlar da bunları okumaktan benim kadar keyif alabilir.

"Sanat enstalasyonu gibi mi?

'Kesinlikle. Büyük bir açık gün düzenleyebilir ve insanları burayı görmeye davet edebiliriz.

Yerel gazetelere ve turizm sitelerine bu konuda haber yapmak isteyip istemediklerini sorabilirim. Henüz tüm notları bulamadığımızı ve stokun yarısından fazlasının elden geçirilmesi gerektiğini biliyorum.

Taze tutmak için yenilerini bulabilir ve bu notlardaki insanları bulmayı gerçek bir şey haline getirebiliriz. Vickie ve Tommy gibi. Ne kadar muhteşemdi değil mi?

Bu iki insan bizim sayemizde yeniden bir araya geldi - çünkü *biz* yıllarca süren bir sorunu çözdük.

eski yanlış anlaşılmanın hepsi o kitap yüzünden. Delicesine aşık olabilirler ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirler. Birbirlerinin *tek aşkı* olabilirler ve o kitap yeniden ortaya çıkmasaydı bunu asla bilemeyeceklerdi.

Bunun gibi kaç tane daha var?"

Bu harika. *Sen harikasin*. Bu çok ses getirecek. Kayıp aşk hikayelerinin küçük kitapçısı. Benzersiz bir satış noktası. Onu öne çıkaran bir şey. İnsanların bunu hatırlamasını sağlayacak bir şey - ve insanların bir daha kitap almayı düşündüklerinde bunu hatırlamalarını istiyorsun. Bu *sensin*, Hal. Bu mesajları seviyorsun; onları kimin yazdığını, kimin aldığını, kimin attığını düşünmeyi seviyorsun. İşte bu Başından beri söylüyorsun - ve bu öğrenmek için bir şans. Dirseğini yanıma doğru itiyor. "Yine de tüm bunların Esme'yi bulmak istediğin için olduğunu düşünüyorum.

Sırıtiyorum çünkü içimi görebiliyor. "Onunki şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Sylvester ona *çok* aşıktı. Aşkın gerçek olduğunu ve erkeklerin böyle bir şey yazmadıklarını kendime kanıtlamak istiyorum. Bunu kastetmedim... Bu bir ilişkinin başlangıcıydı. Uzun sürmeliydi. Marius ve Cosette gibi sonsuza dek mutlu yaşamış olmalılar.

"Sonsuza dek mutlu yaşayan çünkü ölmeyen tek karakter onlardı.

Parmaklarımın hâlâ kıvrılmış olduğu koluna hafifçe vuruyorum.

"Bence bu iyi bir fikir. Yavaş konuşuyor, belli ki her kelimeyi düşünerek söylüyor.

Cümleyi onun yerine ben bitirebilirim. "Ama kitaplar atılmış, belli ki kimse onları umursamıyor, kimse duygusal değil, vesaire?"

Gülüyor. "Belki de hırsızın içeri girip tüm o para ve mücevher saçmalığı yerine raflardan sadece duygusal kitapları aldığı bir dizi hırsızlık olmuştur. Bu da en az o kadar geçerli bir açıklama.

Bu kadar değerli, kıymetli kitaplarsa buraya nasıl geldiklerine dair hiçbir fikrim yok. Tamamdır,

Vickie ve Tommy arasında bir yanlış anlaşılma vardı ve o kitabı bulmak ve kim bilir başka nerelere varacak, ama bunlar istisna olmalı, kural değil. Eğer bu kitaplar istenseydi, raflarınızda olmazlardı. Esme'ninkinde bile.

Kolunu bırakıp karşıya geçiyorum ve bir kitabı beyaz çiçeklerle kaplı bir alıç ağacının gövdesine yaslıyorum ve Mayıs çiçeğinin badem kokusu etrafındaki havayı dolduruyor.

"Peki ya annenin notları? Kolumu tekrar onunkine doladım. 'Onları da internete koymak ister misin? Bakalım gizemli adamın kim olduğunu bulabilecek miyiz? Eğer öldüyse ve mirası satıldıysa, ailesi kitapları tanıyabilir ve ortaya çıkabilir...'

Yürürken o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Bunu isterdim. Babam öğrenirse mutlu olmaz ama o notları yazdığı kişiyi ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum. Onlar çok özel.

Her kimse, belli ki onun için çok şey ifade ediyordu. Öylece unutulmamalılar.'

"Baban hakkında hiç konuşmuyorsun.

"Konuşacak pek bir şey yok. Çok çalışıyor. Ofisinde oturup onlar için yaptığı plandan sapan insanları yargılıyor.

"Üniversite derslerini işletme bölümünden sanat bölümüne çeviren insanlar mı? Dikkatle soruyorum, burnumu sokmaya çalışmadığımı anlamasını sağlamak için kolunu gereğinden biraz daha sıkı sıkıyorum. En azından fazla değil.

Hemen hemen. Dediğim gibi, o her zaman kötü hava babası oldu. Benim havam da hep yağmurlu oldu.

Bu garip bir metafor, çünkü onunla ilgili her şey çok güneşli ve buna karşılık ne söyleyeceğimden emin değilim çünkü her şey aşırı duygusal ya da uygunsuz geliyor. "Sen güneş ışığının timsalisin.

"Teşekkür ederim. Sesi kırılıyor ve aynı anda gülümsemesini engelleyemiyor, tıpkı bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken ufukta bir yerde güneş ışığı ve gökkuşağı patlaması olması gibi.

"Annenin gizemli adamı hakkında herhangi bir ipucu var mı?

Yok. Ama bilemezdim. O zamanlar burada yaşamıyordum. Yatılı okuldan sonra neredeyse hiç geri dönmedim. Babamla ilişkim çoktan kopmuştu.

yıkıldım. Beni oraya gönderdiği ve kardeşim gibi olmadığını ve o ortamda başarılı olamayacağımı fark etmediği için onu asla affetmedim. Geliyorum

Geri döndüğümde burada ne kadar mutlu olduğumu ve artık buradaki arkadaşlarıma uyum sağlayamadığımı hatırladım, bu yüzden uzak durdum. Annem öldükten sonra geri döndüm. Kiminle vakit geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kolunu o kadar sıkıyorum ki muhtemelen bu yürüyüşün sonunda alçıya ihtiyacı olacak. "Belki de Bodmin Lane'in Stropwomble'ıdır.

Gülüyor. "Güven bana, Bodmin Lane'in Stropwomble'ı *değil*.

Aramızdaki atmosfer aniden gerginleşti ve onu durdurmak ve uzanıp

ona sarılmak çok kolay olurdu ve ikimiz de bunun sarılmakla bitmeyeceğini biliyor gibiyiz.

Kolumu onunkinden kurtarıyorum ve parlak yeşil yabani bitkiye doğru gidiyorum.

Halka açık nehir yürüyüşünü bir çiftçinin çitle çevrili tarlasının kenarlarından ayıran ahududu çalıları. Beyaz çiçeklerle kaplıdır.

Mevsimin ilerleyen zamanlarında sulu kırmızı meyveler haline gelir ve ben bir arıya 'affedersiniz' demek ve bir çalının tepesine bir kitap yerleştirmek zorunda kalırım.

Nehrin kenarındaki patikaya ulaştık, sabah sekiz buçukta mavi ve turuncu bir ışık dışında boştu.

Yalıçapkını nehir boyunca süzülür ve suya dalar.

Dimitri durur ve elindeki çantaları omzundan silkerek tilki gömleğini yeniden ayarlar. 'Pekala, Küçük Bayan İnançsız, kitapların geri kalanını sen sakla,

Hazineyi ben bulacağım. Saklayacağı son birkaç kitabı çantama yerleştirirken bana göz kırpmıyor ve boş olanları neşeye katlıyor. 'Tüm ganimetlerimiz için boş çantalar. Ve en azından dükkândan çok uzakta değiliz, bu yüzden ben kazacağımız büyük miktarda hazineyi korurken sen daha fazlası için geri koşabilirsin.

Yüzündeki çocuksu neşeye bakıp sırtımdan edemiyorum. Onda çok masum, çok karmaşık olmayan bir şey var ve hayata bakışı kıskanılacak gibi.

Hepimiz bir çocuğun kitapta bulduğu hazine haritası karşısında heyecanlanmak istemez miyiz, tıpkı büyümeden önce merakımızı yitirip sinizme kapılmadan önce olduğu gibi?

Son zamanlarda pek yağmur yağmadığı için alçaktan akan suyun nazik kucağını dinliyorum. Bir kuğu yanımızdan süzülüyor, hayal kırıklığıyla tekrar uzaklaşmadan önce yiyecek olup olmadığını kontrol ediyor.

"Bu bir cinayet silahı olacak. Cebinden *Define Adası'nı* çıkarırken Dimitri'nin gülümsemesine ne kadar karşı koyamadığımı düşünmemeye çalışıyorum,

İşaret parmağı biro ile çizilmiş haritanın çizgilerini takip ederken neredeyse olduğu yerde titriyor.

"Kimsenin bir korsan kitabındaki çocuk haritasına bakmayacağını bilen sofistike bir suçlu olacak.

"Gömülü bir cesedin yerini işaretleyen bir harita olacak.

"Bir milyon pound! Bir an düşünür. "Hayır - *iki*. Birer tane!" 'Belki *de* cesettir. İskeletlerin içinde diz boyu olacağız.

Şimdi bir dakika.'

Meşe ağacının yanından geçiyoruz ve bir kitabı gövdesine yaslamak için

karşıya geçiyorum, sonra ayağımı alt dalın üzerine koyuyorum ve göz hizamdaki dalların birleştiği yere bir tane sokmak için uzanıyorum. Geri adım attığımda ayaklarım çiyden ıslanmış çimlere çarpıyor.

"Altın külçeler! Bir elinde küreği sallıyor, diğer elinde *Define Adası*'nın kopyasını açıyor ve ben kitapları yürüyüş yolundaki gizli noktalara sıkıştırmak için koşturmaya devam ediyorum, birini piknik masasının üzerine, birini

bankta, bir diğeri kuş gözlemcilerinin oturak olarak kullandığı

büyük düz bir taşta. "Bir silah.

"Bir zaman kapsülü!

"İçinde kötü bir cin olan bir cin lambası.

Uzaylılar için bir "Dünyaya Hoş

Geldiniz" kutusu!

'*Gerçek* bir uzaylı. Sıkışık. Biraz canı.' "Gerçekten

çalışan bir sihirli değnek!

"FBI tarafından izlenen bir elmas soygunundan elde edilen ganimet.

Onun pozitifliğine karşı koyacak çirkin öneriler düşünmek ne kadar zor olsa da, nehrin üzerindeki tahta köprüyü geçtiğimizde kıkırdıyorum, altımızda insanların yazın yüzdüğü derin bir havuz var. Köşedeki direğe bir kitap daha bırakıyorum.

Kuğuların yuva yaptığı yeri geçip karşı taraftaki kıyıyı takip ederek suyun kenarındaki yengeç elması ağacına ulaşıyoruz.

Dimitri devasa, budaklı ağaca bakıyor, kıvrık dalları pembe çiçeklerle dolu ve yeşil yaprakların ilk serpintisi yaz aylarında örtün. "İşte burası. X noktayı işaretliyor." Kitabı uzatıyor, parmağı kırmızı X'in üzerinde. "Bu taraf.

Nereyi kazacağına karar vermek için küreğini çimlere birkaç kez vururken telefonunu ve kitabı bana uzatıyor.

"Hiçbir şey bulamayacaksın," diyorum ayağıyla küreğin tepesine basıp toprağa saplarken.

"Ah, siz küçük inançlılar. Çimlerin üst katmanını kesip bir kenara ayırmaya özen gösterir, böylece daha sonra en az hasarla geri koyulabilir ve ardından ağaç köklerinden kaçınmaya dikkat ederek birkaç kürek dolusu toprak kazar.

'Bu sadece bir çocuğun hazine hakkında bir kitap okurkenki hayal gücü.

Kim

kendi-'

Küreği, kesinlikle çamur ya da kök olmayan bir şeye çarptığında bir cınlama sesi çıkarıyor ve yüzündeki neşeyle bana bakıyor. "Ne diyordun?

"Muhtemelen birinin hamsterını gömdüğü yerdir.

Islak çimlerin üzerine uzanır ve elini deliğe daldırarak

Parmaklarıyla toprağı savuruyor ve ağaç köklerini bir kenara itiyordu. 'Bu

metal.' Elini uzatıp çekecek kadar kavramaya çalışırken yüzü allak bullak oluyor. "Oldukça küçük. Altın külçelerini tutacak kadar büyük değil.

Define Adası'nı çıkardığından beri gülümsemesini hiç kesmedi ve şu anda bile, elbiselerini ıslatan çiy ile yerde yatarken ve her iki kolu dirseklerine kadar toprağa gömülmüşken, ıslıl ıslıl görünüyor. Sanmıyorum ki Orada tomar tomar para bulmakla uzaktan yakından ilgilenmiyor. Bir kutu boya kalemı olsa bile umursayacağını sanmıyorum. Sadece hazine avının keyfini çıkarıyor.

Eli aşağıda saklanan şeyin etrafına dolanırken bir dizi ses çıkarıyor ve sonunda her seferinde bir santimetre gevşetmeden önce birkaç kez tutuşunu kaybediyor.

Ön yüzünde çoğunlukla paslanmış tohum paketleri resimleri olan ve menteşeleri zar zor dayanıyormuş gibi görünen eski bir teneke.

Dimitri o kadar heyecanlı ki ağzını açtığı anda sadece bir dizi ses çıkıyor ve ben de ona sırtımdan kendimi alamıyorum. Bir şey söylemek üzere olsa bile

yanıldığımı kanıtla. Ya da birinin ölü hamsteri *olduğunu* bul.

Çimlerin üzerine koyup önünde diz çöküyor, ben de yanına çömelip pasla birbirine yapışmış, aşınmış tenekeyi açmaya çalışıyorum. Kapağı dikkatlice tenekeden ayırıp bir teneke gibi kaldırırken teneke gıcırıyor ve çiziliyor.

değerli bir eser.

Menteşeler o kadar paslı ki ilk hareketle birlikte kırılıyor ve parmakları kutunun üzerinde geziniyor, sonra da kutudan yavaşça bir şey kaldırıyor. 'Bu bir araba! İnanılmaz değil mi? Şunun yaşına bak. Paslı, çamurlu şeyi avucunun içinde tutuyor - küçük bir metal oyuncak araba, tenekenin içine sızan pas ve çamurun altından kırmızı ve mavi boya parçaları görünüyor. 'En azından 1950'lerden kalma olmalı. *Bu* tür şeyleri internete koymamız gerekiyor. Bunu gömen küçük bir çocuk olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Altmış küsur yıl sonra bununla tekrar karşılaşmayı?

"Hâlâ istediğinden şüpheliyim," diyorum, oldukça etkileyici olmasına rağmen. Metal ya da eski oyuncak arabaların pas desenleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama kesinlikle birkaç on yıldır orada duruyormuş gibi görünüyor.

Arabayı teneke kutuya geri sokuyor, camdan yapılmış gibi tutuyor. "Geri dönmeliyiz - geç kalmış olmalıyız.

Saat! Saati tamamen unutmuştum. Hemen telefonumu kontrol ettim - dokuza beş var. Geri yürümek bundan daha uzun sürer. Umalım da kapıyı açmam için öfkeli müşterilerden oluşan bir kuyruk oluşmasın. Her şeyin

bir ilki vardır.

Telefonumdaki Twitter uygulamasının yanında yeni bir direkt mesaja işaret eden kırmızı bir nokta olduğunu fark ediyorum. Dimitri'nin telefonunu, *Define Adası*'nın kopyasını ve eski tenekeyi çimlerin üzerine koyuyorum, böylece o çukuru dikkatlice doldururken ve çim çimenleri geldikleri yere geri koyarken okuyabiliyorum.

Ve sonra ciyaklama sırası bende. "Brandon bana doğrudan mesaj attı! Ve Mindy'yi de arıyor!"

O da çığlık atıyor ve heyecanın ortasında, heyecanımı paylaşacak birinin olmasının ne kadar güzel olduğu aklımdan geçiyor, ancak bu düşünce hızla yerini daha fazla heyecana bırakıyor.

Çimlerin üzerinde yattığı için sıırıslıklam olmasına, dirseklerine kadar toprak olmasına ve üzerinde ağaç parçaları bulunmasına rağmen kollarını açıyor.

kökü gömleğine yapıştı, üzerine atladım. *Dirty Dancing*'deki asansörü yapmaktan bir adım uzaktayız ama bir çift sarhoştan çok daha az zarafetle ama beni kolayca yakalıyor, çamurlu ellerini tişörtüme koymak yerine kollarıyla beni kendine çekiyor, ben de kolumu boynuna doluyor ve omzunun üzerinden telefon ekranını okuyorum.

'Yıllardır bu kitabı arıyordum! En iyi arkadaşım gönderinizi gördü ve yıllar önce benim başıma gelenlerle arasındaki benzerlikleri fark etti. Hala bekarım, onu hiç unutmadım ve filmdeki John Cusack gibi bu kitabın bulduğum her kopyasına bakıyorum. Amazon'daki satıcılara e-posta göndererek kitaplarının içinde isim ve numara yazılı olup olmadığını soruyorum. Ben

"Eski beşlikler emekliye ayrıldığında, benimkini asla bulamayacağını bildiği için yıkılmıştı. Onu sıkıca kucaklıyorum. "Bu inanılmaz bir şey değil mi?

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Bunu beklemiyordum.

DM'yi mi yoksa benim ona bu kadar güçlü vurmamı mı kastettiğinden emin değilim. "Hal, bu inanılmaz. Ortadakini dışarı çekti ve bizi döndürdü, Ama etrafımızdaki nehir kıyısına doğru uzanan ağaç kökleri beklenmedik bir tehlike oluşturdu ve ayağını birine kaptırarak ikimizi de nehre doğru savurdu.

Çığlık atıyorum ve nasıl olduysa hala elimde olan telefonu boğulmaması için çimlerin üzerine atma basiretini gösteriyorum, Dimitri de benimle birlikte suya düşüyor, öyle bir sıçrama yaratıyor ki muhtemelen uzaydan görülebilecek ve kesinlikle Richter ölçeği ve nehrin ilerisinde hızla kaçışan kuğuların pis bakışlarını kazanıyor.

Baharda bile su dondurucu ve giysilerimin her santimini ıslatırken

gıcırđıyorum. Üzerinden sıyrıldım ve dik bir şekilde

ayak bileklerimin etrafından akan suyla taşlı nehir yatağı.

"İyi gitti. Saçları ıslakken şaşırtıcı derecede uzundur ve yüzü nehir suyuyla kararmış uzun kahverengi teller tarafından neredeyse tamamen gizlenmiştir. Ellerini önünde tutuyor ve inceliyor. "En azından çamurun bir kısmını temizledi.

Her zaman her durumda olumlu bir şey bulur ve suyun içinde öylece oturması, hiç etkilenmemiş gibi görünmesi ve Yüzüne yapışmış ıslak saçlarını üfleyerek uzaklaştırması o kadar çizgi film karakterine benziyor ki kıkırdamama neden oluyor.

Hiç de sallantılı olmayan dik pozisyonumdan ellerimi uzatıyorum, o da iki elini benimkilerin içine sokuyor ve onu ayağa kaldırmama izin veriyor.

Belki soğuk suyun şoku ya da düşüşün adrenalini ama bir şey bunu olduğundan çok daha komik gösteriyor.

"Neden gülüyorsunuz? Üşüyorum, ıslağım, nehirde duruyorum, popom çürük ve bunların hiçbirisi umurumda değil. Gözlüğünü çıkarıp ıslak gömleğinin altıyla kurulamaya çalışırken o da gülüyor, ki bu sadece gözlüğünün daha da ıslanmasına neden oluyor.

Ayağımı sığ kıyıya koyup dışarı çıkacağım ama o beni geri çekiyor ve ne olduğunu anlamadan kolları arkamdan dol an ı y o r ve dudakları yanağımda. "Benimle akşam yemeği yer misin?

Kucağında arkamı döndüğümde tamamen sınır tanımaz görünüyordu ve kelimeleri duyduğuna benim kadar şaşırmıştı, sanki ağzı onun önüne geçmişti
Beyin.

Uzanıp alnındaki ıslak saçları taradım. 'Yere inerken kafanı falan mı çarptın? Geçen seferden sonra mı?

"Evet. Fiziksel olarak sırtımdan duramıyormuş gibi sırtıyor. 'Ama bu sefer sadece sen ve ben olacağız ve yemeği ben pişireceğim. Ve pizza olmayacak. Ya da kız kardeşinin fırınından çıkan o şey her ne haltsa çünkü kesinlikle pizza değildi. Sadece... Kendimi tuttuğumu biliyorsun ve sana göstermek istediğim bir şey var. Cumartesi gecesi mi?' Damlayan elini sanki soruyu onun adına soruyormuş gibi uzatıyor.

Benimkini içine sokuyorum ve karşılık olarak sıkıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor.

İkimiz de el ele tutuşamayacak kadar çok şey taşımamıza rağmen, elimi bırakmıyor ve açılış saatinden çok sonra dükkana doğru geri dönerken yüzümden gülümsemeyi alamıyorum.
sırılsıklam, soğuk ve çamurlu. Yüzündeki gülümsemenin ve bana sürekli attığı neşeli bakışların ötesinde hiçbir şeyin önemi yok ve içindeki kelebekler

Yanından geçtiğimiz huysuz kuğular kadar büyükler.
Dükkânı kazanmak, notları bulmak ya da Dimitri'yle tanışmak gibi
konularda nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum.

Bölüm 15

Dimitri ile yemek yiyeceğim için gergin olmamalıyım. İşe başladığımdan beri onunla neredeyse her gün öğle yemeği yedim ve düzenli olarak kahvaltı ettim. ama bu davet farklı hissettiriyor - özel, bir şekilde. Belirtmedi ama hiç bahsetmediği evine gideceğimizi varsayıyorum ve Nehir olayından bu yana bana en sevdiğim tuzlu yiyeceklerin neler olduğunu soruyor çünkü şimdiye kadar bana sadece tatlı şeyler getirmişti ve açıkçası Cumartesi akşamı saat yedide benimle dükkânda buluşmayı ayarladığında biraz enkaz halindeydim.

Saat beşte kapattıktan sonra Nicole arabasıyla geldi, bagajı endüstriyel boyutta makyaj çantaları ve arka koltuğu da giysi torbalarıyla doluydu ve şu anda Boots'un ülke çapındaki stoğunun dörtte üçü yüzüme yapışmış durumda ve onun elbiselerinden birini giyiyorum - mavi ve yeşil çizgili ipeksi bir şey, tıpkı elbisenin vücudumda eridiği gibi birbirinin içinde eriyor ve bunların hiçbiri olmadığım halde kendimi ince ve zarif hissetmemi sağlıyor. Satın almayı asla düşünmeyeceğim türden bir şey çünkü çok güzel ve şüphesiz mahvederim.

Nicole bana yerel kuru temizlemecinin adını verdi ve tam olarak bunu yapmamam için yolun karşısındaki terziyi işaret etti.

Beklerken kitaplarda yazılı mesaj olup olmadığına bakmaya niyetlendim ama sürekli açıp rafa geri koyuyorum ve içinde bir mesaj olup olmadığını hatırlamıyorum, bu yüzden pes ettim ve Nicole'ün bu elbiseye ait *olmadığını söylediği* babetlerimle yere basmaya başladım, ama ben bile topuklu ayakkabı giyme konusunda sınırı çizdim. *Hiçbir* durum bu kadar çaresiz değildir.

Dükkânın kapısı çalındığında saat tam yediydi ve Dimitri gibi üstü başı dağınık birinin aynı zamanda iyi bir zaman tutucu olmasına bayılıyorum.

Anahtarı çevirip kapıyı açarken derin bir nefes alıyorum ve neden bu kadar gergin hissettiğimi merak ediyorum. Tanrı aşkına, bu Dimitri. Onu her gün görüyorum.

Buraya geldiğimden beri. Sabah ilk iş kafamı pencereden çıkarıp ona bağırdım. Bundan daha kötü bir manzara olamaz.

"Merhaba!" Beni her zamanki mutlu selamıyla karşılıyor ve o kadar büyük bir demet rengarenk lale uzatıyor ki, arkalarında onu zar zor görebiliyorum.

'Vay canına. Bunları nereden buldun? Çok güzeller,' diyorum çünkü çok sıra dışılar ve belli ki özenle seçilmişler. Bir şeyleri canlı tutma konusunda iyi olmadığımı hâlâ öğrenemedi. Heathcliff'e bakıyorum, mutlu bir şekilde kabının içinde yüzüyor. Buraya geldiğimden bir ay sonra hâlâ hayatta olduğuna göre bir tür mucize balık olmalı.

Çiçekleri saplarından tutuyorum ve ona bakmak için geri dönüyorum. İkimiz de birbirimizi gördüğümüzde şok içinde açılan gözlerimizi saklamaya çalışmıyoruz.

"Vay canına." Elimi tutup ağzına götürdü ve arkasından öptü. 'Özür dilerim, Hallie ile buluşmaya geldim. Nerede olduğunu biliyor musun?'

Eline vuruyorum. "Hiç komik değilsin.

Yine de muhteşem. Koyu renk takım elbise pantolonu ve gözleriyle aynı tonda, onları inanılmaz derecede mavi gösteren bir gömleğin üzerine uyumlu bir yelek giyiyor. Yelek giyen erkekleri her zaman sevmişimdir ve Dimitri'nin geleneksel olmayan yelek kıyafetleriyle yelek giyme konusundaki tuhaf moda anlayışını seviyorum, ama bu gece... Zaten sinirden aşırı ısınmamış olsaydım

onu görmekten aşırı ısınmış. Ve onun tıraş losyonu, sıcak bir yaz gününde ayaklarınıza vuran dalgalarla sahilde yürümek gibi.

Tuzlu ve turuncumsu ama yine de kömür kadar koyu ve odun kadar sıcak bir şeyin ipucu var.

"Lanet olsun, Hal. Kapının pervazına yaslanıyorum çünkü sanırım Dik durmaya çalışırsam dizlerim kırılabilir. Ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın?"

Eğer Noel Baba yeni bir takım elbise isteseydi, yanaklarımı terzisine götürüp kumaşın rengine baktırırdı ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, yüzümün gülmesine engel olamıyorum. Hangi kız bunu duymak istemez ki?

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ağzım aniden özellikle kavrulmuş toz gibi kuruyor. "Size de.

Saçları düzgün bir şekilde güçlü bir bukle halinde toplanmış ve normalden biraz daha kısa görünmesi için tepede bir şekilde kıvrılmış. Her zamanki halini ne kadar sevsem de

Gelişigüzel bir görünüm, bu gece için çaba göstermeye değer olduğunu düşünmesine sevindim, çünkü tüm makyajın ve elbisenin aşırıya kaçabileceğini düşündüm.

'Üzgünüm, geçen sene arabamı satmak zorunda kaldım. Yürümek zorundayız. Elini saçında gezdirmeye başladı ama elini saçından ayırmadan önce kendini durdurdu.

onun da gergin olması beni daha iyi hissettiriyor.

'Sorun değil, harika bir akşam. Şunları suya koyayım.'

Bana getirdiği son çiçek demetinden bir vazo hâlâ ofiste duruyor, ben de yukarı koşup onu suyla dolduruyorum ve laleleri içine yerleştiriyorum, Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmasa da, insanların çiçekleri suya koyarken yaptığı gibi onları biraz kabartıyorum.

Sonunda kapıdan çıkıp arkamdan kilitlediğimde kolunu uzatıyor, ben de minnetle kolumu uzatıyorum.

"Nereye gidiyoruz? Sokağın karşısına geçip gürül gürül akan çeşmenin etrafından dolanarak Buntingorden'den çıkan ana yola çıkan bir şeritten aşağı inerken soruyorum. Geniş kaldırıma rağmen, bir centilmen gibi dışarıdan yürümekte ısrar ediyor.

"Göreceksin.

Buraya taşınmadan önce Buntingorden hakkında hiç takdir etmediğim bir şey de ne kadar güzel olduğuydu. Ana yollar bile, kır çiçekleri ve uzun boylu ağaçlarla serpiştirilmiş yeşilliklerle dolu geniş kenarlarıyla rahat bir kapalı alan hissine sahip.

Geniş kaldırımlara sarkan ağlayan dalları olan ağaçlar. Yaban geyiklerine dikkat etmemiz için yol işaretleri var ve döndüğümüz her yol, sonunda Pamuk Prenses'i bir kulübede yaşarken ya da Külkedisi'ni ev işlerini yaparken bulabileceğiniz türden bir masal sokağına benziyor. bazı dost kuşlar.

Yürürken sessiz ve gergin olduğunu hissediyorum ama nedenini anlayamıyorum.

Ancak kaldırımlardan geriye doğru sıralanmış tek tük konaklardan başka bir şeyin olmadığı sakin bir yola saptığımızda tabeladaki ismi fark ediyorum.

"Bodmin Lane mi? Şaşkınlıkla söyledim. 'Buralarda mı yaşıyorsun? Stropwomble'ı tanıyor musun? Tanrım, o senin komşularından biri mi ve insanlar dükkânda onu eleştirip dururken sen onu gerçekten tanıyor musun?

"Onun gibi bir şey.

Hiç şüphesiz herkesin bahsettiği, en az on ayak yüksekliğinde olması gereken siyah demir parmaklıkları, tepesinde çivileri ve etrafına sarılmış dikenli telleri olan eve geliyoruz. Ön kapı paslanmış gibi görünüyor ve evi görebilmek için parmaklıkların arasındaki boşluklardan bakmaya çalışıyorum ama bahçe ısırgan otları ve dikenli çalılar. Dimitri kolunu benimkinden çeker ve

onun yerine elimi tutmak için uzanıyor, benimkini içine soktuğumda avucu nemli. Beni Bodmin Lane'li Stropwomble'ın evinin yan tarafına doğru çekiyor.

"Nereye gidiyoruz? Sen onun ekibinden falan mısın? Sorularımın onu daha da gerdiğini hissediyorum, bu yüzden sessiz olmaya ve bizi nereye götürüyorsa ona güvenmeye karar veriyorum.

Kalın parmaklıkların ötesinde, kaldırımdan tepeye doğru tırmanan ve köklerini tuğladaki her çatlağa gönderen sarmaşık yapraklarıyla kaplı, ufalanan kırmızı tuğlalı bir duvar var ve Dimitri beni kavisli duvarın etrafından dolaştırarak ana kaldırımdan çıkarıp en cesur köpek gezdiricilerinin bile inmeye cesaret edemeyeceği küçük, aşınmamış bir patikaya götürüyor. Bahçenin içini görmeye çalışıyorum ama duvar çivili parmaklıkların tepesi kadar yüksek ve duvarda delikler olmasına rağmen Bozulan tuğlalar, hiçbirisi görülebilecek kadar büyük değil.

Dimitri elimi bırakmıyor, ben de onu dar patikada takip ediyorum, her iki tarafa da takılmakla tehdit eden dikenler uzanıyor. Eğer dikkatli olmazsam Nicole'un elbisesi.

Uçsuz bucaksız bir bahçeyi çevreleyen kırık duvarda bir başka kavis çizerek yürüyoruz ve sonunda durup sadece bir sarmaşık tabakası olarak tanımlanabilecek şeyi kenara çekerek tuğla işçiliğinin arkasına yerleştirilmiş, tamamen gözden kaybolmuş, hırpalanmış bir ahşap kapıyı ortaya çıkarıyor. Görünüşe göre nemli ve alt kısmı fare tarafından kemirilmiş, ancak dört parlak asma kilit neredeyse yeni görünüyor ve ziyaretçilerin ne kadar hoş karşılandığına dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Ta ki elimi bırakıp cebinden çingiraklı bir anahtarlık çıkarana ve kilitleri açmaya başlayana kadar.

"İçeri mi giriyoruz?" diyorum şaşkınlıkla, adrenalin vücuduma hücum ederken. Her şeyden

Dimitri'nin bizi götürmesini beklediğim yerler vardı ama burası onlardan biri değildi ve Bodmin Lane'in Stropwomble'ı hakkında duyduklarım göre tanışmak istediğim insanlar listemin en altında. *Gizlice* mi giriyoruz? Burada olduğumuzu bile bilmeyecek, değil mi? Seni bir adrenalin bağımlısı olarak düşünmemiştim. Bir sonraki randevumuzda nereye gidiyoruz, bungee jumping'e mi?

O anda bunun bir randevu *olduğunu* fark ettim. Muhtemelen ikimiz için de fazladan gerginlik buradan kaynaklanıyordu.

Son kilidi açmak için çömeliyor ve ben de çılgınca kendimi sık göstermeye çalışıyorum. Buntingorden'in en nefret edilen adamıyla buluşacaksam, en azından elbisemi düzeltebilir ve saçlarımı açabilirim.

Tüm asma kilitleri bir elinde topluyor ve kapıyı iterek geçmem için açık tutuyor, sonra dönüp asma kilitleri kapının iç tarafındaki eşleşen dört kilide takmaya başlıyor. Onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp yaptığı işe bakıyor. 'Bu görüldüğü kadar kötü değil. Kimsenin girmesini engellemek için, senin çıkmanı değil. İstersen anahtarları alabilirsin ama kapı olmadan burada kendimi güvende hissetmiyorum. kilitli.'

Dimitri'ye güveniyorum, kendime söylüyorum. O sevimli, nazik ve düşünceli biri. Haince bir şeyin peşinde değil. Bunun yerine, bizi dışarıda tutmaya bu kadar hevesli olan ve açıkça ayrılmamız fikrine de pek sıcak bakmayan bir yere neden geldiğimize dikkatimi dağıtmak için bahçeye bakıyorum. Kapının içinde geniş bir beton yol var ve bu yol devasa bir Gotik konağa çıkıyor.

Gargoyleler, kırık kuleler, kararmış pencereler ve Jacob Marley'in yüzünün görünmesini beklediğim metal kapı askıları.

Pamuk Prenses ya da Külkedisi'nden çok, bu yürüyüşün sonunda bulmayı beklediğim tüm masal karakterleri arasında burası daha çok Jafar ya da Rasputin'in yaşayacağı bir yere benziyor.

Yanımda, dış duvar içeriye doğru devam ediyor, evin bir parçasını kapatıyor. Etrafında iyi aşınmış bir patika bulunan aşırı büyümüş bahçede Dimitri hâlâ son kilidi açmaya çalışırken ben de patikayı takip ederek açık bir kapıya ulaştım ve İçeride.

"Duvarlarla çevrili bir bahçe! Şaşkınlıkla söyledim. Sadece duvarlarla çevrili bir bahçe değil, en güzel çiçek tarhlarıyla dolu duvarlarla çevrili bir bahçe. Güller, nergisler ve hayal edebileceğiniz her renk lale. Hercai menekşeler, dev kardelenler ve açık tavanı çaprazlama kesen ahşap bir çerçeveden sarkan sepetler var. "Laleleri buradan aldınız. Ve Nergisler.'

Yanımda beliriyor, anahtarlığından bir anahtar çıkarıyor ve bana uzatıyor. 'Al. Al bunu. Seni huzursuz etmek istememiştım. İstedğin zaman gitmekte özgürsün.

Neler olduğunu bilmiyorum ama ona güveniyorum ve bana kapının anahtarını vermek istemesi çok dokunaklı. Demek ki benim ve bir erkeğin bir kadının arkasından kapıyı kilitlemesinin nasıl algıladı. Elini tutmak yerine, elini tutup parmaklarını etrafına doluyorum ve ona güvendiğimi söylemeden belli etmeye çalışıyorum.

Gülümsüyor, ama anahtarlığını yerine koymak yerine, kapıya geri dönüyor, patikadan bir taş kaldırıyor ve altından geçiriyor.

Tam olarak nereye koyduğuna dikkat et.

Bu hüzünlü eski kalenin girişine giden sarı tuğlalı bir yol gibi, kapıya doğru bir rampadan yukarı çıkan beton yola geri dönüyorum ve bu sefer elini uzattığında parmakları titriyor. Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek elimi tekrar onunkinin içine sokuyorum.

Altından yanık izleri fişkıran, tahta kurtlarıyla kaplı ahşap kapının önünde anahtarlığını çıkarıp ağır hizmet tipi üç kilidi açıyor ve omzuyla devasa ahşap kapıyı iterek açıyor.

"İçeri gel. Kulağa sanki beni kendi evine davet ediyormuş gibi geliyor.

Büyük girişte duruyorum ve huşu içinde tavana bakıyorum.

Çünkü o kadar yukarıda ki görmek için başımı arkaya eğmem gerekiyor ve Michelangelo tarafından çizilmiş gibi görünüyor. Ya da muhtemelen öyleydi.

Ancak huşu burası için doğru tanımlama gibi gelmiyor. Bakması bile hayranlık uyandırıcı ama hüzün duygusu her santimetrekaresine sinmiş durumda.

Bina. Bir tarafta geniş bir çift merdiven var, ancak üstündeki yüksek tavanlar örümcek ağlarıyla süslenmiş ve toz motifleri akşam güneşi binanın üzerinde parıldarken. Etraflarında bir desen gibi dolaşan çatlaklar olan taş sütunlar var ve altımdaki karo zemin Ayaklarda fayansların köşeleri eksik, diğerlerinde kırıklar var, içlerinden tırtıklı kırık çizgiler geçiyor ve derz dolguları kararmış.

"Oturma odası daha iyi," diyor. "Bu taraftan.

Muhtemelen onu zorlamalıyım ama aynı zamanda aramızda kırılğan bir barış olduğunu ve onu zorlamamın barışın bir parçasını bozacağını hissediyorum ve kendi zamanında açıklaması gerektiğini hissediyorum.

Oturma odası olması gereken yerin gıcırdayan kapısını iterek açana kadar onu soğuk bir koridorda takip ediyorum. İçerisi, bir film sahnesine benziyor.

1920'lerden unutulmuş bir film seti. Yıpranmış bir şam halısı var.

Cızırtılı beton zeminler ve birden fazla uyumsuz mobilya takımından büyük deri kanepeler ve koltuklar. Bir odada yanmayan bir kömür ateşi var.

Bir duvarda ocak ve odanın içine doğru uzanan çatlak bir baca göğsü. Karşı tarafta geniş bir cumba beni çağırıyor ve ben de cilasası dökülmüş sehpalardan ve şatodaki lanet kalktığında köpeğe dönüşmesini beklediğim ayak tezgahlarından kaçarak pencereye doğru yürüyorum.

Büyük pencerenin önünde durup çizgili camdan dışarı bakıyorum, uçsuz bucaksız bahçeyi, yoldan gördüğümüz keskin demir parmaklıkları

ısırgan otları, dikenli çalılar ve diğer tanımlanamayan yabancı otların devasa araziye ele geçirmesiyle kilometrelerce uzakta görünen burası ile kapı arasında.

"Burada mı yaşıyorsun?" Ona dönüp bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Ama burası Buntingorden canavarının yaşadığı yer, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor.

"Peki bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Sen değilsin, değil mi? Şakayla karışık söylüyorum ve içinden çıkan beklenmedik kıkırdama onu rahatlatıyor gibi görünüyor.

"Hayır, ben değilim. Bana doğru birkaç adım atıyor ve ben geri dönüp pencereden dışarı bakıyorum, bunu çözmeye çalışıyorum çünkü benden ikiyle ikiyi bir araya getirmemi istediğini hissediyorum.

"O zaman neden herkes onun burada yaşadığını düşünüyor?"

Çenesini arkadan omzuma koyuyor ve kolları etrafımda kayarak sırtımı ön tarafına doğru sıkıca çekiyor. "Çünkü eskiden öyleydi.

Onu tanıdığım haftalar boyunca söylediği her şeyi düşünüyorum. "Baban mı?"

Omzuma doğru başını sallıyor ve sanki bu korkunç, muazzam bir itirafmış gibi içindeki gerginliği hissedebiliyorum. İçime dolan hüznün duygusu o kadar baskın ki, elimi kalçasına dolayana kadar körü körüne geri uzanıyorum ve onu orada tutuyorum. açıklıyor.

"Annem öldükten sonra tekrar yanıma taşındı. Boşanmış olmalarına ve annemin yıllar önce onu evden atmış olmasına rağmen, bana "yardım etmek" için geri geldi.

Çünkü ben de burada yaşamıyordum ve tamamen keder içinde kaybolmuştum ve ne yapmam gerektiğini ya da neyin doğru olduğunu bilmiyordum. Safça bu trajedinin onda bir aile duygusu uyandırdığına ve gerçekten yardım etmek istediğine inandım, ancak kısa süre sonra bunun bununla ilgili olmadığını fark ettim. Mesele, boşanma sırasında kaybettiği eve yeniden sahip olmaktı. Bu ev, diğer insanlarla paylaşabileceğiniz ve onlarla asla yolunuzun kesişmesine gerek kalmayacak kadar büyük. Zamanının çoğunu ofiste geçiriyordu ve herhangi bir konuda yardımına ihtiyacımız olduğunda hızla uzaklaştığı için araba yolunda yanık lastik izleri vardı. O sadece bir tür varoluştur.

yaklaşık bir yıl boyunca, ara sıra beni kendisinin evde bir payı olmalı. Bir şeylerin doğru olmadığını *anladığınızda* hissettiğiniz o duyguyu bilirsiniz. Sonunda hazırlattığı devir belgelerini buldum ve son birkaç ayını Dani'yi bir malikaneden pay alamayacak kadar zayıf ve aptal olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirdiğini keşfettim

ve "bakması" için ona devretmesi gerektiğini söyledi. Neyse ki kız kardeşim zayıf ya da aptal değildi ve bu oyuna gelmedi, ben de cesaretimi toplayıp onu kovdum ve o zamandan beri onunla neredeyse iki kelime bile konuşmadım.

"Ama o Buntingorden'in canavarı mı?

Tekrar başını sallar. 'O mektupları yazabildiğim kadar uzun süredir yazıyor. Hatırla. Ona platform sağlayan herkese kötü niyetli, iğrenç mektuplar yazıyor. Yerel gazete en sevdiği gazete ve belediye meclisinde de şikayet edecek saçma sapan bir şey bulabildiği için cebinde birileri var.

Ciddiyim. Ben gençken başladı - nehrin diğer tarafında büyük bir arazi almak istedi, ancak bölge sakinleri satılmasına ve üzerine inşaat yapılmasına izin vermeyecekti. Kendilerini taciz etmesinden bıkmışlardı, bu yüzden karşı koydular ve bir tür dönüm noktası statüsü ilan ettirdiler, böylece o da kaybetti.

Ve intikam yemini etti. Buntingorden'deki herkesin hayatını olabildiğince çekilmez hale getirmek istiyordu. Biraz suç işlemeye başladı ama polis tarafından yakalandı ve rüşvetini kabul *etmediler*, bu yüzden Tüm bunları isimsiz zehirli kalem mektuplarının ve insanları mutlu eden her şeyle ilgili şikayetlerin arkasından yapıyordu.

"Kulağa hoş bir adam gibi geliyor.

Alaycılığım Dimitri'nin kahkaha atmasına neden oluyor ve kolları geriliyor ve gerginliğin damlamaya başladığını hissediyorum.

'Yıllarca burada yaşamadım. Buntingorden ya da burada olup bitenler umurumda değildi. Tabii ki Stropwomble hakkında hikayeler duydum. Buntingorden'e geri döndüğümde, o olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Annem öldükten sonra burada yaşadığı bir yıl içinde, bir şekilde buranın onun evi olduğu ortaya çıktı. Bunun kasıtlı olduğundan hep şüphelenmişimdir - benim ve Dani'nin hayatını biraz daha rahatsız hale getirmenin bir yolu.

Ve hepsi bu, gerçekten. Bu benim korkunç sırrım. İstersen benden nefret edebilirsin. Öğrenseler nefret edecek bir sürü insan var.'

'Senden asla nefret edemem. Sen nefret edilemezliğin tanımıydın. Kalçasını o kadar sıkıyorum ki, NHS'nin kalça protezi bekleme listesinin buralarda ne kadar uzun olduğunu merak etmeye başlıyorum. "Neden insanlar hâlâ onun burada yaşadığını düşünüyor?

Çünkü onları asla düzeltmedim. Benim bir şey söylemem onu açığa çıkarırdı ve ne yapmış olursa olsun o hala benim babam ve bunu yapmak bana düşmez. Bu köyde ona karşı *çok* fazla öfke var ve insanlar canavarlar hakkında şakalar yaparken ve çocukların önünde o sevimli ismi kullanırken, bence doğru barut fiçileri aynı anda ateşlenirse, ona bir ders vermek isteyen

insanlar olacaktır. Onu istemiyorum.

benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum. Bir başka şey de insanların bu evi yalnız bırakmasını sağlaması. Uzun zamandır keder içinde boğuluyorum. İnanın bana, buraya kimsenin gelmemesi daha iyi.'

Çenesi hala omzumda, çenesinin her hareketini hissedebiliyorum ve sesi o kadar sessiz ki, o olmasa onu duyamazdım.

kulağımın dibinde konuşuyor. Eli benimkinin üstünde, kalçasını tutuyor ve diğer eli de önümdeki pencere pervazında. I

Uzanıp parmaklarımı nazikçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve o avucunu çevirdiğinde ben de kendi avucumu içine sokup olabildiğince sıkıyorum.

"İnzivaya çekildik. Bahçe çok büyüdü, bizi dünyanın görüşünden sakladı ve Dani insanları görmekten korkuyordu, bu yüzden dışarı çıkmamız gerektiğinde arabayı yan kapıya çekdim ve bu şekilde gizlice dışarı çıkardık. Kimse burada olduğumuzu fark etmemiş gibiydi. Unutulmuştuk. Yaşayan hayaletler. Ve bu iyiydi.'

Ne kadar sıkı olduğumdan kalçasında parmak şeklinde girintiler olmalı. ona tutunmak. Yapmak istediğim şey arkamı dönüp onu insanoğlunun tecrübe ettiği en sıkı sarılmanın içine çekmek ama bunu yaparsam ikimizden birinin gözyaşlarına boğulacağını da biliyorum ve her şeyden çok onun konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Annem öldükten sonra hiç yas tutmadım. Çok hızlı, çok ani oldu. Bir sabah içinde Oxford'daki hayatımı bırakıp buraya dönmüştüm ve babamla erkek kardeşim ilgilenmediği için kız kardeşime bakıyordum. Dani Annemin ölümüyle iyi başa çıkamadım ve onun için güçlü olmak zorundaydım. Ve geçen yıl öldüğünde *çok* yalnızdım. Keder beni tamamen ezdi. I

bununla başa çıkmak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İyi niyetli komşuların gelip gitmesini ve insanların sokakta benim hakkımda dedikodu yapmasını istemiyordum. Aşırı büyümüş bahçenin bana sağladığı mahremiyetten memnundum ve bunun bedeli Cadılar Bayramı'nda birkaç çocuğun evime yumurta atması ve burada yaşayan "canavar" hakkında konuşmasıysa, öyle olsun.

Kafamda, bununla içeri girdiğimizde kapıdaki yanık izleri arasında bir hesaplama yapıyorum. "Kapı neden yanmış?

'Çünkü insanlar acımasız. Babam havai fişek gösterisini iptal ettirdiğinde, öfkeli köylülerden biri bahçeye yanan havai fişekler atmış. Birkaç parça yeşillik yandı ama kapının dışında bir paspas vardı ve bir tanesi onun üzerine düşüp onu da yaktı.

Elim onunkini acıtacak kadar sıkılmış olmalı, çünkü gülüyor ve nazikçe gevşetiyor. 'Merak etme, daha fazla zarar vermeden söndürdüm.

hasar.'

Ön kapısındaki yanık izlerine bakılırsa, bence cömert davranıyor.

'Ama bu yüzden kapıda bu kadar çok kilit var. Dışarıdan bu tür bir zarar verebiliyorlarsa, içeri girebilselerdi ne yaparlardı diye düşündüm. Burada kendimi güvende hissetmiyordum ve birinin evimi ortaya çıkarmasından endişeleniyordum.

gizli kapı. Bu yüzden kilitli. Kötü bir şey yok, söz veriyorum. Sana babamdan daha önce bahsetmeliydim ama benden nefret etmeni istemedim ve geçen gün o nehirde sana söylemem gerektiğini fark ettiren bir şey hissettim ve önce sana göstermenin en iyisi olacağını düşündüm. Hayatımın her bölümünü seninle paylaşmak istedim, kötü kısımlarını bile.

Paylaştığı herhangi bir şey için ondan nefret edebileceğimi nasıl düşündüğünü bilmiyorum. Tek yaptığı bana ne kadar çok şey yaşadığını, ne kadar çok mücadele ettiğini ve ne kadar yalnız olduğunu ve tüm bunlara rağmen diğer taraftan nasıl kıskanılacak derecede olumlu bir bakış açısı ve hiç değişmeyen bir gülümsemeyle çıktığını göstermek.

diğer insanların günlerini aydınlatmakta başarısız oluyor. Babasıyla ilişkisinde çatlaklar olduğu açık olsa da, bazen kendini tehlikeye atmak anlamına gelse de onu korumaya devam ediyor.

Demek sakladığı şey buydu. En azından bu, bir şeyler sakladığına dair hissettiğim belirsiz duyguyu açıklıyor. Kötü bir şey değil. Belki de gerçek hayattaki mutlu sonlara inanmamın zamanı gelmiştir.

İki elimi de bırakmadan, kıvrımlı bir şey yapıyorum ve mavi gözlerine bakmak için dönüyorum ve içimde dönen duygu kasırgasını ifade etmek için düşünebildiğim tek şey onu öpmek.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü ben daha uzanıp onu aşağı çekeceğimi fark etmeden başını eğiyor ve ağızlarımız birbirine çarparken hangimizin daha yüksek sesle inlediğinden emin değilim. Elim saçlarına doğru kayıyor, Kıçım pencere pervazının kenarına çarpana ve daha fazla gidemeyene kadar beni destekliyor. Parmaklarım saçlarına dolanıp onu kendime çekerken kolları beni içine hapsediyor, ta ki ağızlarımız, dillerimiz, dudaklarımız çılgınca bir öpüşme yığına karışana ve hiçbir şey *yeterli gelmeyene* kadar, inlemeler, tutuşmalar ve nefes nefese kalmalar oluyor ve zihnimin derinliklerinde bir yerde, eğer yavaşlamazsak bunun öpüşmeyle bitmeyeceğini biliyorum. Gömleğindeki tutuşumu gevşetmek için kendimi zorluyorum ve saçlarını tutmak yerine okşamaya başlıyorum.

O da bunu hissedince ağzı benimkine karşı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Rahatladığını hissediyorum, dudaklarıma bir iç çekiş bırakıyor ve öpücüğün içinde o kadar kayboluyorum ki, çerçevelerimiz plastik bir çatırtıyla birbirine çarpana kadar ikimiz de gözlük takarken öpüşmenin tehlikelerini unutuyorum.

'Eğer bir öpücük bir şeyle bitmeseydi biz olmazdık. kırılır, değil mi?' Sesi nefes nefese geliyor ve titreyen sesi her yerimi karıncalandırıyor.

Geri çekiliyor ve gözlüğünü çıkarıp hasar var mı diye kontrol ederken destek almak için rafa yaslanmasına bayılıyorum, ben de arkamı dönüp aynısını yapıyorum ve kendimi toparlamak için bir an duruyorum çünkü o öpücükten sonra kendimi hiç rahat *hissetmiyorum*.

"Kırılan bir şey yok mu?" diye soruyor nazikçe. "Hayır. Sen?"

Ona bakmak için geri döndüğümde başını sallıyor.

"Seninle tanıştığım andan beri bunu yapmak istiyordum," diyorum ona dürüstçe. "Bunu yapan o dev pireydi, değil mi?"

Bu beklenmedik şaka beni kıkırdatıyor ve tekrar uzanıp başparmağımı onun pürüzsüz çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Evet. Dev pire ve ezilmiş nergisler arasında karşı konulmazdın.

Dokunuşuma karşılık veriyor ve alnını benimkine yaslamak için eğiliyor. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Böyle bir tepki vereceğini bilseydim sana haftalar önce söyledim. Tüm yüzü aydınlanıyor ve bu gece ilk kez kendisi gibi görünüyor.

Saçları öne doğru savruluyor ve hâlâ o kadar yakın ki saçlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Uzanıp saçlarını geri topluyorum, saçlarının ruh haline nasıl uyum sağladığına bayılıyorum - gergin olduğunda saçları tahta gibi sertleşiyor; rahatladığında saçları dalgalanıyor; her zamanki sakar, sevimli halini takındığında ise saçları her yöne doğru uzuyor.

Sarılmamak için kendimi daha fazla tutamıyorum. Dimitri'de ona sarılma isteği uyandıran bir şey var, ama bu sefer farklı - bu sefer, ben Ona sarılmaya bir sonraki nefesimi almaya duyduğum ihtiyaçtan daha çok ihtiyaç duyuyorum. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu ve hayatının bu bölümünü paylaşmasının ne kadar anlamlı olduğunu anlatacak hiçbir kelime yokmuş gibi hissediyorum.

Bir kolumu sırtına dolayıp onu kendime doğru çekiyorum, diğer kolumu da omuzlarına dolayarak ensesindeki kısa ve koyu renk saçlarını okşuyorum. Başını omzuma yaslamak için aşağı çekerken ve onu herhangi bir kemiğini kırmadan olabildiğince sıkarken boynunu.

Bana sıkıca sarılıyor. Tüm vücudu etrafımda kıvrılıyor ve birine söylemenin rahatlığıyla sarktığını hissedebiliyorum. Orada uzun süre sessizce duruyoruz, sadece nefes alıyoruz, sarıyoruz, parmaklarımın saçlarını taramasına izin veriyoruz.

"Ve bil diye söylüyorum, babamın verdiği zararın bir kısmını gidermeye çalışıyorum. Sesi mutlu ve uzaklardan geliyor. 'Belediye ile temasa geçtim ve bu yıl çeşmenin yanına dikilecek en görkemli Noel ağacının parasını ödedim. Kasım ayı için havai fişek gösterisini yeniden düzenlettim. Bu sene Buntingorden adlı bir köyde bunting olmadan yaşamakla ilgili internete isimsiz bir dilekçe koyduğum ve yeterince insan imzaladığı için bunting hiçbir yere gitmedi. Ekim ayının sonunda bir sürü balkabağı oyacağım ve bir gece dışarı çıkıp içlerine pille çalışan çay lambaları koyarak kasabanın her yerine yerleştireceğim. Yangın tehlikesi yaratmayacaklar ve bunu Cadılar Bayramı'ndan hemen önce yaparsam, o başladığında çoktan bitmiş olacak.

şikayet ediyor.'

"Yani isimsiz babanla isimsiz olarak mı savaşıyorsun? Ben asla Anonim kelimesinin bu kadar fazla kullanılabileceğini düşünmemiştim. Geri çekiliyorum ve uzanıp saçlarını geriye atıyorum, elim boynunda kalıyor ve parmaklarım saçlarında oynuyor, böylece geri çekilmesini istemediğimi anlıyor. "Neden şimdi?

Gözlerini kapatır. 'Çünkü bu yıl yeniden yaşamak istiyorum. Şimdiye kadar, Ben saklanmayı, onun kendi işlerini yapmasına izin vermeyi kendime bunun önemli olmadığını söylüyordum ama kitapçıya gelmeye başladığımdan beri bu köyü ne kadar sevdiğimi fark ettim. Yıllardır uzaktaydım. Burayı kötü anılarla bağdaştırdım - buraya içerledim çünkü buradan gönderilmiştim. Annem öldükten sonra geri döndüğümde Dani'ye odaklandım ve doktorlardan hastane randevularıma kadar her günü otomatik pilotta geçirdim.

Araya kütüphaneye ve internetten sipariş ettiğim yiyecekleri almak için süpermarkete gitmeler serpiştirilmişti. Mümkün olduğunca az insanla konuştuk. Dani öldükten sonra,

Robert beni kelimenin tam anlamıyla hayata geri döndürdü. Bir gün burada otururken bir ses duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda onu dışarıda pencereye vururken gördüm.

Ona doğru başını sallayarak ikimizi de fiziksel olarak hareket ettiriyor. 'Bir şekilde yan kapıyı biliyordu ve içeri girip beni aramaya gelmişti. O Evden çıkmam gerektiğini biliyordu, bu yüzden beni fiziksel olarak dükkana sürükledi, beni kanepeye itti ve çay ve bisküvileri ta ki ben yıkılıp ona her şeyi anlatana kadar.'

Onu bir kez daha kucaklamak için aŖađıya çekiyorum ve kollarım onun etrafında inanılmaz derecede sıkılaşıyor ve eğer öpüşme sırasında saçlarından birkaç avuç koparmamış olsaydım,

Artık kesinlikle biliyorum. "Ve tahmin edeyim, her gün oraya gitmen için nedenler buldu ve meşgul kalmanı ve kendi işinden çıkmanı sağladı.

Kafa mı?' Robert'ın nasıl bir adam olduğunu bildiğim için söyledim. Nasıl olduğunu biliyorum.

Her zamanki gibi cıvıl cıvıl görünmediğimde, yeni bir iş kaybettiğimde ya da dönüş yolunda oraya gittiğimde ne kadar cesaretlendirici olacağından endişeliydi.

Annemin koca bulma konusundaki bitmek bilmeyen nasihatlerinden. Bana duruma uygun bir kitap bulmaya çalışır ve her zaman bana bir fincan çay ve bisküvi ikram ederdi.

Aynen öyle. Peter Pan duvar resmi ve çocuk bölümünün yeniden düzenlenmesi gibi. *Pentamerone* üzerinde çalışmam için beni cesaretlendirdi. Omzuma gülümsüyor ve beni kaldırıp rafa oturtana kadar etrafımızda döndürüyor. "Nehir olayından sonra bunu tekrar yapmama izin vereceğinden emin değildim.

"Hah. Etrafta su kütlesi olmadığı sürece sorun yok. Ve kuğular da yok. Çok etkilenmediler.'

Dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Hal... teşekkür ederim. Çok uzun zamandır hayatımda olan en iyi şeysin. Bunu istiyorum, seni istiyorum ama her şeyi berbat etmekten çok korkuyorum. Her şeyi berbat ediyorum.'

"Ben de öyle. Elimi çenesinden yukarı kaydırıyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Ama yere düştüğün andan beri seni öpmek istiyorum. Buldum Elini tutmak için mümkün olan her bahane ve her gün sana uygunsuz bir şekilde sarılmamak için sürekli bir irade savaşı oldu. Benim için hiçbir şey yolunda *gitmiyor* ve eğer işler yolunda gidiyor gibi görünüyorsa, o zaman belli ki

Bir şeyi gözden kaçırdın ve karma kısa sürede yetişecek. Ama seni her gün görmek için sabırsızlanıyorum Dimitri. Sen hayatıma girdiğin için hayatım daha güzel ve şimdi bunu yaptık, bunu *yapmadığım* günlere geri dönmek istemiyorum.

Konuşurken bile bu özgüveni nereden aldığımı merak ediyorum. İşten arkadaşlığa ve özellikle de ilişkilere kadar hiçbir şey benim için uzun süre yürümedi. "Belki birlikte her şeyi berbat etmemeye çalışabiliriz?"

"Bu hoşuma gider. Bir öpücük daha alıyor ve sonra tekrar sırtıyor. 'Kim bilebilirdi ki

"Kıç üstü yatmak buna yol açabilir, değil mi?

'Heathcliff'in ne kadar kıskanacağını biliyor musun? O sana sırılsıklam aşık.'

"Ayrıca her sabah yanından geçen küçük kahverengi Cockapoo'ya da

sırılsıklam aşık, yani çitanın çok yüksek olduğunu düşünmüyorum.

"Çok yakışıklı bir Cockapoo.

Gülüyor, her zamanki kahkahası, parıldayan gözleri ve geceyi aydınlatabilecek gülümsemesiyle tamamlanıyor. Öpmek için eğiliyor, başını eğiyor

Başka bir gözlük çarpmasını önlemek için dikkatlice ve bir kez daha onu öperken kayboluyorum. Ellerim omuzlarında, saçlarında geziniyor ve Boynum, sürekli olarak onu inanılmaz derecede yakınıma çekmeye, içimde uçuşan kelebekleri bastırmaya, dürüst olmak gerekirse bir süredir arkadaştan öte hissettiğim bu güzel adamla arkadaştan öte olmanın heyecanını bastırmaya çalışıyor.

Sonunda geri çekildiğimizde birbirimizin ağzında soluk soluğa kalıyoruz ve onun midesi büyük bir açlık hırıltısı çıkarıyor.

"Vücudum bana bir şekilde ihanet etmeseydi bu bir öpücük olmazdı. Ellerini belime doladı ve inmeme yardım etti. 'Yemek yemeliyiz. Gel de mutfağına gör.

Geniş ve karanlık koridorda onu takip ediyorum, her fırsatta kız kardeşini hatırlatan şeylere bakıyorum - büyük merdivende tekerlekli sandalye boyutunda bir merdiven asansörü, geniş koridorlar ve genişletilmiş kapı çerçeveleri, mutfağa indiğimiz sığ bir rampa. Burası kocaman bir oda, üst kattaki tüm kitapçı ve dairenin toplamından daha büyük, kırmızı kiremitli bir zemini, alçak ahşap dolapları ve Tekerlekli sandalyedeki birinin ulaşabileceği yükseklikte üniteler. Annesi tarafından konulmuş ve o zamandan beri orada duruyormuş gibi görünen yapay çiçek aranjmanlarının tozlu vazoları ve yine her zaman ona ait olmadığını tahmin ettiğim yemek tarifi kitaplarıyla kaplı raflar var.

Yaşadığım her dairede, her zaman küçük, sıkışık mutfaklarım oldu ve bu büyüklükte bir yerde yemek pişirmeyi - daha doğrusu mikrodalga yemekleri ısıtmayı - hayal bile edemiyorum ve o yemek pişirmeyi çok *seviyor*. Mutlu bir oda olmalı, ama bir kez

Yine öyle değil. Bu ev çok üzücü. Her şey Dimitri'nin güneşli, gülen, muhteşem pozitif kişiliğinin tam tersi.

Ellerini yıkamak için lavabonun üzerine eğilmesini ve sonra sebzeleri doğramaya başlamasını izliyorum, neredeyse iki büküm olmuş tezgahlara ulaşmak için

onun için çok düşük. Yine o ezici hüznün duygusundan kurtulamıyorum. Dimitri'yi yemek yaparken hayal ettiğimde, sıcak ve rahat bir mutfak hayal etmiştim, dükkânda olmadığını unuttuğunda mırıldandığı müzikle dolu Yalnız, cızırdayan tavalar ve bipleyen zamanlayıcılar ve mutluluk, ama aslında onu görmek... Sanki başka birinin evinde yaşıyor. Onu kendisine uymayan bir ünitenin üzerinde kambur dururken görünce, bu evin ve içinde olan her şeyin ağırlığı altında ezilmiş gibi görünüyor.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Başını kaldırıp bana baktı ve sırtıttı. "Seni ben davet ettim. Ayrıca, annenin aşçılık becerilerini miras almadığından nasıl emin

olabilirim?

'Oh, sizi temin ederim, yemek pişirme becerilerim annemi mutfak kraliçesi gibi gösteriyor. Daha küçük göğüslü bir Nigella.'

Kahkaha mutfakta yankılanıyor, karanlık köşelerde unutulup kaybolmadan önce her köşede çınlıyor.

Yüksek tavana bakıyorum, örümcek ağlarıyla örülmüş içi boş bir mesele, aşağı sarkan iki parlak bar lambası, bir hastane odası görünümü veriyor ve çok fazla adım atarsanız oturma odasındaki kanepeye takılıp düşeceğiniz kadar küçük mutfağım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

O ocağa bir tencere koyarken ben de pencereye doğru ilerliyorum ama şu anda biraz daha alçak bir kattayız ve dışarıdaki aşırı büyümüş böğürtlen çalıları pencerenin alt yarısına kadar uzanmış ve dikenli Dallar cama sürtünüyor.

Sonunda mutfağın diğer tarafındaki bir masada oturmuş Dimitri'nin babasının terk edilmiş koleksiyonundan şarap yudumluyordum ki Dimitri önüme çok lezzetli görünen bolonez spagettiği koydu ve karşıma oturdu.

"Şerefe. Masaya doğru eğiliyor ve kadehlerimizi tokuşturup yemeğimizi yiyoruz.

Asla acıkmayacağım kadar sinir dolu olduğumu sanıyordum ama Dimitri'nin muhteşem yemeklerinden bir lokma bile insanın iştahını açmaya yetiyor. "Yemek yapma yeteneğiniz unlu mamullerle bitmiyor o zaman?

Kızarıyor ve belli ki bir tür yalanlama olan tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve bu yemekle ilgili tek dileğim, beşinci domates piposunu Nicole'ün elbisesinin önüne sıçratıp o fark etmeden silmeye çalışırken yemesi daha kolay bir şey olması.

"Yani sen ve kardeşin buranın sahibi misiniz?

"Evet. Annem evi bana, Dani'ye ve ona üçlü bir paylaşımla bıraktı. Şimdi o gitti, kardeşim ve ben yarı yarıya sahibiz. O satmak istiyor ama ben istemiyorum. Bu konuda savaş halindeyiz. Eşit paylaşım, ikimizin de diğerinin onayı olmadan bir şey yapamayacağı anlamına geliyor ve ikimiz de pes etmeyeceğiz. Neredeyse bir asırdır ailemize ait. Büyük büyük dedelerim burada yaşamış. Bu kadar geçmişi bu şekilde yok etmenin doğru olduğunu düşünmüyorum. Ben her zaman Bir gün bunu gelecekteki çocuklarıma devredeceğimi düşündüm, içinde tek başıma dolaşıp kardeşimle ikimizin de geri adım atmayacağı küçük tartışmalar yapacağımı değil.

'İşletmek bir servete mal olmalı...' Daha fazla bilgi istediğimi fark ederse, hiçbir şey söylemiyor.

'İşte tam da bu yüzden size büyük bir tur teklif etmedim. Kullandığımdan daha fazla oda tutmaya gücüm yetmez. Mutfak ve oturma odası, üst katta da bir yatak odası ve banyo var. Ağa bu odayı ısıtıyor, ateş oturma odasının yanı sıra suyu da ısıtıyor ve buradan gelen ısı üst kattaki yatak odasına yükseliyor.

Bir kez daha küçük dairemi düşünüyorum. Hava o kadar sıcaktı ki Kitapçının üstüne taşındığımdan beri kaloriferleri yakmadım, ama şimdiye kadar yaşadığım hiçbir dairede birkaç elektrikli radyatörden fazlası yoktu veya

Yeterli olmayacak kadar büyük. Bu durum, bu konuda çok şey açıklıyor. birkaç kez bahsettiği finansal durum. Mülkiyet hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama eğitimsiz gözlerim bile bu evin bir bakıma ihtiyacı olduğunu söyleyebilir.

Çok fazla tamirat var ve yıllarca para akıtabileceğiniz bir yer gibi görünüyor ve *hala* yapılacak daha çok şey var.

'Geri kalan her şey kapalı. Kapıları kapalı tutuyorum ki Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, zamanımın çoğunu buradaki sorunlarla uğraşmak yerine rahat kitapçınızdan yararlanarak geçiriyorum.

Her zaman eve gitmeye hiç hevesli olmamasının bir nedeni olduğunu düşünmüştüm, ama bunun evin yıkık dökük, cereyanlı, boş bir yer olmasından kaynaklandığını fark etmemiştim.

eski malikane. Burada çok yalnız olmalı. Sadece birkaç oda arasında yaşıyor, koca binanın geri kalanı tozlanmaya, hayaletleri ve çoktan gitmiş insanların eşyalarını saklamaya terk edilmiş. O hüznün duygusu tekrar üzerime çöküyor ve o da bunu hissediyor olmalı çünkü masanın öbür ucuna uzanıp elime dokunuyor.

"Bu kadar dert yeter. Size daha sonra göstermek üzere bazı tebrik kartı maketlerim var ve açık gününüz ve bu mesajları nasıl sergileyebileceğimiz hakkında bir fikrim var ...'

Sıkıntıları hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum ama gözlerinde savunmasız bir şey var, zorlamamam için bana yalvaran bir şey, bu yüzden elini sıkıyorum ve konuyu değiştirmesine izin veriyorum.

"Devam et...

"Ofiste bir yazıcınız var, değil mi?

Masanın köşesindeki hantal şeyi düşünerek başımı sallıyorum. henüz kullanma şansım olmadı. Robert yakın zamanda değiştirmiş olmalı çünkü diğer elektronik eşyaların standartlarına göre oldukça modern.

'Bunları tarayıp çıktısını alsak - kitap kapağı önde, mesaj arkada ve bir şekilde sergilesek nasıl olur? Kitapları kurtarınız

Kendileri de sürekli elden geçirilmekten mahvolurlar ve insanlar sadece satın almak istediklerinde bunları isteyebilirler'.

"Bu harika. Ona sırtıyorum. 'Asılmaları gerektiğini hissediyorum Bir şekilde, cep telefonu gibi bir şey...' Bir böğürtlen çalısı esiyor ve dikkatimi dışarıya çeken uğursuz bir gıcırtyla pencereyi tırmalıyor. "Yapraklar!

Dimitri ani çıkışım karşısında arkasındaki pencereden dışarı bakmak için dönüyor ama ben yine elini tutuyorum. 'Onları yaprak olarak bastırsak nasıl olur?

ve onları bir ağacın yaprakları gibi asabilir miyiz? Kağıt kökenlerine bir selam olurdu ve bir gövde ve birkaç yaprak kesmek o kadar da zor olamazdı.

kartondan dallar... O zaman bunu her zaman asılı bırakabilirim. *Açılış* gününde büyük bir sergi yerine, bir *açılış* günü gibi olabilir ve mesajlar her zaman sergilenmeye devam edebilir ... Neden böyle gülümsüyorsun?

Çünkü ne kadar ışıltılı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Robert da Once Upon A Page'in senin biletini seçtiği gün ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Bu *harika*, Hal. Hem ağaç hem de açılış günü. Ben de büyük bir Bir günlük sergi ama açılış günü çok daha iyi. O zaman herkes istediği zaman gelip mesajları görebilir ve haber yapmak için yerel basınla temasa geçtiğinizde, "yeni yönetim altında" açısını da satabilirsiniz.

Bu karo zemine uzansam yanaklarım o kadar kızarır ki tamamen kamufle olurum.

"Gerçek bir ağaca ne dersin? Arka tarafta eski bir huş ağacım var. Bir kapı çivisi kadar ölü. Yaklaşık bir metre boyunda, süslü bir saksıda. Birkaç yıl önceki kışı atlatamadı, bu yüzden şimdi sadece çıplak dalları var. Henüz atmaya fırsatım olmadı. Her bir yaprağı üzerine bağlarsanız, oldukça muhteşem görünebilir ...'

'Düşündüğümünden çok daha iyi: iki sandığı kesmek kartonları bir araya getirip dik durmaları için bir ilkokul projesine benzer şekilde yerleştirmek. Sakıncası olmadığına emin misin?'

"Onu annem dikti. Başka bir şeyin ortasında büyüyen küçük bir fideydi ve onu kurtardı ve kendi başına dikti ve onu tanımlayabilmek yıllar aldı. Benim elimde öldüğü için kendimi hep kötü hissettim.

ama bu onu yeniden kullanmak için harika bir yol olurdu. Bu hoşuna giderdi. "Tüm bunları başlatan notu o yazmıştı... Bir şekilde doğru görünüyor.

"Sanki burada olmamız ve o gün o kitabı almamız gereken garip bir kader gibi...

Başımı sallıyorum çünkü Robert'tan gelen e-postayı gördüğüm andan beri hissettiğim şey tam olarak buydu. Hayatımda ilk kez her şeyin yolunda gittiğini hissediyordum - yapmam gereken şeyi yapıyormuşum gibi, sahip olmam gereken işe sahipmişim gibi ve en önemlisi, Dimitri'nin kapımdan içeri düşmesi gerektiği gibi.

"Harika bir akşam için teşekkür ederim. Birleşen ellerimiz aramızda sallanıyor, fayanslar ayaklarımın altında tıkırdıyor ve sesim büyük koridorun boşluğunda yankılanıyor. Bana evi gezdiriyor ama görececek pek bir şey yok. Uçsuz bucaksız geniş koridorlar, boş ve tozlu; tek sürpriz, arkanızı döndüğünüzde kendiliğinden hareket eden zırh takımlarının *olmaması*.

Beni, tepesindeki saatin altında Leonardo DiCaprio'nun beklemesi gerekiyormuş gibi görünen bir merdivenden yukarı çıkarıyor.

"Vay canına," diyorum büyük bir çift kapıyı gıcırdatarak açıp bizi dairesel bir balo salonuna sokarken. "Burası senin çalıştığın yer.

Geniş ve açık odaya bakarken nefesimi tutamıyorum. Soluk duvarlar bir zamanlar altın desenli kırmızı renkteydi, aşınmış zemin bir zamanlar cilalanmış olmalıydı ve örümcek ağlarıyla kaplı bir avize çok yüksek bir tavandan sarkıyordu

Öyle ki ikinci kattan evin en tepesine kadar uzanıyor olmalı. Ama hepsinden önemlisi, odanın kenarlarında duran bir dizi şövale. Köşedeki meşe masanın üzerinde eskiz defterleri ve bir

Pastel renkli kartonların içinde, dükkân için hazırladığını umduğum kartlar sergileniyor.

'Sadece ilkbahar ve yaz aylarında. Isıtmaya gücüm yetmediği için sonbahar geldiğinde çok soğuk oluyor. Kafesli pencerelerden birini açıp içeri esintiyi almak için yürüyor ve ben de dışarı bakabilmek için onu takip ediyorum. Buradan görünen manzara, aşırı büyümüş bir bahçeye ve ötesindeki sert görünümlü korkuluklar. 'Ama resim yapacaksan, bunu bir balo salonunda da yapabilirsin, değil mi?

Bu konuda onunla tartışamam ve burası gerçekten etkileyici bir oda, ancak evin geri kalanının sahip olduğu boşluk hissini paylaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve burada yalnız olduğumu hayal etmeye çalışıyorum. Balosuz bir balo salonu nedir ki? Büyüklüğü sadece daha da boş hissettirmeye yarayan boş bir odadan başka bir şey değil ve içimdeki boşluk hissini gidermek için kendimi sallamak zorunda kalıyorum.

üzerime çöken boşluk. 'Bu bile saray gibi görünüyor
Anastasia.'

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Vals pozisyonunda duruyor, bir
Bir elini kaldırıp bir elini uzattı ve o muzip gülümsemesiyle bana baktı.
"Benimle dans eder misin?

İki kadeh şaraptan sonra, dans etmek normalde olduğu kadar kötü bir fikir gibi görünmüyor ve dürüst olmak gerekirse, Dimitri bu gülümsemeyle bir eşek arısı çiftliği turuna çıkmayı önerebilir ve muhtemelen kabul ederdim.

Sağ elimi onunkinin içine sokuyorum, diğerini omzuna koyuyorum, o da kalçamın etrafında kıvrılıyor ve bizi odanın etrafında daireler çizerek yönlendirmesine izin veriyorum, beni kolunun altında döndürüyor ve ve o da birkaç kadeh şarap içiyor, çünkü 'Once Upon A December' şarkısını sessizce söylüyor, hiç de kendinden emin görünmüyor ve filmdeki Dimitri'nin öğretmenlik yaptığı sahneye o kadar benziyor ki Anastasia tekmede öyle bir dans etti ki neredeyse kıkırdamaya

başlayacaktım. "Dans edebilirsin. Dans edebilirim. Bir bardak çayı dökmeden taşıyamıyorum ve *kesinlikle*

Şarkı söylerim ama vals yapabilirim. Okuldaki müdürüm dans dersleri almam için ısrar etti. Şeytani koordinasyon duygumu geliştirebileceğini düşündü. Ne kadar işe yaradığını tahmin edebilirsiniz.'

Bu beni yine kıkırdatıyor çünkü o sürekli sürprizlerle dolu ve onun hakkında bilmediğim tüm bu küçük şeyleri öğrenmeye bayılıyorum. Gidiyor

'Once Upon a December' şarkısına geri dönüyor ve beni buraya getirecek kadar bana güvenmesini, uzun zamandır kimseyle paylaşmadığı hayatını bana anlatmasını seviyorum. Odanın içinde dans ederken bana kendimi prenses gibi hissettirmesini seviyorum. Altın yapraklı desen Ayaklarımız üzerinde hareket ederken avizeden gelen ışığı yakaladığında döşeme parıltıyor ve bunların hiçbirisi önemli değil çünkü bu Bir peri masalından bir şey. Tek eksik sarı bir Belle elbisesi ve 'Tale As Old As Time' şarkısını söyleyen bir çaydanlık.

Etrafımızda dönerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve şu anda ikimizden birinin ya da her ikimizin de başının dönüyor olması gerektiğinden belli belirsiz eminim, ama ellerinin bana dokunduğu yerlerdeki yanma hissi ve gözlerindeki o sersemlemiş, mutlu bakış dışında her şey kayboldu.

"Bu eski evde yeni anılar yarattığınız için teşekkür ederiz.

"Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim. Beni içeri aldığı için

gerçekten teşekkür ettiğimi sanmasın diye omzundaki elini tutup kalbinin üzerine koyuyorum.

Kolları belime dolanıyor ve beni daha da yakınlaştırıyor. birbirimize yaslandık. Başımı göğsüne yaslıyorum ve çenesi saçlarımda duruyor, odanın içinde hala hareket ediyoruz ama bu artık danstan çok bir kucaklaşma.

"Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Bence sen pek çok şeysin Dimitri. Nazik, yetenekli, cesur, güzel ve şimdiye kadar tanıdığım en sevimli insan, ilginç bir çorap, yelek ve diş teli zevkine sahip, ama deli kısmını detaylandırman gerekecek.

Burada kalmak için. Bunu yüzünde görebiliyorum. Bu evi tuttuğum için deli olduğumu düşünüyorsun.

Nefesimi içime çekiyorum. "Yasla nasıl başa çıktıkları konusunda kimseyi yargılamak bana düşmez. Babam öldüğünde, genç bir asi oldum ve annemin birkaç yıl boyunca hayatı zindan etti. Ona sorabilirsin, sana söylemekten mutluluk duyacaktır. Burası senin evin. Sen burada büyüdün. Neden vazgeçmek istemediğini anlayabiliyorum.'

"Ve şimdi dürüst, diplomatik olmayan cevap?

Göğsüne karşı gülümsüyorum çünkü beni zaten yeterince iyi tanıyor. sesimdeki kısıtlamayı duydum. 'Burada farklısın. Buranın ağırlığının seni fiziksel olarak aşağı çektiğini görebiliyorum,' diyorum telaşla. 'Güzel bir ev ama her köşesinde hatırlatıcılar var. Kendi hayatına devam edemiyorsun çünkü hala onlarınkini yaşıyorsun. Burası çok üzücü ama sen değilsin. Burası içi boş, bomboş ve izole edilmiş bir yer ve sen bunların tam tersisin. Parlak, mutlu ve pozitifsin ve açıkçası artık o güneşli gülümsemenin ardında ne kadar acı sakladığını biliyorum, ama buranın her santimi hayaletlerle örtülü. İhtiyacın olan...' Sözümü kestim çünkü Saçmalamaktan nefesim kesildi ama o kapıyı açtığından beri düşündüğüm her şey ağzımdan dökülüyor.

Dans etmeyi bıraktı ama beni itmedi ve ben de başımın yan tarafını göğsüne yaklaştırdım. "Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemek bana düşmez ama eğer geceyi bir kitapçada geçirmek istersen

"Buraya geri dönersen, her zaman hoş karşılanacağın bir yer biliyorum. "Cirencester'daki Waterstones, değil mi?

İkimiz de aynı anda kahkahayı patlattık ve dürüstlüğüm karşısında odada oluşan gerginlik anında dağıldı.

Birbirimizden ayrıldık ve saçları tekrar dalgalandı. elini uzatıp geri çekmesini ve bana kendi işime bakmamı söylemesini beklerken, gözlerini kapatıp

dokunmama, yüzünün yan tarafını kucaklamama ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeme izin verdi.

Gözlerini açtığında, beni öpmek için eğildi ve Bu sefer hiç *de* centilmence olmayan bir öpücüktü ve ben onun kucağında eriyip gidiyordum. Aslında Dimitri'yi öpmek herkesin ayaklarını yerden kesmeye yetiyor ve ben onun içinde ne kadar eridiğimi fark etmiyorum. Dizler bükülmeye başlıyor ve yere çakılıyor, aşağı inerken bir şövaleye çarpıyoruz. Sarı akrilik boya tüpünün üzerine düştü. Aniden patladı ve Nicole'ün elbisesine, pantolonuna ve yere büyük bir boya sıçradı. Ben dilimi ısırdım, Dimitri'nin eli dudağında ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"İşte tam da bu yüzden güzel elbiseler almıyorum," diye kahkaha krizleri arasında soluk soluğa kalıyorum. Nicole beni *öldürecek*. Yılın Kuru Temizlemecisi ödülünü kazananın bile bu karmaşayı çözebileceğinden şüpheliyim.

'Beceriksiz bir hödük olduğum için beni suçla. Kuru temizleme faturasını ben ödeyeceğim. Elini uzattı ve onu oturur pozisyona çekmeme izin verdi.

Ona izin vermeyeceğim, ama bence teklif edecek kadar nazik biri. Gülüyor, karmakarışık ve sınır tanımaz görünüyor ve... sarı. İkimizin de üstündeki boyayı çıkarmaya çalışırken sadece daha fazla yaymayı başardı ve bu beni tekrar kıkırdamaya itti. Üzerine atlamamak, onu sırt üstü yere düşürmemek ve anlamsızca öpüşmemek için her şeyimi veriyorum. Başım dönüyor ve bu sadece şaraptan ya da dans etmek ya da muhtemelen boya dumanı. Başım dönüyor çünkü gerçek hayatta böyle masalsı aşklar olduğunu düşünmezdim.

Bölüm 16

Yaprak fikri inanılmazdı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, Dimitri ve ben günün her saati ve gecelerin çoğunda çalıştık.

Aramızda kalsın, dükkânın yüzde ellisini gözden geçirdik, mesajları kontrol ettik ve rafları düzgün bir şekilde yeniden düzenledik ve şimdi açılış gününün sabahındayız. Haziran ayının sonlarında güneşli bir Cumartesi günü, buraya geleli neredeyse iki ay oldu ve son birkaç gecedir, Ben ofisteyken Dimitri'yi mesaj avına bıraktım, kitap kapaklarını ve mesajları taradım, çift taraflı yazdırdım ve yaprak şeklinde kestim.

Della'nın ağacı en iyi konumda bir platform üzerine yerleştirildi Kapı ile merdivenler arasında, her bir yaprak yeşil iplerle kendi dal dizisine bağlanmış. Kapı çoğu zaman açık.

Yaz mevsiminde yapraklar her esintide hışırdıyor ve yoldan geçen insanların ilgisini çekiyor.

Çevrimiçi takipçilerimiz birkaç bine ulaştı ve çevrimiçi mağazamızın ne zaman hazır olacağını soran mesajlar almaya devam ediyorum ve diğerleri bana mesaj atıyor ve içinde bir mesaj olan bir kitap satın almak istiyorlar - herhangi bir kitap, benim seçimim. Kitapçıları seven ve daha fazla kapanmasını istemeyen insanlardan ve benim gibi hikaye başlamadan çok önce kapağın içinde var olabilecek gizli aşk hikayeleri fikrini seven insanlardan teşvik mesajları alıyorum. Kendi kitaplıklarını kontrol eden ve bana daha önce hiç fark etmedikleri kendi kitaplarının içine karalanmış kelimelerin fotoğraflarını gönderen insanlar oldu.

Üç yerel Cotswolds gazetesi dükkân ve mesajlar hakkında bir makale yazdı ve Robert'ın çekilişi hakkında bir hikaye yayınlayan bir diğeri de yeni sahibinin nasıl gittiğini takip etti. Viral haber sitelerinden birinde gizli yazılarla ilgili bir makale var ve ben her yeni resim gönderdiğimde güncelleniyor.

Dükkana gelen müşteri sayısında da artış var. Yerel halk gelip kitaplar hakkında sohbet etmek istiyor ve insanlar henüz bulamadığımız yazıtları aramak için uğrayıp kolları kitaplarla dolu olarak ayrılıyorlar ve bizi internette gördüklerini söyleyen birkaç kişi ve dışarıda çekilen birkaç selfie oldu. Ön pencereyi de mesajlar için bir tapınağa dönüştürdük. Dimitri her iki tarafa kalp şeklinde yeşil yaprakları olan bir ağaç çizdi ve dallarından düşen pembe kalpler camın dibinde toplandı ve ekran konfetilerle dağıldı ve en romantik mesajları içeren kitaplarla doldu.

Dimitri kapıyı çaldığında hala aynı heyecanı hissediyorum ve kapıyı açmak için acele ederken camdan bile gülümsemesinin boyutunu görebilmeyi seviyorum.

"Merhaba!" Beni ilk günkü neşeli selamıyla karşılıyor, ama şimdi öpmek için eğiliyor, ama çantaları o kadar dolu ki ona doğru düzgün uzanamıyorum.

"Bütün bunlar da ne?" diye soruyorum onu içeri sokup tekrar kapatırken çünkü açılış saatine daha yarım saat var.

"Sana fırsat için pişireceğimi söylemiştim.

'Greggs yeni bir mağaza açılışı için bu kadar çok pişirmezdi. Gecenin yarısını ayakta geçirmiş olmalısın.'

'Hayır, bütün gece, ama bunun için endişelenmeyelim. Zaten o kadar çok kahve içtim ki yaptıklarımın sorumluluğundan kurtulabilirim.

"Dimitri...

'Bunun senin için büyük bir başarı olmasını istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Bu notları bulmak tamamen sana, aşka ve mutlu sonlara olan inancına bağlıydı.

Bu dükkânın sizin kadar seven insanlar tarafından bulunmasını hak ediyorsunuz. En azından birkaç kek pişirebilirdim.'

Bu açık günün reklamını olabildiğince geniş bir alanda yaptık. Sosyal medya reklamları ve tanıtım gönderileri için bütçeyi aştım. Biz El ilanları bastırdık ve bize izin veren her yere astık ve caddedeki diğer dükkanlar büyük ölçüde destekleyici oldular ve bunları pencerelerine ve tezgahlarına astılar. Ücretsiz çay ve kahve ikram ediyoruz ve Dimitri bu kadarını beklemesem de bazı şekerlemeler pişirmeyi teklif etti. Soğuk poşetleri tezgâha kaldırışını ve Robert'ın mutfak dolaplarından birine bıraktığı süslü tabaklara kitap şeklindeki minik bisküvi yığınlarını yerleştirmeye başlamasını izliyorum.

"Bunlar harika görünüyor. Açıkçası, küçük, zanaatkarlardan birini çimdikliyorum

Şık bir Fransız pastanesinde bulabileceğiniz bir şey gibi görünen lezzetler. Bunlar kitap şeklindeki en muhteşem küçük bisküviler - sayfalar gibi görünecek şekilde çizilmiş badem ezmesi yapraklarının etrafına sarılmış çikolata aromalı kurabiye. Ağzıma attım ve neredeyse bayılacaktım. Çünkü tatları gördüklerinden daha güzel ve harika *görünüyorlar*. Uzanıp bir tane daha alıyorum. "Yeteneklerinin sonu yok mu? Dirseğimi koluna dayayıp nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum. Her zaman onun gibi erkeklerin var olmadığını düşünmüştüm ama hayatımı onunla paylaşmak, okuduğum tüm peri masalı aşk kitaplarından milyonlarca kat daha iyi ve ona benim diyebildiğime hâlâ inanamıyorum.

"Sence kaç kişi gelecek?" diye soruyorum, o kutular dolusu cupcake ve rengarenk süslenmiş tepsiler getirmeye başlarken. Lale şeklinde zencefilli kurabiye de var. 'Kanada'yı bekliyor gibisiniz. Hepsini.

"Umarım çoktur. Omuz silkiyor. "Pişirirsen gelirler" sloganı üzerinde çalışıyordum.

'Bütün bunları yapmak zorunda değildin. Beklemiyordum-'

Aslında sana teşekkür etmek istemiştin. Orada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

İlk gün. Bu aptalca pahalı kitabı satın almadan kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Annemden gelen o notu bulduğunuz ve daha fazlasını aramak için tüm dükkanınızı alt üst ettiğiniz için teşekkür ederim. Bana sanat eserlerim için bir ev verdiğiniz için teşekkür ederim. Sertçe yutkunuyor. "Sanırım anneme bakarken

Başka birinde kendinizi biraz kaybediyorsunuz ama ben bu dükkânda kendimi yeniden buldum. Bana eskiden kim olduğumu ve sevdiğim şeyleri hatırlattı. Hayatım boyunca yapmak istediğim tek şey çizmekti ve bu son yıllarda azalmıştı ama burada olmak bu tutkumu geri getirdi. Ben eskiden aldığım keyfi alıyorum. Senin sayende hayallerimin peşinden gitmeye bir adım daha yaklaştım. Beni her şeyin mümkün olduğuna inandırdınız.

Tezgâhın yanındaki dönebilen teşhir standına doğru başını sallıyor; bu stand şu anda bana ilk gün gösterdiği el boyaması tebrik kartlarıyla dolu.

Geçen gün balo salonunda ünlü kitapların tasvirleri ve onlardan telif hakkı olmayan alıntılar yer alıyordu. Peter Pan ve Tinker Bell'in meşhur uçuş talimatlarını içeren tasarımından Alice'in tavşan deliğinden düşüşüne ve bir diğerinin Çılgın Şapkacı'nın çayına uzanan muhteşem tasarımlar Masanın üzerindeki bardaklarda 'Çay için her zaman vakit vardır' yazılı bir

parti.

Tiffany'de Kahvaltı, Mary Poppins, Robin Hood'un kitap versiyonları ve *Oz Büyücüsü'nün* siluet karakterleri ile Dorothy'nin gün batımının üzerinde 'Ev gibisi yok' yazan sarı tuğlalı yolda yürürken giydiği ışıltılı yakut terlikler var.

Kesinlikle harikalar ve dükkânda sergilenmelerinden *gurur* duyuyorum. "İnsanlar onlara bayılacak. Kolunu tekrar dürtüyorum ve Hazırladığı bisküvilerden birini düşürdü, tabağa çarpınca ikiye bölündü ve bana eğilip iki parçayı kapma şansı verdi. Müşterilere kırık bisküvi ikram edemem tabii ki.

"Şanslı olan benim, Dimitri," diyorum ağzım en güzel yemeklerle doluyken. tattığım en lezzetli erimiş kitap şeklindeki bisküvi. Çok fazla kitap şeklinde bisküvi yediğimden değil ama bir daha asla bunun kadar güzelini yiyemeyeceğimden eminim. 'Geleceğin en çok satan yazarının eserini satıyorum.

Bir sonraki J.K. Rowling olduğunuzda, ilk eserlerinizin burada satıldığını belirten bir plaket asacağım.

Gülüyor. "Ben kahve yüzünden bu kadar gerginken böyle şeyler söylemen hiç adil değil.

"Ciddiyim. Onu tekrar dürtüyorum, bu sefer kırık bisküvileri çalmak için değil. 'Sen de benim için çok şey yaptın. Bana yardım ettin her şeyle. İkinci bir personel gibisin ama maaş ödememe izin vermiyorsun. Bana yardım etmek için kendi son teslim tarihini göz ardı ettiniz ve eminim ki, öyle olmadığını söylemeniz bile er ya da geç yayıncılarınızla başınız derde girecek.

"Hayır, ben-

'Kitap takıntıyla kendimi normal hissetmemi sağladınız. Beni kendim olmaktan korkmaz hale getirdin. Her zaman ne kadar beceriksiz ve sakar olduğumu saklamaya çalıştım ve her zaman ne kadar çok kitabım olduğunu ve dışarı çıkıp kendi hayatımı yaşamak yerine kitap karakterlerinin hayatlarını okumak ve yaşamak için ne kadar zaman harcadığımı küçümsemeye çalıştım, ama sizinle tanışmak

... Bilmiyorum, sanki bana kendim olmam için izin verdin. Bana dışarıda benim gibi insanlar olduğunu, beni "anlayacak" insanlar olduğunu gösterdiniz ve ben şimdiye kadar yanlış yerlere bakıp başka biri olmaya çalışıyordum. Ve buraya başladığımda tamamen kendimi kaybetmişim. I İlk güne kadar ne kadar olduğunu bile fark etmemiştim ve sessiz varlığınız, sürekli güvenceniz ve bunu yapabileceğime olan inancınız, her geçen gün kendimi daha az derinliksiz hissetmemi sağladı ve şimdi gerçekten

Sanki yeniden başlıyormuşum ve bugün yeni bir dükkan açıyormuşum gibi. Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum...'

Beni bir öpücükle kesiyor ve saatin dokuza doğru geri sayımını duyabilsem de, yakınlığında kaybolmamak imkansız, odun ve kömür traş losyonu bisküvilerin badem kokusuna karışıyor ve hala Tupperware kapları ve tabaklarla meşgul olan ellerinin yerine beni sarıyor.

Alnı benimkinin üzerinde kalıyor. "Hal, sana bir şey söylemem gerek-

Kapı çalınıyor ve kafamı kaldırıp baktığımda omzunda televizyon kamerası olan bir adamın pencerenin dışında diğer insanlarla birlikte beklediğini görüyorum.

"Bu yerel haberler! Pencereden kameranın logosunu görüyorum ve çılgınca saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum ve kapıyı açıp gazeteci, yapımcı ve kameramanı içeri almak için koşturuyorum.

Tezgâhın arkasında fotoğrafımı çekip basılı kâğıt yapraklardan oluşan ağacı filme almaya başladıklarında Dimitri ofise giriyor, ben de vitrinden *Les Mis'in* kopyasını alıp Esme'ye yazdığım notu onlara gösteriyorum. Saat dokuza o kadar yakın ki müşterilerin de içeri süzölmeye başlaması uzun sürmüyor.

Kimse kitapçıları ya da aşk hikayelerini benden daha çok sevemez, ama ben bile

gelen insanların sayısına şaşırdım. Kağıt yapraklı ağaca olan ilgiye bakılırsa, gelenler *sadece* bedava kahve ve kek için gelmiyor. İnsanlar dükkânın içinde dolaşıyor, raflardan kitapları çekip alıyor ve mesaj arıyor. Bazıları daha önce gördüğüm müdavimler, bazıları ise Yabancılar. Bazıları belirli bir şey arıyor gibi görünüyor, bazıları ise göz gezdirmekten memnun. Açıldıktan sonraki beş dakika içinde yedi satış yaptım ki bu kesinlikle Guinness Dünya Rekorları'nda bir yeri hak ediyor. Yeni bir Harry Potter çıksa ve İngiltere'de onu stoklayan tek dükkan biz olsak bu kadar çok satış yapacağımı sanmıyorum.

İlk gelenlerden biri, Dimitri'nin temizlediği teneke ve oyuncak arabanın yanı sıra vitrinde sergilenen *Define Adası'nın* kopyasını işaret eden altmış yaşlarında bir adamdı ve onu şu anda bir kahve ve bir anne için iki portakal kabağı hazırladığı yerden çağırdım.

kızları kitap bisküvilerini kemirirken. Sanırım Uzun John Silver'ın kendisi dükkana girse Dimitri daha az heyecanlanırdı. Daha önce başka birini gördüğüne bu kadar sevinen birini hiç görmemiştim.

Adam paslı küçük arabayı avucunun içinde tutuyor. "Onu altı yaşındayken gömdüm. Babam onu bana doğum günümde vermişti. Küçük kardeşim her zaman oyuncaklarımı alırdı ve ben de onu mahvetmesini ya da kaybetmesini istemedim,

Ben de onu sadece benim bulabileceğim bir yere sakladım. O yıl babam öldü ve Buntingorden'den taşındık. Bir haber sitesinin kenar çubuğunda hikayeyi görene ve çocukluğumdan Once Upon A Page'i hatırladığım için tıklayana kadar her şeyi unutmuştum.

"Kendimi yeniden çocuk gibi hissetmemi sağladığınız için teşekkür ederim," diyor Dimitri. "Kitaplar ne kadar muhteşem," diyor adam. 'Haritamın bana yol göstermesi için Bunca yıl sonra tamamen yabancıların bunu yapması harika bir şey.

Dimitri ona eski bir dost gibi sarılıyor ve ben de nazıkçe parasını ödemekte ısrar ettiği arabayı, tenekeyi ve kitabı ona veriyorum. Kitapsever insanlar en iyi insanlardır.

Müşterilerle o kadar meşgulüm ki saatin on bire doğru ilerlediğini fark etmiyorum, ta ki omuzlarına dökülen çilek sarısı saçlarıyla aşağı yukarı benim yaşlarımda bir kadın tezgâha gelene kadar. "Siz Hallie misiniz?

Gülümsüyorum çünkü kim olduğu hakkında bir fikrim var. "Mindy?"

"Merhaba. Aradığında çok heyecanlandım. Dükkânın harika, hatta daha da iyi.

internette görüldüğünden daha iyi.'

Ne zaman biri buraya 'benim' dükkânım dese hâlâ heyecanlanıyorum. Çünkü hala benim *olduğuna* inanamıyorum. Mindy, Brandon'ı sosyal medyada bulmaya çalıştığımızı biliyor ama onun bizi bulduğunu ya da bu sabah saat on birde uğramasını istediğimizde bizim de ondan aynısını yapmasını istediğimizi bilmiyor.

Ellerini birbirine kenetler. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum, onu buldun mu?" "Bekleyip görmem gerekecek. Dimitri yanımda belirdi. kocaman bir sırıtış her şeyi anında ele veriyor.

Neyse ki uzun süre beklemek zorunda kalmıyor. Tezgâhın yanındaki kitaplara göz atıyormuş gibi yaparken, ama aslında sadece gezindiğinden şüphelendiğim bir adam içeri giriyor ve onu Twitter profil fotoğrafından tanıyorum.

Selamlamak için elini kaldırıyor ve elinin havada durup Mindy'ye doğru dönmesi neredeyse çizgi film gibi.

Adını söylediğinde sıçırıyor.

Geri çekilirken elim Dimitri'nin koluna dolanıyor ve sanki bir filmde bir sahnenin gözümüzün önünde gelişmesini izliyoruz.

Gözleri kalabalık odada buluşuyor ve arka planda kreşendoya ulaşan aşk şarkısını neredeyse duyabiliyorum. Tıpkı Kate'in Beckinsale ve John Cusack filmde tekrar bir araya geliyor. Buz ve hafifçe düşen kar taneleri hariç tabii ki.

"Sensin..."

"*Sensin*. Bunca yıldan sonra..."

Birbirlerine doğru ağır çekimde yürüyorlar. Ağır çekim gibi geliyor ama aslında normal çekim çünkü aslında bir romantik komedi filminde değiliz.

Dükkândaki gazeteciler olan biteni fark etmiş ve kamera flaşları patlamaya başlamıştır. Mindy ve Brandon'ın her ikisi de Hikayelerini internette yayınladılar ve üç gazete de bunu haber yaptı ve bugün yeniden bir araya gelme olasılığı muhabirleri buraya çekmek için büyük bir cazibe oldu.

"Şarkı mı söylüyorsun..." diye başlıyor Mindy ama sesi kesiliyor.

"İkiniz de bekârsınız," diye araya giriyor Dimitri. "Ve ikiniz de bakıyorsunuz.

Mindy'yi saran rahatlama gözle görülebiliyor ve Brandon'ın gülümsemesi bir diş beyazlatıcı reklamından daha geniş ve tereddüt etmeden dükkânın karşısına geçiyor, elini çenesinden yukarı kaydırıyor ve onu bir öpücük için kendine çekiyor.

Nazik ve saygılı ve her ikisi de bunun olduğundan çok daha uzun sürmesini istiyor gibi görünüyorlar.

Ayrıldıklarında Brandon, "Bunu yapmak için on beş yıldır bekliyordum," diyor.

"Her beşliğe baktım. Onları her gördüğümde arkadaşlarıma cüzdanlarını boşalttırdım. Banknotlar emekliye ayrıldığında yıkılmışım. Pes etmişim. Hiç düşünmemiştim..." Mindy biraz şaşkın görünüyor.

"O kitabı bulmak için her hayır kurumuna ve kitapçıya gittim. Brandon bana ve Dimitri'ye baktı. "Ve sonra o beni buldu.

"Tecrübelerime göre kitaplar bunu yapıyor," diyorum.

Brandon'ın parmağı Mindy'nin kızarmış yanağında gezinirken birbirlerine gülümsüyorlar, neredeyse birbirlerinin yüzündeki her çizgiyi içlerine çekiyorlar. Zaman kavramını yitirmiş olmalılar çünkü aniden kendilerinden geçer gibi olurlar ve fark ederler ki seyircileri var.

"Seni kahve içmeye götürebilir miyim?

Brandon sorar. Mindy, "Bunu çok isterim," diye yanıtlar.

"Kitaplarla ilgili her şey aşkına, bu sefer numaraları değiştirin, olur mu? Dimitri çevredeki herkesi güldürerek şöyle der.

Vedalaşmak için tezgâha gelmeden önce gazetecilere birkaç poz verdiler ve dördümüzden biri kitabın kopyasını aramızda tutarken.

"Teşekkür ederim," diyor Mindy. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Bunların hepsi küçük bir kitaptan.

"İkinize de teşekkür ederim. Tüm bunların ne kadar güzel olduğunu görünce gözyaşlarıma hakim olamıyorum. "Bu hayatımda gördüğüm en romantik şeylerden biri.

"Gördünüz mü? Kitaplar sonsuza kadar devam eder. Para yanılabilir ama bir kitap günü kurtardı. Mindy kitabın parasını ödemekte ısrar edince Dimitri beni dürtüyor ve kitabı tam da olması gereken yere götürüyorlar.

Mindy ve Brandon bizi düğünlerine davet edeceklerine dair şaka yollu bir söz vererek kahve içmeye gittikten sonra -ki yüzlerindeki ifadeye bakılırsa *bunun bir* şaka olmayacağını umuyorum- içimi bir sıcaklık kaplıyor

parlıyor. Bu güzel yerde sonsuza kadar çalışmak istiyorum. Bu noktaya kadar gelmeyi hiç beklemiyordum - neredeyse iki ay sonra, sadece hala burada olmak değil, aynı zamanda

Şimdiye kadarki en yoğun günümü, beni mutlu sonlara inandıran bir adamla kutluyor olmak ve bu günün ana konusunun her zaman düşük seviyeli bir takıntım olan kitapların içindeki gizli mesajlar olması ve nedenini hiç anlamadım. Sanki hayatımdaki her anın buraya gelmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Kitapçıya bakıyorum ve ödeme yapmak için gelen bir müşterinin kulaklıklarından gelen kısık müzik sesini dinliyorum. Her yerde insanlar var, kafaları kitaplarda, parmakları kitapların üzerinde Sırtlar ve eğik holografik kapaklar. Kitap kulübü belli ki bisküvi söylentilerini duymuş çünkü ikişer üçer geliyorlar, Tilda, Hilda, Milda/Vilda, Pauline ve Francine, arkalarında kocaları ve torunları. Barbara ve Percy onları takip ediyor. Dimitri'nin hızlı kitap şeklindeki badem ezmeli bisküvilerden oluşan bir partiyi alelacele saklamayı düşünüyor.

En güzel şeylerden biri de sokaktaki her dükkan sahibinin gelip bir şeyler alması. Ya bir kitap, ya bir kupa, ya bir defter, ya bir bez çanta, ya da Dimitri'nin tebrik kartlarından biri. Son birkaç haftadır hepsini simaen tanıyorum ama sabahları teker teker gelip ağaca baktıklarında, raflara göz attıklarında ve satın aldıklarının parasını ödemek için yanlarına geldiklerinde ve 'Bu dükkanda özel bir şeyler olduğunu hep biliyordum' ve 'Buntingorden'e umudu geri getirdiğin için aferin sana' gibi şeyler söylediklerinde kendimi biraz gözyaşı dökerken buluyorum.

Yerel haberler gitti, geride sadece kameramanlarını bıraktılar ve BuzzFeed için haber yapan biri ortaya çıktı. Ağaçtaki her bir yaprağın fotoğrafını çeken bir sosyal medya fenomeni var ve yerel turist bilgi merkezinden biri bizi de fotoğraflarından birine eklemeyi düşünüyor.

broşürler ve köşede sessizce oturuyor, gözlemliyor ve ara sıra

defterine bir şeyler karalıyor ve tam da her şey yolunda gidiyormuş gibi hissettiğinde

Drake Farrer içeri girdiğinde Buntingorden'deki herkes ve çevre köylerin büyük bir kısmı da dükkâna doluşmuş durumdaydı.

Tezgahın arkasındayım ve üç müşteri kuyruğu var. sıranın arkasına geçer ve etrafına bakınıp iç çekmeye başlar, Sega Megadrive'ı elinize aldığınızda sinirlenmiş bir Sonic The Hedgehog gibi ayağını yere vurur.

Çocukken bir dakikalığına kontrolden geçerdim. Müşterilere mümkün olduğunca fazla zaman ayırmaya çalışıyorum, böylece siniri daha da artıyor çünkü Drake Farrer gibi birinin hak ettiği şeyler arasında bekletilmek en azı hepsinin. Sonunda daha fazla sohbet edemiyorum ve son müşteriye kese kâğıdını verip Drake Farrer'ın yaklaşmasını beklemek zorunda kalıyorum.

Her zamanki gibi sofistikeliğin timsali gibi görünüyor; o kadar düzgün ve bakımlı ki, birinin onu çitlerin arasından iterek ilerlettiğini düşünebilirsiniz. Lacivert takım elbisesinde en ufak bir kedi tüyü ya da Üzerinde tüyler var ve yüzünde garip bir şekilde gülme çizgileri yok, bu da yüzünü tüm o ıslak görünümlü jölenin altındaki koyu saçları kadar doğal olmayan bir şekilde pürüzsüz gösteriyor.

"Bay Farrer. En sahte gülümsememi takındım. 'Bugün burada olacağınızı bilmeliydim. Okuyucuların bir şeylerin tadını çıkarmasına izin veremezsiniz, değil mi?"

Drake Farrer konuşmak yerine kitabın bir köşesini başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor ve sanki bir şey kapacakmış gibi kendinden uzak tutuyor. Kitabın geri kalanı ise masanın kenarından aşağı sarkıyor. Elindeki kapak, neredeyse tamamen ortadan kesilmiş, nehre atılmış ve kalan sayfalar mümkün olduğunca çok sayıda küçük parçaya ayrılmış. Kapağı tezgâhın üzerine bırakıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüp ıslak kâğıt parçalarını ahşap yüzeye saçıyor. "Çöpünüzü iade ediyorum.

Dimitri ve benim sakladığımız YA fantezi kitaplarından biri olduğunu hatırlıyorum. Medeni kalmaya ve sofistike olmaya dair tüm umutlar pencereden uçup gidiyor. "Bunu sen mi yaptın?" diyorum boncuk gözlü, kendini beğenmiş yüzüne. 'Bir kitabı mahvettiğin için kendinle nasıl bu kadar gurur duyabiliyorsun? Ne yaptın, et satırıyla mı saldırdın?"

'Senin saçmalıklarından birine rastlarsam ne yapacağımı sana söylemiştim. köyün etrafında gizleniyor. Daha kötü bir insan olsaydım, seni çöp atmaktan içeri atırırdım. En azından çöp atmaktan. Bu da ağır bir para cezasıyla birlikte gelirdi.

Eminim ödeyecek kadar

kazanıyorsunuzdur. "Sadece bir kitap!"

'Bu kağıt. Geri dönüşüm kutusuna ait.

"Çünkü *sen* gezegeni kurtarmakla *ilgileniyorsun*, değil mi? Hâlâ tezgâhın üzerine damlayan zavallı, pörsümüş kâğıt parçasının üzerinden ona ters ters bakıyorum. 'Bir insan bir kitaba bunu nasıl yapabilir? Oraya birilerine bir şeyler vermek için konmuştu. bulmanın ve okumanın keyfi. Sizin gibi birinin okuma zevkini anlamasını beklediğimden değil.

"Okumaktan hoşlanıyorum. Genelde sözleşmeleri. Ve başarısız kitapçıların hesapları. Hiçbir zaman mutlu sonla bitmemelerine rağmen her zaman ilginç hikayeler oluştururlar. Etrafına bakınıyor ve dilini şaklatıyor. "Ve tüm bunlar

Mal. Bu ay yüklü bir kredi kartı faturası gelmiş olmalı.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bu iyi bir şey değil. *Nasıl* Bunu biliyor mu? Dimitri'ye bakıyorum, çaydanlık havada çay doldurmanın ortasında durmuş ve bizi izliyor.

Yüzünde endişeli bir ifade var. Kredi kartıma kitap ürünleri yüklediğimi bilen *tek* kişi o. Ve şimdi Drake Farrer da biliyor.

Dimitri'ye güveniyorum, diyorum kendime. Bu sözleri kafamda ilk kez tekrarlamak zorunda kalmıyorum. Drake Farrer yaşamak için batan işleri devralıyor.

Dimitri'nin dediği gibi sadece şanslı tahminler yapıyor. Annemin ilişkiler iyi gitmeye başladığında kendini sabote etmekle ilgili sözlerini kafamda duyarken bile midemde bir düğüm oluşuyor ve

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

"Oh, neden dışarı çıkmıyorsun?" Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorlayarak söylüyorum. 'Milyon yıl geçse de bu dükkânı almana izin vermeyeceğim ve seni burada istemiyorum, o yüzden-'

'Oh, sakın ol, prenses. Bugün buraya dükkanın için gelmedim. Küçük aptal notlarınızdan biri için geldim. Kardeşim annemizden bir tane olduğunu söyledi.

Ona ters ters baktım. 'Ağacın üzerinde olacak. Ama hiçbir şeye dokunma. Ve onu mahvetme. Yoksa seni cezai hasardan içeri attırırım. Ona sertçe başımı salladım, o anda böyle bir cevap düşündüğüm için kendimle gurur duyuyordum. Genelde harika geri dönüşleri ancak üç gün sonra duştayken düşünürüm.

Sanki ondan bir file binip Kilimanjaro'ya çıkmasını istemişim gibi benimle ağaç arasına bakıyor. "Tüm bu saçmalıklara *bakmamı* gerçekten beklemiyorsun, değil mi?

Ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmuyorum ve sonunda ona ters ters bakmamdan bıkip gözlerini deviriyor ve ağaca doğru yürüyor.

Ona göz kulak olmaya çalışıyorum ama başka bir müşteri kitap almak için geliyor ve başka biri vitrinden bir kitap alıp bana soruyor

ve geriye dönüp baktığımda Drake Farrer'ın ağaç yapraklarının arasından bakarken yüzünü buruşturduğunu görüyorum, Her birini reddederken büyük parmaklarıyla buruşturuyor. Dimitri'yi de onu izlerken yakalıyorum, dikkatinin yarısı diz protezi ameliyatını anlatmaya başlayan yaşlı bir adam için yaptığı çayda, yarısı da Drake Farrer'ın özenle basılmış ve kesilmiş yaprak şekillerimize bakmasında.

Drake Farrer sonunda "Ah ha!" demeden ve notalardan birini telden koparmak için uzanmadan önce birkaç müşteriye daha hizmet ediyorum.

"Yapma bunu! Birkaç müşteriye ürkütecek şekilde ona bağıriyorum ama artık çok geç; elindekini tezgâha doğru götürmeye başlamıştı bile. Tek yaptığım dükkândaki tüm müşterilerin dikkatini çekmek oldu, bu sırada Drake Farrer geri adım atıyor

buruşmuş yaprağı zaferle havada tutuyor. Fatura kesmem için bana bir şey uzatmak üzere olan bir müşterinin yanından geçip gitti.

"Affedersiniz, meşgulüm. Ona küçümseyen bir bakış attım ve birkaç kitap ve bir yığın kitap almak için beni bekleyen kadına gülümsedim. Ama yaprağı kararlılıkla yüzüme doğru sallıyor ve ben de üzerindeki kapağa bir göz atıyorum. *Gurur ve Önyargı*.

Elinden almak istedim ama elimden çekip aldı ve saf bir öfkeyle Kabalığı reflekslerimi normalde olduğundan çok daha iyi hale getiriyor ve elim onunkini yakalayıp bir pençe gibi kıvrılırken neredeyse kedi gibi hissediyorum.

notu sosis parmaklarının arasından çekip aldı.

Elini bırakıp yaprağı düzeltiyorum ve kitabın basılı kapağına bakıyorum *Pride and Prejudice* bana bakıyor. Notu çeviriyorum ve arkasında Della'nın yazdıklarını okuyorum. Şimdiye kadar birçok kez baktığım kelimeler, tekrar hatırlayabilmek için el yazısını ezberliyordum. Yanılmadığımdan emin olmak için *Anne of Green Gables*'daki notla karşılaştırdım. Dimitri'nin parmaklarını üzerinde gezdirmesini izlediğim zamanlar.

Gözyaşlarımın bu kadar çabuk akmasına şaşırıyorum ve hıçkırıklarımı tutabilmek için tüm gücümü harcıyorum. "Dimitri senin...

"Kardeşim, evet.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. *Hayır, hayır, hayır*.

"Sana söylemedi mi? Drake tatlı tatlı söylüyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Benim bilmediğimi *biliyor*. Belli ki buraya sadece bana söylemek niyetiyle gelmiş. Bu yüzden böyle bir gösteri yaptı.

Karnıma yumruk yemiş gibi midem altüst oluyor ve kendimi dik tutmak için ahşap tezgâha tutunuyorum. Son iki ayla ilgili her şey zihnimden hızla geçip gidiyor, bir anda yere düşmek gibi

açılmayan paraşüt. Birdenbire akla yatkın olmayan her şey acı verecek kadar net bir toplam haline gelir. Dimitri'nin neden bu kadar belirsiz olduğunu. Neden soyadı gibi basit bir şeyi bile bilmiyorum. Neden bir sanatçı olmasına rağmen işletme okudu ve perakende ve emlak hukuku hakkında çok şey biliyor. Neden

yayıncısı için herhangi bir son teslim tarihi yok gibi görünüyor. Neden hep bir şeyler sakladığına dair belli belirsiz bir his vardı içimde.

Beni evine götürdükten sonra ortadan kayboldu. Drake Farrer'ın dükkan hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini. Onları izlediğim o garip sessiz konuşma

Birkaç hafta önce dışarıda. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Hallie, düşündüğün gibi değil. Dimitri ofisten çıktı ve temkinli bir şekilde tezgâha yaklaşıyor.

"Sen böyle söylersin! Dükkândaki *herkesin*, Heathcliff'in ve karşıdaki çeşmenin etrafında oturan birkaç kişinin dikkatini çekerek bağıriyorum. "İnsanlar her zaman düşündüğün gibi olmadığını söylerler, oysa *tam da düşündüğün gibidir*. Kendimi toparlamaya çalışıyorum, ama soğukkanlılık hiçbir zaman güçlü yanımla olmamıştır ve gözlerimden yaşlar boşanarak onun görüşünü bulanıklaştırıyor

yaklaşıyor. Biri fotoğraf çekerken fotoğraf makinesinin flaşını bulanıklaştırmaz.

Kafamı sallayarak temizlemeye çalışıyorum. "Farrer ve *Oğulları*. "S" harfini çıkarıyorum

Tıslayan bir yılan gibi ses çıkarana kadar. 'Sen çoğulsun. Sen *diğer oğlusun*.'

"Hayır, değilim. Elleri tezgâha dokunuyor. "Babam öyle olmamı istedi, Ama ben değilim. Şirketine biz çocukken, ikimizin de aile işini sürdürmemizi istediği zaman isim vermişti ama ben vermedim. Bunu *biliyorsun*.'

Hiçbir şey bilmiyorum! Kim olduğunu bilmiyorum, Dimitri! Ama bu dükkan hakkında bilmeye hakkı olmayan şeyler bildiğini ve bunların sana özel olarak anlattığım şeylerle aynı olduğunu biliyorum. İlk günden beri ona rapor veriyor olmalısın!"

"Bu doğru değil. İnsanların kendilerinden şüphe etmelerini sağlamak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Sizi korkutmaya çalışıyor çünkü buna kanacak kadar yeni olduğunuzu düşünüyor.

"Hadi ama Dimitri. Yaraya bir de hakaret ekleme. Belli ki bu işte birliktesiniz. İlk gün ayaklarına kapanmadım, bu yüzden kardeşini içeriden güvenimi kazanmak, beni gözetlemek ve zayıf yönlerimi öğrenmek için gönderdi, böylece ikiniz de içeri girip avantaj elde edebilirsiniz.

'Hayır. Bu doğru değil. Onların şirketiyle hiçbir ilgim yok. Dimitri'nin

sesi yükseliyor ve yüzünde bir panik ifadesi var.

Dükkâna tam bir sessizlik çökmüş durumda, bu kadar çok insan varken bunun imkânsız olduğunu düşünebilirsiniz ama kimse burnunu bile çekmiyor.

Benim dışımda, çünkü biraz haysiyetimi geri kazanmaya çalışıyorum, ama gözlerimden daha fazla yaş dökülüyor ve başımı sallıyorum, toplum içinde kendimi bir arada tutamadığım için kendime kızıyorum, sadece toplum içinde değil, aynı zamanda

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük halk, kuşkusuz bunu gelecek nesiller için her santimini kaydeden bazı gazeteciler de dahil.

'Tanrım, sana *nasıl* bu kadar çok güvenebildim - ve bu kadar kolay, bu kadar çabuk? Aslında kendimi burada bu kadar çok vakit geçirdiğine inandırmıştım.

çünkü benden hoşlandın.' Bu daha iyi. Uygunsuz aşırı paylaşım.

Bu daha çok benim tarzım. "İlk günden beri bana söylediğin tek bir kelime bile doğru değildi, değil mi?

'Evet! Her şey oldu. Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Hallie, lütfen...'

Onu susturmak niyetindeyim ama o kadar çok ağlıyorum ki boğazım şişiyor ve kelimeleri çıkaramıyorum ve o da bunu devam etmek için izin olarak alıyor.

Sana neden söylesin ki? Bir düşün Hal. Eğer bu işte beraber olsaydık, neden sabote etsin ki? Bunu sana benden intikam almak için söylüyor. Dün gece evdeydi, ağırlığını ortaya koyarak satmam için beni zorladı. Kendimi senin hakkında konuşmaktan alıkoyamadım.

Çünkü sana sırlıslıkla aşığım ve kardeşimin kim olduğunu bilmediğini tahmin etti ve bunu evi vermem için bana şantaj yapmak için kullanmaya çalıştı.

Bu konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynattığımda, orada muhtemelen dikkat etmem gereken bir cümle olduğunu fark edeceğim, ama şu anda başım ağlamanın sinüs basıncından zonkluyor ve zihnim öyle bir düğümlenmiş ki kendi düşüncelerimi duyamıyorum. 'Bu şekilde değil Şantaj işe yarar. Birine diğerinin ne yaptığını söylersen bilmesini istemez. O zaman elinizde şantaj yapabileceğiniz *bir* koz kalmaz. Mesele de bu zaten. Yani ya yine yalan söylüyorsun ya da Drake Farrer şantaj konusunda gerçekten işe yaramaz. Suçlu adama bakıyorum. Eğer birisi

Sözlükte 'profesyonel şantajcı' yazsaydı, fotoğrafı çıkardı. "Drake Farrer'ın şantaj konusunda deneyimsiz olduğuna inanmamı beklemiyorsunuz, değil mi?

"Teşekkür ederim. Drake Farrer şu ana kadar, duyulacak kadar yüksek

olan sırtışı dışında sessizdi. Sanki ona iltifat etmişim gibi selam vermeye cüret ediyor.

'Onun senin bilmenden kazanacağı bir şey yok, ama benim kaybedeceğim bir şey var - yıllardır bana kendimi değerli hissettiren tek kişi.

Dükkânda toplu bir 'aww' sesi duyulur.

Bunu düşünemem. İzleyen insanları ya da Dimitri'nin söylediği sözleri düşünemiyorum.

İç çekiyor. "Drake Farrer her şeyi iki nedenden biri için yapar: para ya da kin. Ve benden kesinlikle para alamıyor, bu yüzden bu sabah buraya yüzünde kinle geldi.

'En azından Drake Farrer dürüst. Dimitri Farrer ise hiç değil. Onun Bu isim ağzımdan çıkarken gerçekten acı veriyor, sanki söylerken dudaklarımın derisini fiziksel olarak yakıyor. 'Bana söyleyerek yanlış bir şey yapmış gibi davranıyorsun. Bana iki ay önce söylemesi gereken *sendin!* Bilmemi istemediğiniz sürece bunu yapmamanız için hiçbir neden yok.

Tanrım, melodramatik davranıyorum, değil mi? Çok fazla kitap okuyordum. Bir kez olsun bir şeylerin benim için yoluna gireceğine inanmak için kendime izin verdim. Daha iyi bilmeliydim. İşler benim için asla yolunda gitmez - özellikle de ilişkiler.

"Yaptığın her şey, Dimitri. Senin de benim gibi içine kapanık biri olduğunu sanıyordum. Benim gibi kitapları çoğu insandan daha çok seven sessiz bir okuyucu. Beni daha önce hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlayan sevimli bir fırıncı.

"Ben varım. Ben bunların hepsiyim.

'Farrer and Sons'ın "s" si olurken aynı zamanda tüm bunlar olamazsınız!

'Biliyor musun, müşterilerin önünde tartışmak hiç profesyonelce değil...' Drake gülümsüyor.

"Çık dışarı! Dimitri döner ve ona bağırır. Tezgâhın üzerindeki tahrip olmuş kitabı alıp Drake'e doğru itti ve ıslak kâğıdı Drake'in tertemiz takım elbisesinin içine sokarak onu göğsüne bastırmaya zorladı. 'Bu benimle Hallie arasında. Yeterince zarar verdin.

Takım elbisesini ensesinden kavırıyor, parmaklarını içine sokuyor ve kapıya doğru yürürken, yeni gelmiş olan ve kapıda ağzı açık duran annem ve Nicole'ün yanından kaçıyor.

Drake kaldırıma yuvarlanır, kendini ellerinin üzerinde yakalar ama harap olmuş kitabı kaldırımla göğsü arasında ezip geçer. En azından yüklü bir kuru temizleme faturasını dört gözle bekleyecektir.

Dimitri bana doğru döndüğünde "Onunla gidebilirsin," diyorum. Tezgâha su sıçrayana kadar tekrar ağladığımı fark etmiyorum ve

Sümükler birleşmeden önce bir mendil bulmak için arkasına eğildim, ama esas olarak onun yumuşak yüzüne ve mavi gözlerinin ne kadar üzgün görüldüğüne bakmak zorunda kalmamak için.

"Beni dinleyene kadar olmaz.

Başımı sallıyorum, sesim gözyaşlarımdan konuşamayacak kadar kalın ve kapağı doğru hızlı bir bakış bana annem ve Nicole'un kollarını birleştirdiğini gösteriyor

ve bir insan barikatı oluşturduk. Annemin bir adamın hayatımdan bu kadar kolay çıkmasına izin vermesine imkan yok.

Onunla konuşmak istemiyorum. Ona mantıklı bir açıklama getirme ve tekrar içeri girmesi için bir şans vermek istemiyorum. Güçlü kalmak zorundayım. Buraya geldiğimde iki şey kazandım - o ve Once Upon A Page, ve sadece birini kaybettim. Şimdiye kadar. Drake Farrer ile aynı fikirde olmaktan ne kadar nefret etsem de, müşterilerin önünde tartışmak profesyonelce *değil*.

Birkaçı bir şey almadan çıkıp gitti ama çoğu hâlâ burada. Bazıları burunlarını kararlı bir şekilde kitaplara gömmüş, bazıları ise kulaklıklarını takmış ve ellerinin ses düğmelerine doğru sinsice gittiğini görüyorum. Sesini aç ve bizi boğ. Diğerleri hikayeye olan ilgilerini gizlemeye çalışmıyor. İnsanların konuştuklarını, dürtüklediklerini, fısıldaştıklarını görebiliyorum.

Bu bir pembe dizi gibi. *Onu geri almalı. Onu dışarı atmalı. Onu dinlemeli. Kafasına bir kitapla vurmali.*

Servis bekleyen ve Drake Farrer konuşmaya başlayınca geri çekilen orta yaşlı kadın, elinde Enid Blyton'ın *Sihirli Uzak Ağaç'ının* çok sevilen kopyaları ve *Ünlü Beşler* koleksiyonu ile Dimitri'nin tebrik kartlarından oluşan bir deste tutarak bana tekrar yaklaştı. "Çok üzgünüm.

"Kes canım, ama otobüsüm beş dakika içinde kalkacak.

Aynı anda yarı gülüyor, yarı hıçkırıyorum.

Bu korkunç sabahın ortasında tamamen normal bir anın dikkatini dağıtmak. Çenemden damlayan ve elimle silmeye çalıştığım gözyaşlarına rağmen ona en parlak gülümsememle hizmet ediyorum.

Omzumda ve gözlüğümün camlarında kuruyan gözyaşı damlaları var. Para üstünü benden aldıktan ve kitapları ve kartları çantasına koymak yerine bir poşet vermeyi reddettikten sonra uzanıp elimi okşuyor. 'Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman pürüzsüz olmadı, ama bu işlerin bir yolu var. Göreceksin.

O giderken, Dimitri kollarını kavuşturur. "Benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Tezgahın arkasına saklanmak için dizlerimin üzerine çöküyorum ve Daha önce bu kadar insanın önünde hiç kimsenin çıkarmadığı en ıslak, en sümüklü, en onursuz gürültüyle burnu damlıyor.

"Ya da seninle konuşmama izin ver," diye devam ediyor ben tekrar ayağa kalktığımda. "Hallie, lütfen, açıklayabilirim.

Gözlerim yine yanıyor ve sallanmasını önlemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum ve sesim çıktığında ağlamaktan titriyor ve kalınlaşıyor. 'Paylaş

"Hayatının her bölümünü benimle geçireceksin, öyle mi? Geçen gün evinde bana söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Yalan olmayan bir kısmı var mı?

Her şeyi. Drake sana söylemediğim tek şeydi. Geri kalan her şey doğruydı-'

"*Pentamerone* bile mi? Sözünü kestim. "Sana yayıncın hakkında sorduğum her soruyu geçiştirdin. Ne zaman son teslim tarihinden bahsetsem taahhüt içermeyen bir şeyler mırıldandın. Her şey başka bir yalan, değil mi? Son teslim tarihi yok çünkü yayıncı yok. Binadan çıkarmaya gücünüzün yetmeyeceği pahalı bir kitap sadece "Bu doğru değil.

'Bana şu ana kadar anlattığın hiçbir şey doğru *değil*. Eskiden kütüphanede kız kardeşine okurdun ve kütüphane kapandığında buraya kadar takip ederdin - saçmalık. Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki? Olan şey bu.

Eskiden kız kardeşime okurdum.

Dani kütüphanedeydi, kütüphane kapandı ve kitabı bir daha görmedik, sonra Robert beni buraya getirdiğinde ona kitabı anlatmaya başladım ve o da hangi kitaptan bahsettiğimi anladı ve gidip raftan aldı.

Sorun şu ki Dimitri'nin söylediği her şey artık yalan gibi geliyor. Doğru olup olmadığının bir önemi yok, ki dürüst olmak gerekirse bu kısım muhtemelen doğrudur, ağzından çıkan herhangi bir şeye bir daha nasıl güvenebilirim?

Ona inanmadığımı biliyor. "Bir hata yaptım ve aptalca bir beyaz yalan söyledim.

Sertçe yutkunuyorum ve daha fazla gözyaşı dökmek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

"*Pentamerone*'u resimlemek için henüz görevlendirilmedim. Yani, çok isterdim ve bitirdiğimde bir yayıncıya sunacağım, ama annemden kalan azıcık erzakla yaşıyorum, zar zor geçiniyorum ve hayatta kalma mücadelesi-'

Oh, bu daha da iyi oluyor. "Yani kardeşin beni gözetlemen için sana para verdi. "Hayır." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

Dışarı.

'Oh, yani *başka* biri sana bir kitapçıda oturup çay içmen için para mı ödedi? İnanmamı beklediği saçmalığa neredeyse güleceğim. 'Ve yine de, sihirli bir şekilde, Farrer ve Oğulları tüm sırlarımı biliyor ve "oğulların" yarısının güvenimi kazanması sadece bir tesadüf, değil mi? Dükkânın hesaplarıyla ilgili bilgileri benden zorla aldın. Kendini gelecek planlarımın tam ortasında buldun. Hem profesyonel *hem* de kişisel olarak demek istediğimi eklemiyorum.

Onunla bir gelecek hayal etmiştim. Gerçekten bir kez olsun bir şeylerin yolunda gittiğini görebiliyordum. Dimitri'yle bu dükkânı yıllarca birlikte işleteceğimizi hayal edebiliyordum. Ve bu, Dimitri'ye kısa ve keskin bir tekme atmaktan başka bir şey değil.

Bir şeylerin doğru gidebileceğini düşünmeye başladığımda kaçınılmaz olarak ne olacağına dair metaforik toplar.

Gözyaşlarım yine burnumu yakıyor ve tezgâhın arkasından çıkıp raflara doğru ilerliyorum. Acaba insanlar ne kadar titrediğimi anlayabilir mi?

ve ayaklarımın üzerinde ne kadar dengesiz olduğumu. Merdivenlerin altındaki Nadir ve Değerli rafına ulaşana kadar beni kibarca görmezden gelen ve bir ya da iki kez dikkatli bakan müşterilerin etrafından dolaşıyorum. Hatırladıkça daha fazla gözyaşı döküyorum

Başımı omzuna yaslayıp kitap okuyor, konuşuyor ve gülüyordum. Hâlâ öyleymiş gibi davrandığı zamanlarda. Çekiyorum

Pentamerone'u raftan indirip tezgâha doğru yürüdü ve yolda ofise uğrayıp çantasını aldı.

"İşte, al. Kitabı göğsüne doğru itiyorum, böylece kitabı tutmaktan başka seçeneği kalmıyor.

"Hallie, kabul etmiyorum-" Başını sallıyor, saçları sarkmış ve düzleşmiş.

'Değerinin ne kadar olduğu umurunda değil. Burada yaptığın tüm işler için bir maaş kazandın. Buna benimle birlikte binlerce kitabı yeniden düzenlemenin ücreti diyebilirsin. Uzanıp çantasının kayışını boynuna asmak üzere başından geçirirken titriyorum. Başka bir durumda, bu şekilde Ona sarılmak için uzandım ve *hala* yapmak istediğim tek şey bu.

Kendimi geri adım atmaya zorluyorum, tezgâha çarpıyorum ve şüphesiz kalçamı ahşap kenarda zedeliyorum. 'Ve şimdi dışarı çıkabilirsin. Seni *ya da* kardeşini bir daha asla dükkânımda görmek istemiyorum.

Bir an tereddüt etti, sanki söyleyecek başka bir şey, ortaya atacak başka bir argüman bulmaya çalışıyordu, ama kollarımı kavuşturdum ve yüzüm hala gözyaşlarıyla ıslanırken toplayabildiğim en sert ifadeyle ona baktım ve

sonra arkamı dönüp ofise doğru yürüdüm, böylece onun gittiğini görmek zorunda kalmayacağım çünkü kendimi tutamayacağım.

Soğuk bir fincan çayı tek seferde içer gibi içip yanağımın içini ısıtırıyorum ve arkamı dönüp onun durduğu boş alana bakacak cesareti bulana kadar birkaç dakika geçiyor. ağızları bana bakıyor.

"Umarım eğlenceyi beğenmişsinizdir, millet! Nicole ellerini birbirine vurarak dükkânın ortasına doğru yürür. Birkaç şaşkın alkış onu takip edin. "Gerçek Hayatta Kitapları Canlandıran İnsanlar "ın ikinci bölümü için haftaya tekrar gelin!

Kız kardeşimle her zaman aynı fikirde olmayabilirim, ancak bunu örtbas etmeye çalıştığı ve kariyerimin en önemli gününde nihayet şansımın tükenmesinden ziyade kasıtlı bir drama gibi görünmesini sağladığı için onu seviyorum.

"Bu..." Bana boş boş bakıyor.

'Kaybeden Kız ve Beyefendinin Hikayesi, bir aşk hikayesi *değil* Mutlu sonla bitecek,' diye bitirirken sesim kesiliyor ve yukarı koşuyorum.

Nicole'den başka hizmet eden kimse olmamasına rağmen daireye çıkıp banyoya saklanıyorum. Yüzüme beş kez su sıçratmayı denedim ama her seferinde derin bir nefes alıp kendimi aşağı inmeye zorladığımda yeniden ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarım durmuyor ve ben onları durdurmaya çalıştıkça daha da çok akıyorlar.

Ne zaman onun parıldayan gözlerini ve mutlu gülümsemesini hayal etsem Başından beri nasıl yalan söylediğini anlamak için. Her zaman öyle görünüyordu ki

Açıktı ve bir şeyler sakladığına dair belli belirsiz bir his olsa bile, bunun bu kadar alçakça bir şey olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu kelime ağzımdan beklenmedik bir şekilde histerik bir kahkaha patlamasına neden oldu. Nasıl olur da

Dimitri'nin haince bir şeylerin peşinde olduğu fikrine nasıl gülebilirdi?

Drake Farrer konuşurken nasıl olur da yanımda durur ve kardeş olduklarından bahsetmez? Nasıl olur da kardeşi hakkında bu kadar açık konuşabilir ve onun Drake Farrer olduğundan bahsetmez? Ve daha da kötüsü, nasıl oldu *da* ona kandım? Neden kardeşime güvenmedim?

İçgüdülerim ve bana her zaman mükemmel erkeğin var olmadığını ve elde edebileceğim tek mutlu sonun bir kitabın sayfalarında olduğunu gösteren yaşam deneyimimin geri kalanı?

"Hallie? Nicole merdivenlerden yukarı seslenir. 'Burada seni soran biri var. Kitabını sosyal medyada mı paylaştın? Adının Esme olduğunu söylüyor.

Esme! *Les Misérables* notundan! Öyle olmalı! Bu nottan doğmuş olması gereken mükemmel ilişkiyi duymanın heyecanı
Romantik bir not gözyaşlarımı durdurmaya yetiyor. Yüzüme bir kez daha su çarpıyorum, tişörtümün bugün siyah olmasına seviniyorum yoksa yüzümü kaçırdığım onca zamandan beri transparan olmuştur. Saçlarımı düzeltip merdivenlere koşuyorum.

Nicole'un kasayı kullanma konusunda hızlandırılmış bir kurs aldığı açık çünkü

Müşterilere hayatı buna bağılıymış gibi hizmet ediyor ve kasaya para koyarken kendiliğinden ona sarılıyorum. Kan izi yok ve parmakları hala eskisiyle aynı sayıda, yani belli ki kendi kendine davranıyor. Bir kitap aşığı olmamasına ve genel olarak mağazaları sevmemesine rağmen, ona gerçekten ihtiyacım olduğunda adım atmaya istekli olduğu için ne kadar minnettar olduğumu bilmiyor.

'Endişelenme,' diye fısıldıyor. 'Hepimiz kötü ayrılıklar yaşadık Hal ve onun özel biri olduğunu biliyorum. Kimin daha üzgün olduğunu bilmiyorum - sen mi annem mi? Görünüşe göre akşam yemeğine geldiğinden beri onunla iletişim halindeymiş ve mesajlarını gerçekten özleyecekmiş.

"Evet. Bana grubunun yaptığı tuhaf örgü şeylerin fotoğraflarını gösterip duruyordu. O-' Dimitri'nin anneme ne kadar iyi davrandığı fikri sesimin tekrar çatlamasına neden oluyor.

"Esme orada," diyor Nicole hızlıca ve başıyla elli santimetrelik bir alanı işaret ediyor.
pencerenin yanında duran ve *Les Mis'in* kopyasını karıştıran yaşlı bir kadın.

Annem yolda önümü kesip beni kucaklıyor ve "Denizde daha çok balık var ve *hepsini* bulacağız!" diyor.

Üzerinde basılı bir hesap tablosu olan bir panosu var ve
Dükkanındaki tüm erkeklere yaklaşıp onlardan yaşlarını ve ilişki durumlarını doldurmalarını istemek.

Hayal kırıklığına uğrayacak. Dimitri'yle tanışmadan önce flört etmekten bıkmıştım, şimdi hayatımın geri kalanında bir daha asla başka bir erkek görmek istemiyorum. Rahibe olabilirim. Bir manastırda yaşamak ve bütün gün "Maria gibi bir sorunu nasıl çözersin?" gibi şarkılar söylemek eğlenceli olabilir. Eminim rahibeler okumaya da çok vakit ayırıyordur.

"Esme?

Kadın kitabı kapatıyor ve bana dönerken uzun tırnağıyla kapağa vuruyor.
"Bu uzun yıllardır görmediğim bir şey.

"Senin için bulduğumuza çok sevindim. Ona en iyi gülümsememi veriyorum.

"Buldun mu? Yüzü şaşkınlıkla karışıyor. "Bu saçmalığı istediğimi mi sanıyorsun?"

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ama... içindeki not..."

"Aynen öyle. O not olmasaydı kitabı saklardım." "Yani Sylvester'la çıkmadınız mı?"

"Ne yazık ki evet. Onunla evlendim. Onunla on yıl geçirdim - bunun beş yılını muhteşem bir şekilde mutlu olduğumuza inanarak, diğer beş yılını da

değiştğini ve bir *daha* aldatmayacağını söyledi. Ve tekrar. Ve yine. Dükkanınızın etrafına yeterince yakından bakarsanız, muhtemelen aldatmaya çalıştığı yirmi kıza daha böyle yirmi "içten" mesaj bulacaksınız.

Baştan çıkarıcı. Kitaplardaki notlar ve hediye olarak verilen kitaplarda, üzerinde çok fazla düşünülmüş ve kafa yorulmuş hissi uyandıran bir şey var. Bu eski moda ve doğası gereği romantik bir şeydir ve size kendinizi o kadar değerli ve önemli hissettirir ki önünüzde duran şeyi gözden kaçırsınız.

Bir de bana sor. Kitaplar, konu erkekler olunca sağduyuyu aşındırıyor.

"Ve tam önümde duran şey, kocamın nabzı atan her şeyle yatmasıydı. Ofisteki hem kadın *hem de* erkek iş arkadaşı, çocuğumuzun okul öğretmeni, en iyi arkadaşlarımdan biri, düzenli taksi şoförümüz ve başka biriyle her seviştiğinde bana aldığı suçluluk çiçeklerini ona satan çiçekçi. Bu notun aynısını buldum, diğer zavallı, şüphelenmeyen kadınlar, birçok farklı kitabın birçok kopyasında. Onları bir fabrika hattı gibi çalkalıyordu."

Aman Tanrım. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Pek çok şey hakkında, ama özellikle bu konuda? Bunun en romantik şey olduğuna o kadar inanmıştım ki.

gördüğüm bir şeydi. Dimitri bana anlatmaya çalıştı ama ben bu kitabın içindeki rüya gibi notun mutlu bir sondan başka bir şeyle bitebileceğini anlayamadım.

"Her neyse, buraya geldim çünkü internette senin beni bulmak istedi. Çok uzakta yaşamıyorum, bu yüzden aramaktan vazgeçebileceğini söylemek için uğrayayım dedim. *Les Mis'i* bana geri verdi. 'Sizi temin ederim, bu ilişkiyi hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kitabı bir süreliğine çöpe attım. sebep.'

Dükkândan çıkarken arkasından ağzım açık bir şekilde bakıyorum. Böyle olmasını beklemiyordum.

Les Mis'i açıp yazıyı tekrar okuyorum ve gözlüğümdeki pembe gözlüklerin etkisi geçince tamamen farklı görünüyor.

Kitabı kapatıp göğsüme bastırıyorum. Tek yapmak istediğim Dimitri'ye söylemek. O bu konuda haklıydı. Yanılıyor olmak umurumda bile değil. Sadece her şeyin bunu bulduğumuz geceki haline dönmesini istiyorum. Masum. Flörtöz.

Drake Farrer ile akraba değil ve Farrer and Sons için çalışıyor.

Dükkân o kadar kalabalık ki Nicole'ün ayakları yerden kesilmiş ve annem hâlâ elinde pano ve biro ile erkek müşterilere saldırırken burada şaşkın şaşkın durduğumu fark ediyorum.

Nicole'den görevi devraldım ve insanlara hizmet etmeye geri döndüm, aşk kitapları satmak için her zamanki hevesimi uyandırmayı başaramadım. Kitaplar bile, içlerindeki hikayelerin bir şansı olabileceğine inandığınızda farklıdır. gerçek oluyor.

Çünkü hepsi bu, değil mi? Aşk hep böyle olacak - bir peri masalı. Kitaplarda okunacak bir şey - çünkü gerçek hayatta asla ama asla olmaz.

Bölüm 17

"Ne harika bir başlangıç," diyor Nicole. 'Bir sürü stok temizlemişsin, Önümüzdeki birkaç ayın işletme ücretlerini karşılamaya yetecek kadar kazandınız ve hatta göz diktiğiniz distribütörün web sitesine bile girebilirsiniz - ve bu hafta *hala* bankaya yatıracak paranız olacak.

Pazar sabahı, *bir* gün öncesinin ertesi günü ve çok fazla müşteri olduğu için onları kapanış saatinde dışarı atamadım, temizlik yapmak için çok geç oldu, bu yüzden Nicole ve annem bana yardım etmek için geldiler. yarın tekrar açmak zorundayız.

Müşteri talepleri yüzünden telefonlar susmak bilmiyor. Dükkan viral oldu ama notlar yüzünden değil - dün sabah aşk, romantizm ve kitaplar hakkında hararetli bir şekilde konuşan benle dün öğleden sonra yüzüm kızarmış ve gözlerim şişmiş bir şekilde yan yana durduğum için Notlar için yeniden biraz heves toplamaya çalışırken çekilmiş fotoğraflar ve ikisinin arasına sıkıştırılmış *Pentamerone'u* Dimitri'ye itip dışarı atarken çekilmiş fotoğraflarım. 'Romantik kitapçının gerçek hayattaki kalp kırıklığı' paylaşımları internette çok geniş bir alana yayıldı ve yorumların hepsi denizde daha çok balık olduğu ve daha iyi durumda olduğumuz hakkında aynı şeyleri söylüyor onsuz.

Onsuz olmak istemiyorum. Tüm bunların bir hata olmasını istiyorum. Yanlış anlaşılma. Dükkanın telefonunu her açtığımda, arayanın o olacağına ve son derece makul bir açıklama yapacağına dair küçük bir heyecan duyuyorum.

Beyin sarsıntısı falan geçirmiş ve korkunç bir kazadan sonra Drake Farrer ile akraba olduğunu 'unutmuş' olabilir mi?

Doğumda ayrılmış ve çok geç olana kadar bunu *fark* etmemiş olabilirler mi?

Dürüst olmak gerekirse, uzaylılar tarafından kaçırıldığına ve küçük yeşil adamlar tarafından hafızasının silindiğine inanmaktan bir adım uzaktayım - o kadar kötü hissediyorum ki

bunun doğru olmamasını istiyorum.

"Anlamıyorum," diyor annem 48.528'inci kez, okuma alanındaki kanepenin minderlerini doldururken. 'Bir emlak müteahhidiyle akraba olmanın nesi bu kadar kötü? Ailesini seçemez.

"Mesele şu ki, bu konuda yalan söyledi anne," diyorum dişlerimi sıkarak. Bu sabah kendimi ilk kez açıklamıyorum. "Mesele şu ki, o benim hayatıma, dükkânıma girdi ve ben onun bana yardım ettiğini sandım ama aslında yaptığı şey işle ilgili planlarıma ve hesaplarıma içeriden bakmak ve tek amacı beni satın almak olan kendi şirketine rapor vermektir. Belki *tek* amaçları bu değil, onlar için o kadar önemli olduğumu sanmıyorum ama kesinlikle satın almak istedikleri kilit mülklerden biriyim. "O düşündüğüm kişi değilmiş.

"Anlamadığım şey neden kimsenin bilmediği," diyor Nicole, bu da ilk kez olmuyor. 'Bu büyüklükte bir köyde, sokakta birine el sallayabilirsiniz ve o kişi kuzeniniz çıkabilir. Nasıl oldu da kimse onu tanımadı? Neden müşterilerinizden hiçbiri onun bir Farrer kardeşi olduğunu bilmiyordu?

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, çünkü bu aynı zamanda ilk kez başıma gelmiyordu.

kendime aynı soruyu sordum. "Yatılı okula gittiğini biliyorum. Sanırım ikisi de çok küçük yaşta uzağa gönderilmişler ve Drake geri dönmüş ama Dimitri dönmemiş. Annesi ölene kadar buraya hiç gelmediğini söyledi.

O zamandan beri... içeride çok zaman geçirdi,' diye yarım yamalak bitiriyorum. Bundan sonra bile, benimle paylaştığı şeyler hakkında dedikodu yapmak istemiyorum.

Özel. Artık bunların doğru olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Ama o çok iyi biri," diye devam ediyor annem. "Ve çok komik. Gelecek ayki kermes için örgü kulübümün her bir üyesinden bir şapka almayı teklif ettiğini biliyor musun? Bırakın on iki şapkayı, onu şapka takarken bile görmedim. Sik resimleri de çok komik.

Başımın daha önce hiç bu kadar hızlı döndüğünü sanmıyorum. "Dimitri sana sik resimleri mi gönderiyor?

Ya burada bir iletişimsizlik var ya da Dimitri düşündüğümünden *çok* farklı bir insan.

"Evet, bak. Telefonunu çıkarıp içinde gezinmeye başlıyor, ben de yüzümü bir kitabın arkasına saklıyorum çünkü neyi tutacağından emin değilim. "Gördün mü?

Kitap Hırsızı'nın kapağına göz attım. "Anne, bu... bir Oxford İngilizce sözlüğü.

'Evet! Harika değil mi? Ona bana penis resimleri gönderen tüm erkeklerden bahsediyordum ve o da onları görmemin adil olmadığını, bu yüzden bana çok daha iyi bir şey göndereceğini söyledi. *Dic-tionary* pics!'

"Aman Tanrım. Başımı sallıyorum. Gülmek niyetinde değildim ama önce Merriam Webster'ın sonra da Collins'in bir başka fotoğrafını gösterdi ve kendimi tutamadım. "Bu *tam* Dimitri'ye göre.

Önce Scrabble sözlüğüne, sonra da eşanlamlılar sözlüğüne göz atıyor, ta ki Nicole ve ben gülmekten yerimizde duramaz hale gelene kadar.

'Dimitri'nin telefon numarası sende nasıl var? Bende Dimitri'nin telefon numarası bile yok.'

"Bana verdi. Bir şeye ihtiyacım olursa onu arayabileceğimi ve arazimin nasıl geliştiğini öğrenmek istediğini söyledi.

Birdenbire kendimi şimdiye kadar hissettiğimden daha fazla mahrum hissettim. O inanılmaz *bir* adamdı. Bir insan nasıl bu kadar eğlenceli, çocuksu bir mizah anlayışına sahip olabilir, ama yine de mükemmel bir beyefendi olabilir ve anneme de bu kadar saygılı ve nazik davranabilir? Nasıl olur da benim annemden bu kadar farklı olabilir? olduğunu düşünmüştüm? Onu nasıl kaybetmiş olabilirim?

Heathcliff bile yıkılmış görünüyor. En sevdiği taziye düğünden beri iki kez tırısra geçti ve ona bir bakış bile atmadı.

Dimitri bu dükkâna bir şey getirdi. İşler kızıştığında onun kolay neşesi beni sakinleştirdi. Olumlu tavrı, en ürkütücü işleri bile yapabileceğimi hissettiriyordu. Onun eğlence anlayışı her günün gülümseyen gözler ve arsız sırtışlarla geçip gitmesini sağlıyordu. Dükkânı nasıl açabilirim Yarın sabah onsuz bir haftayla mı yüzleşeceğiz?

Hayır. Bu sadece başka bir el altından taktik olacak. Annemi kendi tarafına çekmenin ve bana ulaşmak için onu kullanmanın bir yolu. "Peki, yapamazsın. Onu hiç arama anne, lütfen?"

"Ona bu kadar kızdığına göre fazla seçeneğim yok," diye homurdanıyor annem, yaşlı Enid Blyton karakteri gibi moda bir ifade tarzı.

'Bunu yapan biri kötü olamaz, değil mi? Sözlük resimleri ve *Bu.*' Nicole annemin telefonunu işaret ediyor. 'Bunu yapmak için deli olman gerekir.

annemize gönüllü olarak numaranızı verdi ve bu Yemek Olayı'ndan sonraydı. Onun nasıl biri olduğunu biliyordu.'

Annem dilini ona doğru uzattı. "Hatta bu konuda iltifat bile etti. Ve aranızda pizzamı deneyecek kadar cesur olan tek kişi oydu.

Nicole ve ben hep bir ağızdan 'Bu pizza değildi,' diyoruz.

'Ve fırın temizleme tüyoları tam isabetti. O peynirin çıkacağını hiç düşünmemiştim ama çıktı. Nicole fantezi kitaplarını yerleştirmeye geri dönüyor
alfabetik olarak rafa yerleştirdim. 'Elbisenin mahvolmasını umursamıyorum
bile çünkü senin ne kadar sakar olduğunu bile bile seninle dans etti. Bu
annemin pizzasını denemekten bile daha cesurca.

'Oh, bana hatırlatma. Dansı *ya da* pizzayı.' Düşünüyorum da onun evinde bir gün. O muhteşem balo salonunda dans etmek, prenses gibi hissetmek.

Özel, önemli ve bir şeylerin başlangıcı gibi hissetmek
Harika. Sanki bu yönünü görmeme ve sırlarını paylaşmama izin vermesi
çok zor olmuş gibi... *O* Dimitri'nin aynı zamanda Drake Farrer'a dükkânım
hakkında rapor veren Dimitri olduğu gerçeğini bir türlü bağdaştıramıyorum.
"Belki de artık vazgeçmeliyim.

'Hayır, yaralarını yala ve tekrar ata bin.
Mecazi anlamda. Yeni adam atları sevmiyorsa tabii. Ama çok fazla değil.
Atları biraz fazla sevmeleri ürkütücüdür.'

Annem ne tür erkeklerle görüşüyor? Hepsi ona garip at pornosu falan mı gönderiyor? Ben erkeklerden bahsetmiyordum. Her şeyi kastetmiştim. Dükkan. Daireyi. Kitaplar. Farrer kardeşlere satarım ve işim biter. Zararımı karşıla ve git.'

Bunu yapamazsın. Dün harika bir gündü. Şunlara bak gelen insanlar. Ve tüm takipçilerinize ve web sitesi açıldığında haberdar olmak için kaydolan kişilere bakın. Kaç yorum yapıldığına bakın notların resimlerinde var. Kaç kişi olduğuna bakın Onları paylaşmak. Facebook grubunuza bakın, insanlar Buntingorden'in her yerinde kitaplar buluyor ve kendi kitaplarını saklıyorlar. Bu gerçek bir insanların hareketi.'

'Ama her zaman böyle olmayacak. Her zaman bu kadar çok müşteri olmayacak. Her zaman kitap saklayan insanlar olmayacak ama Drake Farrer gibi insanlar her zaman onları parçalayacak. Peki kurtların tekrar kapıyı çalması ne kadar sürer? Bu sefer *iki kurt mu?*'

'Bunu zaten yapamazsın. Senin yaşlı herif bunu isteyen birine devretmen gerektiğini söyledi. Bu yönde bir anlaşma imzalamadın mı?'

"Öyle yapacağım o zaman. Başka bir çekiliş yapacağım. Kazanan bileti ben seçeceğim ve belki bir dahaki sefere kazanan benden çok daha yetenekli biri olacak. Böyle bir işin nasıl yürütüleceğine dair bir fikri olan biri. Mülk geliştiricilerini görebilecek biri.'

"Onlardan birine aşık olmayan biri mi? Nicole içimi görebildiğini söyleyen bir bakışla beni düzeltiyor.

'Aşk biraz güçlü...'

"Sana aşık olduğunu söyledi.

Sanki dünden beri 692.702 kez *bunu* düşünmedim. "O *tam olarak* bunu söylemedi. Sadece laf kalabalığı yapıyor ve yalanlarından kurtulmaya çalışıyordu.

'Daha önce hiç kimsenin birine aşıkken kış üstü popo dediğini duymamıştım.

"Baştan aşağı" demenin güzel bir yolu, değil mi? Çok uygun. Tam ona göre. Tam *sen.*'

"Artık bir önemi yok, değil mi? Patlıyorum, çünkü burnum yaklaşan gözyaşlarının tanıdık hissiyle yanıyor ve ikisi de duruma yardımcı olmuyor.

Annem ve Nicole birbirlerine bakarlar. 'Buna başladığından beri değiştin, Hallie. Hayatında ilk kez mutlu oldun. Daha önce hiç gerçekten sevdiğin bir işin olmamıştı. Hiç *senin olan* bir dairen olmamıştı.

Bütün bu yer senin için yapıldı. Hayatın boyunca beklediğin şey buydu.

Nicole, "Ve bu sadece onun yüzünden değil," diye ekliyor.

'Burayı her zaman sevdin. Bu kadar kolay vazgeçmene izin vermemiz mümkün değil.

Annemin ya da Nicole'un böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Yıllardır ilk kez ailemden destek aldığımı hissediyorum. Her zaman çıkmaz işlerimi ve uyuz dairelerimi onaylamıyorlardı, ama şimdi arkamda toplandıklarını hissetmek - Nicole'un dün devreye girip işi devralmasından İkisi de bu sabah buradalar - dükkânı benimle aynı şekilde görüyor olmaları bana cesaret veriyor. Hayatım boyunca beklediğim şey olarak. Bu Her zaman geleceğimde olmasını umduğum ama bulmaktan vazgeçtiğim şey. Aşk gibi.

Kitap Hırsızını yolumdan çekerken gözlüklerimi yukarı itmek ve elimin tersini gözlerimin üzerinde kaydırmak zorunda kalıyorum. Onlara nasıl ama hıçkırığa hıçkırığa ağlamadan bunu yapamayacağım. Bunun yerine, Tarihi Kurgu rafında geldiği boşluğu aramak için arkamı dönüyorum ve tekrar içeri kaydırmaya gidiyorum, ama onu engelleyen bir şey var. Kımıldatıyorum ama omurgası hâlâ arkasında bir şey varmış gibi dışarıda duruyor. Çömeliyorum ve hangi kitap yan dönmüşse onu düzeltmek için rafın arkasına uzanıyorum.

"*Prenses Gelin*," diyorum kitabı çıkarırken. 'Bunu hep okumak istemişimdir. Tüm zamanların en iyi beş filminden biri olmalı.

Nicole bir takdir sesi çıkarır. "Tüm televizyon ve film tarihinde Westley rolündeki Cary Elwes'ten daha seksi biri var mı?

'Bu Robert'ın en sevdiği kitaptı. Bana hep bunu okumamı söylediler. Elimde çeviriyorum, kahverengi kapaktaki kabartmalı başlığı hissediyorum.

"Bu kopya tıpkı büyükbabanın filmde okuduğu kopyaya benziyor.

Kim bilir kaç yıldır rafta unutulmuş eski kitabın içinde yazılı bir şey bulmayı beklemeden, alışkanlıkla ön kapağı açıyorum.

Ve sonra şaşkınlıkla nefesim kesildi.

"Ne? Nicole ve annem koro halinde.

O yaptı! şu adam. Kitaplardaki. Della'nın yanındaki. Bu o - gizemli adam o.'

"Cary Elwes? Nicole şaşkınlıkla soruyor. Belli ki deli olduğumu düşünüyorlar. "şunu dinleyin. Soluk kâğıtta lekeli mürekkeple yazılmış notu okudum.

"*Sevgili Della, sen benim hayatımdaki en özel şeydin ve içinde senin olduğu her günü iple çekiyordum. Hayatımda taçlandırdığım iki gün var - dükkânı devraldığım gün ve senin ilk kez içeri girdiğin gün. O günden bu yana her günüm bir gelişme oldu. Sana olan sevgim asla azalmayacak. Sonsuza dek, Robert.*"

Annem, 'Bu çok hoş,' diyor.

Hayır, anlamıyorsun. Gizemli adam Robert. Robert, Dimitri'nin annesinin ilişki yaşadığı adam. Kitaplardaki notlar ona aitti. En sevdikleri kitapları birbirleriyle paylaşmışlar! Onunki *Gurur ve Önyargı* ve *Anne of Green Gables*, onunki ise *Prenses Gelin*! Bulmaya çalıştığımız kişi o.'

Hâlâ deli olduğumu düşünüyorlar.

'Bu her şeyi açıklıyor! Kitaplar neden burada - onları atmadı - her zaman yanında tuttu.

"Peki ya satılmış olsalardı? Nicole soruyor.

O *Robert*. Onun bir numaralı inancı kitapları aktarmaktı. O hikayelerin onları seven insanlar sayesinde canlı kaldığına inanırdı. Della öldüğünde, onları biriktirmek istemezdi - en sevdiği hikayelerin yeni insanlarla paylaşılmasını ve yeni hikayeler için satın alınmasını isterdi. Nesiller. *Bu* yüzden buradalar - onu sevmeyi bıraktığı için değil, ama onun bu kitaplar aracılığıyla yaşamasını istediği için. Anlatmak zorundayım-'

kendimi kestim. Dimitri'ye söyleyemem. Bu onunla konuşmam gerektiği anlamına gelir. Ve bir kitaptaki el yazısıyla yazılmış bir yazı kesin kanıt değildir.

Ama Robert bu kitabı çok sevdi ve o da benim gibi kitaplarda saklı mesajları seviyordu. Birdenbire bu dükkandaki kitaplarda gizli notlar olması tesadüf değilmiş gibi geldi. Bu dükkânı Robert dolduruyordu. Haftalar önce son zamanlarda aldığı tek şeyin ikinci el kitaplar olduğunu söylemiştim. *Bu* kitaplar. İçlerinde mesajlar olan kitaplar. Bir zamanlar birileri için anlamı olan kitaplar.

"Yan kapı!

Annem ve Nicole bir kez daha 'aklını kaçırdı' bakışını paylaşıyorlar.

Dimitri'nin evinde! Robert'ın yan kapıyı bildiğini söyledi. *Bu* şekilde biliyormuş. Ve hayatının aşkını! Robert hayatının aşkını birkaç yıl önce kaybetti. Della yedi yıl önce öldü. Hepsi bir araya geliyor. Her şey birdenbire toparlandı.'

Yeniden heyecanlandım. Bu notu bulmak kitaplara olan hevesimi ateşliyor, gizli mesajlar ve bu dükkân. Bu dükkân özel ve *asla* vazgeçmeyeceğim. İşte bu yüzden kitapçıları seviyorum. İçlerinde ne bulacağınızı asla bilemeyeceğiniz eşsiz bir sihir var ve buraya gelmeyi en çok sevdiğim şey de hep bu oldu. Buranın sahibi olarak beklenmedik şeyler buldum. burada da bir şeyler var. Burada çalışmak benim için bir onurdur. Robert'ın biletimi alması hayatımın en şanslı anıydı ve bunu bir kenara atmayacağım.

'Dimitri kim olursa olsun ve ne yapmış olursa olsun, gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ve o ilk notayla başladığım işi bitirmek zorundayım.

"Ne yapacaksın? Annem soruyor.

Bu işin aslını öğreneceğim. Heathcliff'e baktım. Cornwall'a gidiyoruz.

Bölüm 18

O ilk gün balığı geri vermeyi düşündüğümde, bu bir alametti. Pazartesi sabahı, kucağında Japon balığı kâsesi ile Cornwall'a doğru giden bir trende oturuyorum. Yanımdaki adam çok eğlendi ve bakıp kendi kendine kıs kıs gülüyor. Twitter'da yayınlamak için fotoğraf çekip çekemeyeceğini sordu bile. Tanrıya şükür henüz hiçbir köpek binmedi yoksa Heathcliff kendini kaptan dışarı atıp kaçabilirdi. Özgürlük.

Nicole kendi işinden izin aldı ve benim yerime dükkana bakmaya gönüllü oldu, yani en azından Cumartesi günü bu kadar yoğun bir günün ardından kapalı değil, çünkü bugün olmam gereken yer burası gibi görünüyor.

Muhtemelen bu konuşmayı Robert ile telefonda da yapabilirdim, Ama dairesinin kapısına gidip ayağımın dibindeki çantada duran kitapları gösterirsem bana anlatmaya daha istekli olabileceğini düşündüm. Robert her zaman işlerin yüz yüze yapılmasının daha iyi olduğunu düşünen biriydi.

e-postalar yerine gerçek mektupları ve telefon görüşmeleri yerine yüz yüze görüşmeleri tercih etti. Ve balıklarını geride bıraktı. Bu da iyi bir bahane.

Bunun beni ilgilendirip ilgilendirmediğini bilmiyorum ve muhtemelen yapmam gereken şey kitabı Dimitri'ye vermek ve istediğini yapmasına izin vermektir, ama bunu ben başlatmışım ve bitiren ben olmalıymışım gibi hissediyorum. Ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, bu yolculuğa çıkma nedenlerimin yüzde ellisinin Robert'ın Drake ve Dimitri Farrer hakkında çok şey biliyor olması ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istemem olduğunu kabul edeceğim.

Dimitri'nin söylediği her şey.

Trene bindikten altı saat sonra, gün ışımadan başlayan bir otobüs yolculuğundan sonra, nihayet küçük sahil tren istasyonunda sırtımı uzattım. Heathcliff'in kasesini bir bankın üzerine koydum ve Diğer yolcuların meraklı bakışları arasında biraz balık yemi atar.

Onun için ne getireceğimi bilmiyordum. Bu, su, köpek bisküvisi, havlu ve kaka torbası getirdiğiniz bir yolculuğa köpek götürmek gibi değil.

Robert posta iletimi için adresini bıraktı ve tren beni onun huzurevine yürüme mesafesinde bıraktığı için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum çünkü bugün daha fazla tren veya otobüsle yüzleşebileceğimi sanmıyorum. Şey, onun dışında

Çünkü benim de bugün dönmem gerekiyor. Nicole'un dükkânı bir gün daha idare etmesini bekleyemem.

Telefonumdan Google Maps'i takip ediyorum - çünkü bu durumda yapacağım garanti olan bir şey varsa o da kaybolmaktır - ve doğru yere gelene kadar yapraklı sahil yollarında köşe bucak dönüyorum.

Çalışanlardan biri beni içeri çağırıyor ve Heathcliff'e temkinli bir bakış atarak beni dairesine yönlendiriyor. Dürüst olmak gerekirse, herkes bir Japon balığıyla seyahate çıkmamanın tuhaf olduğunu düşünürdü. Neredeyse öğle vakti olmasına rağmen sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir sabahın ardından nihayet kapıyı çaldığımda, kapıyı açan kır saçlı yaşlı adam beni gördüğüne hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. Bu sabah telefon edip Robert'ın ziyarete geldiğinden emin olmak için çalışanlardan biriyle konuştum ve sanırım ona geleceğimi haber verdiler.

"Hallie! Beni her zaman kitapçıya girdiğimde selamladığı gibi selamlıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? Yıllar önce çözmüşsündür diye düşünmüştüm.

"Ne? Neden burada olduğumu biliyor musun?

"Neden burada *olduğunu* biliyorum. Gözleri kucağımdaki akvaryum balığı kasesine takıldı. 'Heathcliff'i neden getirdiğinden pek emin değilim, ama eminim ortam değişikliğini takdir etmiştir.

"Yolda yanından geçtiğimiz iki Pomeranian'ı takdir etti.

Robert gülüyor ve beni dairesine almak için kenara çekiliyor, sormadan çaydanlığı koymaya gidiyor.

İkimize birer fincan çay yaptıktan ve zorunlu bisküvi paketini aldıktan sonra beni bahçede oturmaya davet ediyor. Ben dışarı çıkarken bir süreliğine izin veriyor ve eminim ki boğuk bir konuşmaya kulak misafiri oluyorum. Belki de

Hayal ediyorum. Olamaz, ya planları falan varsa ve şimdi ben buradayım diye onları iptal etmesi gerektiğini düşünüyorsa?

Heathcliff'in kâsesini açık bir şemsiyenin gölgesine koydum. ahşap piknik masasına oturun ve güneş ışığından yararlanarak kapalı ortak bahçenin sonuna doğru dolaşıp sahile ve deniz havasını solumak. Robert dairesinin kumların üzerinde olması konusunda şaka yapmıyordu.

"Planın var mıydı? Kapıdan çıktığı anda sordum. 'I Telefonda konuşurken kulak misafiri olmuşsunuz,' diye açıklıyorum bana şaşkın bir bakış attığında. 'Oh, hayır canım. Sadece bir şeyin gidişatını kontrol ediyordum. Yerleşti

Kendisi bankta, Heathcliff'in kâsesi de yanındaki piknik masasındaydı. Notları buldun demek?

"Neden bu kadar çoklar? Ben daha başka bir şey soramadan soru ağzımdan dökülüveriyor.

"Sence neden?

Yıllar boyunca bana söylediği şeyleri hatırlamaya çalışıyorum ama gerçek şu ki cevabı bulduğumuz ilk nottan beri biliyordum. 'Çünkü bir kitapçı olarak, sizin için anlamı olan kitaplarda uzmanlaşmak istediniz. Birine bir şey vermek. Daha önce sevilmiş olan kitapları başkalarına aktarmak istediniz.

'Hikayeler zamansızdır. Çağlar, zamanlar, cinsiyetler, ırklar boyunca yayılırlar, dinler, milliyetler. Bizi birleştiriyorlar. Dünya şu anda bu haldeyken, elimizde kalan tek şey onlar. İnsanlar hala yüzlerce yıl önce yazılmış kitapları okuyor. Çocuklar hala içinde yaşamayı hayal bile edemeyeceğimiz yüzyıllardan kalma masallarla büyüyorlar. Bu farklı türden bir sihir.

'Yani sadece içinde yazı olan kitapları mı avlıyorsunuz? Bana yerel araba bagajı satışlarının ayrıntılarını bıraktın,' diyorum çünkü onu kolayca hayal edebiliyorum

Kutular dolusu kitabı inceler, sadece içinde kelimeler yazılı olanları özenle seçerdi. Kitaplar söz konusu olduğunda Robert için hiçbir şey çok büyük sorun değildi.

'Son zamanlarda yaptım. Ben de yeni kitapların büyük bir destekçisiyim ama

Eski favorileri yeniden okumak, sadece kitapların yaratabileceği özel bir tür nostaljiyi beraberinde getirir. Çocukken sevdiğiniz bir kitabı tekrar okuduğunuzda, başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde sizi o zamana ve yere geri götürür. Bu, bir film izlemek ya da gerçek bir yeri yeniden ziyaret etmekle aynı şey değildir çünkü bu sadece sizin hayal gücünüzde var olan bir yerdir. Bu yüzden son birkaç yıldır kitap sattıkça yerlerine önceki sahibi için bir anlam ifade ettiği belli olan ikinci el kitaplar koymaya başladım.

"Ama onları tutmak için yeterli değil mi? Ben soruyorum. Dimitri gurur duyardı.

Omuz silkiyor. "Ben onu bir kenara atılmış olarak görmüyorum. Daha çok bir sonraki kişiyi bulması için dünyaya gönderildiklerini düşünüyorum.

Tıpkı bir çocuğun
ilişki biter. O kişiyi ne kadar uzun süre sevmiş olursanız olun, kendinizi
toparlar ve dünyaya geri dönersiniz.

Aşık olacağınız bir sonraki kişiyi bulabilirsiniz, ama ne olursa olsun, bir önceki kişinin bir parçası her zaman yanınızda olacaktır. Kitaplar da böyledir. Bence her kitabı bitirdiğinizde bir parçasını da yanınızda götürürsünüz, Çünkü sadece birkaç saatliğine başka bir hayat yaşadınız. Karakterin yaşadıklarını yaşadınız, hissettiklerini hissettiniz ve sevdiklerini sevdiniz. Bence böyle bir kitabı okuduktan sonra yapabileceğiniz en iyi şey Bu da onu paylaşmaktır.'

Robert'ı her zaman ne kadar sevdiğimi bir kez daha hatırladım. "Her zaman, sizin sevdiğiniz bir kitabı seven biriyle tanıştığınızda özel bir bağ kurduğunuzu düşünmüşümdür...

"Biletinin o şapkadan çıkmasının bir nedeni vardı, Hallie. Robert'ın dişlek gülümsemesi yavaşça yüzüne yayılıyor. 'Kitaplar bizi bir dünyaya bağlar

Bugünlerde pek çok bağlantı kopmuş durumda. Bize yardım edebilir, bizi iyileştirebilir, bizi kırabilir ve kırık parçalarımızı tekrar bir araya getirebilirler. Bizi sihre inandırabilirler. Aşka. Her şeye. Benim Once Upon A Page'den anladığım da buydu - kaç yıl geçerse geçsin bir kitabın hayatı asla bitmez.

Buna bayılıyorum. Buntingorden'deki küçük dükkanıma karşı içimde bir sevgi seli oluşuyor. Burası her zaman özel bir yer oldu ve şimdilik buranın sorumluluğunu üstlendiğim için onur duyuyorum. Ve eğer oraya geri dönmek istersem, buraya neyi öğrenmek için geldiğimi sormak zorunda kalacağım. "Peki ya Della?

"Hallie, zaten bilmiyor olsaydın burada olmazdın.

O iç geçirene kadar uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. "Kaç tane kitap buldun?

"Üç tane. Omuz çantamın üstünü açıp onları çıkardım ve yanına oturmak için bankın karşısına geçtim, yaşlı elleri onları benden alırken her seferinde bir tane verdim, titrek parmaklarını her birinin üzerinde gezdirdim.

saygı duyulan bir şey.

"İkinci kitabımı yazmaya hiç fırsat bulamadım. Sulu gözleri *Gurur ve Önyargı'nın* kapağından ayrılmıyor. "O kadar çabuk gitti ki. Bir an orada, genç, sağlıklı ve mutluydu. Sonra, onu bir daha asla göremeyecektim.

"Della ile birbirinize aşık olduğunuzu ona neden hiç söylemedin? Nazikçe sordum.

Benim söylememe gerek kalmadan kimden bahsettiğimi biliyor. "Bu Özel. O ölmüştü ve paylaştığımız şey hayatımdaki en özel şeydi. Yas tutan bir aile tarafından parçalanmasını istemedim. Bekâr değildi.

Birbirimize aşık olmaya başladığımızda, eğer bir şey söyleseydim, bunu çözeceklerdi. Onun hakkında kötü düşünmelerini istemedim.

"Onun mutsuz olduğunu biliyorlardı. Aldırmazlardı. Dimitri öğrendiğinde mutlu oldu. Uğruna yaşayacağı bir şey olduğu için mutluydu. Hakkında okuduğu ve arzuladığı aşk. Açıkça görüldüğü üzere, onların Baba.'

Zor bir hayatı vardı. Ona bir kuru fasulye kadar destek veren bir adamla evliydi. Dani'nin durumu zordu ama o asla şikayet etmedi. Okumak onun kaçıydı. Onu her zaman geçici olarak tanıyordum ama Dani iyileşip okula döndüğünde ve işler bir süreliğine normale döndüğünde düzenli olarak gelmeye başladı. Konuştuk tabii ki. Aynı şeyleri, aynı kitapları, aynı yemekleri, aynı aktiviteleri sevdiğimizi keşfettik. Ondan biraz daha büyüktüm ama biriyle bu düzeyde bağ kurduğunuzda yaş önemli olmuyor. Kitap almak için gelirdi, sonra okumak için kalmaya başladı ve çok geçmeden Dani'yi almaya gitmeden önce öğleden sonraları gelir ve saatlerce konuşurduk. Her günün en sevdiğim kısmı haline geldi. Daha önce aşıktık.

biliyordum. Aşk benim için asla gerçekleşeceğini düşünmediğim bir şeydi, ama o bir bahar rüzgarı gibi esti ve her şeyi değiştirdi.

Bu duyguyu bilirim.

Aklım başımdan gitmiş olmalı, çünkü gözümü kırpıştırarak gerçekliğe geri döndüğümde, buruşuk yüzünde sempatik bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Aşktan bahsetmişken," diye başlıyor. 'Belli ki anlaşmamızı öğrendiniz ve işin aslını öğrenmeye geldiniz...'

Başımı salladım. "Öğrendiğim tek şey Dimitri'nin Farrer ve Oğulları'ndaki "s" harfi olduğu. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum... ve daha fazlası. Çok daha fazlası.

Ama başından beri onlar için çalışıyor, zayıflıklarımı öğreniyor ve Böylece onları istismar edebilecekler ve başarısız olduklarında dükkânı satın alabilecekler.

Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası Robert'ta. 'Dimitri Farrer ve Oğulları için çalışmıyor. Onlardan hoşlanmıyor bile. İş arkadaşlarıyla neredeyse hiç teması yok.

ve kardeşiyle mümkün olduğunca az. Onlar için çalışmıyor, Hallie - benim için çalışıyor.'

Ağzımdan bir şey çıkmadan önce ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum. "Ne?

'Yalnız kalmanı istemedim, ancak sağlığım kötüye gidiyor ve sana ipleri göstermek için orada bir ay kadar daha kalamazdım. Biliyordum ki

ama aynı zamanda sana inancımın olmadığını da hissettirmek istemedim. Once Upon A Page'i devralmak için mükemmel kişiydin ama bunun farkında olmayan tek kişi *sendin*. Birinin senin için orada olmasını, seni desteklemesini, sana yardım etmesini istedim.

İkinci bir müdürü veya personeli açıkça üzerinize itecek kadar sert davranmadan buna ihtiyaç duyduunuz. Kitapçı olmak şaşırtıcı bir şekilde Bazen yalnız bir iş ve kendinize güvenmekten başka seçeneğiniz yok. Konfor alanının dışına çıkmak gerekiyordu ama ben senin bir güvenlik ağına sahip olmanı istedim - sadece bir güvenlik ağına ihtiyacın olduğunu düşündüğümü düşünmeni istemedim. Bu mantıklı mı?"

Beynimdeki cümleyi çözmem biraz zaman aldı. 'Bir çeşit...' 'Bir süredir *Pentamerone*'un illüstrasyonlarıyla oynuyordu.

bir süre. Kız kardeşinin ölümünden sonra dikkatini dağıtmak için, çok sevdiği bir kitabı hatırlamak için, kendini meşgul etmek için... Bunların hepsi. Bana daha önce kaybettiği yayıncılık anlaşmasından bahsetmişti. Modernize edilmiş bir *Pentamerone* için piyasada boşluk vardı, ben de ona orada oturup resimlemek istediği kitabı bitirmesi için para ödemeyi teklif ettim. Elbette parayı reddetti ama yine de yardım etmeyi teklif etti. Onun mükemmel bir insan olacağını biliyordum. İçine kapanık biriydi ama dükkânı sorularınızı yanıtlayacak kadar iyi tanıyordu ve ihtiyaç duyduğunuzda size yardım edecekti.

"O zaman Drake Farrer neden dükkan hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor?"

"Çünkü Drake Farrer birkaç ay önce bilgisayarımı hackledi. "Bu Windows 98, hacklemek için fazla bir şey gerekmez. Başımı salladım. 'I

Ne demek istiyorsun?"

"Arsız herif dükkânı gözetliyor olmalı ve ben bir doğa çağrısına cevap vermek için yukarı çıkar çıkmaz içeri süzülüp Ofiste. Merdivenlerde pek hızlı sayılmam ama aşağı indiğimde onu bilgisayarımın başında, ayaklarını masanın üzerine koymuş, bana gülerken buldum. Kapıyı kilitlemediğim için kendi hatam olduğunu biliyorum ama insanlara güveniyorum. İnsanların genellikle iyi olduğunu düşünüyorum ve hiç kimse bir kitapçada birkaç dakikalığına gözetimsiz bulursa uygunsuz bir şey yapmaz, ama ne yazık ki

Drake Farrer normal insan ahlakının istisnasıdır.'

'O zaman şirketin adı neden Farrer ve *Oğulları*? Çoğul oğullar mı?"

'Çünkü babası, oğullarından birinin kendi şirketinin izinden gitmek istemeyebileceğini kabullenemeyen ve onu her ikisini de çok küçük yaşlardan itibaren hiçbir şeylerinin olmadığına

inandırmak

onun şirketine katılmaktan başka seçeneğim yoktu. Dimitri'nin arkandan iş çevirdiğini düşünmüş olamazsın. *Dimitri*. O çok neşeli bir kişiliğe sahip. Vücudunda dürüst olmayan bir kemik bile yok. I
Bu yüzden planıma uyması için onu biraz ikna etmek zorunda kaldım. Bu konuda pek mutlu değildi.'

"Bunu bana neden söylemedi? Robert'tan çok kendime söylüyorum. "Geçen gün dükkânda öğrendiğimde. Neden bir şey söylemedi?"

"Söylemediğine emin misin?" dedi nazikçe yönlendirici bir soruyla Niyetiniz bu olmasa bile cevabı düşünmenize neden oluyor.

"Birazcık," diye kekeledim. "Bir kısmını söyledi ama ben onun Yakalandığı için saçmalıyordu. Neden ortaya çıkıp onu senin gönderdiğini söylemedi?"

"Dimitri'yi tanıdığım kadarıyla, bunun nedeni senin baltaladı. Yeteneklerinden şüphe ettiğimi ya da seni "geçici bir bebek bakıcısıyla" bıraktığımı düşünmeni istemedi, beni vazgeçirmeye çalışırken böyle demişti.

'Yani benim onun hakkında kötü düşünmemi, senin onun hakkında kötü düşündüğümü

Başlangıçta yardıma ihtiyacın var mıydı? Kitapçınızı tamamen hazırlıksız birine bırakma konusunda şüpheleriniz olduğunu kabul etmektense elimizdekileri bırakıp gitmeyi mi tercih etti?

Şüphelerim yoktu, Hallie. *Senden* hiç şüphe etmedim, sadece senin kendine olan inancından şüphe ettim. Kendini bunalmış hissedip çekip gideceğinden endişelendim ve Once Upon A Page'in sana ihtiyacı olduğu kadar senin de ona ihtiyacın var.

Beklenmedik bir hıçkırık ağzımdan kaçtı ve uzanıp başımı okşadı. el. 'Dimitri hiçbir şeyi enine boyuna düşünmeden yapmaz. Çok sakindir, her şeyi aceleyle getirmez ve tartışmaz. O

kalabalığa sesini duyurmak için sesini yükseltmez. Muhtemelen biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğunu düşündü ve bir şeyleri açıklamanın en iyi yolunu bulmak için uzaklaştı.

Onun sevdiğim tüm özellikleri. Bütün bunları kafamdan geçirip duruyorum.

Bu

işleri biraz değiştirir. Ama değiştiriyor mu? Bana hâlâ yalan söylüyor. Bana hala o kitap üzerinde çalışmasının bir sebebi olduğunu söyledi.

ona gerçekten inanıp inanmadığımı sorgulamak zorunda kaldığım son tarih.

İlk sırada. Bana çok yardımcı oldu, ama şimdi bunun sadece Robert'a karşı bir yükümlülüğünü yerine getirdiği için olup olmadığını bilmiyorum.

"O kadar da iyi planlanmış bir şey değildi," diyor Robert, bunu kelimelere döktüğümde. 'Arkadaşlar arasında sıradan bir anlaşmaydı.

Ondan mümkün olduğunca sık kitapçıya gitmesini istedim...'

"Her gün mü?

'Hayır, her gün değil. Hiç her gün gelmedi. Her gün sizinle birlikte mi geliyordu?

"Bu cümlede çok fazla "her gün" var.

Robert soruyu duymazdan gelmemi görmezden geliyor ve yüzünde yine o ışıltı belirliyor. 'Eğer her gün geliyorsa, senden hoşlandığını bildiğim içindir. Her zaman ikinizin tanışmasını istemiştım. İyi anlaşacağınızdan şüpheleniyordum. Onun orada olacağını bildiğim zamanlarda gelmeni sağlamaya çalıştım ama hiç işe yaramadı. Ve ne zaman onu kalmaya ikna etmeye çalışsam, kaçtı. Bu onun için dedi, Hallie. Evine geri döneceğinden endişeleniyordum.

Ben gittikten sonra hayalet evinde saklanmaya başladı.

Dış dünyada, kederiyle baş başa. İyi bir durumda değildi ve Della'nın ona göz kulak olmamı isteyeceğini biliyordum. Babası acı çeken, sapkın, yalnız ve yaşlı bir adam ve insanlar *hâlâ* onun Bodmin Lane'deki o büyük konakta yaşadığını düşünüyor. Dimitri'nin bu prangalardan kurtulması gerek, geri çekilmesi değil.

daha da içine çeker. Babasının istediklerine karşı gelecek ve kardeşine karşı duracak kadar güçlü bir karaktere sahipti ama güzel hayaletlerle dolu bu malikanede sıkışıp kalmıştı. Onu hayata geri döndürecek birine ihtiyacı vardı.

yeniden yaşamak istemesini sağlar ve bir hayatı sarsabilecek bir şey varsa o da aşık olmaktır.

"O yok..." Bunun önemli olmadığını fark ediyorum. Ona aşığım ve Robert'ın söylediği her kelime bana her şeyi yanlış anladığımı fark ettiriyor.

Bir hıçkırık daha kaçıyor ve ben bunu hıçkırıkla gizlemeye çalışıyorum ama sonunda

Kendimi boğuyorum. Birdenbire onunla konuşmaya o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyorum ki, sadece irade gücümle Buntingorden'e geri ışınlanabileceğimi hissediyorum. "Numarası sende var mı?

"Adres defterimde bir yerde olmalı..." Robert belli belirsiz arkamızdaki daireyi işaret ediyor. 'Nereye koymuştum? Bir düşüneyim...'

Çok uzun sürecek. Çok uzun sürecek.

"Anne!" dedim aniden, hem Robert hem de Heathcliff sıçradı.

"Numarasını almış!

Telefonum öyle rekor bir zamanlamayla kulağıma geliyor ki düşürmemem bir mucize. "Anne!" diye bağıriyorum telefonu açar açmaz.

"Dimitri'nin

Tamam mı? Onu arayıp numaramı vermeni ve beni *hemen* aramasını

söylemeni istiyorum. Anladın mı?"

"Ooh, Hallie, neredesin? Bugün kız kardeşinin nasıl olduğunu görmek için dükkana indim ve etrafta erkek var mı diye baktım.

İlişkiler bölümü-'

"Anne!" diye kestim sözünü. Çaresizce yaptığım en büyük hatayı telafi etmeye çalışıyorum ve o *hâlâ* İlişkiler bölümünden bahsediyor.

Bu çok önemli. Lütfen Dimitri'yi arar mısın, beni hemen aramasını istediğimi söyler misin? Çöpçatanlık yaptığın için sana tam kredi vereceğim!"

Soru sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

Telefonumun çalması sonsuza kadar sürüyor. Çaldığında, düşünüyorum Robert bir haftalık emekli maaşını daha aldı, Heathcliff yaşlılığa yenik düştü ve benim de daha önce gözüme çarpan birkaç sinir bozucu saç yerine yüzde yetmiş beş oranında gri saçım var. Gerçekte yaklaşık beş dakika sürüyor ve çaldığında o kadar çok zıplıyorum ki neredeyse bahçenin köşesindeki zambak havuzuna düşüreceğim. Şansımı bilirim, arayan bir tele-pazarlamacıdır, "Son zamanlarda sizin başınıza gelmeyen bir kaza geçirdiniz mi?

hata mı?" Bazen onlara son zamanlarda geçirdiğim ve benim hatam *olan* kazaları anlatmaya başlıyorum - çok geçmeden telefonu kapatıyorlar.

Annemin numarası ekranda yanıp sönüyor ve kendimi sönük hissediyorum.

"Ona ulaşamadım, Hal. Üç kez denedim ama telefonu çalıyor ve sonra telesekretere düşüyor. Numarasını sana mesaj atacağım, böylece deneyebilirsin, eminim sorun etmeyecektir.

Telefonu kapatıyorum ve bana mesaj attığı numarayı kaydediyorum, ancak aramaya çalıştığımda aynı yanıtı alıyorum - çalıyor ve ardından sesli mesaj.

"Hallie, neden oturup ayaklarının üzerindeki yükü almıyorsun?

Robert şu anda *Gurur ve Önyargı*'nın kopyasını yavaşça karıştırıyor ve başını kaldırmadan yanındaki sıraya vuruyor. 'Eminim meşguldür ve "Müsait olduğunda cevap verecektir.

"Gitmeliyim. Son tren dörtte, ama şimdi çıkarsam daha erken olana binebilirim ve bu gece onun evine gitmek için hala zamanım olur. Onu görmem *gerek*. Tüm bunları yüz yüze açıklamasına ihtiyacım var. Özür dilemeliyim. Ve senden de. "Annesini bu kadar mutlu eden adamın sen olduğunu bilmesi gerek. Numarasını tekrar arıyorum ama sadece sesli mesajı açılıyor ve bu telesekretere bırakılabilecek bir şey değil.

'Hallie, bence gerçekten bir süre kalmalısın. Şuraya bir bak. Çok güzel değil mi? Okyanusa bu kadar yakın olmak hayatın tüm sıkıntılarını silip süpürüyor.

"Geri dönmem gerek. Okyanus her zaman orada olacak, Dimitri olmayacak.

Heathcliff'in dinlenmeye ihtiyacı var. Robert Japon balığı kâsesini alıp Kucağında korumacı bir şekilde. 'Henüz gidemezsin, kendini toparlayacak zamanı olmadı.

güç.'

"Evet, az önce kumda topunu kovalarken gerçekten çok yoruldu," diye mırıldanıyorum, kalmam için neden bu kadar hevesli olduğunu merak ederek.

Dairesinin duvarına dayalı ahşap bir park bankı var ve gidip üzerine uzanıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve yüzümü güneşe çeviriyorum, beni ısıtmasına izin vermeye çalışıyorum çünkü sıcak bir Haziran günü olmasına rağmen içimdeki her şey soğuk hissediyor.

Çok geçmeden Robert Heathcliff'in kâsesini ve yanıma oturmaya geldi. Bana Della'dan ve kitap sevgisi üzerine nasıl bağ kurduklarından, ilk kitap yazısını yüksek sesle okuyanın aslında Della olduğundan ve bunun onu nasıl aktif hale getirdiğinden bahsetmeye başladı. Onları ararken, bu zaman evinde kaybolan bu kitapların yazarlarından ve alıcılarından bazılarını bulabilmeyi ne kadar çok istediğini ve bir süre kendimi kaybetmenin kolay olduğunu, sadece her beş dakikada bir yeniden aramaya basarak ve Dimitri'nin numarasından da aynı yanıtı alıyorum.

Robert bakmadığımı düşündüğü anlarda gizlice saatine bakmaya devam ediyor ve benim yüzümden iptal ettiği planları olduğuna ikna oluyorum. Harekete geçmeyi düşünüyorum ama saat iki trenine yetişmek için hala çok zaman olduğunu söylediğimde yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. 'Sahilde güzel bir yürüyüşe ne dersin? Bugünlerde fazla uzağa gidemiyorum ama sen gidebilirsin. Neden bir sonraki yaz temalı vitrininiz için biraz deniz kabuğu toplamıyorsunuz?

Bunu nereden bildiğini sorgulama zahmetine girmiyorum. Dimitri ona söylemiş olmalı.

Bu da bir bakıma rahatlatıcı. Bu da rapor verdiğinin kardeşi değil Robert olduğunu kanıtlıyor.

Kalmam için neden bu kadar istekli olduğunu tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Belki burada yalnızdır? Belki de Buntingorden'i ve küçük dükkanını söylediğinden daha fazla özlüyordur? Eğer daha fazla kalırsam, o erken trene binme umudum kalmayacak, ama saat dörtteki tren bile beni Buntingorden saat 10'da. Bodmin Lane'e doğru yürümek için çok geç olmayacak ve plaj cazip görünüyor. Sahile gitmeyeli uzun zaman oldu ve şimdiye kadar bunun kıymetini bilemeyecek kadar gergindim ama kalkıp bahçenin sonuna doğru yürürken tuzlu deniz havasından derin bir nefes alıp

Nefes verirken ciğerlerim doluyor ve omuzlarım çöküyor, bunun o kadar da kötü bir fikir olmayabileceğini düşünüyorum. "Peki. İç çekiyorum. "Uzun sürmez.

Garip bir zafer kazanmış gibi, 'Acele etme,' diye seslendi. 'Heathcliff ve ben birlikte kitap okuyacağız.'

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp Robert'ın kapısında bırakıyorum ve kumsala çıkıyorum. Normal bir iş günü olduğu için plaj çok kalabalık değil ve çoğu insan kumun bu kadar yukarısında değil, su kenarında ve ben ayak parmaklarımı içine kıvırıyor, güneşin ısıttığı taneleri ayaklarımın altında hissediyorum. Kendime rahatlamamı söylüyorum. Şu an için elimden gelen her şeyi yaptım ve Dimitri'nin numarasını aramaya devam etmek dışında, eve dönene kadar yapabileceğim hiçbir şey yok.

Robert'ın neden buraya geldiğini anlıyorum. Dalgalar uzakta hafifçe kırılıyor ve okyanusa bakmak kendimi küçük ve özgür hissetmemi sağlıyor, sanki bazen işleri berbat etsem, hatalar yapsam ve düşürülmemesi gereken şeyleri düşürsem de sorun değilmiş gibi. Büyük planın içinde hepimiz birer zerre olsak da fark etmez. Kısıtların insana kendini Felsefi.

Sadece birkaç dakika yürümüştüm ki, *çok* tanıdık bir figürün bana doğru geldiğini fark ettim. Uzun kollarını ve duruşunu tanıyorum. Ama bu o olamaz. En son gözlükçüye gittiğimden beri ne kadar zaman geçti? Gözlüğümü alıyorum.

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi kırıştırdıktan sonra tekrar takıyorum, sanki bir şekilde görme yetimi sıfırlayacakmış gibi. Figür hâlâ uzakta ve bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Ve hala ona benziyor. "Dimitri? Sesleniyorum, *görmezden* gelinmeyi bekliyorum çünkü bu bir Tamamen yabancı, ama bağırma ile durdu ve gözlerini güneşten korumak için elini kaldırdı.

Ve bu kesinlikle o. Ya da halüsinasyon görüyorum. Halüsinasyon daha olası. Ona doğru koşmaya başladım, arka planda 'Ain't No Mountain High Enough' cesaret verici bir şekilde çalarken Bridget Jones'un donuyla Mark Darcy'nin peşinden koşması gibi. Ama neyse ki pantolonum üzerimdeydi. Kimse beni donumla koştururken görmek istemez. romantik kriz.

"Dimitri? Bağırmayacak kadar yaklaştığımda şaşkınlıkla tekrarlıyorum, ufkun her an dalgalanacağından ve onun bir filmdeki serap gibi kaybolacağından neredeyse eminim.

Saçları yarı yukarı yarı aşağı sarkmış, tıpkı dükkânda yaptığı gibi parmaklar tarafından defalarca itilmiş gibi görünüyor Bir devin pençesine mükemmel kıvrımı vermek için çizim defterine eğildiğinde.

Hallie? Tanrıya şükür, en azından doğru yerdeyim. Seni bulmadan önce Britanya Adaları'nın sınırına kadar dolaşacağımı sanıyordum.

Hızlanıyor, bana doğru ilerlerken botları kuma batıyor. "Ne yapıyorsun burada?

"Kayboldum. Tren istasyonundan yanlış yöne döndüm ve bir şekilde kendimi sahilde buldum. Robert dairesinin kumların üzerinde olduğunu söyledi.

"Bu tarafa gelirim eninde sonunda bulacağımı düşündüm. Bir an sessiz kaldıktan sonra gergin bir kahkaha atıyor ve yanakları kızarıyor.

"Cornwall'da demek istiyorsun, sahilde değil, değil mi?

Bu beni kıkırdatıyor, muhtemelen hafif bir histeriyle birlikte. "Seni aramaya çalışıyordum.

Biliyorum. Seni endişelendirmek istememiştim. Annen sana numaramı verdiğini mesaj attı, ben de sen olduğunu tahmin ettim, ama zaten yoldaydım ve kalabalık bir tren vagonunun ortasında telefonda sana söylemem gereken her şeyi söylemenin yeri değildi.

"Robert geleceğini biliyor muydu? Her şey kafamda bir araya gelirken soruyorum. Az önceki sessiz konuşma, sürekli saati kontrol etmesi ve kalmam için neden bu kadar istekli olduğu.

"Tabii ki. Beni Robert getirtti. Bu sabah erkenden aradı ve binasındaki görevlilerden biriyle konuştuğunu ve aşağıya inmek üzere olduğunu söyledi, ikimize de söylemesi gereken bir şey varmış, ben de bir sonraki Tren. Seni görmem gerekiyordu, Hal. Daha önce de dükkana gelmiştim ama saat erkendi ve sen cevap vermiyordun. En azından şimdi nedenini biliyorum.'

'Robert son bir saatini sana daha çabuk dönebilmek için erken trene yetişmek üzere ayrılmanımı engellemeye çalışarak geçirdi. Ve şimdi ben de nedenini biliyorum.

Orada durup birbirimize bakarken kendimi onun gözlerinde kaybediyorum ve gülümsüyorum. Kollarım havada asılı kalmış, ona sarılmak üzereyken aslında konuşmamız gerektiğini fark ediyorum. Onu görmek ve burada olmasının verdiği şaşkınlık aklımdaki her şeyi silip süpürdü ve en başta aramızda neyin yanlış gittiğini zar zor hatırlayabiliyorum.

Birkaç kez kekeledim ama hiçbir kelime çıkaramadım ve Dimitri kollarını açtı ve son zamanlarda çoğu şeyde olduğu gibi, ona sarılmak dünyanın çoğu sorununun cevabı gibi görünüyor, bu yüzden üzerine atladım ve evrenin tüm yasalarından kaçarak dik durmayı başardı. Kolları beni o kadar sıkı sarıyor ki, başka biri olsa muhtemelen acı verici olurdu ve kollarım omuzlarında sıkılaşıırken beni kaldırıyor ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Ağlıyor musun?

"Hayır. Evet. Bilmiyorum, buraya geldiğimden beri sürekli yarı gülme yarı hıçkırma halindeyim. İstemsiz bir şekilde ve nefesimin her titreyişini hissedebileceğini bilerek yavaşça nefes alıp vermek zorundayım.

"Her şeyi biliyorum Dimitri. Tekrar konuşabildiğimde sesim güneşin ısıttığı teninde boğuklaşıyor. 'Bu kadar yanlış anladığım için özür dilerim.

Sen başıma gelen en iyi şeysin ve kaçınılmaz kötü şansın beni takip etmesini beklemek yerine sana daha fazla güvenmeliydim.

Benim için her şey hep ters gidiyor ve yolunda giden iyi şeylerin tadını çıkarmak yerine, şansımın tükeneceği kaçınılmaz anı bekliyordum ve bunun olduğunu düşünüp kendimi kapattım.

Drake için üzgünüm. Eğer öğrenirsen benimle bir daha asla konuşmayacağını düşünmüştüm. Adından bahsettiğin ilk anda sana onun kim olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum ama bu fırsatı kaçırdım ve o andan itibaren sana söylememiş olmam giderek daha da tuhaflaştı.

Görünüşe göre

Sonra o gün ben oradayken dükkâna geldi ve ben de bunun olacağını düşündüm ama o da hiçbir şey söylemedi ve sanki bu işte birlikteymişiz gibi görünmemizi sağladı. Ki bu tam da onun istediği şeydi. Bu ona bana karşı kullanabileceği bir koz verdi.

Kollarını sıkıyor ve bizi döndürüyor, hala olasılıklara meydan okuyor ve dik durmayı başardı. 'Seni kaybetme düşüncesine dayanamadım. Aklım başımdan gitmişti ve o da bunu biliyordu. Açılıştan önceki gece geldi. Gün boyunca ağırlığını ortaya koydu ve sessiz kalması karşılığında evin yarısından vazgeçmem için bana şantaj yapmaya çalıştı. Hayatımda onlara boyun eğmeyecek kadar çok zorbayla karşılaştım, bu yüzden ona nereye gideceğini söyledim. Size gerçeği söylemek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordum ama o kadar yoğun ki, haberciler ve not yazanlar da gelip duruyordu...'

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, bana sürekli bir şeyler anlatmaya çalıştığı zamanları düşünüyorum.

"Bu şekilde öğrenmeni istememiştim. Bunu yapacağını düşünmemiştim. Çünkü benim üzerimdeki kozundan vazgeçmiş olacaktı. Açılış gününden sonra hala zamanım olacağını ve en azından benden nefret etsen bile sonunda gerçeği bileceğini düşündüm.

"Anlıyorum Dimitri," diyorum kulağına yaklaşılabildiğim kadar yaklaşarak.

'Ve ben olsam

senden nefret ettim. Yani, bunu düşünmem birkaç günümü almış olabilir ama ... senin böyle bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Yine de *Pentamerone* konusunda sana yalan söyledim.

"Biliyorum. Robert bana istemediğini söyledi ve bunun bir önemi yok çünkü sana sırılsıklam aşığım ve-' Bunu az önce mi söyledim? Yüksek sesle mi? Neyse ki başımın yan tarafı hâlâ onunkine yaslanmış durumda da yüzümü göremiyor. Soran olursa, kızarıklık tamamen güneş yanığından kaynaklanıyor. Belki dalgaların sesi sözlerimi bastırır.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor ve beni yere bırakıp ağzı kulağımın yanında olacak şekilde öne doğru eğildiğinde kollarından kaymaya başlıyorum. "Bil diye söylüyorum, ben de sana sırılsıklam aşığım.

Yarı gülme yarı ağlama durumuna hiçbir faydası olmaz. Geri çekiliyor ve onu öpmemek mümkün değil. Sanırım ağızlarımız birbirine çarparken gerçekten inliyorum, tam o sırada bir rüzgâr esiyor, üzerimizi kumla kaplıyor ve ikimiz de boğulmaya başlıyoruz ve istemediğimiz bir şekilde tükürmek için birbirimizden ayrılıyoruz

Tahıllar.

"Her şey çok iyi gidiyordu, değil mi? Gülüyor ve ben saçımdaki kumları silkelemeye çalışırken elimi tutmak için uzanıyor.

Sahil boyunca geldiğim yoldan geri yürümeye başladık, sarmaş dolaş ellerimiz aramızda sallanıyordu.

Prences Gelin. "Tanrım, Dimitri, başka bir şey daha var. Buraya gelme sebebim bunların hiçbiri değildi. Annenin gizemli adamının kim olduğunu öğrendim. Ona verdiği bir kitabı buldum ve sana söyleyemedim çünkü dün ve aniden her şey anlam kazandı ve ...' 'Robert, değil mi?

"Bunu nereden biliyorsun? Şaşkınlıkla söyledim.

"Yolda olduğunu ve ikimize de söyleyecek bir şeyi olduğunu söylediğinde, bir şeyler anlamaya başladım. Dükkândan daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde. Benim yan kapımı biliyordu. Annem öldükten sonra, her ay kapımıza bir kutu kitap gelirdi - bunun bir kitap olduğunu düşünmüştüm.

aboneliği ya da ölmeden önce düzenlediği bir şeydi, ama onu tanıdığımdan beri bunun Robert'ın işi olduğunu anladım. Elbette inkar etti ama o böyle bir insan. Bu yüzden son birkaç günümü

Trende saatlerce tüm bu tesadüfleri topladım. Sanırım bunu kanıtlayan bir şey buldun?"

"*The Princess Bride.* Robert'ın en sevdiği kitap. Ve ben onu bulmadım, o beni buldu."

"Kitapların bunu yaptığını hep söylemişimdir.

"Ben de. Gözlerim yine yaşlarla doluyor ve onları kırıştırmaya uzaklaştırmaya çalışıyorum. Deniz havasındaki tuzdan falan olmalı. Gerçekten bu kadar ağlamamın imkanı yok.

çok. "Senin için sorun olur mu?

"Bu... şaşırtıcı, aslında. O dünyada en sevdiğim insanlardan biri. Annemi mutlu etmek için ondan daha iyisini düşünemiyorum.

Döndüğümüzde Robert gölgede oturmuş, Heathcliff'in kâsesini kucağına almış, balıklara *Anne of Green Gables* okuyordu. Ben onun Bunu yapacağını söylerken şaka yapıyordu.

'Hallie...' Dimitri elimden tutup beni kapının dışında durdurdu. Heathcliff'i Cornwall'a gerçekten sen getirmedin, değil mi?

"Robert'ı tekrar görmek isteyebileceğini düşündüm. İç çektim. Neden bu kadar çok insan trene balık almanın tuhaf olduğunu düşünüyor? "Ve sanırım o

cinselliğini yeniden gözden geçiriyor. Çatıda bir çift martı var, onlardan *çok* etkilenmiş görünüyor. Az önce bir Chihuahua geçti ve ona ikinci bir bakış bile atmadı.

Bir kahkaha patlatıyor ve dudaklarını yanağıma bastırmak için eğiliyor. 'I Sen gelmeden önce hayatımın ne kadar boş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Evrende* bir Japon balığını trenle Cornwall'a götürecek ve bunu normal gösterecek başka kimse yok.

"Bu hiç adil değil. Eminim Japon balıklarını her zaman dışarı çıkaran insanlar vardır.

'Evet, beş yıldızlı restoranlar, Broadway gösterileri, sinema. Belki de kasesini bir kaykaya bağlarlar ve bir ip üzerinde çekerler ...'

"Ah, işte bu iyi bir fikir olurdu..." diye kıkırdıyorum, sadece yarı şaka.

"Merhaba, siz iki aşk kuşu! Robert hikayeden başını kaldırdığında seslendi

ve bizi fark etti. Dimitri kapıyı açıp bizi içeri alırken birleşen ellerimize doğru başını salladı. "Yıllardır ikinizin tanışması gerektiğini söylüyorum.

Robert, Heathcliff'in kâsesini masaya geri koyup ayağa kalktı, güneş alan banka doğru sendeleyerek yürüdü ve yanındaki boş yeri okşadı. 'Sanırım zaten biliyorsun, ama sana bir şey söylememin zamanı çoktan geldi...'

İkimiz de otururken Dimitri ona sarılıyor, parmakları benimkilerle birleşiyor. Robert bana anlattığı her şeyi ona da anlatırken ve annesinin babasının gölgesinden çıkıp yeteneğini iyi bir şekilde kullandığı için onunla ne kadar gurur duyduğunu eklerken elini bırakmıyorum.

Birkaç saat boyunca oturup kitaplar hakkında konuştuk ve hem Della hem de kitapçı hakkında hikayeler paylaştık.

zorunlu İngiliz deniz kenarı öğle yemeği balık ve patates kızartması ve Uzun bir gün oldu ve küçük dükkanıma dönmek için sabırsızlanıyorum.

Buntingorden, saat üç buçuk olduğunda ve patenlerimizi giymezsek eve giden son treni kaçıracağımız için ayrılmak konusunda isteksizim.

"Bunları saklamak istemiyor musun?" diye soruyorum ona, eşyalarımızı toplarken, hiçbir şey unutmadığımdan emin olmaya çalışıyorum.

Pride and Prejudice, *Anne of Green Gables* ve *The Princess Bride*'ın kopyalarını bana uzatıyor ve başını sallıyor. 'Siz ikiniz bunları almalısınız. Belki bir gün onları kendi çocuklarınıza aktarabilirsiniz. Della buna bayılırdı. Bu kitaplar var olduğu sürece, hepimiz çoktan ölmüş olsak bile, insanlar - ister ailemizin gelecek nesilleri olsun, ister bu kitapları satın alan yabancılar - bu kelimeleri okuyacak ve onun kim olduğunu merak edecekler.

Bu, birini onurlandırmanın oldukça özel bir yolu.

Kitapları ondan alıp dikkatlice çantama yerleştirirken gözyaşlarım tekrar akıyor.

"Seni seçtim, Hallie.

Açıklamasına gerek kalmadan ne demek istediğini anladım.

"Şapkadan bir bilet seçtin.

"Öyle mi yaptım? Yoksa o dükkânda, bir sonraki sahibinin tam olarak olması gereken kişi olmasını sağlayan belirli bir tür sihir mi var? Bana veren adam da aynı şeyi söyledi ve o bileti seçtiğimde aklımda sen vardın. Sen olmanı istedim. O dükkândaki her sayfa senin olmanı istiyordu. Ve o sendin. Bundan asla şüphe etme.'

İkimiz de ona sarılıp vedalaşırken tekrar ağlıyorum ve arkamdan seslenmeden önce kapıya kadar geliyoruz. "Ya Hallie?

Geri dönüyorum.

Heathcliff kitapçıya ait. Onu da yanına al.'

Dimitri geri atılır ve kaseyi kapar. Japon balığının etrafımda olmasına oldukça alışmış olsam da denemeye değermiş. Ve neredeyse iki aydır benim gözetimimde hayatta. Belki de o kitapçıda sihir vardır.

Bölüm 19

Otobüs Buntingorden Lisesi'nin sonunda durduğunda hava kararmıştı. Sokak, ve Dimitri yol boyunca eve *gelmedi*. Sessiz, dalgın ve telefonunu benden saklamaya çalıştığı belli olan biriyle gizlice mesajlaşıyor ve ben neler olduğunu anlayamıyorum.

Dükkâna yaklaştığımızda, çatı terasına çıkan merdivenlerdeki zincirlerin koptuğunu ve merdivenlerin açık olduğunu fark ediyorum ve daha da yaklaştığımızda, yukarıdan bir çeşit mum ya da lamba gibi bir parıltı geliyor.

Ya da bina yanıyor. Bu sadece benim şansım olurdu.

"Neler oluyor?" diye soruyorum Dimitri'ye.

"Göreceksin. Dar merdivenlerden yukarı doğru onu takip ederken sinsi ve kendinden emin bir tavırla bana göz kırpmıyor.

"Zamanını almışsın. Drake Farrer bir sandalyede arkasına yaslanmış, ayaklarını masalardan birinin üzerine uzatmış, tatarcıklardan uzak tutması gereken parlayan bir yağ lambasının yanında duruyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye çıkıştım. Bir daha asla görmemekten mutlu olacağım onca insan varken.

Sakin ol prenses. Bu onun fikriydi, benim değil. Saat 10'u geçti.

"Gece, burada oturup bu tatarcıklarla birlikte donmak istediğimi mi sanıyorsun? Boynunun yan tarafını tokatlıyor. Ben tatarcıkların bile ondan daha seçici bir zevke sahip olurdu.

"Haziran ayındayız! Çok sıcak bir gece.' Onun tatsız ses tonundan anında rahatsız oldum.

"Hal, sorun değil, bizimle burada buluşmasını ben istedim," diyor Dimitri. "Cornwall'dan ayrıldığımızdan beri mesajlaştığım kişi o.

Oh, harika. "Yani geçen günü yeniden mi kurcalayacağız? Onun hiçbir şeyi teyit etmesine ihtiyacım yok Dimitri. Sana güveniyorum. Dikkatim dağıldı.

Drake'in her zamanki yapmacık sırtışı, ay ışığını yansıtacak kadar anormal derecede parlak olan ayakkabılarının yanında.

Biliyorum. Mesele o değil. O ve ben bir iş anlaşması yapacağız.

Drake ayak bileklerini çözüyor ve sonunda bacaklarını indirip dik oturmaya tenezzül ediyor. Evrak çantasını masanın üzerine koyup açtı, Dimitri bir sandalye çekip karşısına oturdu, ben de Heathcliff'in kâsesini güvenli bir şekilde diğer masaya koymaya gittim ve ne olduğunu merak ettim

devam ediyor. Dimitri kendisi gibi görünmüyor. Sakin ve kendinden emin görünüyor ki bu Drake'in pek çok insana ilham verdiği bir duygu değil. "İstedğim evrakları getirdin mi?

Drake Farrer da en az benim kadar şaşkın görünüyor. Bu her neyse, belli ki o da bundan emin değil. "Evet, ama sende *benim* istediğim şeyin ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum.

"Evin yarısı benim. Evin yarısı karşılığında alt kattaki eski fırın, tadilat için yeterli para ve bir madde köyün cazibesini ve eşsiz ruhunu kaybetmesine neden olacak bir şeye asla dönüştürülemeyeceğinden emin olun'.

"Ne? "Ne?" dedim.

"Ne? Drake Farrer diyor ki.

'Bende senin istediğin bir şey var, sende de benim istediğim bir şey var. Bu adil bir takas.

'Dimitri...' Onlara doğru bir adım attım. 'Bu adil bir takas *değil*. Dükkânım için bana otuz beş bin dolar teklif ettiğinde cömert davranıyordu. O *malikâne* bundan çok daha fazla eder.

"Hanımını dinle kardeşim," diyor Drake. Hakaret olarak algılansa da Dimitri'ye hanımefendi denmesinin hoş bir yanı var. "İşte tam da bu yüzden takası kabul edecek. Dimitri bana döndü. "Çünkü para benim umurumda değil ama Drake'in umurunda. Hangi açıdan bakarsanız bakın, o bu işten çok iyi para kazanacak ve Drake İş adamı. İyi iş kararları onun yaptığı şeydir.

'Dimitri, her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ama sen hala benim kardeşimsin.

Bunun adil bir takas *olmadığı konusunda* sizi uyarmak benim görevim.

"Hafta sonuna kadar inşaat işleri için fiyat teklifi alacağım, bunu da fiyatınıza dahil edin. Dimitri onu görmezden gelir. 'Eşyalarımı evden çıkarmak için birkaç hafta istiyorum, sözleşmeye bu maddenin eklenmesini istiyorum ve Hallie'nin kitapçısını ve bu sokağın geri kalanını rahat bırakmanızı istiyorum.

Sen ve babam. Tam mülkiyete sahip olmanızdan şüphesiz fayda sağlayacaktır.

malikânenin. Mektuplarına ve şikâyetlerine son vermesini sağlayın ve çok uzun süredir devam eden bu nefret kampanyasına son verin, o zaman sizindir.

Son haftalarda ikinci kez Dimitri'nin sihirli güçleri olduğuna tamamen ikna oldum çünkü Drake Farrer'ı da konuşturmayı başardı. Bu gece bambaşka bir adam gibi görünüyor - aşık olduğum kekeme ve beceriksiz adamdan çok uzakta, bir zamanlar okuduğu emlak hukukunun öğrencisi, babasının olmasını istediği nazik işadamı, kardeşi kadar rahatça eğilip dalabilen bir girişimci gibi görünüyor.

Drake bile Dimitri'ye dönüp başını sallamadan önce bana bakıyor. "Sen bir delisin ama haklısın. Bana yapamayacağım bir teklifte bulunuyorsun. reddediyorum. Bunu geri çevirmeyeceğim. Kabul ediyorum. Elini uzatıyor ve ben onunla konuşmaya fırsat bulamadan el sıkışıyorlar.

Tekrar.

"Ve ikinizin de benim dünyadaki en kötü insan olduğumu düşündüğünüzü biliyorum," diye devam ediyor Drake. 'Ama annemin size haksızlık etmemi istemeyeceğini biliyorum, bu yüzden inşaat tekliflerinizi bana iletebilirsiniz, ama bu yerleri yapmanın ne kadar mal olacağına dair kabaca bir fikrim var ve bunu iki katına çıkaracağım.

Daireleri tek bir daire haline getirmek için yeterince artığınızı olduğundan emin olun.

birlikte yaşayacağız. Sen kitabını ya da her ne yapıyorsan onu bitirene kadar bir tampon. Mükemmel manikürlü küçümseyici elini tipik bir şekilde salladı.

Drake Farrer tarzı, sadece tam bir lobotomi geçirmediğini ve bir gecede iyi bir insan haline gelmediğini bilmemiz için.

Ben bir illüstratörüm, Drake. Sen ve babam, onun planladığı kariyer yolunu izlemediğim için beni ne kadar küçümsemeye çalışırsanız çalışın, ben yine de bir illüstratör olacağım ve ne kadar para kazandırırsa kazandırın, sevdiğim bir şeyi yapmaktan mutlu olacağım.

Drake anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır ve çantasındaki kâğıtları karıştırarak resmi görünümlü bir tomar belge çıkarır ve üzerlerine bir şeyler yazmaya başlar.

Sonunda birkaç yere adını karalayıp kalemi ve belgeleri Dimitri'ye verene kadar sessizce izliyorum. 'Bu sadece bir Taahhüt. Resmi evrakları imzalamak için önümüzdeki hafta ofise gelmeniz gerekecek.

"Biliyorum. Dimitri imzasını atar, bir kopyasını kendisi için alır ve diğerini Drake'e geri verir. "Sizinle iş yapmak güzeldi.

Drake'in kalemini geri verirken parmaklarındaki titremeyi de fark ediyorum ve görüldüğü kadar sakin olmayabileceğini anlıyorum.

Drake çantasını kapatıp ayağa kalktı. "Bayan Winstone. Önce bana sonra da Dimitri'ye başıyla selam verdi. 'Birlikte yeni sıkışık hayatlarınızın tadını çıkarın. Sizi ve balıklarınızı yalnız bırakayım.

Bir an için Heathcliff'i arkamdaki masada unuttuğum için neredeyse yüksek sesle gülecektim. Dimitri'nin kalkıp onu aşağıya götürmesini bekliyordum, ama hareket edebilecek gibi görünmüyordu, bu yüzden Drake'i hızla takip ederken elimin omzuna değmesine izin verdim, kendimi biraz bekçi köpeği gibi hissediyordum, onu son bir kez uğurluyordum.

Uzaklaşırken ona verdiğim gülümseme

Gerçek bir gülümsemeden çok "dişlerini göstermeye" daha yakın olduğu kesin. Çatı terasına geri dönmeden önce uzaklarda kaybolana kadar izliyorum.

Dimitri şimdi ayakta duruyor, masanın üzerine eğilmiş ve nefes nefese kalacakmış gibi görünüyor.

"Harikaydın," diyorum, az önce olanları hâlâ aklım almıyor olsa da. 'Zarif ve sofistike. Drake'in olabileceği kadar iyi bir iş adamıydın.

Gülüyor. 'Tanrım, sofistike ve ben hiç uyuşmuyoruz, değil mi? Marlon Brando gibi nazik olduğumu sanıyordum.

Tam da ihtiyacım olan tek şeyin tehditkâr bir şekilde dürtecek bir kedi olduğunu düşünürken, diş tellerimden biri fırladı ve gözlüklerimi yana düşürdü, sonra yere baktım ve filiz çoraplarımı giydiğimi fark ettim.

Günaydın. Diğer masaya yaslanıp bir ayağını bana doğru oynatıyor, lacivert-beyaz çizgili bir çift çorabını göstererek sırtıyor

Her yerinde sebze var, bugün uyumlu botlarından dışarı çıkmış. Çift renkli olanları seviyorum.

Yanına gidip yanında duruyorum, uzanıp dağılan saçlarını kaldırıyorum ve geri topluyorum. "İyi misin?

'Evet. Orada üstünlüğün bende olduğunu biliyordum. Drake'le medeni bir şekilde tartışmalı da epey zaman oldu - bu herkesi sinirlendirmeye yeter.

"Sence yapar mı? Babanın her şeyden şikayet etmesini durdurur mu?

Sanırım öyle. Babam için önemli olan tek şey para. O ve Drake ya evi dümdüz edip oraya bir şey inşa edecekler ya da restore edip otel gibi bir şeye dönüştürecekler. Her iki durumda da, onu meşgul edecek kadar büyük bir proje olacak ve yıllardır istediği şey bu. Sanırım bunun bu iğrenç kampanyasından vazgeçmeye değer.'

İçimdeki neşenin kabardığını, yüzeye çıkmaya çalıştığını hissedebiliyorum. "Bunu neden yaptın? Sonunda patladığında soruyorum. "Ev bir servet değerinde olmalı ama dükkân öyle *değil*.

"Çünkü sen haklıydın," diyor sonunda. "Ev konusunda haklıydın. Beni aşağı *çekiyordu*. Oraya her geri döndüğümde, sanki Zamanda geri adım atıyorum ve boşluk bir mezar gibi etrafımı sarıyor. Artık orada yaşamak istemiyorum.

"Ama para...

'Mesele para değil. Parayı önemseseydim, hayatımı kazanmak için resim çizmezdim. Başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. 'Ev içimde ölü hissettiriyor ve burada olmak beni canlı hissettiriyor. Burada farklıyım. Burada kendimi buldum. Burada olmak istediğim kişiyim ve bunu kaybediyorum.

Her gece eve gittiğimde. Bana ne kadar çok sevdiğimi hatırlattın. Buntingorden. Ev artık sadece bir bina ama annem ve kız kardeşim her zaman bu köyde yaşayacaklar çünkü Once Upon A Page gibi yerler var ve ben de geçmişi gelecekle değiştirme şansına sahip oldum.

Bu beni tekrar iyi hissettiriyor ve o da başını eğiyor. "Sen benim hayatımı değiştirdin, Hal. Eskiden kim olduğumu ve neyi sevdiğimi hatırlamamı sağladın. Son birkaç yıldır o evde saklanıp yaşamaktan vazgeçmiştim ve sen bana eskiden hayallerim olduğunu hatırlattın. Seni kitapçada her şeyini ortaya koyarken görmek bana hayallerin peşinden gitmek için hiçbir zaman geç olmadığını hatırlattı.

'Daha içini bile görmedin. Çürüyüp gitmiş olabilir. Küçük olabilir. Sen kocaman bir mutfağa alışkınsın. Bunu söylerken bile sesim heyecandan yükseliyor. "Herhangi bir fikrin var mı-

Kolları belime dolanıyor ve beni kaldırıp etrafında döndürerek kendisine sarıyor.

"-ne kadar inanılmazsın? Boynunun derisine karşı söylüyorum.

Gülüyor. 'İyi büyüklükte bir mutfakları olmalı. Eskiden fırınmış.

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. 'Ve şimdi sahibi sensin...'

"Bir dükkânım var. Ve yarım bir çatı terası.'

Kıkırdıyorum ve sonunda beni yere bırakmadan önce bizi tekrar döndürüyor, elleri belimde, ellerim onun ellerinde yukarı aşağı sürüklenirken beni sabit tutuyor.

Çıplak kolları tişörtünün kollarına ve sırtına kadar. "Bununla ne yapacaksın?

"Burası bir sanat galerisi olacak. Orada bazı eşyalarımı sergileyeceğim, ama esas olarak genç, yerel sanatçıları sergilemek istiyorum.

onlara inanmak. Ve yan tarafta küçük bir kitapçı var.

daha büyük olmayı hak ediyor, bu yüzden duvarları yıkıp genişletebileceğimizi ve belki bir kafe ve küçük bir fırın tezgahı için birkaç masa ekleyebileceğimizi düşündüm.

...'

Elimi uzatıp ağzını kapatıyorum çünkü konuşması yeniden gergin bir gevezeliğe dönüştü. 'Buntingorden'in tam da ihtiyacı olan şey.

Özellikle sanat galerisi kısmı.'

Gülerken gözleri sulanıyor ve ağzını bırakıyorum çünkü sevdiğim adamı yanlışlıkla boğmak, hiç de beklediğim gibi geçmeyen bir günün istenmeyen kreması olacaktı. Onun yerine dudaklarımı dudaklarına bastırmak için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Burası için hep hayal ettiğim şey buydu," diyor geri çekildiğimizde. 'Daha fazla kitap, bir kafe, bir sanat galerisi ve insanların keklerini ve kitaplarını getirip burada huzur içinde oturabilecekleri açık bir çatı terası nehrin akışını izliyordum.'

"Kulağa mükemmel geliyor. Burada, karanlıkta, sadece parlak hilal ve arkamızdaki masanın üzerindeki yağ lambasının sıcak turuncu ışığıyla aydınlanan, sıcak güneşli bir günde burada oturmaktan daha güzel bir şey hayal edemiyorum.

Bir demlik çay, iyi bir kitap ve güzel bir kek, kuş cıvıltılarını dinlemek ve aşağıdaki nehirde süzülen kuğuları izlemek.

"O notlardaki aşka olan inancın beni aşka yeniden inandırdı," diye mırıldanıyor Dimitri. "Sana aşkın gerçek hayatta da var olduğunu kanıtlamak istememi sağladı. Hâlâ aşka inandığımı fark etmemi sağladı. Kaybedecek kimsem olmadığı için bunun daha iyi olduğuna kendimi ikna edecek kadar uzun süre yalnız kalmıştım. Bir daha kimseyi hayatıma alacağımı düşünmemiştim ama seninle başka seçeneğim yoktu. Kendimi beceriksiz bir hödük gibi hissetmeme neden olmadığın o ilk günden beri... Kendimin bir parçasını bulduğumu hissettim.

o ana kadar eksik olduğunu fark etmemiştim.'

"Ben de," diye mırıldanıyorum, tekrar ağlamamaya çalışarak. Peki ya sen? Beni bir kitapçı işletebileceğime inandırdın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. İçinde bulunduğun her gün hayatımı aydınlattın.

Benim istediğim bu, Hal. Önemli olan tek şey seninle birlikte olmanın bana hissettirdikleri. Yıllar sonra ilk kez yeniden yaşayabiliyorum.

Başparmağımı çenesindeki muhteşem çukura yerleştiriyorum ve parmaklarımdan yüzünü okşamasına izin veriyorum, saçlarının uçlarını geriye atıyorum. 'Ve sen beni korkusuz hissettiriyorsun

yaşamak için. Hayatımda ilk kez her şey ters gidecekmiş gibi hissetmiyorum.

Arkamızdaki parmaklıklardan biri uğursuzca gıcırıyor ve Dimitri alnını benimkine yaslayıp gülüyor.

Eli çenemden aşağı kayıyor ve dudakları dudaklarıma değene kadar başımı yukarı kaldırıyor, ilk başta yumuşak bir şekilde, sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi, ve ben itiyorum

sessizce onu öpmek için ne kadar çaresiz olduğumu bilmesini sağlıyorum ve tek ihtiyacı olan da bu. Birbirimize sarıldıkça öpüşmemiz daha da güçleniyor ve beni kaldırıp masaya oturtuyor ve bir parçam neredeyse kesinlikle

Lambadan alev almak üzereydim ama elleri her yerdeyken, beni tutarken, beni inanılmaz derecede yakınına çekerken, bana dolanmışken bunların hiçbirinin önemi yok.

At kuyruğum, tişörtüm, parmaklarım saçlarında dolanırken ve diğer elim tişörtünün altındaki deride tırnak şeklinde girintiler bırakacak kadar sert bir şekilde omzuna kıvrılırken, başım dönüyor ve hiç durmak istemiyormuşum gibi hissediyorum.

Öpüşürken zaman kayboluyor - sadece bir öpücük değil, bir öpücük gibi hissettiren bir öpücük

Sonsuzluk sözü. Geri çekilmeyen bir öpücük, artık aramızda sır yok.

Nasıl oluyorsa bizim gibi iki garip insan gelmiş geçmiş en mükemmel öpücüğe sahip olabiliyor.

Geri çekildiğimizde, ellerimi ondan ayırmaya dayanamıyorum. Bana sarılıyor.

Çatı terasının kenarındaki parmaklıkların yanında durup karanlık nehre ve çimenli kıyıya bakarken kollarını bana doluyor ve düşünebildiğim tek bir şey var - nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Çenesi omzuma yaslanırken kolları beni sıkıca sarıyor ve orada durup dışarıya bakıyoruz, yaz ağaçlarının hışırtısı ve aşağıdaki suyun yumuşak kucağı. Üstümüzde, yıldızlar berrak gökyüzünde, binlercesi her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyor.

Aşk romanlarından fırlamış bir sahne gibi. Ve aşk romanlarının en güzel yanı her zaman mutlu sonla bitmeleridir. İlk defa, gerçek hayatın okuduğum tüm kitaplardan daha iyi olduğunu ve tüm aşk hikayeleri gibi, en beklenmedik olanlar bile mutlu bir sonu hak ettiğini hissediyorum.

Hallie'nin hikâyesi ve Once Upon a Page kitapçısının büyüüne mi kapıldınız? Jaimie Admans'ın bir diğer muhteşem romanı *Deniz*

***Kıyısındaki Küçük Vintage Atlıkarınca'yı* kaçırmayın. Şimdi satışa sunuldu!**

ABD'de iseniz [buraya](#)
tıklayın İngiltere'de iseniz
[buraya tıklayın](#)

Daha fazlasını ister misiniz?

Yeni çıkan kitaplar, yarışmalar, 99p'lik e-kitaplar ve promosyonlardan ilk siz haberdar olmak için aylık e-posta bültenimize kaydolun.

Kaydolmak için [buraya](#) tıklayın!

Teşekkür

Anne, bu satır hep aynı çünkü sen hep benim yanımdasın. Sürekli gösterdiğin sabır, destek, cesaretlendirme ve bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Seni çok seviyorum!

Harika bir yazar ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Marie Landry'ye, genel olarak harika olduğu ve her gün hayatımı aydınlattığı için ve özellikle bu kitapta *Anne'nin Anne'sine olan* sevgisini paylaştığı için ekstra özel teşekkürler.

Green Gables'ı benimle paylaştı ve muhteşem tasvirlerini utanmadan ödünç almama izin verdi! Caru chi!

Bill, Toby, Cathie - her zaman destekleyici ve hevesli olduğunuz için teşekkür ederiz!

Bev'e her zaman yazdıklarımı sorduğu ve çok ilgili, nazik, cesaretlendirici olduğu ve tüm güzel mektupları için ekstra özel bir teşekkür - karanlık zamanlarda parlak bir nokta!

Teşekkürler Charlotte McFall, her zaman yanımda olduğun, yorulmak bilmeyen bir amigo ve harika bir arkadaş olduğun için.

Hava nasıl olursa olsun beni gülümseten tüm harika e-postalar için teşekkürler Jayne Lloyd!

HQ'nun sevimli ve yetenekli yazar arkadaşları - sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum!

Twitter'da tanıdığım tüm güzel yazarlar ve blog yazarları. İlk kitaptan bu yana hepiniz çok destek oldunuz ve hepinizden isminizle bahsetmek istiyorum,

Ama birini unutacağımı biliyorum ve kimseyi dışarıda bırakmak istemiyorum, bu yüzden Twitter veya Facebook'ta sohbet ettiğim herkese teşekkür ederim.

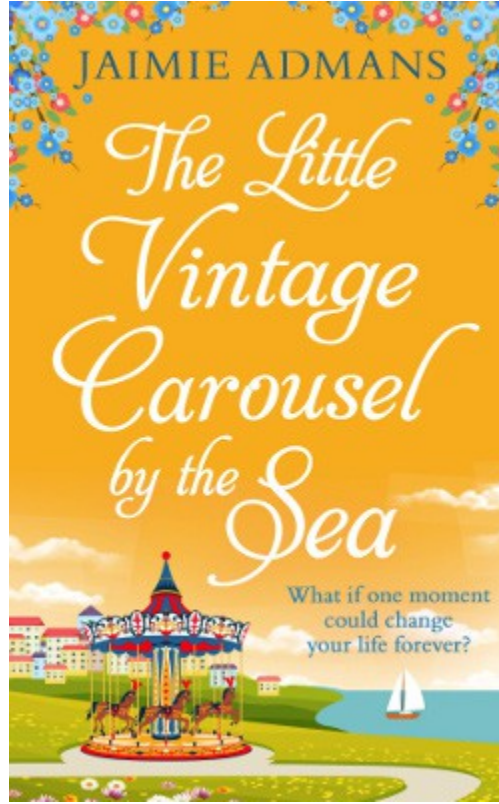
Bir adı olmayan küçük yazı grubu - Sharon Sant, Sharon Atkinson, Dan Thompson, Jack Croxall, Holly Martin, Jane Yates. Size her zaman başvurabilirim!

HQ'daki tüm ekibe ve bu kitap üzerinde çalışan iki muhteşem editöre - Charlotte Mursell ve Belinda Toor'a teşekkür ederiz!

Bu proje için en sevdikleri kitapları benimle paylaşan tüm arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim çünkü bahsedilen her kitabın benim veya sevdiğim insanlar için bir şey ifade ettiğinden emin olmak istedim!

Ve son olarak, okuduğunuz için *size* kocaman bir teşekkür!

Deniz Kıyısındaki Küçük Vintage
Atlıkarınca'dan bir alıntı için
okumaya devam edin...

Bölüm 1

Neden Londra'daki her erkek sıcak bir Haziran sabahı saat sekizin tişörtlerini çıkarıp metroya binmek için ideal zaman olduğunu düşünür? Terli bir sırttan sıyrılıp arkamı döndüğümde kendimi birinin ıslak koltukaltıyla yüz yüze bulurken bunu düşünüyorum. Gömleksiz olmak için genellikle iyi bir zaman vardır, ancak kalabalık bir trende iş çıkış saatinin ortası o zaman değildir.

İç çekiyorum ve ayaklarıma bakıyorum. Her sabah bu trene biniyor ve kendimi tenekeden yeni çıkmış ve muhtemelen daha kötü kokan bir sardalya gibi hissederek iniyorum. Hepsi de ruhsuz ofis bloğuna gitmek için. çalıştığım dergiye gidip saat beş buçukta diğer tüm terli, sinirli yolcularla aynı şeyi yapacağım. patronlarını gözlerinden vurup bir sahile kaçmaktan daha çok sevdikleri bir şey yoktur.

Birisi ayak parmağıma basıyor ve bir el çantası kalçama çarpıyor. başka biri kolunun üzerinden sallıyor. Ah. Hafta sonuna sadece dört gün kaldı ve sonra evden çıkmak ve Londra'nın kalabalığıyla yüzleşmek zorunda kalmadan iki gün geçirebilirim. İki gün boyunca kesintisiz Netflix, annemin beni eski erkek arkadaşımın son haberleri hakkında bilgilendirmek için araması dışında, ki bunu biliyor çünkü onu iki yıl önce silmiş olmama rağmen hala çevrimiçi arkadaşlar.

Bir evrak çantası diz kapaklarımı koparmakla tehdit ederken geri sırıyorum. Hayatta bundan daha fazlası olmalı.

Kafamı kaldırıyorum ve gözlerim yakınımdaki bir adama kilitleniyor. Tren Adam bugün bir yere gidiyor. Genelde yanında sadece bir sırt çantası olur ama bugün bacağına yaslanmış kocaman bir bavul, her iki omzunda sırt çantası askıları ve bir koluna asılmış bir holdall çanta var. O da benim gibi ayakta duruyor ve bir raya tutunuyor, dikkati elindeki telefonda.

Ona bakarken gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor ve onu görmek içimde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor.

Onu sık sık görüyorum ama ben trene bindiğimde o çoktan trene binmiş oluyor ve genellikle birbirimizden çok daha uzakta oluyoruz. Yakından bakınca, her zaman düşündüğümde daha da muhteşem. Kısa kahverengi saçları, yanaklarını çukurlaştıran gamzeleri ve iki kez bakmanıza neden olan türden bir gülümsemesi var, bunu biliyorum çünkü o başkalarına gülümseyen nadir Londra yolcularından biri.

Başkalarının vücut parçalarını istemediğiniz yerlerde başka insanların vücut parçalarıyla dolu gürültülü metro treni, insanların koklama ve öksürme gürültüsü, insanların telefonlarıyla oynarken bitmek bilmeyen bip sesleri, benim için olmayan konuşma parçaları... hepsi arka planda kayboluyor

Sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi başını kaldırıp doğrudan bana bakarken dünya ağır çekime dönüyor. Başka biri olsaydı anında gözümü kaçıırdım. Metroda yabancılara bakmak yumruk yemenin ya da daha kötüsünün hızlı bir yoludur, ama sanki bir mıknatıs beni tutuyor, bakışlarımı onunkine çekiyor ve ağzı her iki yandan biraz yukarı kıvrılıyor, bana her gülümsediğinde olduğu gibi şimdi de başka tarafa bakmayı imkansız hale getiriyor.

Karnımın en derin yerinde o tanıdık gergin çırpınmayı hissediyorum. Bu kelebek değil. Midem bu sabah evden aceleyle çıkmadan önce boğazıma tıktırdığım mısır gevreğine karşı çıkmış olmalı. Yine de onu her gördüğümde ve o beni her gördüğünde hissettiğim aynı çırpınma hissi. Belki de ona hiç bu kadar yakın olmadığım içindir. Belki o gamzelerin bu mesafede sihirli güçleri vardır. Belki de ben çok kısa olduğum ve o trendeki en uzun kişi olduğu için ona bakmaktan başım dönüyordur, Etrafımızdaki diğer tüm yolcuların üzerinde yükseliyordu.

Bana baktıkça gülümsemesi büyüyor ve ben de onun geniş ve sıcak gülümsemesine karşılık veremedim gülümsediğimi hissediyorum, toplu taşıma araçlarındaki yol arkadaşlarınızdan genellikle görmediğiniz türden bir gülümseme. Açık. Davetkâr. Bakışları hala benimkileri tutuyor, gülümsemesi gamzelerini derinleştiriyor ve duygu yoğunlaşır.

Arabanın karşısına geçip ona merhaba diyebilirmişim gibi hissediyorum. nereye gittiğini sor. Gerçi bu, önceki yolculuklarında onu yeterince incelediğimi ve genellikle o kadar çok bagajı olmadığını anladığımı ima edebilir. Ve onunla konuşmak saçma olurdu. En son ne zaman bir yabancıya merhaba dediğimi hatırlamıyorum. Burada tuhaf karşılanıyor, büyüdüğüm küçük köydeki gibi değil. Burada insanlar bunu *yapmaz*.

Kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyor ve sanki bakışlarımı yakalamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor ve nedenini merak ediyorum. Yolculukların çoğunu onun ne yaptığını anlamaya çalışarak geçirdiğimi biliyor mu? rutininde bir düzenlilik var mı? Ben pazartesiden cumaya her sabah saat sekizde bu trendeyim, bir ofise gidiyor gibi görünüyorum, ama o her zaman kot pantolon ve tişört giyiyor, kışın ceket giyiyor ve bazen haftada birkaç kez, bazen haftada bir kez bu trende oluyor, bazen de onu görmeden haftalar geçebiliyor. Onu neden bu kadar çok fark ettiğimi bile bilmiyorum. Göz göze geldiğimizde gülümsediği için mi? Belki de o kadar uzun boylu olduğu için onu fark etmekten kendinizi alamıyorsunuz ya da Londra o kadar büyük ve kalabalık bir yer ki aynı yüzleri nadiren bir kereden fazla görüyorsunuz.

Koyu renk gözleri hala benimkilerden ayrılmadı ve yaslandığı parmaklıktan kendini itti ve bir an için Hareket edip benimle konuşurken kendimi en yakın arkadaşım Daphne'nin en sevdiği romantik komedi filmlerinden birinin sahnesine girmiş gibi hissediyorum. Başroldeki çiftin gözleri kalabalık bir tren vagonunda buluşur ve-

"Bir sonraki istasyon King's Cross St. Pancras. Tannoy'dan otomatik bir ses geliyor ve gözleri dışında her şey arka planda kaybolduğu için sıçramama neden oluyor.

İçinden küfrettiğini görüyorum ve yüzünde bir panik ifadesi beliriyor. Telefonunu tekrar kontrol ediyor, arkasını dönüp bavulunu topluyor, el çantasını kolundan yukarı kaldırıyor ve omuzlarındaki sırt çantasını yeniden ayarlıyor.

Tren yavaşlarken göz temasını kaybettiğim için kendimi gülünç derecede mahrum hissediyorum, ancak diğer insanlar çantalarını toplayıp kapılara doğru kitlesel bir akın yaparken kalabalık tarafından sürükleniyorum. Tekrar beni arıyormuş gibi arkasına bakıyor ama uzun boylu insanların arasında beni gözden kaçırmak kolay ve kalabalığın içinde olduğum yerden uzaklaşmışım. Beni bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor ve ben seslenmek, el sallamak ya da başka bir şey yapmak istiyorum ama ne demem gerekiyor? 'Merhaba, muhteşem Tren Adam, bütün gününü trende geçiren kısa boylu garip kız. sana bakan yolculuk hala burada sana mı bakıyor?'

Şu anda onun çok gerisinde değilim, her ne kadar bu benim durağım olmasa ve açıkça onun olsa da. Onu insan kalabalığının içinde görebiliyorum, eli

Tren dururken arkasından çektiği büyük tekerlekli bavulun sapını tutuyor.

Sanki dünya tekrar ağır çekime dönmüş gibi, telefonuna bir kez daha

baktığını ve sonra cebine koymaya çalıştığını görüyorum, ancak kot pantolonunun cebine itmek yerine, doğrudan kayıyor ve tam olarak vagonun zeminine düşüyor.

O anda kapılar açılır ve herkesle birlikte o da kapılardan içeri koşar.

Fark etmemiş.

Hiç düşünmeden ileri atıldım ve biri üzerine basmadan önce telefonu yerden aldım. Bir an için ona baktım. Bu onun telefonu ve bende. Düşürdüğünün farkında değil. Onu yakalayıp geri vermek için hâlâ zaman var.

Zinnia muhtemelen işe geç kaldığım için beni öldürecek ve normalde ineceğim yerden hâlâ birkaç durak uzaktayım ama bekleyecek zamanım yok. I

Görünüşe göre arabamızdaki diğer herkes dışarı akarken sürüyü takip ediyorum ve onların ortasında duraklıyorum.

Ben onun nerede olduğunu görmeye çalışırken insanlar beni iterek geçiyorlar. Kalabalığı platformdan ve merdivenlerden yukarı doğru takip ediyorum, insanların kafalarının üzerinden görmeye çalışıyorum ve omuzlar arasında.

Kalabalık azalmaya başladığında uzaktan saçlarını gördüğüme eminim ama enerji içeceğinden sonra jet motorlu bir Usain Bolt'tan daha hızlı hareket ediyor.

"Hey! Bağırıyorum. "Bekle!

Tepki vermiyor. Takip ettiğim adam o olsa bile kimi aradığımı bilemezdi.

"Hey! Düşürdün-

Başka bir yolcu kulağına bağırdığım için bana ters ters bakıyor ve kendimi durduruyorum. Zaten nefes nefese kalmıştım ve Tren Adam uzakta bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Aynı yöne doğru koşuyorum, ama o adımlar beni yordu ve hala kafasının arkası olabilecek uzaktaki leke, yerüstü trenlerine giden tabelanın altındaki köşeyi dönüyor ve onu gözden kaybediyorum.

Koşarak... daha doğrusu topallayarak... onun döndüğünü gördüğüm köşeye gidiyorum ama istasyon yürüyen merdivenler, parlayan tabelalar ve bilet gişeleriyle dolup taşıyor. Birkaç dakika etrafta dolaşıp ona dair bir ipucu aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu. İstasyonun bir ucundan diğer ucuna yarı koşar yarı tökezler halde gittiğim dakikalar boyunca, Londra'nın öbür ucundaki başka bir trende olabilirdi.

Kendi telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. İşe yirmi dakika geç kaldım ve hâlâ üç metro durağı ve on dakikalık yürüme mesafesindeyim. Zinnia bu sabah beni *sevecek*. Telefonumu cebime geri koydum ve onunkini de yanına koydum.

Ona geri götürmek için başka bir yol bulmam gerekecek.

İstasyondaki masaya teslim edebilirim ama bunu yaparsam muhtemelen bir daha göremeyecek. Eğer telefonumu düşürürsem Bir yabancı onu çalmak yerine alıp bana geri getirmeye çalışacak kadar nazik olabilir. Ben neden Tren Adam için bunu yapmayayım?

Onda bir şeyler var, ilk gördüğüm andan beri var. *Maîtresse* dergisindeki ilk haftamda kalabalık bir trenin kapısına dayanmış duruyordu. Daphne'nin, aramızdaki onca gülümsemeden sonra evrenin onunla tanışmam gerektiğini söyleme şekli olduğunu söyleyeceğini biliyorum, gerçi bunu bana randevu ayarlamaya çalışırken düzenli olarak söylüyor, eğer son randevumdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini hatırlatmakla meşgul değilse.

Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Bazen gülümsediği kızın ben olduğumu bile bilmeyecek. Eminim bir adres bulup telefonu ona postalayabilirim.

Bu kadar basit. Sorun olmayacak.

Okumaya devam etmek ister misiniz?

Şimdi sipariş verin!

ABD'de [iseniz buraya](#)
tıklayın İngiltere'de iseniz
[buraya tıklayın](#)

Sevgili okuyucu,

Aşk Hikâyelerinin Küçük Kitapçısı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım siz de Hallie ve Dimitri ile kitapların içinde kaybolmayı benim yazarken sevdiğim kadar sevmiş ve Buntingorden'e bir bahar kaçamağının tadını çıkarmışsınızdır!

Bu hikâyenin fikri, kitapçı dükkânını bir müşterisine veren bir kitapçıyla ilgili bir haberden doğdu ve kendimi bir anda bir kitapçı dükkânının başında bulmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemedim - kesinlikle her kitapseverin gizli rüyası? Bu kesinlikle benim hayalimdi ve Hallie aracılığıyla bu fikirle kurgusal olarak oynama fırsatı buldum. Ben de genelde şanssız olduğum için, hiç şanssız olmayan bu karakter fikrini çok sevdim.

Birdenbire hayal edebileceği en iyi ödülü kazanması için her şey yolunda gider. Herkesin şansı bir gün değişmek zorunda!

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen Amazon'a bir yorum bırakmayı düşünün. Sadece bir ya da iki satır olması yeterlidir ve diğer okuyucuların kitabı alıp almamaya karar vermelerine yardımcı olmak için büyük bir fark yaratır ve ne düşündüğünüzü bilmek benim için çok şey ifade eder! Sizi gülümsetti mi, güldürdü mü ya da ağlattı mı? Aniden bir kitapçı dükkânı kazansaydınız ne yapardınız? Hiç bir kitapta gizli bir mesaj buldunuz mu ya da kendiniz bir tane yazdınız mı?

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Eğer iletişime geçmek isterseniz, beni Twitter'da bulabilirsiniz - genellikle yazmam gereken zamanlarda - [@be_the_spark](https://twitter.com/be_the_spark). Ben olsam Sizden haber almayı çok isterim!

Gelecekteki bir kitapta tekrar görüşmek dileğiyle! Sevgilerimle,
Jaimie

Sevgili okuyucu,

Umarız bu kitabı okumaktan keyif almışsınızdır. Eğer okuduysanız, bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. Bu bize ve yazara, size bunun gibi daha fazla kitap getirebilmemiz için gerçekten yardımcı olacaktır.

HQ Digital olarak kendimizi sabahlara kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak kurgular yayınlamaya adadık. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor musunuz? Kitaplarımız, promosyonlarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek, özel içerikleri keşfetmek ve yarışmalara katılmak için aşağıdaki yollarla iletişimde kalabilirsiniz:

TOPLULUĞUMUZA KATILIN:

Yeni e-posta bültenimize kaydolun: hyperurl.co/hqnewsletter Yeni

blogumuzu okuyun www.hqstories.co.uk

<https://twitter.com/HQDigitalUKw>

www.facebook.com/HQStories

TOMURCUKLANAN YAZAR?

Ayrıca HQ Digital ailesine katılacak yazarlar arıyoruz! Daha fazlasını buradan öğrenin:

<https://www.hqstories.co.uk/want-to-write-for-us/>

Okuduğunuz için teŖekkrler, HQ Dijital ekibinden

***Küçük Aşk Hikayeleri Dükkanı'nı* beğendiyseniz, neden HQ Digital'den bir başka keyif verici romantizmi denemiyorsunuz?**

